

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

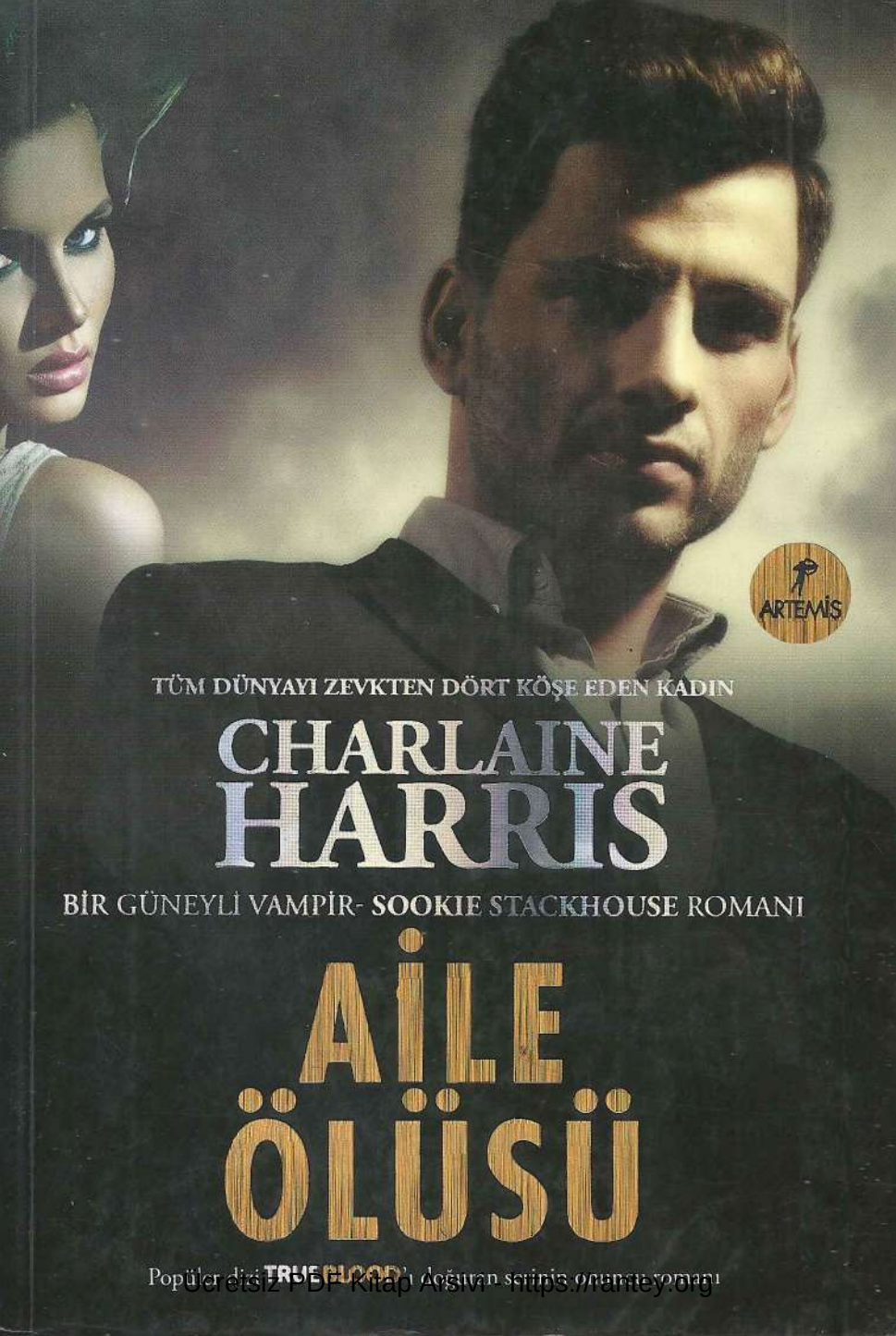
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TÜM DÜNYAYI ZEVKTEN DÖRT KÖŞE EDEN KADIN

CHARLAINE
HARRIS

BİR GÜNEYLİ VAMPİR- SOOKIE STACKHOUSE ROMANI

AİLE ÖLÜSÜ

Popüler dizisi **TRUE BLOOD**'ın ilhamı olan serinin onuncu romanı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://arney.org>

AİLE ÖLÜSÜ

CHARLAINE HARRIS

İngilizceden Çeviren: Deniz EVLİYAGİL

ARTEMİS

AB/407
ABG/182
AÇ/269
A/55

AİLE ÖLÜSÜ

Charlaine Harris

Orijinal Adı: *Dead in the Family*
Genel Yayın Yönetmeni: İlgin Sonmez
İngilizceden Çeviren: Deniz Evliyagil
Türkçe Düzenleme: Elif Nihan Akbaş
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu - Karen Yardımlı

1. Basım: Temmuz 2013

ISBN: 978 - 605 - 142 - 326 - 5
Sertifika No: 10905

Charlaine Harris © 2010

Bu kitabın Türkçe yayın hakları AnatoliaTif Telif Hakları Ajansı aracılığıyla aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticaretthane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemis-yayinlari.com
www.artemis-yayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiğdemhane Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

AİLE ÖLÜSÜ

CHARLAINE HARRIS

Bu kitap, hayallerimizi, umutlarımızı ve beklentilerimizi
karşılamakla kalmayıp bunun çok ötesine geçen oğlumuz Patrick'e
adanmıştır.

MART BİRİNCİ HAFTA

“**S**ENİ BÖYLE BIRAKIP GİTTİĞİM İÇİN KENDİMİ ÇOK kötü hissediyorum,” dedi Amelia. Gözleri şiş ve kırmızıydı. Tray Dawson’ın cenazesinden beri böyleydi.

“Bunu yapmak zorundasın,” dedim fazla parlak bir gülümsemeyle. Amelia’nın zihninde dönüp duran suçluluk, utanç ve yas yumağını hissedebiliyordum. “Hem çok daha iyiyim,” diye güvence vermeye çalıştım. Yapay bir neşeyle gevelediğimin farkındaydım ama duracak gibi de değildim. “Gayet iyi yürüyorum ve yaralarım kabuk tuttu bile. Bak, nasıl da iyileşti.” Kotumun belini biraz indirip ısırılan yerlerden birini gösterdim. Diş izleri artık neredeyse görünmüyordu. Gerçi cildim hala pürüzsüz değildi ve diş izlerinin olduğu bölge, etrafına göre daha soluk renkteydi. Eğer çok büyük miktarda

vampir kanı almasaydım, yara bir köpek balığı tarafından ısırılmışım gibi görünürdü.

Amelia bakmak için eğildi, sonra o saldırının bir kanıtını görmeye tahammül edemiyormuş gibi aceleyle geri çekildi. “Sadece şey yüzünden gidiyorum, biliyorsun, Octavia beni e-posta yağmuruna tutuyor ve cadılar konseyinin -ya da konseyden geriye kalanların- beni yargılaması için dönmem gerektiğini söyleyip duruyor,” dedi telaşla. “Ve evimin tamiratının nasıl gittiğine bir bakmam lazım. Hem insanlar evlerini yeniden inşa etmek için yavaş yavaş geri dönmeye başladılar, hatta birkaç turist bile varmış, o yüzden büyü dükkanı da yeniden açıldı. Yine eskisi gibi orada yarı zamanlı çalışabilirim. Artı, seni ve burada yaşamayı ne kadar sevsem de Tray öldüğünden beri...”

“İnan bana seni anlıyorum.” Daha önce de birkaç kez bunların üzerinden geçmiştik.

“Seni suçladığımdan değil,” dedi Amelia, gözlerini yakalamaya çalışarak.

Beni gerçekten suçlamıyordu. Doğru söylediğini zihninden okuyabiliyordum.

Hatta şaşırtıcı bir şekilde, ben bile kendimi suçlamıyordum.

Amelia’nın sevgilisi ve bir kurtadam olan Tray Dawson’ın benim korumalığımı yaptığı sırada öldürüldüğü bir gerçektir. Hayatım tehlikede olduğu için en yakındaki kurtadam sürüsünden bana olan borçları karşılığında koruma talep ettiğim de doğrudur. Olaydaki rolüme rağmen, Tray Dawson bir pe-

rinin kılıcıyla öldüğünde oradaydım ve kimin gerçekten sorumlu olduğunu biliyordum.

Yani vicdan azabı çekmiyordum. Fakat Tray'i kaybettiğimize çok üzgündüm. Ve diğer olanlara da. Safkan bir peri olan kuzenim Claudine de peri savaşında ölmüştü. O benim gerçek anlamda iyilik perimdi. Pek çok açıdan onu çok özlüyordum. Üstelik hamileydi.

Savaşta ben de hem fiziksel hem duygusal olarak çok acı çekmiştim. Amelia bir kucak dolusu kıyafet yüklenip merdivenlerden aşağı inerken, onun yatak odasında dikilip kendimi toplamaya çalıştım. Ardından omuzlarımı kaldırdım ve banyo öteberisiyle dolu bir kutuyu yüklenip büyük bir dikkatle ve yavaşça basamakları indim, dışarı çıkıp Amelia'nın arabasına doğru yürüdüm. Amelia, bagajına önceden yerleştirilmiş kutulara kıyafetleri tıktıktan sonra döndü ve beni gördü. "Bunu yapmamalısın!" dedi panikle. "Daha iyileşmedin."

"Ben iyiyim."

"Hiç de değil. Biri odaya girip seni şaşırttığında havaya zıplıyorsun ve bileklerinin hala ağrıdığını da biliyorum." Kutuyu kucağımdan alıp arka koltuğa koydu. "Ayrıca sol bacağına dikkat etmen gerekiyor ve yağmur yağdığında ağrın oluyor. Onca vampir kanına rağmen."

"Korkularım geçecek. Zaman içinde anılar canlılığını yitirecek, böyle sürekli aklımda olmayacak," dedim Amelia'ya. Eğer telepatiden bir şey öğrendiysem o da insanların yeterince zamanları ve meşgaleleri olursa en ciddi ve en acı verici hatı-

raları bile zamanla unutabildiğiydi. “Herhangi bir vampirden değil Eric’ten kan aldım. Onun kanı çok güçlü. Ve bileklerim de artık daha iyi.” Biz bunu konuştuğumuz sırada bileklerimdeki sinirlerin telaşlı yılanlar gibi zıplayıp durduğundan bahsetmedim. Saatlerce sımsıkı bağlı kalmalarının bir sonucuydu bu. Doğaüstülerin doktoru Dr. Ludwig, sinirlerin -ve bileklerimin- zamanla normale döneceğini söylemişti.

“Evet, ıı, kandan bahsetmişken...” Amelia derin bir nefes aldı ve hoşuma gitmeyeceğini bildiği bir şey söylemeye hazırlandı. Kelimeler ağzından dökülmeden önce ne diyeceğini zihninde okuduğum için, ben de kendimi hazırlama fırsatı buldum. “Şeyi düşündün mü?.. Sookie, fikrimi sormadın ama bence artık Eric’ten kan almasan. Onunla sevgili olduğunuzu biliyorum, yine de sonuçları düşünmelisin. Yani bazen işler kazara ters gidebiliyor. Ölçünün matematiksel bir kesinliği yok.”

Amelia’nın endişesini anlıyordum. Ama mahrem bir alana adım atmıştı. “Takas yapmıyoruz,” dedim. Fazla değil. “O benden bir damla alıyor almıyor, bilirsin... Mutlu anlarda.” Ne yazık ki şu sıralar mutlu anların tadını, benden çok Eric çıkarıyordu. Bense yatak odasındaki büyüünün geri döneceğine dair inancımı korumaya devam ediyordum. Eğer cinsel iyileşme sağlayabilecek bir erkek varsa, Eric bunun için biçilmiş kaftandı.

Amelia gülümsedi. Amacım da buydu. “Hiç değilse...” Cümlenin sonunu getirmeden arkasını döndüyse de ne düşündüğünü biliyordum. *Hiç değilse sevişme isteği duyuyorsun.*

Sevişme isteğinden ziyade, sevişmekten haz almaya çalışmaya devam etme ihtiyacı duyuyordum. Amelia'ya bundan bahsedecek değildim ama gördüğüm işkenceler, iyi bir seksin anahtarı olan, kontrolü elden bırakma becerimi sakatlamıştı. Elimden bir şey gelmiyordu. Zamanla, bu konuda da iyileşmeyi ümit etmekten başka. Eric orgazma ulaşmadığımı hissediyordu muhtemelen. Birçok kez bana, seks yapmak istediğimden emin olup olmadığımı sormuştu. Neredeyse her seferinde, bisiklet teorisine dayanarak, “Evet,” demiştim. Evet, bisikletten düşüp duruyordum. Yine de tekrar denemeye hevesliydim.

“Eee, ilişkiniz nasıl gidiyor?” diye sordu Amelia. “Seks dışında.” Tüm eşyası arabaya yüklenmişti, direksiyonun başına geçeceği anı geciktirmeye, oyalanmaya çalışıyordu.

Ona sarılıp avaz avaz ağlamaya başlamamı engelleyen tek şey gururumdu.

“Sanırım iyi gidiyoruz,” dedim, neşeli konuşmak için tüm gücümle çabalayarak. “Gerçi şu bağ olmasaydı ona karşı ne hissedeceğimden hala tam olarak emin değilim.” Bildiğimiz kadın-erkek ilişkisi bir yana, birine Eric’le aramızdaki doğaüstü bağdan bahsedebilmek güzeldi. Peri savaşında yaralanmamdan önce de Eric’le pek çok kez kan takası yaptığımızdan, aramızda, vampirlerin *kan bağı* dedikleri bir bağ vardı. Eric’in aşağı yukarı nerede olduğunu ve ruh halini hissedebiliyordum. O da aynı şekilde benim hislerimi biliyordu. Eric daima aklımın kıyısında bir yerdedi. Geri planda vızıldayan ve daha ko-

lay uyumanızı sağlayan klima sesi falan gibi. Neyse ki Eric gün boyunca uyumak zorundaydı da bu sayede en azından günün bir kısmında kendimle baş başa kalabiliyordum. Muhtemelen ben geceleri yatağa girdiğimde de o aynı şekilde hissediyordu. Kafamın içinde sesler duymuyordum ya da duyduklarım, her zamankinden farklı sesler değildi en azından. Ama mesela kendimi mutlu hissettiğimde, mutlu olan gerçekten ben miyim, yoksa Eric mi diye bir bakmam gerekiyordu. Öfke için de aynı şey geçerliydi. Ve Eric, fke konusunda muazzamdı, özellikle de son zamanlarda için için öfkeyle dolup taşıyordu. Gerçi bunu benden alıyor da olabilirdi. Zira şu sıralar bende de öfkeden bol bir şey yoktu.

Amelia'yı tamamen unutmuş, kendi depresyonuma balık-lama dalmıştım.

Sesi, beni daldığım düşüncelerden çekip çıkardı. "Boş laf," dedi alayla. "Hadi ama, Sookie. Onu ya seviyorsundur ya da sevmiyorsundur. Her şeyden aranızdaki bağı sorumlu tutarak asıl meseleyi düşünmekten kaçamazsın. Madem bağdan bu kadar nefret ediyorsun, neden ondan kurtulmanın bir yolunu bulmadın?" Yüzümdeki ifadeyi grd. Yüzündeki fke söndü. "Octavia'ya sormamı ister misin?" dedi, daha yumuşak bir sesle. "Kurtulmanın yolu varsa, onu bilse bilse Octavia bilir."

"Evet, ona sorarsan sevinirim," dedim, kısa bir duraksama-nın ardından. Derin bir nefes aldım. "Haklısın galiba. Son zamanlarda moralim öyle bozuk ki karar almayı ya da daha önce verdiğim kararlarla ilgili harekete geçmeyi sürekli erteliyorum.

Eric, türünün tek örneği. Ama bence biraz fazla... baskın.” Eric çok güçlü bir karakterdi ve denizdeki büyük balık olmaya alıştı. Ayrıca, önünde sınırsız zaman olduğunu da biliyordu.

Böylesi, benim için geçerli değildi.

Henüz bunu gündeme getirmemişti ama er geç konuyu açacaktı.

“Baskın ya da değil, onu seviyorum,” diye devam ettim. Daha önce yüksek sesle söylememiştim bunu. “Ve sanırım asıl önemli olan bu.”

“Sanırım öyle.” Amelia bana gülümsemeye çalıştıysa da nafi bir çabaydı. “Dinle, içinden nasıl geliyorsa öyle yap.” Bir an durdu, yüzündeki ifade, yarım bir gülümsemede karar kıldı. “Neyse Sook, ben artık yola çıksam iyi olur. Babam bekliyor. New Orleans’a döndüğüm anda yine hayatıma el koyacak.”

Amelia’nın babası çok zengin ve güçlü bir adamdı ama ne yazık ki kızının büyü gücüne hiç inancı yoktu. Kızının gücüne saygı duymamakla hata ediyordu. Amelia tüm gerçek cadılar gibi, doğuştan büyücülüğe yetenekliydi. Biraz daha eğitim aldıktan ve disipline girdikten sonra gerçek anlamda korkutucu olacaktı: Hatalarının çarpıcı sonuçları yüzünden değil, ne yaptığını bilerek. Hocasının, Octavia’nın yeteneğini geliştirmek ve onu eğitmek için belli bir programı olduğunu umdum.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle araba yolunda diki- lip Amelia’nın arkasından el salladıktan sonra, taraçanın basa-

maklarına oturdum ve ağladım. Şu günlerde gözyaşlarım hazır askerdi zaten, ev arkadaşımın gidişi onları tetiklemişti sadece. Ağlayacak o kadar çok şey vardı ki.

Ağabeyim Jason'ın eşi Crystal öldürülmüştü. Jason'ın arkadaşları Mel infaz edilmişti. Tray, Claudine ve Eric'in vampirlerinden Clancy, görev başında ölmüşlerdi. Crystal ve Claudine hamile oldukları için, ölenler listesine iki kişi daha eklemek gerekiyordu.

Sırf bu bile, beni barışçı birine dönüştürmeye yeterli olmıyordu. Ama Bon Temps'un Gandhi'sine dönüşmek bir yana, ölmesini dilediğim bir sürü insan olduğu bilgisine sıkı sıkı sarılmıştım. Etrafımda gerçekleşen bu ölümlerden doğrudan sorumlu olmadığımı bilsem de ben olmasam çoğunun ölme-yeceği hissini içimden atamıyordum. Ve en karamsar anlarımda -bu da onlardan biriydi- hayatımın, ödenen bunca bedele değdiğinden şüpheyeye düşüyordum.

MART

BİRİNCİ HAFTANIN SONU

AMELIA'NIN GİDİŞİNDEN BİRKAÇ GÜN SONRA, BULUTLU, serin bir sabaha uyandım. Kuzenim Claude ön taraçada oturuyordu. Claude, büyük büyükbabam Niall gibi varlığını maskeleyen konusunda uzman değildi. Peri olduğu için zihnini okuyamasam da varlığını hissedebiliyordum. Hava serin olmasına rağmen kahvemi alıp dışarı çıktım çünkü günün ilk kahvesini taraçada içmeyi severim. Şeyden önce se-verdim en azından... Peri savaşından önce.

Kuzenimle haftalardır görüşmemiştik. Peri savaşı sırasında onu görmemiştim ve Claudine'in ölümünden sonra beni hiç aramamıştı.

Onun için de bir fincan kahve hazırlamıştım, fincanı uzat-tım. Bir şey söylemeden aldı. Kahveyi yüzüme fırlatması ih-timalini hesaba katmıştım. Böyle aniden ortaya çıkması beni

şaşırtmıştı, neyle karşılaşacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Rüzgar, uzun saçlarını uçurup siyah kurdeleler gibi dalgalanırdı. Karamel rengi gözleri kızarmıştı.

“Nasıl öldü?” dedi.

En üst basamağa oturdum. “Görmedim,” dedim, dizlerime doğru eğilerek. “Dr. Ludwig’in hastane olarak kullandığı eski binadaydık. Ben, Eric, Bill ve Tray’le bir odadaydım, sanırım Claudine diğer perilerin koridoru geçip oraya gelmesini engellemeye çalıştı.” Binayı bilip bilmediğini anlamak için Claude’a baktım, başını salladı. “Onu Breandan öldürmüş olmalı çünkü bizim bulunduğumuz odaya geldiğinde omzuna bir örgü şışı saplanmıştı.”

Büyük büyükbabamın düşmanı Breandan, aynı zamanda peri prenslerden biriydi ve perilerle insanların yaklaşmaması gerektiğine inanıyordu. Fanatik denebilecek kadar karşıydı buna. Perilerin insan dünyasından uzak durmasını, modern dünyaya karışmalarını sağlayan ürünlere yaptıkları büyük finansal yatırımlara rağmen insan dünyasından ellerini eteklerini çekmelerini istiyordu. Özellikle de perilerin insanlarla aşk yaşamasından ve bu ilişkiler sonucunda doğan çocuklardan nefret ediyordu. Onun inancına göre, periler tamamen ayrı olmalı, kendi dünyalarında kalıp sadece kendi türleriyle ilişki kurmalıydı.

Daha tuhafı, bu ırkçı görüşleri benimseyen periyi mağlup etmesinin ardından, büyük büyükbabam da aynen bunu yapmaya karar vermişti. Onca kan döküldükten sonra, Niall, perilerin barış içinde yaşamasının ve insanların güvende olma-

sının tek yolunun, perilerin kendi dünyasına çekilmesi olduğu sonucuna varmıştı. Breandan kendi ölümü pahasına amaçlarına ulaşmıştı. Bazen düşünüyorum da, Niall'ın bu kararı, aslında tüm savaşı gereksiz kılmıştı.

“Seni koruyordu,” dedi Claude ve içinde bulunduğumuz ana geri döndüm. Sesinde hiçbir şey yoktu. Ne bir suçlama ne öfke... Bir soru da değildi bu.

“Evet.” Claudine'in görevi buydu, beni korumak. Niall'ın emriyle.

Kahvemden büyük bir yudum aldım. Claude taraçadaki salıncağın kolunda kıpırtısız oturuyordu. Belki de beni öldürüp öldürmemeye karar vermeye çalışıyordu. Claudine, onun hayatta kalan son kardeşiydi.

“Hamile olduğunu biliyor muydun?” diye sordu sonunda.

“Öldürülmeden hemen önce söylemişti.” Fincanı yanıma koydum, kollarımı dizlerime doladım. O son darbeyi, ölümü bekledim. Asıl korkunç olan, o anda bunun umrumda bile olmamasıydı.

“Anladığım kadarıyla Neave ve Lochlan seni kaçırmış. Bu yüzden mi topallıyorsun?” Konunun böyle aniden değişmesi, beni hazırlıksız yakaladı.

“Evet,” dedim. “Birkaç saat boyunca onların elinde kaldım. Niall ve Bill Compton onları öldürüp beni kurtardı. Bu arada Breandan'ı da Bill öldürdü. Büyükannemin küreğiyle.” O kürek aslında onlarca yıldır ailemin alet kulübesindeydi ama benim için, büyükannemin küreğiymiş bir şekilde.

Claude tüm güzelliğiyle ve yüzünde ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle, uzunca bir süre daha öylece oturdu. Nihayet kendi içinde bir karara varınca kalktı, araba yolundan Hummingbird Caddesi'ne doğru yürümeye başladı. Arabasını nereye park ettiğini çözememiştim. Kim bilir, Monroe'dan buraya kadar tüm o yolu yürümüş ya da uçan halıyla falan gelmişti. Eve girdim, kapının arkasında dizlerimin üstüne çöktüm ve ağlamaya başladım. Ellerim titriyordu. Bileklerim acıyordu.

Konuştüğümüz tüm o süre boyunca, bana son darbeyi indirmesini beklemiştim.

Her şeye rağmen, yaşamak istediğimi fark ettim.

MART İKİNCİ HAFTA

“**K**OLUNU EN YUKARI KALDIR SOOKIE,” dedi JB. Yakışıklı yüzü, bana yoğunlaştığı için kırıışmıştı. Elimde iki buçuk kiloluk ağırlıkla kolumu yavaşça kaldırdım. Tanrım, canım yanıyordu. Aynı şeyi sağ kolumla da yaptım.

“Tamam, şimdi sıra bacaklarda,” dedi JB, kollarım zorlandığı için titremeye başladığında. JB, fizyoterapist değildi ama kişisel spor hocasıydı, dolayısıyla da çeşitli yaralanma ve incinmeler için insanlara yardımcı olma konusunda tecrübeliydi. Gerçi benim gibi karman çorman bir vakayla daha önce karşılaşmamıştı muhtemelen. Zira ben hem ısırılmış hem kesilmiş, tam anlamıyla işkence görmüştüm. Ama JB’ye bu detayları açıklamak zorunda değildim, yaralarımın tipik trafik kazası yaralanmasına benzemediği aklına bile gelmezdi nasılsa.

Sağlık durumumla ilgili olarak Bon Temps'dakilerin ağzına laf vermek istemediğim için, şüphe uyandıracak kadar hobbite benzeyen Dr. Amy Ludwig'e gitmeye devam ediyordum ve fizik tedavi için de JB'den yardım istemiştım. JB iyi bir spor hocasıydı ama aptallık derecesinde saftı.

Çocukluk arkadaşım Tara, artık JB'nin karısıydı ve ağırlık sehpasında oturmuş, *Bebeğinizi Beklerken Sizi Neler Bekler* isimli bir kitap okuyordu. Yaklaşık beş aylık hamileydi ve elinden geldiğince iyi bir anne olmaya kararlıydı. JB, baba olmaya istekliydi ama çok parlak bir zekası olduğu söylenemezdi, dolayısıyla da sorumlu ebeveyn rolünü Tara'nın üstlenmesi gerekecekti. Lisedeyken harçlığını bebek bakıcılığı yaparak kazandığından, bu konuda biraz tecrübesi vardı. Sayfaları çevirirken kaşlarını çatıyordu. Yüzündeki ifadeyi okul yıllarımızdan hatırlıyordum.

"Doktorunu seçtin mi?" diye sordum, bacak çalışmamı tamamladığımda. Bacak kaslarım acıyordu. Özellikle de sorunlu sol bacağımdaki kaslar. JB'nin çalıştığı spor salonundaydık. Ben salona üye olmadığım için, mesai saati dışında bir zaman seçmiştik. JB'nin patronu, onu hoş tutmak istediği için itiraz etmemiştı. JB, spor salonu için büyük bir kazançtı. Ne de olsa, işe başlamasının ardından, yeni kadın üye sayısı belirgin bir artış göstermişti.

"Galiba," diye cevap verdi Tara. "Dört seçeneğim vardı. Hepsıyla görüştük. İlk randevuyu Dr. Dinwiddie'den aldım. Burada, Clarice'te doktorluk yapıyor. Küçük bir hastane oldu-

ğunu biliyorum ama yüksek risk grubunda değilim nasılsa. Ve burası bize çok yakın.”

Clarice ile yaşadığımız Bon Temps’un arası sadece birkaç kilometreydi. Mesela benim evimden spor salonuna yirmi dakikadan kısa sürede ulaşılabilirdi.

“Onun hakkında iyi şeyler duydum,” dedim. Bacaklarımdaki acı yüzünden kafamın içi karman çormandı. Alnımda ter birikmişti. Kendimi fit bir kadın olarak düşünürdüm ve genellikle de mutlu biri sayılırdım. Şimdiyse bazı günler tek yaptığım, yataktan zar zor çıkıp işe gitmekti.

“Sook,” dedi JB, “ağırlığa bir bak.” Gülümsüyordu.

Bacaklarımı her zamankinden beş kilo fazla ağırlıkla çalıştırdığımı o zaman fark ettim.

Ben de JB’ye gülümsedim. Fazla uzun dayanamamıştım ama iyi bir şey yaptığımın farkındaydım.

“Belki ara sıra bebeğimize bakarsın,” dedi Tara. “Sana Sookie Teyze diyecek.”

Teyze olacaktım. Bir bebeğe bakmamı istiyorlardı. Bana güveniyorlardı. Birden kendimi gelecek planları yaparken buldum.

MART AYNI HAFTA

ERTESİ GECEYİ ERİC'LE GEÇİRDİM. HAFTADA EN AZ üç-dört sabah olduğu gibi, yine nefes nefese, terden sıırıslıklam olmuş halde ve dehşet içinde uyandım. Şiddetli bir kasırgaya kapılıp sürüklenecekmişim gibi, can havliyle Eric'e tutundum. İlk kez olmuyordu ama bu defa Eric de benimle birlikte ağladı. Bembeyaz teni, kanlı gözyaşlarıyla lekелendi.

“Yapma,” diye yalvardım. Onunla birlikteyken kendimi hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaya zorluyordum. Böyle olmadığını biliyordu tabii.

Eric'in bir karar verdiğini hissedebiliyordum. Bana anlatacakları vardı ve dinlemek isteyip istemediğimi soracaktı.

“O gece senin dehşetini ve acını hissettim,” dedi, boğuk bir sesle. “Ama sana geledim.”

Nihayet, bunca zamandır öğrenmeyi beklediğim şeyi anlatmaya karar vermişti. “Neden gelemedin?” diye sordum, mümkün olduğunca sakın bir tonla. Belki inanmak güç olabilir ama yaşadıklarım yüzünden öyle sarsılmıştım ki daha önce kendimde bunu Eric’e soracak cesareti bulamamıştım.

“Victor gitmeme izin vermedi,” dedi. Victor, Eric’in patronuydu. Nevada Kralı Felipe de Castro tarafından, Louisiana Krallığı’nı denetlemekle görevlendirilmişti.

Eric’in açıklamasına verdiğim ilk tepki, keskin bir hayal kırıklığı oldu. Aynı masalı daha önce de duymuştum. *Benden daha güçlü bir vampir, beni buna mecbur etti.* Bill, onu vampir yapan Lorena’ya gidişini bu bahaneyle açıklamaya çalışmıştı. “Anladım,” dedim ve ona sırtımı döndüm. Buz gibi gerçekle içim ürperdi. Biraz gücümü toplar toplamaz, üstümü giyip Bon Temps’a dönmeye karar verdim. Eric’in gerginliği ve öfkesi enerjimi tüketmişti.

“Victor’ın adamları beni gümüşle zincirledi,” dedi Eric arkamda. “Her tarafım yandı.”

“Gerçekten mi?” Hissettiğim kuşkuyu sesime yansıtmama-ya çalıştım.

“Gerçekten. Sana bir şey olduğunu biliyordum. Victor o gece Fangtasia’daydı, sanki olacakları önceden biliyormuş gibi. Bill senin kaçırıldığını haber verdiğinde ancak Niall’ı arayacak kadar vaktim oldu, hemen ardından Victor’ın adamlarından üç tanesi beni duvara zincirledi. İtiraz ettiğimde Victor, benim perilerin savaşında taraf olmama izin vere-

meyeceğini söyledi. Sana ne olursa olsun, benim bu savaşa karışamayacağımı söyledi.”

Eric öyle öfkeliydi ki bir süre konuşamadı bile. Buz gibi ama yakıcı öfkesi benim de içimi sardı. Sonunda boğuklaşmış bir sesle devam etti.

“Victor’ın adamları, Pam’i de yakalayıp bir yere kapattılar. Onu zincirlemediler neyse ki.” Pam, Eric’in sağ koluydu. “Bill, Bon Temps’da olduğu için Victor’ın telefon mesajlarını görmezden gelebildi. Niall onunla senin evinde buluştu, böylece peşine düştüler. Bill, Lochlan’la Neave’den bahsedildiğini duymuştu. Hepimiz duymuştuk. Senin için zamanın hızla tükendiğini biliyorduk.” Hala sırtım ona dönük yatsam da sesinde anlattıklarından fazlasını duyabiliyordum. Acı, öfke, çaresizlik...

“Zincirlerden nasıl kurtuldun?” diye sordum, karanlığa doğru.

“Victor’a, Felipe’nin sana koruma sözü verdiğini hatırlattım. Sana şahsen söz verdiğini söyledim. Victor bana inanmıyormuş gibi yaptı.” Eric yastıklara yaslandığında, yatağın hareket ettiğini hissettim. “Fakat diğer bazı vampirler, Victor’a değil Felipe’ye bağlı olduklarını hatırlayacak kadar güçlü ve onurluydu. Victor’ın yüzüne karşı bir şey yapmasalar da Kral’ı araması için Pam’i serbest bıraktılar. Pam, Felipe’ye ulaştığında ona ikimizin evlendiğini de söylemiş. Ardından Pam, Victor’dan, Felipe’yle konuşmasını istedi. Victor buna karşı çıkmaya cesaret edemedi. Felipe ona beni serbest bırakmasını

emretti.” Felipe de Castro, birkaç ay önce Nevada, Louisiana ve Arkansas Kralı olmuştu. Çok güçlü, yaşlı ve kurnazdı. Ve bana büyük bir iyilik borçluydu.”

“Felipe, Victor’ı cezalandırdı mı?” Umut fakirin ekmeği.

“İşte bütün mesele bu!” dedi Eric. Benim Viking vampirim, uzun hayatının bir noktasında Shakespeare okumaya da fırsat bulmuştu. “Victor, bizim evlendiğimizi unuttuğunu iddia etti.” Ben de zaman zaman unutmaya çalışsam da duruma cidden sinirlendim. Tören bıçağını Eric’e uzattığımda Victor orada, Eric’in ofisinde, yanımızdaydı. Ben o bıçağı uzatırken vampir törelerine göre evlendiğimden habersiz olsam da Victor bu konularda benim kadar cahil değildi. “Victor, Kral’a, insan aşışımı perilerden kurtarmak için yalan söylediğini sandığını söyledi. Bir insanı kurtarmak uğruna vampirlerin hayatını riske atmanın yanlış olduğunu söyledi. Kral’a, senin onu Sigebert’in elinden kurtarmanın ardından, Felipe’nin sana korumaya sözü verdiği konusunda, Pam’le benim söylediklerime inanmadığını söyledi.”

Eric’e yüzümü döndüm, pencereden içeri süzülen ayışığı onu koyu ve gümüş rengi gölgelere boyamıştı. Büyük bir iktidar elde etmeyi başaran güçlü vampiri tanıdığım kadarıyla, Felipe kesinlikle aptal değildi. “İnanılmaz. Felipe neden Victor’ı öldürmedi?” diye sordum.

“Ben de bunu çok düşündüm. Sanırım Felipe ona inanmış gibi yaptı. Victor’a Louisiana eyaletinin sorumluluğunu vererek, onun hırslarını gereğinden fazla beslediğini fark etti.”

Eric'in söylediklerini düşünürken bir yandan da onu inceliyordum. Ona tarafsız bir gözle bakmanın mümkün olduğunu keşfettim. Geçmişte, güvendiğim dağlara kar yağmıştı, artık defalarca düşünmeden kimseye güvenemezdim. Eric'le birlikte gülmekten hoşlanmak ya da karanlıkta sarmaş dolaş olduğumuz anları dört gözle beklemek başkaydı, daha hassas konularda ona güvenmek başka. Ve şu anda, güvenle dolup taşmadığım kesindi.

"Hastaneye geldiğinde allak bullak bir haldeydin," dedim, dolaylı bir şekilde. Dr. Ludwig'in hastane olarak kullandığı eski binada gözlerimi açtığımda o kadar acı çekiyordum ki ölmenin yaşamaktan daha kolay olduğunu düşünmüştüm. Hayatımı kurtaran Bill, Neave tarafından ısırılmış, kadının dışındaki gümüş kaplama yüzünden zehirlenmişti, o sırada yaşayıp yaşamayacağı belli değildi. Amelia'nın kurtadam sevgilisi Dawson'ın yaraları ölümcüldü. Adamlarıyla birlikte hastane odasına dalan Breandan'ın kılıç darbesiyle ölene kadar direnebilmişti.

"Sen, Neave ve Lochlan'la birlikteyken seninle birlikte acı çektim," dedi, gözlerimin içine bakarak. "Seninle birlikte canım yandı. Seninle birlikte yaralandım, seninle birlikte kan döktüm... Sadece aramızdaki kan bağı yüzünden değil, sana duyduğum aşk yüzünden."

Şüphesiz kaşlarımı kaldırdım. Elimde değildi. Söylediklerinde samimi olduğunu bildiğim halde elimde değildi. Eğer elinde olsaydı, Eric'in daha önce yardımına ko-

şacağına inanabilirdim. Periler bana işkence ederken, Eric'in yaşadığım dehşetin yankılarını hissettiğine inanabilirdim.

Ama çektiğim acı, döktüğüm kan, hissettiğim dehşet sadece bana aitti. Eric bunları uzaktan hissetmişti. "Elinde olsaydı geleceğine inanıyorum," dedim, fazlasıyla sakın, hatta soğuk bir sesle. "Buna gerçekten inanıyorum. Onları öldüreceğini biliyorum." Eric bir dirseğinin üzerinde doğruldu, eliyle başımı tutup yüzümü göğsüne bastırdı.

Eric bunları anlatabildiği için kendimi daha iyi hissettiğimi inkar edemezdim. Ama ben ümitsizce onun adını haykırıırken, niye yardımına gelemediğini artık bildiğim halde, bunu öğrendiğimde hissedeceğimi sandığım kadar iyi değildim. Bana bunu anlatmasının niye bu kadar uzun sürdüğünü bile anlamıştım oysa. Ümitsizlik, Eric'in sık karşılaştığı bir durum değildi. Eric, doğaüstü biriydi, inanılmaz güçlüydü ve büyük bir savaşıydı. Yine de bir süper kahraman değildi. Kendi ırkından birkaç kişi karşısına dikildiğinde, onları öyle kolayca alt edemezdi. Derken, gümüş zincirlerin açtığı yaralarım iyileşirken, bir de bana tonlarca kan verdiği kafama dank etti.

Nihayet bu hikaye, içimde bir yere dokundu. Ve o anda ona sadece zihnen değil, kalben de inandım.

Çıplak omzuma kanlı bir gözyaşı damladı, aşağı süzüldü. Gözyaşını parmağımın ucuyla aldım. Parmağımı dudaklarına götürüp kendi acısını ona iade ettim. Benim acım bana yeterdi.

“Bence Victor’ı öldürmemiz gerekiyor,” dedim. Gözlerimiz buluştu.

Sonunda Eric’i şaşırtmayı başarmıştım.

MART

ÜÇÜNCÜ HAFTA

“YANI,” DEDİ AĞABEYİM, “GÖRDÜĞÜN GİBİ Michele’le hala görüşüyoruz.” Arkası bana dönüktü, mangaldaki etleri çeviriyordu. Benim oturduğum şezlong, göle ve taraçaya bakıyordu. Çok güzel bir akşamdı, hava serin ve berraktı. Orada oturmaktan, onu mangalla uğraşırken izlemekten memnundum. Jason’la olmak hoşuma gidiyordu. Michele içeride salata yapıyordu. Travis Tritt’in bir şarkısını söylediğini duyabiliyordum.

“Sevindim,” dedim ve bunda samimiydim. Ağabeyimle aylar sonra ilk kez baş başa konuşuyorduk. Jason da zor günlerden geçmişti. Ayrıldığı karısı ve doğmamış çocukları korkunç bir cinayete kurban gitmişlerdi. En iyi erkek arkadaşının ona hastalık derecesinde aşık olduğunu keşfetmişti. Ama işte şimdi mangal yapıyordu, kız arkadaşı mutfakta şarkı söylü-

yordu. Jason hayatına devam ediyordu. Biriyle çıkıyordu, bu akşam yemekte biftek ve benim getirdiğim patates püresi ile Michele'in yaptığı salatayı yiyeceği için keyifliydi. Jason'ın hayatın tadını çıkarma kararlılığını örnek almalıyım. Ağabeyim, pek çok açıdan iyi bir rol model sayılmazdı. Gerçi bu konuda herhangi birini eleştirecek durumda değildim. Önce kendi yaptıklarına baksam iyi olurdu.

"Michele iyi bir kadın," dedim ona.

Gerçekten iyiydi... Belki büyükannem tam olarak böyle demezdi. Michele Schubert biraz fazla samimi, fazla dobra, ne bileyim, fazla açık fikirli ve rahattı. Fakat onu ayıplayamazdınız çünkü arkasında durmayacağı, itiraf etmekten çekineceği bir şey yapmazdı. Her şeyi ortadaydı, ne düşünürse söylerdi. Eğer Michele'in sizinle bir derdi varsa bunu bilirdiniz. Ford bayisinde çalışıyordu. Hala eski kayınpederinin yanında çalışması, ne kadar iyi bir eleman olduğunun kanıtıydı. Adamın, eski gelinini bazen öz oğlundan bile çok sevdiğini söylediğini duymuştum.

Michele taraçaya çıktı. Üzerinde bir kot ve iş yerinde giydiği Ford logolu gömleği vardı. Koyu renk saçlarını tepede kıvrıp rastgele bir topuz yapmıştı. Ağır göz makyajından, büyük çantalardan ve yüksek topuklu ayakkabılardan hoşlanıyordu. Gerçi şu anda ayakları çıplaktı. "Sookie, salataya limon koyayım mı, sana uyar mı?" diye sordu. "İstersen sirkemiz de var."

"Limon daha iyi," dedim. "Yardım edeyim mi?"

“Gerek yok, ben hallediyorum.” Tam o sırada cep telefonu çaldı. “Lanet olsun, yine Pop Schubert. Bu adam kendi başına bir halt beceremez mi?”

Kulağında telefonla tekrar içeri girdi.

“Aslında biraz endişeliyim. Ya onu tehlikeye atıyorsam,” dedi Jason, doğaüstü konularda bana akıl danıştığı zamanlarda kullandığı o çekingen sesle. “Yani... Şu peri yüzünden. Hani bana çok benzeyen şu Dermot. Onun hala buralarda olup olmadığını biliyor musun?”

Yüzüme bakmak için döndü. Annemizle babamızın, annem Jason’a hamileyken yaptıkları eve, kendisinin sonradan eklediği taraçanın tırabzanına yaslanmıştı. Annemler bu evin tadını ancak on yıl kadar çıkarabilmiş, ben yedi yaşındayken ölmüşlerdi. Daha sonra, Jason tek başına yaşayacak kadar büyüdüğünde (kendi fikrince), büyükannemin evinden buraya taşınmıştı. İlk iki-üç yıl boyunca, zavallı ev bir sürü çılgın partiye şahit olmuşsa da Jason sonradan biraz durulmuştu. Şimdi, son yaşadığı kayıpların onu daha da olgunlaştırdığına emin olmuştum.

Şişemden bir yudum aldım. Aslında pek içmem, iş yerinde yeterince alkolik görüyorum. Fakat böyle güzel bir gecede soğuk bir birayı reddetmek imkansızdı. “Dermot’un nerede olduğunu bilmeyi ben de çok isterdim,” dedim. Dermot, yarı-peri büyükbabamız Fintan’ın çift yumurta ikiziydi. “Niall, onunla gitmeyi kabul eden diğer perilerle birlikte, kendini periler diyarına kapattı. Dermot’un da onunla birlikte periler diyarında

olması için dua ediyorum. Claude burada kalmış. Onu birkaç hafta önce gördüm.” Niall, bizim büyük büyükbabamızdı.

Claude da Niall’ın başka bir safkan periyle evliliğinden olan torunuydu.

“Claude? Hani şu erkek striptizci?”

“Striptiz kulübünün sahibi. Kadınlara özel gecelerde striptiz yapıyor sadece,” diye düzelttim. “Kuzenimiz, aynı zamanda aşk kitaplarının kapaklarını da süslüyor.”

“Evet, eminim kızlar ona ayılıp bayılıyorlardır. Michele’in okuduğu bir kitabın kapağında resmi vardı. Bir tür peri kostümü gibi bir şey giymişti. Çekimde çok eğlenmiştir herhalde.” Jason’ın sesindeki kıskançlık açıkça seçiliyordu.

“Eminim eğlenmiştir,” dedim ve güldüm. Gülmem bana da sürpriz oldu.

“Onu sık sık görüyor musun?”

“Yaralanmamdan bu yana sadece bir kez gördüm. Ama dün postadan, Hooligans’taki kadınlar gecesi için bir davetiye çıktı.”

“Gidecek misin?”

“Belki, kendimi... daha iyi hissettiğimde.”

“Sence Eric, senin başka erkekleri çıplak görmene bozulur mu?” Jason, vampir erkek arkadaşıyla ilişkimden rahat bir tavırla bahsederek, bana ne kadar değiştiğini göstermeye çalışıyordu. Eh, çabalıyordu en azından.

“Bilmem,” dedim. “Eric’e önceden haber vermeden erkeklerin striptiz şovunu izlemeye gitmem zaten. Fikrini sorarım. Sen bir striptiz kulübüne gideceğini Michele’e söyler miydin?”

Jason güldü. “Sırf ne diyeceğini duymak için söyledim.” Pişen etleri bir tabağa alıp kapıyı işaret etti, “Hazır,” dedi. Kapıyı açtım, geçmesi için tuttum. Masayı daha önce hazırlamıştım. Ben bardaklara buzlu çay koyarken, Michele de salatayla patates püresini masaya getirdi. Jason, etleri tabaklara servis etti. Birkaç dakika sonra hep birlikte yemeğe oturmuştuk. Üçümüz, bir bakıma, sıcak ve samimi bir aile yemeğinde gibiydik.

“Calvin bugün dükkana geldi,” dedi Michele. “Eski pikabını değiştirmeyi düşünüyormuş.”

Calvin Norris, iyi bir işi olan güvenilir bir adamdı. Kırklı yaşlarındaydı, hayatta ağır sorumluluklar üstlenmişti. Hotshot diye küçük bir köyde oturan panteradam topluluğunun dominant erkeği, ağabeyimin lideriydi.

“Tanya’yla hala çıkıyorlar mı?” diye sordum. Tanya Grissom da Calvin’le aynı yerde, Norcross’ta çalışıyordu ama Merlotte’da garson eksikimiz olduğunda bazen bize yardıma gelirdi.

“Evet, Tanya onunla yaşıyor,” dedi Jason. “Sık sık kavga ediyorlar. Ama yine de Tanya, onun için kalıcı sanırım.”

Panteradamların lideri Calvin Norris, vampir işlerine bu-
laşmamak için elinden geleni yapıyordu. Çift-doğalıların televizyona çıkıp varlıklarını halka açıklamalarından beri, zaten uğraşması gereken yeterince şey vardı. Ertesi gün Calvin de iş yerinde, çift-doğalı olduğunu açıklamıştı. Çift-doğalıların varlığı zaten ortaya çıkmış olduğundan, böylesi, Calvin’e daha

fazla saygı kazandırmıştı. Hotshot, çok kapalı ve kendine has bir toplum olduğu için, orada yaşayan çoğu insana şüpheyle yaklaşılsa da Calvin'ın Bon Temps'da iyi bir ünü vardı.

“Calvin panteradam olduğunu açıkladığında neden senin de onlardan olduğunu söylemedin?” diye sordum. Jason'ın kafasında bu sorunun cevabına rastlamamıştım.

Ağabeyim düşünceli bir şekilde baktı. Yüzündeki ifade, onda biraz garip duruyordu. “Kendimi, bir sürü soruya cevap vermeye hazır hissetmedim galiba,” dedi. “Değişim çok kişisel bir şey. Michele değiştiğimi biliyor. Önemli olan da onun bilmesi.”

Michele ona gülümsedi. “Jason'la gurur duyuyorum,” dedi. İşte bu kadar! “Pantere dönüşmek, onu daha bir erkek yaptı. Yine de iyi dayanıyor, sızlanmıyor, şikayet etmiyor. Hazır olduğunda insanlara da söyler.”

Jason'la Michele bu gece beni şaşırtmaya devam ediyorlardı. “Ben kimseye bir şey söylemedim. Söylemem de,” diye güvence verdim.

“Söyleyeceğini hiç düşünmedim. Calvin, Eric'in vampirlerin şefi gibi bir şey olduğunu söylüyor,” dedi Jason, başka bir konuya atlayarak.

Vampirlerin iç ilişkilerini, vampir olmayanlarla konuşmaktan hoşlanmam. Pek iyi bir fikir değildir. Ama Jason'la Michele, benimle kendi özellerini paylaşmışlardı. Ben de bir parça karşılık vermek istedim. “Eric'in bir tür şef olduğu doğru. Fakat yeni bir patronu var, o yüzden şu sıralar durum biraz... hassas.”

“Anlatmak ister misin?” Jason’ın, anlatacağım şeyi duymakta tereddüt ettiği belliydi ama iyi bir ağabey olmak için elinden geleni yapıyordu.

“Anlatmasam daha iyi,” dedim. Jason’ın rahatlaması yüzüne yansdı. Hatta Michelle bile bifteğine dönmekten memnundu. “Vampir meseleleri bir yana, Eric’le biz gayet iyiyiz. Tüm ilişkiler, karşılıklı anlayışa, özveriye dayanıyor sonuçta.” Gerçi Jason ilişki rekorunu elinde tutmasına rağmen, karşılıklı özveriyi daha yeni yeni öğreniyordu.

“Hoyt’la yeniden konuşmaya başladık,” dedi Jason. İlk anda alakasız gibi dursa da aslında tam da konuştuğumuz konuyla bağlantılıydı. Hoyt yıllarca Jason’ın gölgesi gibiydi fakat bir süredir ağabeyimin etkisinden sıyrılmıştı. Hoyt’un nişanlısı Holly’yle, Merlotte’da beraber çalışıyorlardık ve onun Jason’dan pek hoşlanmadığını biliyordum. Jason’ın, eski kankasına yeniden kavuşmasına şaşırılmışım. Onların yeniden arkadaş olmasına Holly’nin izin vermesine daha da çok şaşırılmışım.

“Ben çok değiştim, Sookie,” dedi ağabeyim. Şimdi (ilk defa) o benim zihnimi okumuştı sanki. “Hoyt’la artık iyi arkadaş olmak istiyorum. Michele’e de iyi bir erkek arkadaş olmak istiyorum.” Michele’e ciddiyetle bakıp elini onunkinin üstüne koydu. “Ve daha iyi bir ağabey olmak istiyorum. Ailemizden geriye sadece biz kaldık. Peri akrabalarımız dışında... Ki onları yok saymayı tercih ederim doğrusu.” Gözlerini tabağına indirdi, utanmış gibiydi. “Büyükanneimin büyükbabamı aldattığına hala inanamıyorum.”

“Benim aklıma bir açıklama geliyor,” dedim. Büyükannemin ihanetine inanmakta ben de çok zorlanıyordum. “Büyükannem çocuk sahibi olmayı çok istiyordu. Büyükbabamla çocukları olmuyordu. Bunun da payı vardır mutlaka. Ama asıl olarak, büyükannemin Fintan tarafından büyülenmiş olabileceğini düşünüyorum. Periler de vampirler gibi insanın zihniyle oynayabiliyor. Güzelliklerini ve cazibelerini biliyorsun zaten.”

“Claudine çok güzeldi gerçekten. Ve Claude’un da kadınlara bayağı hoş görüldüğüne eminim.”

“Üstelik Claudine, insanların arasındayken güzelliğini gölgeliyordu.” Claudine, Claude’un üçüzüydü ve bir seksenlik bir afetti.

“Büyükbabamın yakışıklı olduğu söylenemezdi,” dedi Jason.

“Evet, biliyorum.” Birbirimize baktık, ikimiz de fiziksel güzelliğin gücünün farkındaydık.

“Ama büyükannem?” dedik sonra aynı anda. Ve kendimizi tutamayıp gülmeye başladık. Michelle gülmemek için elinden geleni yaptıysa da sonunda gülümsemeden edemedi. Annenizle babanızın seks yaptığını düşünmek bile yeterince tuhaftı zaten. Üstüne bir de büyükannenizle büyükbabanızın seks hayatından konuşmak iyice acayıptı. Çok yanılttı.

“Hazır büyükannemden konuşurken aklıma geldi,” dedi Jason. “Ne zamandır sana sormak istiyordum. Büyükannemin ardiyeye koyduğu masayı alabilir miyim? Hani eskiden oturma odasında, koltuğun yanında duran yuvarlak sehpa?”

“Tabii, ne zaman istersen gel al,” dedim. “Büyükannem ardiyeye çıkarmanı istediğinde nereye koyduysan hala aynı yerdedir büyük ihtimalle.”

Bir süre sonra eve gitmek üzere kalktım.

Ağabeyim ve kız arkadaşıyla yemek yemek öyle büyük bir olay değildi. Yine de o gece eve döndüğümde, sabaha kadar deliksiz uyudum. Haftalar sonra ilk kez.

MART

DÖRDÜNCÜ HAFTA

“**H**EY,” dedi SAM. ONU DUYMAKTA ZORLANIYORDUM, öne doğru eğildim. Biri, Jace Everett’in “Bad Things”ini koymuştu, bardaki herkes şarkıya eşlik ediyordu. “Bu gece üç kez gülümsedin.”

“Yüz ifadelerimin hesabını mı tutuyorsun?” Tepsimi tezgaha bırakıp ona bir bakış attım.

Sam hem patronum hem arkadaşımı ve safkan bir şekilde değiştiriciydi. Sıcakkanlı her hayvana dönüşebiliyordu sanırım. Kertenkelelere, yılanlara ve böceklerle dönüşüp dönüşemediğini sormamıştım.

“Eh, yeniden gülümsediğini görmek güzel,” dedi. Meşgul görünmek için, raftaki şişeleri düzeltti. “Özlemişim.”

“Gülümsemek de güzel,” dedim. “Bu arada, saçını beğendim. Kestirmen iyi olmuş.”

Mahcup bir ifadeyle elini kafasında gezdirdi. Saçını kısacık kestirmişti, kafasında kırmızı ve altın renginde bir bere var gibi duruyordu. “Yaz geliyor. Kısa saç daha iyi olur diye düşündüm.”

“Öyle olur herhalde.”

“Sen güneşlenmeye başlamışsındır bile.” Bronzlaşma merakım sır değildi.

“Ah, evet.” Aslında bu bahar, güneşlenme sezonunu bayağı erken açmıştım. Ve olayların çığıırından çıkması da bikinimi giydiğim o ilk güne rastlıyordu. O gün bir periyi öldürmüştüm. Neyse, bunlar geçmişte kaldı. Dün de güneşlenmişim ve hiçbir şey olmamıştı.

Gerçi itiraf edeyim, yanıma sinsice sokulan bir şey falan olursa diye, sesini duyabilmek için radyoyu yanıma almamıştım. Gelen giden olmadı sonuçta. Hatta güneşin altında öylece yatıp önümden geçen kelekleri izleyerek çok huzurlu bir gün geçirdim. Büyük büyük büyükannemlerden birinin ektiğı güller açmıştı, onlardan yükselen güzel koku içimde bir şeyleri iyileştirdi. “Güneş bana kendimi gerçekten iyi hissettiriyor,” dedim. Aniden, bir perinin bana, gökyüzü perilerinden geldiğini söylediğini hatırladım. O konuda başka bir şey bilmiyordum ama güneşe olan sevgim belki de genetikti.

“Siparişler hazır,” diye seslendi Antoine. Tabakları almak için mutfak penceresine yöneldim.

Antoine, Merlotte’a alışmıştı ve hepimiz onun burada aşçılık yapmaya devam etmesini umuyorduk. Şimdi de kü-

çük mutfakta sanki sekiz kolu varmış gibi her şeye yetişiyordu. Merlotte'un menüsünde sadece en temel şeyler vardı: Hamburger, tavuk, tavuklu salata, patates kızartması, sebze kızartmaları... Yine de Antoine'in hızı inanılmazdı. Ellilerindeydi ve Katrina Kasırgası'ndan sonra New Orlean'stan gelmişti. Her şeyini kaybettiği halde, hayata olumlu bakışına ve en baştan başlama kararlılığına saygı duyuyordum. Yemeklerin hazırlanmasına yardım eden ve masaları temizleyen bulaşıkçı çocuk D'Eriq'e de iyi davranıyordu. D'Eriq tatlı bir çocuktu ama biraz yavaştı.

Şimdi Holly de çalışıyordu. Masalara içki ve yemek taşıdığı zamanlarda, bar taburelerinden birinde oturan nişanlısı Hoyt Fortenberry'nin yanında duruyordu. Hoyt'un annesi, oğlu, nişanlısıyla zaman geçirmek istediğinde, Holly'nin küçük oğluna bakmaktan memnundu. Holly'nin şu anki halini gören biri, onun bir aralar gotik bir Wiccan olduğunu hayatta tahmin edemezdi. Kömür karası kısa saçları şimdi doğal renginde, hoş bir koyu kestaneydi ve neredeyse omzuna iniyordu. Artık çok hafif makyaj yapıyor ve sürekli gülümsüyordu. Araları düzeldiğine göre, yeniden ağabeyimin kankası olan Hoyt da Holly'yle ilişkisinin ardından, daha kendine güvenli, daha güçlü bir erkek olmuştu sanki.

Sam'e bir göz attım, cep telefonuyla konuşuyordu. Şu sıralar Sam telefonda bayağı zaman geçiriyordu. O da biriyle çıkıyordu galiba. Eğer yeterince uzun süre zihnine bakarsam, çift-doğallıların zihnini okumak sıradan insanlarınkine ulaş-

maktan daha zor olsa da, cevabı öğrenebilirdim. Fakat Sam'ın düşüncelerinden uzak durmaya çalışıyordum. Önem verdiğiniz insanların kafasının içinde dolaşmak, en hafif tabirle ayıptı. Sam telefonla konuşurken gülümsüyordu ve onu böyle kaygısız görmek çok güzeldi.

Bir saat sonra, barı kapatmasına yardım ettiğim sırada Sam, "Vampir Bill'i görüyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Uzun zamandır görmedim," dedim. "Bill'in benden kaçtığını düşüneceğim neredeyse. Beni kurtarmak için yaptıklarına teşekkür etmek istedim, birkaç kez evine uğradım. Ona altılı Gerçek Kan paketi ile bir teşekkür notu bıraktım ama ne aradı ne sordu."

"Geçenlerde sen izindeyken uğradı," dedi Sam. "Bence ona bir uğrasan iyi olur. Benden söylemesi..."

MART

DÖRDÜNCÜ HAFTANIN SONLARI

O HAFTA İLERLEYEN GÜNLERDE GÜZEL BİR AKŞAM, DO-labımda büyük fenerimi arıyordum. Sam'ın Bill'i ziyaret etmem gerektiğini söylemesi bir süredir aklımı kurcalıyordu. Bu gece uygundu. İşten yeni dönmüş, mezarlığın öbür tarafındaki Bill'in evine yürümeye karar vermiştim.

Sweet Home, Renard Bölgesi'ndeki en eski mezarlıktı. Orada pek yer kalmayınca, kasabanın güneyinde, şu kare mezar taşlarının olduğu yeni bir "gömülme yeri" oluşturulmuştu. Oradan nefret ediyordum. Burada yer engebeliydi, ağaçlar fazla büyümüştü ve bazı alanların çevresindeki duvarlar yıkılmış, çok eski mezar taşlarından bazıları devrilmişti ama yine de Sweet Home'u seviyordum. Jason'la ben küçükken, büyükannemi atlatabildiğimiz zamanlarda burada oynardık.

Bill benim ilk erkek arkadaşımdı. O yüzden, mezar taşlarının ve ağaçların arasından Bill'in evine giden yolu gözüm kapalı bulurdum. Kurbağalarla böcekler, yaz türkülerine başlamıştı. Hava ısındıkça bu curcuna daha da artacaktı. D'Eriq, bir seferinde bana mezarlığın yanında yaşamaktan korkup korkmadığımı sormuştu. Hatırlayınca gülümsedim. Ben toprağın altındaki ölülerden korkmuyordum. Asıl tehlike, yürüyen ölülerdi. Büyükanнемin mezarına bırakmak için bir gül kesmiştim. Buraya uğradığımı, onu düşündüğümü bilecekti, bundan emindim.

Benim evimle aşağı yukarı aynı zamanlarda inşa edilen eski Compton evinden hafif bir ışık geliyordu. Kapı zilini çaldım. Eğer ormanda dolaşmaya çıkmadıysa, Bill büyük ihtimalle evde olmalıydı çünkü arabası buradaydı. Yine de kapının açılmasını bayağı bir süre beklemem gerekti.

Bill verandanın ışığını yaktığında karşımdaki manzarayla irkilmemek için çaba harcadım. Korkunç görünüyordu. Peri savaşı sırasında, Neave'in gümüş kaplama dişleri yüzünden gümüşten zehirlenmişti. O zaman da sonrasında da vampir arkadaşlarından bir sürü kan almasına rağmen yüzü hala beyaz değil, kül rengiydi. Ayakta zor duruyordu, yaşlı adamlar gibi kafası hafif öne düşmüştü.

"Sookie, içeri gel," dedi. Sesi bile eskisi kadar güçlü değildi sanki.

Kelimeleri nazik olsa da ses tonu beni gördüğüne sevinip sevinmediğini ele vermiyordu. Vampirlerin zihnini okuyamı-

yorum, zaten Bill'den ilk anda o kadar etkilenmemin bir sebebi de buydu. Durmak bilmez bir zihin uğultusundan, hiç duymak istemediğiniz onca şeyi dinlemek zorunda kaldıktan sonra, mutlak sessizliğin nasıl büyüleyici olduğunu bir hayal edin.

“Bill,” dedim şaşırdığımı mümkün olduğunca gizlemeye çalışarak, “daha iyi misin? Vücudundaki zehir... Zehir, vücudundan atılabiliyor mu?”

Sıkıntıyla iç çektiğine yemin edebilirim. Eliyle oturma odasını işaret etti, peşinden odaya yürüdüm. Işıklar kapalıydı, Bill birkaç mum yakmıştı. Saydım, tam sekiz mum. Mumların titreşen ışığında tek başına oturmuş ne yapıyordu acaba?

Müzik dinliyordu belki. Klasik müzik, özellikle de Bach severdi. Onun için cidden endişelenmiştim. Kanepeye oturdum, Bill de alçak sehpanın öbür tarafındaki koltuğuna geçti. Yüzü her zamanki gibi yakışıklıydı ama tüm canlılığını yitirmişti. Acı çektiği belliydi. Sam'in, onu ziyaret etmemi neden istediğini şimdi anlıyordum.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

“Daha iyiyim,” dedim dikkatle. Bana neler yaptıklarını görmüştü.

“Yaralar...”

“Hala iz var. Ama düşündüğümden daha hafif bir iz kaldı. Boşluklar doldu sayılır. Bu kalçamda artık bir tür gamzem var.” Hafifçe sol dizime vurdum. “Neyse ki kalçadan yana bir sıkıntım yoktu.” Gülümsemeye çalıştım fakat bunu doğru

dürüst beceremeyecek kadar tedirgindim. “Sen iyileşiyor musun?” diye sordum tekrar, tereddütle.

“Kötü değilim,” dedi. Omuz silkti.

“Ya bu halin...”

“Canım hiçbir şey yapmak istemiyor,” dedi Bill, uzun bir duraksamanın ardından. “Bilgisayarı açasım yok, vampir veritabanını güncellemekle uğraşasım yok. Eric, siparişleri hazırlayıp göndermesi için Felicia’yı yolluyor. Felicia hazır buraya gelmişken bana kan da veriyor.” Felicia, Fangtasia’nın barmeniydi. Pek yaşlı bir vampir değildi, hatta çok genç sayılırdı.

Acaba vampirler de depresyona girebiliyorlar mıydı? Yoksa bunun sorumlusu, gümüş zehirlenmesi miydi?

“Sana yardım edebilecek kimse yok mu? Yani, iyileşmene yardım edecek biri?”

Yüzünde alaycı, acı dolu bir gülümseme belirdi. “Yapıcım,” dedi. “Eğer Lorena’dan kan içebilseydim, şimdiye kadar tamamen iyileşmiş olurum.”

“Çok yazık.” Rahatsızlığımı gizlemeye çalıştım. Üf, lanet olsun, Lorena’yı ben öldürmüştüm. Suçluluk duygusunu savuşturmaya çalıştım. Öldürülmesi gerekiyordu ve öldürülmüştü. Hepsi bu kadardı. “Lorena başka vampir yapmamış mı?”

Bill bir nebze canlandı. “Yaptı aslında. Yaşayan bir çocuğu daha var.”

“Peki, bu işe yaramaz mı? O vampirden kan almak?”

“Bilmiyorum. Belki. Fakat ona ulaşmak... Ona ulaşamam.”

“İşe yarayıp yaramayacağını bilmiyor musun yani? Sizin neye ihtiyacınız var biliyor musun, Yararlı Bilgiler Rehberi falan gibi bir şeye.”

“Evet,” dedi, sanki bu fikri ilk kez duyuyormuş gibi. “Evet, çok doğru.”

Bill’e, ona yardım etmesi ihtimali olan birine ulaşma konusundaki isteksizliğinin nedenini sormadım. Çünkü nasıl inatçı olduğunu biliyordum. Bir konuda kararını verdiyse, onu başka bir şeye ikna edemezsiniz. Bir sessizlik oldu.

“Eric’i seviyor musun?” diye sordu Bill aniden. İlk tanıştığımızda ondan etkilenmemde büyük rol oynayan kahverengi gözlerini bana dikti.

Tanıdığım herkes kafayı ilişkiye mi takmıştı?

“Evet,” dedim sakince. “Onu seviyorum.”

“O seni sevdiğini söylüyor mu?”

“Evet.” Gözlerimi kaçırmadım.

“Bazı geceler onun ölmesini diliyorum,” dedi Bill.

Birbirimize karşı dürüsttük bu gece. “Birilerinin ölmesini dileyen sadece sen değilsin. Benim de yokluklarından hiç rahatsız olmayacağım birkaç kişi var,” diye itiraf ettim. “Claudine, büyükannem, Tray gibi değer verdiğim insanların yokluğunun yasını tutarken, ben de bunu düşünüyorum.” Ki bunlar, sadece listenin en başındaki insanlardı. “Yani ne hissettiğini biliyorum sanırım. Yine de... Lütfen Eric’in kötülüğünü dileme.” Değer verdiğim birini daha kaybetmeye dayanamazdım.

“Kimin ölmesini istiyorsun Sookie?” Gözlerinde meraklı bir parıltı belirmişti.

“Sana söyleyecek değilim.” Zayıf bir şekilde gülümsedim. “Benim için bunu gerçekleştirmeye kalkabilirsin. Bartlett dayıya yaptığın gibi.” Bill’in, büyükannemin, beni çocukluğumda taciz eden kardeşini öldürdüğünü öğrendiğim gün, ardıma bakmadan kaçmalıyım. O zaman hayatım çok farklı olmaz mıydı? Ama artık çok geçti.

“Değişmişsin,” dedi.

“Evet, değiştim. Birkaç saat boyunca öleceğimi düşündüm. O birkaç saat boyunca, hayal bile edemeyeceğim kadar çok canım yandı. Ve Neave’le Lochlan bundan çok hoşlanıyorlardı. Gerçekten eğleniyorlardı. O zaman içimde bir şey koptu. Sen ve Niall, onları öldürdüğünüzde, sanki hayatımda ettiğim en büyük duanın kabul edilmiş gibiydi. Sözde Hristiyan’ım ama çoğu zaman, artık kendimle ilgili bunu söyleyemeyeceğimi hissediyorum. İçimde çok büyük bir kin var. Uyuyamadığım gecelerde, zerre kadar umursamadan, acı çekmeme sebep olan insanları düşünüyorum. Ve onlar öldüğünde kendimi ne kadar iyi hissedeceğimi.”

Bill’e bu korkunç sırrımı açmam, bir zamanlar onunla ne kadar yakın olduğumuzun bir göstergesiydi.

“Seni seviyorum,” dedi. “Söylediğin ya da yaptığın hiçbir şey bunu değiştiremez. Eğer benden bir ceset gömmemi -ya da birini ceset haline getirmemi- istersen, gözümü kırpmadan yaparım.”

“Kötü şeyler de yaşadık Bill. Ama senin, kalbimde daima özel bir yerin olacak.” Böylesine bayat bir lafı ben mi söylemişim? Ama bazen klişeler doğrudur. Ve bu söylediğim de doğrudur. “Biri tarafından bu kadar önemsenmeyi hak edecek kadar değerliymişim gibi gelmiyor,” diye itiraf ettim.

Zorla da olsa gülümsedi. “Değer... Aşık olmanın, sevdalandığın şeyin değeriyle fazla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum. Öte yandan, seninle aynı fikirde değilim. Bence sen iyi bir kadınsın ve iyi bir insan olmak için elinden geleni yapıyorsun. Senin yaşadıklarını yaşayan, senin kadar ölüme yaklaşan hiç kimse... gamsız ve şen şakrak olamaz.”

Gitmek için kalktım. Sam, Bill’i görmemi, durumunu anlamamı istemişti ve dediğini yapmıştım. Bill, beni kapıya geçirmek için kalktığı anda, eskisi gibi süper hızlı da olmadığını fark ettim. “Yaşayacaksın, değil mi?” diye sordum. Aniden korkmuştum.

“Sanırım,” dedi, sanki hiç önemi yokmuş gibi. “Yine de her ihtimale karşı bana bir öpücük ver.”

Elimi -fener olmayan elimi- boynuna doladım ve dudaklarını benimkilere koymasına izin verdim. Kokusu, dudaklarının verdiği his, bir sürü anıyı tetikledi. Çok uzun gibi gelen bir süre boyunca öyle kaldık ama heyecanım artacağına sakinleştim. Tuhaf bir şekilde kendi nefes alıp verişimi duyuyordum. Uyuyan birinin nefesi gibi, yavaş ve düzenliydi.

Geri çekildiğimde, Bill belirgin bir şekilde daha iyi görünüyordu. Kaşlarım havaya kalktı.

“Peri kanın yüzünden,” dedi.

“Çeyreğin çeyreği kadar periyim sadece. Üstelik kanımı içmiş falan da değilsin.”

“Yakınlık,” dedi kısaca. “Ten teması.” Dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Eğer sevişirsek iyileşmem kolaylaşır.”

Yok artık, diye düşündüm. Fakat sesinin, içimde ani bir arzu uyandırmadığını da söyleyemem. “Bill, böyle bir şey olmayacak,” dedim. “Lorena’nın dönüştürdüğü şu diğer vampiri bulmayı düşünmelisin.”

“Evet,” dedi. “Olabilir.” Koyu renk gözleri garip bir şekilde parlıyordu. Zehirlenmenin etkisi olabilirdi ya da belki mumların ışığı yüzündendi. Lorena’nın diğer “çocuğunu” bulmak için bir şey yapmayacağını anlamıştım. Ziyaretim onda bir hayat kıvılcımı yarattıysa bile, çoktan sönmeye başladığını görebiliyordum.

Üzgün, endişeli ve biraz da mutlu bir şekilde (bu kadar çok sevilmenin insanın gururunu okşamadığını söylemeyin, okşuyor çünkü) mezarlıktan eve döndüm. Yanından geçerken, eski alışkanlıkla, Bill’in mezar taşına dokundum. Engebeli arazi de dikkatle yürürken doğal olarak Bill’i düşünüyordum. İç Savaş’ta, Güney’in ordusunda savaşmıştı. Savaşta sağ çıkmıştı ama karısıyla çocuklarının yanına döndüğünde bir vampire yakalanmıştı. Ve zorlu hayatı, trajik bir şekilde sona ermişti.

Lorena’yı öldürdüğüme bir kez daha memnun oldum.

İşte kendimle ilgili hoşlanmadığım bir şey: Vampir öldürdüğümde kendimi kötü hissetmiyordum.

İçimden bir ses, onların zaten ölü olduğunu ve asıl o ilk ölümün önemli olduğunu söyleyip duruyordu. Oysa gerçekten nefret edilesi bir insanı öldürdüğümde, vicdanım çok daha şiddetli bir tepki vermişti.

Sonra düşündüm. Lorena'nın ölümü yüzünden daha çok acı çekmem gerektiğini düşüneneğime, daha az acı çektiğim için sevinmem gerekmez miydi? Acının ne kadarından yırtsam o kadar iyi değil miydi? Ahlaken neyin doğru olduğunu düşünmekten artık nefret ediyordum çünkü vardığım sonuçla, içimdeki ses, sık sık ters düşüyordu.

Uzun lafın kisası, Bill'i tamamen iyileştirebilecek belki de tek vampiri, Lorena'yı öldürmüştüm. Ve Bill beni kurtarıırken yaralanmıştı. Ona karşı sorumluluğum olduğu kesindi. Bu konuda ne yapabileceğime bir bakacaktım.

Gecenin karanlığında tek başıma yürüdüğümü ve deli gibi korkmam gerektiğini (en azından D'Eriq'e göre) fark ettiğimde, aydınlık arka bahçeme girmiştım bile.

Bana tekrar fiziksel işkence yaşama korkumu unutturan, maneviyatla ilgili endişelerim olabilirdi. Ya da biri için iyi bir şey yaptığım içindi belki. Bill'e sarılmıştım ve böylesi, ona kendini daha iyi hissettirmişti. O gece yatağıma girdiğimde, dönüp durmak yerine en sevdiğim pozisyonda yan yattım ve rüyasız bir uykuya daldım. Ya da sabah uyandığımda hepsi zihnimden silinmişti.

Haftanın geri kalanında da deliksiz uyudum ve sonuç olarak kendimi biraz daha eski halime yakın hissetmeye başla-

dım. Yavaş yavaş kendimi toparlıyordum. Bill'e yardım etmenin bir yolunu bulamamıştım ama ona yeni bir CD aldım (Beethoven) ve gündüzlerini geçirdiği yerden çıktığında bulabileceği bir yere koydum. Başka bir gün de ona e-postayla bir kart gönderdim. Onu düşündüğümü bilsin diye.

Eric'i her görüşümde kendimi biraz daha keyifli hissediyordum. Ve nihayet orgazma ulaştım. Öyle güçlü bir patlamaydı ki sanki aradan geçen zamanın acısını çıkarır gibiydim.

"Sen... Sen iyi misin?" diye sordu Eric. Mavi gözlerini bana dikmiş, yüzünde yarım bir gülümsemeyle bakıyordu. El mi çırpısın, yoksa ambulans mı çağırsın bilemiyor gibiydi.

"Çok çok iyiyim," diye fısıldadım.

Gülümsemesi biraz daha güvenli bir hale geldi. "Yani iyiydi? Öncekilerden daha iyi?"

"Biliyor muydun?"

Bir kaşını kaldırdı.

"Ah, tabii ki biliyordun," dedim. "Ben sadece... Benim kendi kendine çözülmesi gereken bazı sorunlarım vardı."

"Benim sevişmemle bir ilgisi olamayacağını biliyordum karıcığım," dedi Eric. Kelimeleri kibirli olsa da yüz ifadesinden ne kadar rahatladığı okunuyordu.

"Bana *karıcığım* deme. Sözde evliliğimizin sadece taktik icabı olduğunu biliyorsun. Ve önceki yorumuna gelince... Birinci sınıf sevişiyorsun, yatakta üstüne adam tanımam Eric." Sezar'ın hakkı Sezar'a. "Orgazm olamamam benimle ilgili bir problemdi ve şimdi kendi kendine düzeldi."

“Benimle kafa buluyorsun, değil mi Sookie?” diye mırıldandı. “Birinci sınıf sevişmek nasılmış, şimdi gösteririm sana. Bence bunu tekrar yapabilirsin.”

Sonra anlaşıldı: Evet, yapabiliyormuşum.

1 NİSAN

BAHARI HERKESLE AYNI SEBEPLERDEN SEVİYORUM. Çiçeklerin açmasını (Louisiana’da erken açar), kuşların civıltısını, sincapların bahçemde koşuşturmasını seviyorum.

Kurtadamların uzaktan gelen ulumalarını seviyorum.

Tamam, şaka yaptım. Tray Dawson (ölmeden önceki son anları gözümün önünden gitmiyordu) bana bir keresinde, baharın kurtadamların da en sevdiği mevsim olduğunu söylemişti. Av bulmakta zorlanmıyorlarmış. Dolayısıyla av çabuk bitiyor ve ayışığında özgürce dolaşmaya daha çok vakit kalıyormuş.

Tam ben onları düşünürken, bir kurtadam aramasa şaşardım.

Nisan ayının ortasında, bu güneşli sabah, üzerimde hala pijamam ve Superwoman tişörtüm, elimde günün ikinci kah-

vesi ve yanımda bir dergiyle ön taraçamda oturuyordum ki Shreveport'taki kurtadam sürüsünün lideri cep telefonumdan aradı.

“Üf,” dedim, numarayı tanıdığımda. Telefonu açtım, mesafeli bir sesle konuştum. “Alo.”

“Sookie,” dedi Alcide Herveaux. Alcide’i aylardır görmemiştim. Alcide önceki yıl çıkan bir kurtadam dalaşında bir gecede sürübaşı olmuştu. “Nasılsın?”

“Bomba gibi,” dedim. Doğru sayılırdı. “Turp gibi. Keyiften dört köşe.” Otuz metre kadar ileride bir tavşanın çimenlikten geçtiğini gördüm. Bahar.

“Eric’le hala beraber misiniz? Bu iyi ruh halinin sebebi o mu?”

Millet neredeyse merakından çatlayacaktı. “Evet, hala Eric’le çıkıyoruz. Mutlu olmamda bunun payı vardır mutlaka.” Eric bana “çıkma” tabirinin yanlış olduğunu söyleyip duruyordu.

Ona tören bıçağını verdim diye (Eric amacına ulaşmak için benim bu konudaki cahilliğimden faydalanmıştı) kendimi onunla evlenmiş saymıyordum ama vampirler öyle olduğumuzu düşünüyordu. Vampirlerle insanların evliliği, tam olarak, insanlarınki gibi “karşılıklı sevgi, saygı, anlayış” ilkelelerine dayanmıyordu, yine de Eric bu evliliğin bana vampirler dünyasında bazı avantajlar sağlayacağını ummuştu. Nitekim haksız çıkmamıştı, o zamandan beri vampirlerle bir sorun yaşamamıştım. Ben ölümle burun buruna geldiğimde Victor’ın,

Eric'in yardımına koşmasına izin vermemesi dışında. Ve bu, öyle önemsiz bir ayrıntı değildi. İşte bu yüzden, Victor'ın ölmesi şarttı.

Düşüncelerimin yönünü bu karanlık sulardan geri çevirdim. Uzun süre pratik yapmanın faydaları. Bak, oldu işte. Artık her sabah yataktan eskisi gibi (neredeyse) enerjik kalkıyordum. Geçen pazar günü kiliseye bile gitmiştim. Çok iyi! “Ne oldu Alcide?” diye sordum.

“Senden bir iyilik isteyecektim,” dedi Alcide.

Ben de öyle düşünmüştüm. “Senin için ne yapabilirim?”

“Yarın gece dolunayda senin arazini kullanabilir miyiz?”

Hemen kabul etmek yerine, kendime biraz düşünme fırsatı tanıdım. Yaşadığım tecrübelerden dersimi almıştım. Şimdi bir bakalım: Arazim kurtadamlara yetecek kadar genişti, sorun o değildi. Büyükannem, ağabeyimle beni büyütürken yaşadığı maddi zorluklar yüzünden çiftliğin büyük bölümünü satmak zorunda kalmıştı ama buna rağmen, hala evimin etrafında seksen dönüm kadar arazim vardı. Hele Bill de arazisine girilmesine itiraz etmezse, Sweet Home Mezarlığı ikimizin arazisi arasında geniş bir alan kaplamasına rağmen, burası kurtadamlara bol bol yeterdi.

Her açıdan bakabilmek için bu fikri kafamda evirip çevirdim. İtiraz etmek için bir sebep göremedim. “Buyurun gelin,” dedim sonunda. “Bence Bill Compton'a da bir sorsan iyi olur.” Ona yaptığım ufak jestlere, Bill'den bir karşılık gelmemiştir.

Vampirlerle kurtadamlar pek kanka sayılmasa da Alcide pratik bir adamdı. “Bu gece Bill’i ararım o halde,” dedi. “Sende numarası var mı?”

Ona numarayı verdim. “Neden senin arazini kullanmıyorsunuz Alcide?” diye sordum. Sadece merak ediyordum. Bir keresinde laf arasında, Uzun Diş sürüsünün, dolunaylarda, Shreveport’un güneyindeki Herveaux çiftliğine gittiğini söylediğini hatırlıyordum. Kurtadamların dilediklerince avlanabilmesi için Herveaux arazisinin büyük bölümü ağaçlık bırakılmıştı.

“Ham, bugün beni aradı. *Tekil*’lerden oluşan bir grubun akarsuyun yanında kamp yaptığını haber verdi.” *Tekil*, çift-doğalı kurtadamların, tek-doğalı sıradan insanlara takıldığı isimdi. Hamilton Bond’u tanıyordum. Ham’ın çiftliği, Herveaux’larinkine komşuydu ve Alcide’in birkaç dönümünü de o ekip biçiyordu. Bond ailesi de en az Herveaux’lar kadar uzun zamandır Uzun Diş sürüsündeydi.

“Orada kamp yapmak için senden izin aldılar mı?” diye sordum.

“Ham’e, babamın nehirde balık tutmalarına daima izin verdiğini söylemişler. Bu yüzden bana sormamışlar. Doğrudur herhalde. Gerçi ben böyle bir şey hatırlamıyorum.”

“Doğru söyleseler bile, bu yaptıkları yine de ayıp. Seni aramaları gerekirdi,” dedim. “Senin için uygun olup olmadığını sormalılardı. Benim onlarla konuşmamı ister misin? Yalan söylüyorlarsa ortaya çıkarabilirim.”

Alcide'in merhum babası Jackson Herveaux, insanlara düzenli olarak arazisini kullanma izni verecek bir adama benzer miyordu.

"Yok, teşekkürler Sookie. Senden bir iyilik daha isteye-
mem. Sen sürünün dostu ilan edildin. Bizim sana göz kulak
olmamız lazım, senin bize değil."

"Bunun için endişelenmene gerek yok. Hep birlikte bu-
raya gelebilirsiniz. Ve eğer babanın şu arkadaşlarıyla el sıkış-
mamı istersen de seve seve yaparım." Dolunay zamanında
Herveaux'ların çiftliğinde ortaya çıkan bu adamlar, beni me-
raklandırmıştı. Meraklanmış ve şüphelenmiştim.

Alcide, balıkçılar konusunu düşüneceğini söyledi ve sürü-
nün arazime gelmesine izin verdiğim için en az altı kere falan
teşekkür etti.

"Sorun değil," dedim. Ve gerçekten sorun olmamasını um-
dum. Alcide bana yeterince teşekkür ettiğine kanaat getirince
nihayet telefonu kapattık.

Kahve kupamla içeri girdim. Aynada yansımamı görünceye
kadar, gülümsediğimin farkında değildim. Kurtadamların gel-
mesini dört gözle beklediğimi, nihayet kendime itiraf ettim.
Ormanın ortasında yapayalnız olmamak iyi gelecekti. Acınası
bir durum, ha?

Eric'le son birkaç gecemiz gayet iyi geçse de hala zamanı-
nın büyük bölümünü vampir işlerine ayırması gerekiyordu.
Açıkçası bundan biraz sıkılmaya başlamıştım. Tamam, *biraz*
değil. Eğer patronsanız, ne zaman paydos edeceğinize kendi-

niz karar verebilmeliydiniz, haksız mıyım? Patron olmanın iyi yanlarından biri de bu değil midir?

Fakat vampirler arasında bir olay patlak vermek üzereydi. Tehlike çanları çalmaya başlamıştı. Şimdiye kadar yeni yönetim çoktan oturmuş, Eric'in oradaki yeri belirlenmiş olmalıydı. Kral Felipe'nin Louisiana'daki temsilcisi Victor Madden, Beşinci Bölge'nin yönetimini Eric'in ehil ellerine teslim edip krallığın idaresiyle meşgul olmak üzere çoktan New Orleans'a dönmeliydi.

Victor'ın adı geçtiğinde Eric'in gözleri tekinsiz bir ışıltıyla parlıyor, metalik bir sertlik kazanıyordu. Muhtemelen benimkiler de öyle. Halihazırda Victor, Eric'in üstüydü, onun üzerinde otoritesi vardı ve bizim bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yoktu.

Eric'e, Victor'ın onun Beşinci Bölge'deki performansının yetersiz olduğunu iddia etmesi gibi bir ihtimal olup olmadığını sormuştum. Böylesi, çok korkunç olurdu.

"Aksini kanıtlayan belgeleri saklıyorum," dedi Eric. "Ve farklı yerlerde tutuyorum." Eric'in yanındaki tüm vampirlerin hayatı, hatta belki benimki de, onun yeni yönetimde kendine sağlam bir yer edinmesine bağlıydı. Eric'in vampir dünyasındaki yerini sağlama almasının ne kadar önemli olduğunu biliyordum. Sızlanmamam gerektiğini de biliyordum. Ama doğru şeyleri hissetmeniz her zaman kolay değildir.

Her neyse, sonuç olarak evin etrafında biraz uluma duy-mak, hoş bir değişiklik olacaktı.

İşe gittiğimde Sam'e, Alcide'in telefonundan bahsettim. Safkan şekil-değiştiricilere çok nadir rastlanıyordu ve bizim buralarda Sam'den başka kimse olmadığı için, patronum zaman zaman tek bir forma dönüşebilenlerle takılıyordu. "Hey, sen neden benim araziye gelmiyorsun?" diye önerdim. "Sonuçta sen kurda da dönüşebiliyorsun, değil mi? Kurda dönüşüp sürünün arasına karışırsın."

Patronum, döner koltuğunda arkasına yaslandı. Formları doldurma işine ara vermek için bir bahane bulduğuna memnundu. Sam otuz yaşındaydı. Benden üç yaş büyüktü.

"Sürüden biriyle çıkıyorum, eğlenceli olabilir aslında," dedi, bu fikri bir düşünerek. Fakat bir an sonra başını iki yana salladı. "Böylesi, siyahların toplantısına siyaha boyalı bir yüzle katılmaya benzer. Aslının önünde taklitten öteye geçmez. Calvin hep çağırmasına rağmen dolunayda panterlerle hiç çıkmamamın sebebi de bu."

"Ah," dedim utanarak. "Bunu düşünemedim, üzgünüm." Kiminle çıktığını merak etmiştim ama beni ilgilendirmezdi.

"Üzülecek bir şey yok."

"Seni yıllardır tanıyorum. Senin hakkında daha fazla şey bilmem gerekirdi," dedim. "Yani kültürünüz hakkında."

"Kendi ailem bile daha yeni yeni öğreniyor. Sen onlardan daha çok şey biliyorsun."

Sam, çift-doğalıların Büyük İfşaat'ı sırasında kimliğini açıklamıştı. Annesi de aynı gece, Sam'in üvey babasına, bir şekil-değiştirici olduğunu söylemiş, daha doğrusu göstermişti.

Fakat işler pek yolunda gitmemişti. İşin aslı, Sam'ın üvey babası, kadını vurmuştu ve şimdi -doğal olarak- boşanıyorlardı.

“Erkek kardeşinin düğün işi ne oldu?”

“Craig’le Deidra, evlilik danışmanına gidiyorlar. Deidra’nın annesiyle babası, Craig’in ailesinde annem ve benim gibi birileri olduğu için bu evliliğe karşı çıkıyorlar. Craig’le Deidra’nın çocuklarının şekil-değiştirici olması gibi bir ihtimal yok ama bunu anlamıyorlar bir türlü. Safkan bir şekil-değiştirici çiftin, sadece en büyük çocukları şekil-değiştirici olur, bu kadar basit.” Omuz silkti. “Yine de bunu aşacaklar bence. Yeni bir düğün tarihi belirlemelerini bekliyorum. Düğüne benimle gelme konusunda fikrini değiştirmedin, değil mi?”

“Hayır,” dedim. Gerçi başka bir erkekle eyalet dışına çıkacağımı Eric’e nasıl söyleyecektim bakalım. Sam’e onunla kardeşinin düğününe gideceğime söz verdiğimde, Eric’le ilişkimiz belirsizdi. “Düğüne bir kurtkadını götürmek, Deidra’nın ailesini rahatsız eder diye mi düşünüyorsun?”

“Doğruyu söylemek gerekirse,” dedi Sam, “Büyük İfşaat, çift-doğallılar için Wright’ta Bon Temps’daki kadar iyi gitmedi.”

Yerel haberlerden bildiğim kadarıyla, Bon Temps şanslı yerlerden biriydi. Kurtadamlar ve diğer çift-doğallılar varlıklarını açıklayıp vampirler kitabında kendilerine bir sayfa açtığında, Bon Temps halkı sadece şaşırarak yetinmişti.

“Bana tarihi haber verirsin,” dedim. “Ve eğer sürüyle takılmak konusunda fikrini değiştirirsen, yarın benim evin oraya gelirsin.”

“Sürübaşı beni davet etmedi,” dedi Sam gülümseyerek.

“Arazi sahibi davet etti.”

Mesaimin geri kalanında bir daha bundan bahsetmedik. Sam, dolunayda yapacak başka bir şey bulmuştu büyük ihtimalle. Genellikle ay dönümü üç gece sürer, bu süre boyunca çift-doğalılar mümkünse ormanda (ya da sokaklarda) hayvan formunda dolaşır. Çift-doğalıların çoğu -böyle doğmuş olanlar- diğer zamanlarda da değişebilir. Yine de dolunay, ısırılarak sonradan çift-doğalı olanlar da dahil, hepsi için özeldir. Duyduğuma göre, dönüşümü bastırmak için alınan bir ilaç var. Ordudaki çift-doğalılar ve benzer durumda olanlar bu hapi kullanmak zorunda. Fakat bu hapi almaktan nefret ediyorlar ve böyle gecelerde insan formunda dolaşmayı hiç eğlenmeli bulmadıkları kesin.

Şansıma, ertesi gün izinliydim. Bardan gece geç vakit dönüp arabamdan eve kadar olan kısa mesafeyi yürümek zorunda kalsaydım, ortalıkta başıboş dolaşan kurtadamlar yüzünden biraz gerilebilirdim. Kurda dönüştüklerinde içlerinde ne kadar insanlık kaldığından emin değildim ve Alcide’in sürüsündeki herkes, şahsen arkadaşım değildi. Nasılsa evde olacağım için, kurtadamların gelişi sorun olmayacaktı. Üstelik misafirler arazinizde avlanmaya geldiğinde, bir hazırlık falan yapmak da gerekmiyordu. Yemek pişirmek ya da evi temizlemek zorunda değildiniz.

Fakat araziye birilerinin gelecek olması, bahçe işlerini tamamlamak için iyi bir motivasyondur. Yine çok güzel bir gün

olduğu için bikinimi giydim. Ayağıma spor ayakkabılarımı, ellerime eldivenlerimi geçirdim ve işe koyuldum. Dallar, kozalaklar, yapraklar, içinde yakılacakları varili boyladı. Ardından tüm aletleri bahçedeki alet kulübesine kaldırıp kulübenin kapısını kilitledim. Arka basamaklara dizdiğim saksı çiçeklerini suladığım hortumu katladım. Büyük çöp konteynerinin kili-dini de kontrol ettim. Bu konteyneri aslında rakunları çöplerden uzak tutmak için almıştım ama kurtların da ilgisini çekebilirdi.

Böylece, güneşin altında oyalanarak, bahar ruhunu kaybetmeye başladığımı hissedip detone şarkılar söyleyerek, güzel bir öğleden sonra geçirdim.

Gün batımında arabalar gelmeye başladı. Pencereye gittim. Kurtadamlar park yeri konusunda düşünceli davranmıştı, her arabada birkaç kişi vardı. Yine de araba yolum sabaha kadar kapalıydı. Gece evde kalmaya karar vermem iyi olmuştu. Bazı sürü üyelerini tanıyordum, kimilerini uzaktan biliyordum. Alcide'in komşusu, birlikte büyüdüğü çocukluk arkadaşı Hamilton Bond, kamyonetini park ettikten sonra bir süre daha direksiyonda oturdu. Cep telefonuyla konuşuyordu. Benim MTV kılığı diye adlandırdığım, son moda alengirli kıyafetler giymiş zayıf bir kadın dikkatimi çekti. Onu ilk olarak Shreveport'taki Köpek Kılı barında görmüştüm ve kurtadam savaşımdan sonra yaralı düşmanları infaz etme görevi ona verilmişti. Adı Jannalynn'di galiba. Saldıran sürünün iki kadın üyesini de tanıdım; savaşın sonunda tes-

lim olmuşlardı. Şimdi eski düşmanlarının sürüsündeydiler. O gece genç bir adam da teslim olmuştu ama yüzünü hatırlamıyordum. Bahçemde dolaşan bir düzine erkekten herhangi biri olabilirdi.

Nihayet Alcide de kendi kamyonetiyle geldi. Arabada iki kişi daha vardı.

Alcide, çoğu kurtadam gibi uzun boylu ve yapılıydı. Yakışıklı, çekici bir adamdı. Siyah saçlı, yeşil gözlüydü ve tabii ki çok güçlüydü. Genellikle kibar ve terbiyeliydi ama sert bir tarafı da vardı. Sam ve Jason'dan duyduğum dedikodulara bakılırsa, sürünün lideri olduğundan beri sert tarafı işbaşındaydı. Alcide'in kamyonetinin geldiğini gördüğünde, Jannalynn'in anında o tarafa yöneldiğini fark ettim.

Alcide'in arkasından arabadan inen kadın, yirmilerinin sonlarında görünüyordu. Kahverengi saçlarını arkada küçük bir topuz yapmıştı, geniş kalçalıydı ama üzerindeki komando atlet, kaslı ve formda vücudunu gözler önüne seriyordu. Ön bahçemde vergi müfettişi gibi dikilip değer biçercesine etrafını şöyle bir süzdü. Diğer kapıdan inen adam, yaşça biraz daha büyük ve çok daha sertti.

Bazen, telepat olmasanız bile, bir adamın sırf yüzüne bakarak ne kadar zorlu bir hayatı olduğunu anlayabilirsiniz. İşte bu adam, aynen öyleydi. Her an bir tehlikeye karşı tetikteymiş gibi bir hali vardı. İlginç.

Onu izledim çünkü bakılmayacak gibi değildi. Omuzlarına inen koyu kahverengi saçları kıvrır kıvrırdı, başının etrafında bir

tirbuşon bulutu varmış gibi duruyordu. Kıskanmadan edemedim. Keşke ben de saçlarımla şarap açabilseydim...

Saçlarına olan kıskançlığımı atlatınca, adamın teninin süt-lü kahverengi olduğunu fark ettim. Alcide kadar uzun olmasa da kaslı bir vücudu ve geniş omuzları vardı.

Eğer ön taraçama çıkan basamaklarda bir “kötücüllük” alarmı olsaydı, Tirbuşon oraya adımını atar atmaz ötmeye başlardı. “Görevimiz tehlike,” diye söylendim yüksek sesle. Komando ile Tirbuşon’u daha önce hiç görmemiştim. Hamilton Bond kam-yonetinden çıkıp küçük gruba katıldı ama Alcide, Tirbuşon ve Komando’nun yanında durmak için basamakları çıkmadı. Ham geride kaldı, Jannalynn de onun yanındaki yerini aldı. Belli ki Uzun Diş sürüsü genişlemiş ve hiyerarşik yapısı değişmişti.

Tıklatılan kapıyı açtığımda, ev sahibi gülümsemem yerli yerindeydi. Bikini yanlış bir mesaj vereceğinden, üstüme pa-çası kesilmiş bir kot ve bir Fangtasia tişörtü geçirmiştım.

Sinekliği itip açtım. “Alcide,” dedim. Onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim. Kısaca kucaklaştık. Teni bana acayip sıcak geldi çünkü son zamanlarda sadece Eric’in oda sıcak-lığının altındaki vücuduna sarılmışımdı. Duygusal bir dalga-lanma hissettim ve bana gülümseyerek bakmasına rağmen Komando’nun Alcide’le kucaklaşmamızdan hiç hoşlanmadığı-nı fark ettim. “Hamilton!” dedim ve kucaklaşma mesafesinde olmadığı için onu başımla selamlamakla yetindim.

“Sookie,” dedi Alcide, “seni yeni sürü üyelerimizle tanıştı-rayım. Bu Annabelle Bannister.”

Annabelle adı, bir kadına ancak bu kadar yakışmazdı. Kadın, hayatım boyunca tanıdıklarım arasında, en “Annabelle” gibi görünmeyeniydi. Yine de onunla tokalaştım tabii ki ve tanıştığımıza memnun olduğumu söyledim.

“Ham’i biliyorsun ve Jannalynn’le de tanışmıştınız sanırım,” dedi Alcide, başıyla arkasını işaret ederek.

Basamakların dibinde duran ikiliye başımla selam verdim.

“Ve bu da Basim al Saud. Yeni yardımcım, sağ kolum,” diye devam etti Alcide. Adamın adı, “bah-sim” diye telaffuz ediliyordu. Alcide bu ismi öyle rahat ve hızlıca telaffuz etmişti ki gören de bana her gün birtakım Araplar tanıştırdığını sanırdı. Öyle olsun bakalım.

“Merhaba Basim,” dedim elimi uzatarak. “Sağ kol”un bir anlamı, bildiğim kadarıyla, herkesi ölesiye korkutan kişiydi ve Basim bu iş için biçilmiş kaftan gibi görünüyordu. Gönülsüz bir tavırla o da elini uzattı. Elini sıkarken zihninde bir şeyler yakalamaya çalıştım. Çifte doğaları yüzünden kurtadamları okumak genellikle bayağı zordur. Şimdi de farklı olmadı, açık seçik düşünceler yerine, şüphe, saldırganlık ve şehvetin bir karışımıyla karşılaştım.

Komik, Annabelle’den aldığım his de aşağı yukarı aynıydı. “Ne kadar zamandır Shreveport’tasınız?” diye sordum kibarca. Bakışlarım, Annabelle ile Basim arasında gidip geldi, böylece soruyu ikisine birden yöneltmiş oldum.

“Altı aydır,” dedi Annabelle. “Güney Dakota’daki Geyik Katilleri sürüsünden geldim.” Anlaşılan Hava

Kuvvetleri'ndeydi. Güney Dakota'dan, Shreveport'a komşu olan Bossier City'deki Berksdale Hava Kuvvetleri Üssü'ne nakledilmişti.

"Ben geleli iki ay oldu," dedi Basim. "Alışmaya çalışıyorum." Egzotik görüntüsüne rağmen aksanı belli belirsizdi ve benimkinden çok daha akıcı bir İngilizceyle konuşuyordu. Saçına bakılırsa, belli ki orduda görevli değildi.

"Basim, Houston'daki sürüsünden ayrıldı," dedi Alcide, rahat bir tavrıyla. "Ve onu aramızda görmekten çok mutluyuz." Ama bence, buna mutlu olanlar arasında, Ham Bond yoktu. Ham'ın zihnini sıradan insanlarınkini okuduğum kadar net okuyamıyordum ama yine de Basim'e bayılmadığı kesindi. Jannalynn'in düşüncelerini de okuyamıyordum ama arzu ve kırgınlık karışımı bir his beslediğini söyleyebilirdim. Zaten bu akşam sürüde, şehvet ve arzu hissi kol geziyordu. Alcide ve Basim'e bakınca, bunun sebebinin anlamak güç değildi.

"Umarım bu gece burada iyi vakit geçirirsiniz," dedim Basim'le Annabelle'e ve Alcide'e döndüm. "Alcide, arazim ırmağın öbür tarafında dört dönüm kadar, petrol kuyusuna giden toprak yolun güneyinde ve mezarlığın arkasında kuzeye doğru da yirmi dönüm kadar uzanıyor."

Alcide başını salladı. "Dün gece Bill'i aradım, onun korusunu kullanmamıza bir itirazı yok. Şafak sökene kadar evde olmayacakmış zaten. Sen ne yapıyorsun Sookie? Bu gece Shreveport'a gidecek misin, yoksa evde misin?"

“Evdeyim. Bir şeye ihtiyacınız olursa kapıyı çalmaya çekinmeyin.” Hepsine gülümsedim.

Ne halt lazım olacaksa aptal sarışın, diye düşündü Annabelle.

“Belki telefona ihtiyacınız olabilir,” dedim ona ve olduğu yerde sıçradı. “Ya da ilk yardım malzemesine. Sonuçta, Annabelle, neyle karşılaşacağını asla bilemezsin.” Söze gülümseyerek başladıysam da bitirdiğimde yüzümde gülümsemeden eser yoktu.

Kibarlık da bir yere kadar.

“Arazini kullanmamıza izin verdiğin için tekrar teşekkürler. Biz artık ormana girelim,” dedi Alcide çabucak. Karanlık çökmeye başlamış, diğer kurtadamlar ağaçların arasında yerlerini almıştı. Kadınlardan birinin başını geriye atıp uluduğunu gördüm. Basim’in gözleri yuvarlaklaşmış ve altın rengine dönmüştü bile.

“İyi geceler,” dedim, içeri girip sinekliği çekerek. Üç kurtadam verandanın basamaklarından inerken, Alcide’in sesini duydum. “Sana telepat olduğunu söylemiştim,” diyordu Annabelle’e. Arkalarında Ham’le koruya doğru yürüdüler. Jannalynn aniden koşmaya başladı, dönmek için sabırsızlanıyordu. Ben ahşap kapıyı kapatırken, dönüp ardına bakan Basim oldu. Hayvanat bahçesindeki hayvanlarda görebileceğiniz türden bir bakıştı.

Sonra hava tamamen karardı.

Kurtadamlar beni biraz hayalkırıklığına uğrattı. Düşündüğüm kadar çok gürültü yapmadılar. Gece boyunca

ca evden çıkmadım tabii, kapıyı bacayı kilitleyip perdeleri sımsıkı çektim. Ağaçların ortasında yaşadığım için normalde perdeleri çekmek gibi bir alışkanlığım yoktu. Biraz televizyon izledim, biraz kitap okudum.

Bir süre sonra, dişlerimi fırçalarken ulumalar duydum. Ses bayağı uzaktan, muhtemelen arazimin en doğu ucundan geliyordu.

Ertesi sabah erken saatlerde, şafak sökerken, arabaların motor sesiyle uyandım. Kurtadamlar gidiyordu. Tam tekrar uykuya dönecektim ki banyoya gitmem gerektiğini fark ettim. Banyodan çıktığımda uykum biraz açılmıştı. Koridoru geçip oturma odasına gittim, perdeyi hafifçe aralayıp dışarıya baktım. Ağaçların arasından Ham Bond çıktı, yorgun görünüyordu. Alcide'e bir şeyler söyledi. Geride sadece onların arabaları kalmıştı. Bir saniye sonra Annabelle de göründü.

Çiyle kaplı çimenlere düşen sabah ışığında, üç kurtadam ağır adımlarla bahçeyi geçti. Üzerlerinde bir gece önceki kıyafetleri vardı ama ayakkabılarını ellerinde taşıyorlardı. Çok bitkin, bir o kadar da mutlu görünüyorlardı. Elbiseleri kanlı değilse de yüzlerine ve kollarına kan sıçramıştı. Başarılı bir av geçirmişlerdi belli ki. Bir an Bambi'yi düşündüm. İçim sızladı. Sonra bu hissi bastırdım. Bir yerlere sinip bir tüfekte ateş etmekle aynı şey değildi bu.

Birkaç saniye sonra da ağaçların arasından Basim çıktı. Eğik ışık altında bir orman yaratığı gibi görünüyordu, saçlarına yapraklar ve dal parçaları takılmıştı. Basim al Saud'un

vahşi bir yanı vardı. Kurtların olmadığı Arabistan'da, nasıl olmuştu da bir kurtadama dönüşmüştü acaba? Ben onu izlerken, Basim diğer üçünün yanına gitmek yerine, ön verandama doğru yürüdü. Kapıyı yavaş ama kararlı bir şekilde çaldı.

Ona kadar sayıp kapıyı açtım. Kan lekesine gözümü dikip bakmamak için elimden geleni yapıyordum. Derede yüzünü yıkamış ama boynunu atlamıştı.

“Bayan Stackhouse, güneydin,” dedi, resmi bir şekilde. “Alcide, arazinizden başka yaratıkların da geçtiğini size haber vermemi istedi.”

Kaşları çatıldı.

“Ne tür yaratıklar Basim?”

“En az bir tanesi periymiş,” dedi. “Birden fazla peri olması da mümkün ama bir tanesi kesin.”

Ona inanmamak için en az altı sebep sıralayabilirdim. “Bu izler... Ya da kalıntılar... Taze mi? Yoksa birkaç haftalık mı?”

“Çok taze,” dedi. “Ve vampirin kokusu da çok güçlü. Bu kötü bir karışım.”

“Bu hiç iyi bir haber değil. Yine de haber verdiğine sevindim. Teşekkürler.”

“Ve bir de ceset var.”

Yüzümü sakın tutmaya özen göstererek ona baktım. Neyse ki aklımdan geçenleri belli etmemek konusunda fazlasıyla tecrübeliydim (her telepat öyle olmak zorundadır). “Ceset ne

zamandan kalma?” diye sordum, sesimi kontrol edebileceğimden emin olduğumda.

“Bir buçuk yıl falan olmuş, belki biraz daha az.” Basım, arazimde bir ceset bulmayı büyük bir olay haline getirmiş falan değildi, beni bilgilendiriyordu sadece. “Arazinin en uzak ucunda, çok derine gömülmüştü.”

Bir şey demedim. Aman Tanrım, Debbie Pelt olmalıydı. Eric hafızasını geri kazandığı halde, Debbie’yi öldürdükten sonra cesedi nereye gömdüğünü ona sormamıştım.

Basım’ın koyu renk gözleri dikkatle beni inceliyordu. “Eğer yardıma ya da tavsiyeye ihtiyacın olursa, Alcide onu aramanı söyledi,” dedi sonunda.

“Alcide’e teşekkürlerimi ilet. Ve haber verdiğin için tekrar teşekkürler.”

Başını salladı, ardından kamyonete doğru yürüdü. Kamyonetin içinde Annabelle, başını Alcide’in omzuna koymuştu.

Alcide motoru çalıştırdığında onlara el salladım ve kamyonet uzaklaşırken kapımı kapadım.

Düşünmem gereken bir sürü şey vardı.

2

MUTFAĞA GERİ DÖNDÜM, ACİLEN BİR KAHVE İÇME-
liydim. Halleigh Bellefleur'un önceki gün bara
uğrayıp bıraktığı elmalı kekten bir dilim de fena
olmazdı. Halleigh gerçekten çok tatlı bir kadındı, Andy'yle bir
bebek beklemelerine seviniyordum. Andy'nin büyükannesinin
sevinçten çılgına döndüğünü duymuştum. Bayan Caroline
Bellefleur, soyu tükenmekte olan hanımefendilerdendi, dai-
ma mesafeli ve çok zarifti, yine de bu habere nasıl sevindi-
ğini hayal edebiliyordum. Kendimi güzel şeyler düşünmeye
zorluyordum. Halleigh'in bebeği, Tara'nın hamileliği, Eric'le
geçirdiğim en son gece falan gibi. Fakat Basım'ın verdiği ra-
hatsız edici haberler, tüm sabah boyunca beynimi kemirmeye
devam etti.

Aklımda dönüp duran seçenekler arasında, Renard
Bölgesi'nin polis şefini aramak, en son sıradaydı. Polise en-

dişelerimi nasıl anlatacaktım ki? Çift-doğalıılar artık kendilerini açık etmişlerdi ve arazimde avlanmalarına izin vermem yasadışı değildi. Fakat Şerif Dearborn'a, bir kurtadamin bana arazimde perilerin dolaştığını haber verdiğini söylediğimi düşünemiyordum.

Asıl mesele şuydu: Bu sabaha kadar, kuzenim Claude dışında tüm perilerin insan dünyasına girmesinin yasaklandığını sanıyordum. En azından Amerika'daki tüm perilerin. Diğer ülkelerdeki periler daha önce hiç aklıma gelmemişti. Ani bir ürpertiyle gözlerimi yumdum ve aptallığıma lanet ettim. Büyük büyükbabam Nialli, bizim dünyamızla periler diyarı arasındaki tüm giriş çıkışları kapatmıştı. Daha doğrusu, bana öyle yapacağını söylemişti. Ben de bunun üzerine, onu tanıdığım günden beri insanlar arasında yaşayan Claude hariç, hepsinin gittiğini varsaymıştım. Peki, nasıl oluyordu da arazimde periler cirit atıyordu?

Ve bu durumda kimden yardım isteyebilirdim? Elim kolum bağlı halde oturup hiçbir şey yapmadan bekleyecek değildim. Büyük büyükbabam, iki dünya arasındaki geçişi kapattığı ana kadar, yarı-insan yarı-peri olan ve kendi melez soyundan nefret eden hain Dermot'u bulmaya çalışmıştı. Tam anlamıyla manyağın teki olan Dermot'un bizim dünyamızda kalmış olması ihtimaliyle yüzleşmem gerekiyordu. Arazimde dolaşan oydu ya da başka bir periydi, her koşulda, evimin yakınında perilerin dolanması iyiye işaret olamazdı. Bu konuda biriyle konuşmam şarttı.

Eric'e açılabilirdim, ne de olsa sevgilimdi. Ya da Sam'e söyleyebilirdim, yakın arkadaşımı. Hatta Bill'e haber verebilirdim, sonuçta arazilerimiz komşuydu ve bu konu onu da ilgilendirirdi. Ya da Claude'la konuşabilir, bu konuda bana bir fikir verebiliyor mu diye bir bakardım. Önümde elmalı kek ve elimde kahvemle mutfak masasında oturuyordum. Kafam çok meşguldü, bir şeyler okuyacak ya da radyoyu açıp haberleri dinleyecek halde değildim. İlk fincan kahvemi bitirince ikincisine geçtim. Ardından, kendimi otomatiğe bağlamış gibi duş aldım, yatağımı topladım, her zamanki sabah işlerimi yaptım.

Nihayet, kuzenim Hadley'nin New Orleans'taki dairesinden getirdiğim bilgisayarın başına geçtim ve e-postalarımına baktım. E-postalarımı düzenli olarak kontrol etmiyordum. Bana internetten mesaj gönderecek çok az kişi tanıyordum, bu yüzden de her gün bilgisayarı açıp bakmak gibi bir alışkanlık edinmemiştim.

Birkaç mesaj gelmişti. İlkindeki adresi tanımıyordum. Mesajı açmak için imleci üzerine getirdim...

Tam o anda kapı çalınca, olduğum yerde kurbağa gibi sıçradım.

Sandalyemi geri itip kalktım, bir saniyelik bir duraksamanın ardından, ön odadaki dolaptan tüfeğimi aldım.

Ancak ondan sonra arka kapıya gittim ve yeni yaptırdığım gözetleme deliğinden dışarı bir göz attım. "İti an çomağı hazırla," diye mırıldandım kendi kendime.

Belli ki bugün sürprizlerle dolu bir gündü, üstelik daha saat on bile olmamıştı.

Tüfeği yere bırakıp kapıyı açtım. “Claude,” dedim. “Girsene. İçecek bir şey ister misin? Kola, kahve, portakal suyu falan var.”

Claude’un omzunda büyük bir çanta asılıydı. Çantaya bakılırsa, içi tıkabasa kıyafet dolu gibiydi. Onu yatıya davet ettiğimi hatırlamıyordum.

Yüzünde ciddi ve biraz da mutsuz bir ifadeyle içeri girdi. Claude daha önce evime gelmişti ama sık sık misafircilik oynamazdı; mutfakta dikilip etrafına bakındı. Eski mutfakım yangında kül olduğundan, şimdiki yeniydi. Buzdolabı, fırın, ocak falan hala pırıl pırıldı, her şey gayet düzgün ve düzenli görünüyordu.

“Sookie, evimizde tek başıma daha fazla kalamayacağım. Bir süre sende kalabilir miyim kuzen?”

Claude, ne kadar şaşırdığımı fark etmeden önce, çenemi yerden toplamaya çalıştım. Bir, Claude yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf etmişti. İki, bunu bana itiraf etmişti. Üç, Claude benimle aynı evde kalmak istiyordu, oysa normalde gözünde böcek kadar değerim yoktu. Ben bir insandım, üstelik de kadındım, yani Claude’un bakış açısıyla, iki kocaman kusurum vardı. Claudine’in beni savunurken öldüğü gerçeği de cabası.

“Claude,” dedim, düşüncelerimi yansıtmamasına özen gösterdiğim, sadece anlayışlı çıkmasına dikkat ettiğim bir sesle, “otursana. Sorun ne?” Tüfeğe bir göz attım ve ulaşılabilir bir yerde olması içimi rahatlatmıştı.

Claude gözlerimi takip edip tüfeğe boş gözlerle baktı, sonra çantayı omzundan indirip yere koydu ama öylece dikilmeye devam etti. Sanki her şeyi buraya kadar planlamıştı, bundan sonra ne yapacağını bilmiyor gibiydi.

Peri kuzenimle mutfakta baş başa olmamız tuhaftı. İnsanlar arasında yaşamayı tercih etmiş olsa da onlara bayıldığı söylene-
mezdi. Fiziksel olarak çok güzel olmakla birlikte, şu ana kadar gördüğüm kadarıyla tam bir öküzdü. Kulaklarından estetik ameliyat olmuştu, insan görüntüsüne bürünmek için sürekli enerji sarf etmesi gerekmiyordu. Ve yine bildiğim kadarıyla Claude, sadece insan erkeklerle yatıyordu.

“Hala kız kardeşinle paylaştığınız evde mi yaşıyorsun?”
Monroe’da üç odalı bir evdi.

“Evet.”

Bu kadarını zaten anlamıştım, burada konuyu biraz açmaya çalışıyoruz herhalde! “Barlar seni yeterince meşgul etmiyor mu?”

Hooligans’ın ve yeni devraldığı bir başka barın hem sahibi hem de işletmecisiydi. Haftada en az bir gece Hooligans’ta sahneye çıkıyordu. Claude’un çok meşgul olduğunu düşünmem boşuna değildi. Ayrıca da iyi kazanıyor olmalıydı. Barlardan elde ettiği gelir bir yana, bu yakışıklılıkla, sırf bahşişlerden kaldırdığı bile yeterdi. Arada sırada aldığı modellik işleri de biraz para getiriyor olmalıydı. Öyle böyle değil, ağırbaşlı bir büyü-kannenin bile ağzının suyunun akmasına sebep olacak kadar yakışıklıydı. Böylesine muhteşem biriyle aynı odada olmak,

bir kadının başını döndürmeye yeterdi, ta ki Claude ağzını açana kadar. Para meselesine dönersek, artık kulüplerden elde ettiği geliri kız kardeşiyle paylaşması da gerekmiyordu.

“Meşgulüm. Ve para sıkıntım da yok. Senin evinde kalmayı istememin sebebi parasızlık değil. Fakat etrafta kendi türünden hiç kimse olmayınca... Kendimi çok yalnız, çok kötü hissediyorum.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Bir anda ağzımdan kaçmıştı. Hemen ardından kendime kızdım ama çok geçti. Fakat Claude’un bana (hatta herhangi birine) ihtiyaç duyması öyle acayip, o kadar ihtimal dışıydı ki... Benim evimde kalma ricası da beklenmedikti ve kabul edilecek gibi değildi.

Büyükannem, kafamın içinde beni azarladı. Şu anda karşımda duran, hala hayatta olan ve/veya bu dünyada ilişki kurabileceğim birkaç akrabamdan biriydi. Büyük büyükbabam Niall’la ilişkimiz, onun periler diyarına çekilip kapıyı ardından kapatmasıyla sona ermişti. Jason’la aramız düzelmiş olsa da ağabeyim kendi hayatına dalmıştı. Annem, babam ve büyükannem ölmüşlerdi. Linda halam ve kuzenim Hadley ölmüştü. Hadley’nin küçük oğlunu çok seyrek görebiliyordum.

Bunları böyle arka arkaya sıralayarak, bir dakikadan daha kısa sürede kendimi bunalıma sokmayı becermiştim.

“Bu konuda sana yardımcı olacak kadar peri kanı var mı ki bende?” Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

“Evet,” dedi kısaca. “Şimdiden kendimi daha iyi hissediyorum.” Bill’le konuşmamızın tuhaf bir ekosu gibiydi.

Claude yarım yamalak gülümsedi. Mutsuzken bile müthiş yakışıklıydı, gülümsediğinde ilahi bir haleye kavuşuyordu adeta. “Perilerle zaman geçirdiğinden beri, peri kokun güçlendi. Bu arada, sana bir mektup var.”

“Kimden?”

“Niall.”

“Bu nasıl mümkün olabilir ki? Periler diyarına giriş çıkış yasaklandı zannediyordum.”

“Onun kendine göre yöntemleri var,” diye soruyu geçiştirdi Claude. “Niall geriye kalan tek prens ve çok güçlü.”

Kendine göre yöntemleri var demek. “Hım,” diye mırıldandım. “Tamam, versene.”

Claude çantasından bir zarf çıkardı. Devetüyü renginde bir zarftı ve mavi bir mühürle kapatılmıştı. Mührün üstünde, kanatlarını açmış bir kuş vardı.

“Peri postası diye bir şey var o zaman,” dedim. “Sen de mektup gönderip alabiliyor musun?”

“Bu mektubu aldım sonuçta.”

Periler kaçamak cevaplar verme konusunda uzmandı. Bıkkınlıkla iç geçirdim.

Bir bıçak alıp mührün altına kaydardım. Zarftan çıkan kağıdın değişik bir dokusu vardı.

“*Sevgili torunum,*” diye başlıyordu mektup. “*Sana söyleyemediğim ve senin için yapmak isteyip de yapamadığım çok şey var. Savaş, tüm planlarımı altüst etti.*”

Pekala.

“Bu mektubu, annenle babanın boğulmasına sebep olan su perilerinden birinin derisine yazıyorum.”

Iyyy! Bir çığlık attım ve mektubu mutfak masasının üstüne fırlattım.

Claude bir anda yanımda bitti. “Ne oldu, sorun ne?” Mutfakta bir trol görmeyi bekliyormuşçasına etrafa bakınıyordu.

“Deriymiş bu! Deri!”

“Niall başka neyin üzerine yazacaktı ki?” Gerçekten afallamış görünüyordu.

“Iyyy!” Cırlak kızlar gibi tepki verdiğimin farkındaydım. Ama yani... Deri?

“Temizdir,” dedi Claude. Bunun sorunu çözeceğini, beni yatıştıracağını umuyordu belli ki. “İşlenmiş deri.”

Dişlerimi sıktım, tekrar mektuba uzandım. Kendimi sakinleştirmek için derin nefesler alıyordum.

Aslında, pek kokmuyordu. Bulaşık eldivenlerini elime geçirme arzumu bastırarak, mektupta yazarları okuma işine konsantre olmaya çalıştım.

“Senin dünyanı terk etmeden önce, insan yardımcılarımın, sana karşı yürütülecek herhangi bir resmi soruşturmayı bertaraf edebilecek kişilerle görüşmesini sağladım ve ilaç şirketimizin satışından elde ettiğim gelirin büyük bölümünü, senin özgürlüğünü güvenceye almakta kullandım.”

Gözlerimi kırptırdım çünkü gözlerim yaşarmıştı. Tipik bir büyük büyükbaba olmayabilirdi ama yine de benim için harika şeyler yapmıştı.

“FBI’ı benden uzaklaştırmak için hükümet görevlilerine rüşvet mi vermiş? Yaptığı bu mu?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Claude. Omuz silkti. “Bana da bir mektup gönderip banka hesabıma ekstra üç yüz bin dolar yattığını haber verdi. Aslında Claudine’in bir vasiyetnamesi yoktu, hiç beklemediği için, şeyi...”

Ölmeyi. Hamileydi ve benim tanışma fırsatı bulamadığım peri sevgilisiyle birlikte çocuğunu büyültmeyi bekliyordu. Claude silkinip şu ana döndü. “Niall, bir insan cesedi ve bir vasiyetname ayarladı,” dedi, boğuk bir sesle. “Öbür türlü, öldüğünün kesinleşmesi için yıllarca beklemem gerekecekti. Claudine aşağı yukarı her şeyini bana bıraktı. Ölümüne geçişi sırasında babamız Dillon’a görüldüğünde ona söylemiş.”

Periler ruhani boyuta geçtiklerinde akrabalarına öldüklerini haber veriyorlardı. Claudine, neden erkek kardeşine değil de Dillon’a görünmüştü acaba? Elimden geldiğince kibar bir şekilde ifade etmeye çalışarak bunu sordum.

“Bir sonraki en yaşlı akrabayla iletişime geçiliyor,” diye açıkladı Claude. “Kız kardeşimiz Claudette, ondan bir dakika arayla daha büyük olduğum için bana görünmüştü. Claudine benden önce doğduğu için babama göründü.”

“Babanıza, kulüplerdeki hissesini senin almanı istediğini mi söylemiş?” Claudine bu vasiyetini bir başkasına söylediği için Claude şanslıydı. Soyun en yaşlı perisi öldüğünde ne olduğunu merak ettiysem de bu soruyu sonraya sakladım.

“Evet. Evdeki hissesini, hatta arabasını da... Benim zaten bir arabam olduğu halde.” Nedense Claude utanmış görünüyordu. Ve suçlu. Niye kendini suçlu hissediyordu ki?

“Arabaya nasıl biniyorsunuz?” diye sordum, konudan uzaklaşarak. “Perilerin demirle pek arası yok ya, o yüzden soruyorum.”

“Ellerime şu gözle görünmez eldivenlerden takıyorum. Cildimin açıkta kalan her yerine,” dedi. “Her duştan sonra o malzemeyi kuşanıyorum. İnsan dünyasında yaşadığım onlarca yıldan sonra demire karşı hassasiyetim de biraz azaldı.”

Tekrar mektuba döndüm. “*Senin için yapabileceğim bir şey daha olabilir. Haber veririm. Bu arada Claudine sana bir hediye bıraktı.*”

“Ah, Claudine bana da mı bir şey bıraktı? Ne?” Başımı kaldırıp Claude’a baktım. Pek mutlu görünmüyordu. Mektubun içeriğinden emin değildi sanırım. Eğer Niall bana Claudine’in vasiyetinden söz etmeseydi, Claude muhtemelen bundan hiç bahsetmeyecekti. Periler yalan söylemez. Ama gerçeği, olduğu gibi söylemedikleri zamanlar da olur.

“Banka hesabındaki parayı sana bıraktı,” dedi, kaderine boyun eğmiş gibi. “Mağazadaki işinden kazandığı para ve kulüplerdeki hissesinin geliri o hesapta.”

“Ah... Claudine bana karşı daima çok iyiydi.” Gözlerimi kırıştırdım. Tasarruf hesabıma dokunmamaya çalışıyordum ve nakit hesabım pek parlak durumda değildi çünkü son zamanlarda fazla işe gidememiştim. Depresif bir ruh halinde

olduğum için bahşişlerim de bayağı düşmüştü. Gülümseyen garsonlar, depresif olanlardan daha çok bahşiş toplarlardı.

Birkaç yüz dolar çok işime yarardı. Kendime yeni giysiler alabiliyordum. Ve koridordaki banyonun klozetini değiştirmem gerekiyordu. “Parayı nasıl alabilirim? Yani böyle durumlarda para nasıl transfer ediliyor?”

“Bay Cataliades bir çek yollayacak. İşlemlerle o ilgileniyor.”

Bay Cataliades (bir ismi varsa bile ben hiç duymadım) bir avukattı ve aynı zamanda da tam bir iblisti. Louisiana’daki birçok doğaüstünün, insan dünyasındaki hukuki işlerini o yürütürdü. Para işiyle onun ilgileneceğine sevinmişim çünkü Bay Cataliades beni severdi. Mirası almamda büyük olasılıkla pürüz çıkmayacaktı.

Tamam, şimdi de Claude’un ev arkadaşlığı önerisi konusunda bir karar vermem gerekiyordu.

“Bana izin verir misin, bir telefon açmam lazım,” dedim. Kahve demliğini işaret ettim. “Biraz daha kahve istersen yapabilirim. Aç mısın?”

Claude başını iki yana salladı.

“O zaman ben bir Amelia’yı arayayım, sonra seninle oturur konuşuruz.” Yatak odamdaki telefona gittim.

Amelia sabahları benden daha erken kalkardı. Ben işim yüzünden bazen geç saatlere kaldığım için sabahları geç kalabiliyordum, Amelia ise neredeyse her zaman erkenciydi. Telefonu ikinci çalışta açtı. “Sookie, ne haber?” Sesi, korktuğum kadar üzgün gelmiyordu.

Lafı dolaştırıp asıl soracağım soruya getirmenin bir yolunu düşünmemiştim, doğrudan konuya girdim. “Kuzenim bir süre burada kalmak istiyor,” dedim. “Benim yatak odamın karşı-sındaki küçük odada kalabilir ama eğer üst katta kalırsa daha rahat ederiz. Bir sabah aniden gelip de yatağında başka birini bulursun falan diye haber vereyim dedim. Bu yakınlarda geri dönecek olursan elbette hemen alt kattaki odaya geçer.”

Uzun bir sessizlik oldu. Kendimi en kötüye hazırladım.

“Sookie,” dedi. “Seni seviyorum, bunu biliyorsun zaten. Ve seninle yaşamak çok güzeldi. Bob olayından sonra senin evinde kalmak, bana ilaç gibi geldi. Fakat şu anda bir süreliğine New Orleans’tan ayrılamam. Ben şu sıralar... Biraz meşgulüm.”

Bunu bekliyordum, yine de zor bir andı. Geri dönmeyeceğini biliyordum aslında. New Orleans’ta kendini daha çabuk toparlayacağını ummuştum; nitekim Tray’in adını anmaması bunun kanıtıydı. Orada oyalanacak başka şeyler bulmuş olmalıydı. “Sen iyi misin?”

“İyiyim,” dedi. “Octavia’yla çalışmaya devam ediyorum.” Octavia, Amelia’nın büyücülük hocası, ustasıydı. O da bir süre benim evimde kalmış, kasırgadan beridir bir süredir kayıp olan uzatmalı aşkını bulunca, onunla New Orleans’a dönmüştü. “Nihayet şey oldu... Eee... Yargılandım. Şey için cezamı çekeceğim, biliyorsun, Bob’a olan şey için.”

Amelia’nın “Bob’a olan şey,” dediği, sevgilisini kazara bir kediye dönüştürmesiydi. Octavia sonunda Bob’u tekrar insana

çevirmeyi başarmıştı ama adam, doğal olarak hem Amelia'dan hem Octavia'dan şikayetçiydi. Amelia büyü eğitimi alsa da anlaşılan transformasyon büyüleri onun becerilerinin biraz ötesindeydi.

"Yani seni kamçılamayacaklar o zaman?" diye sordum, espri yapıyormuşum gibi bir ton takınarak. "Sonuçta ölmüş falan değil ki." Bob hayatının bayağı bir kısmını ve Katrina'yı tamamen kaçırdı. Ailesine kasırgadan sağ çıktığını uzun bir süre haber veremedi, hepsi bu!

"İçlerinden bazıları, mümkün olsa beni seve seve kamçılardı. Neyse ki cadılarda böyle adetler yok." Amelia gülmeye çalıştı, inandırıcı bir ses çıkaramadı. "Ceza olarak, bir tür kamu hizmeti yapmam gerekiyor."

"Çöp toplamak ya da çocuklara özel ders vermek gibi mi?"

"Şeeey, iksirleri karıştırmak ve el altında olsun diye çok kullanılan malzemeleri poşetlemek gibi şeyler. Büyü dükkanında fazla mesaiye kalmak, ritüeller için arada sırada tavuk öldürmek falan. Bir sürü ayak işi. Para almadan."

"Para almamak çok feciymiş," dedim. Para benim için önemliydi çünkü hayatımın neredeyse tamamı maddi sıkıntı içinde geçmişti. Amelia zengin bir ailenin kızıydı, varlık içinde büyümüştü. Bense daima para sıkıntısı çekmiştim. Dolayısıyla da biri beni hak ettiğim paradan mahrum bırakırsa, buna cidden çok sinirleniyordum. Bir an kafam Claudine'in banka hesabına kaydı. Hesapta ne kadar para vardı acaba? Her koşulda, beni düşündüğü için Claudine'e minnettardım.

“Öyle ama New Orleans’taki cadı toplulukları da Katrina’dan büyük zarar gördü. Bazı üyelerimizi sonsuza dek kaybettik. Onların katkısı ve bağışları olmayınca gelir bayağı azaldı tabii. Ve babamdan para isteyecek değilim, onun parasını hayatta bu işe bulaştırmam.”

“Yani, sonuç olarak...”

“Yani burada kalmak zorundayım. Bon Temps’a bir daha geri dönebilir miyim, bilmiyorum. Ve bunun için gerçekten çok üzgünüm. Seninle yaşamak çok hoşuma gitmişti.”

“Aynen.” Derin bir nefes aldım. Ne kadar üzüldüğümü belli etmemeye kararlıydım. Perişanları oynayacak, kendimi acındıracak değildim. “Eşyaların ne olacak? Fazla bir şeyin kalmadı gerçi, yine de...”

“Şimdilik orada kalsınlar. İhtiyacım olan her şey burada elimin altında nasılsa. Kalanları aldirmek için ben bir ayarlama yapana kadar, bir işine yararlarsa sen kullanırsın.”

Biraz daha sohbet ettik ama asıl önemli kısmı konuşmuş-tuk. Octavia’nın, Eric’le aramdaki kan bağıını kesmenin bir yolunu bulup bulmadığını sormayı unuttum. Cevabı o kadar da merak etmiyordum demek ki. Telefonu kapattığımda hem üzgündüm hem de mutlu. Amelia cadı topluluğuyla sorunları çözdüğü ve Tray’in ölümünün ardından Bon Temps’dakinden daha mutlu olduğu için mutluydum, geri dönmeyi düşünmediği için üzgündüm. Bir an öylece durup sessizce ona veda ettim, ardından mutfağa gidip Claude’a üst kata yerleşebileceğini söyledim.

Teşekkür gülümsemesinin ısıltısı biraz dindiğinde diğer konuya geçtim. Soruyu dolaylı yoldan nasıl soracağımı bilmediğim için, doğrudan sordum. “Evimin arkasındaki koruda hiç dolaştın mı?”

Yüz ifadesi silindi gitti.

“Neden böyle bir şey yapayım?” dedi.

“Sebeup sormadım. Orada dolaştın mı diye sordum.” Kaçamak cevap verildiğinde bunu anlamayı öğrenmiştim.

“Hayır,” dedi.

“Bu kötü haber.”

“Neden?”

“Kurtadamlar bana, çok kısa süre önce oradan perilerin geçtiğini söyledi.” Gözlerimi yüzüne dikmişim. “Eğer sen değilsen, o zaman kim olabilir?”

“Geriye pek fazla peri kalmadı,” dedi Claude.

Bir kaçamak cevap daha. “Eğer periler diyarının kapıları kapandıktan sonra burada başka periler kalsaydı onlarla takılabilirdin,” dedim. “Damarlarımda dolaşan bir nebze peri kanı için burada benimle kalman gerekmezdi. Ama buradasın işte. Ve yine de arazimde başka bir peri dolaşıyor.” Dikkatle yüzünü inceledim. “Heyecanlanmış görünmüyorsun. Korumdaki peri her kimse, gidip onu bulmak ister gibi bir halin yok. Neden? Neden dışarı koşup onu bulmuyorsun? Neden onunla takılıp mutlu olmuyorsun?”

Claude gözlerini yere indirdi. “Senin korundaki geçit en son kapatıldı,” dedi. “Belki tam olarak kapanmamıştır.

Ve büyük amcan Dermot'un, periler diyarına gitmediğini de biliyorum. Eğer kurtadamların aldığı peri kokusu ona aitse, Dermot'un beni görmekten mutlu olacağını sanmıyorum.”

Başka bir şey daha söyleyecek gibiydi ama aniden sustu.

Haberler hiç iyi değildi. Üstelik yine bir manevrayla, konunun etrafından dolanmıştı. Claude'la ilgili hala şüphelerim vardı ama sonuçta aileden biriydi ve geri kalan az sayıdaki akrabam, benim için çok değerliydi. “Pekala,” dedim ve ıvır zıvır şeyleri koyduğum mutfak çekmecesine uzandım. “İşte anahatar. Bakalım bunun sonu nereye varacak. Bu arada, öğleden sonra işe gitmek zorundayım. Ve hala konuşmamız gereken şeyler var. Biriyle çıkıyorum, biliyorsun değil mi?” Hafiften kızarmaya başlamıştım bile.

“Öyle mi? Kiminle çıkıyorsun?” diye sordu Claude, bir tür profesyonel ilgiyle.

“İı, şey, Eric Northman'la.”

Bir ısıklık çaldı. Şimdi yüzünde hem takdir hem de temkin vardı. “Eric burada kalıyor mu? Gecenin bir vakti bana saldırır mı diye merak ettiğim için soruyorum.” Neredeyse bu hoşuna gidecekmiş gibi bir hali vardı ama asıl mesele, perilerin vampirleri mest etmek gibi bir özelliğinin olmasıydı tabii. Periler, vampirler üzerinde, kedi nanesinin kedi üzerinde yaptığına benzer bir etki yaratır. Claude yakınlarda olduğunda, onu ısırılmamak için Eric'in kendini tutmakta çok zorlanacağı kesindi.

“Bunun sonu senin için iyi olmaz muhtemelen,” dedim. “Fakat biraz dikkatli olursak, bir şekilde bunu engelleyebiliriz diye düşündüm.”

Eric, bende çok seyrek kalıyordu, o zamanlarda da şafak sökmeden önce Shreveport’a dönmeyi tercih ediyordu genellikle. Şu sıralar çok fazla işi vardı ve güneş battığında Shreveport’ta uyanmak kolayına geliyordu. Evimde, vampirlerin gündüz uykusuna yatabileceği, güvenli denebilecek bir yer vardı ama pek konforlu sayılmazdı. Eric’in kendi evi kadar konforlu değildi en azından.

Vampir-peri karşılaşmasından ziyade, beni asıl tedirgin eden, Claude’un evime yabancı bir erkek getirmesi ihtimaliydi. Pijamamla mutfağıma girip de orada hiç tanımadığım bir erkekle toslaşmak istemiyordum. Amelia da zaman zaman eve erkek getirirdi ama onlar, tanıdığım adamlardı sonuçta. Söylemek üzere olduğum şey, kulağa homofobik gelmezdi inşallah. Derin bir nefes aldım.

“Claude, senin güzel vakit geçirmeni istemediğimden değil,” dedim, bu konunun çabucak kapanmasını ve bir daha hiç açılmamasını umarak.

“Merak etme, eğer senin tanımadığın biriyle yatmak istersem, onu alır, Monroe’daki evime götürürüm,” dedi Claude, yüzünde hınzır bir gülümsemeyle. Vay, canı istediğinde leb demeden leblebiyi anlayabiliyor ve gayet anlayışlı davranabiliyordu demek. “Ya da sana önceden haber veririm. Uyar mı?”

“Elbette.” Claude’un bu kadar uyumlu olması, kuralları bu kadar kolayca kabullenmesi beni şaşırtmıştı. Meseleye çok doğru yaklaşmıştı. Mutfakta ihtiyaç duyabileceği şeylerin yerini, çamaşır makinesiyle kurutucunun düğmelerini gösterirken daha az gergindim. Ardından banyosunu gösterdim. Yatak odamın bitişiğinde kendi banyom olduğu için, koridordaki tamamen onundu. Sonra onu üst kata çıkardım. Amelia, üst kattaki küçük odaları güzelleştirmek için elinden geleni yapmıştı. Birini yatak odası, diğerini oturma odası olarak kullanıyordu. Dizüstü bilgisayarını götürmüştü tabii ama televizyonu duruyordu. Her ihtimale karşı gardıropla yatağı tekrar bir kontrol ettim, dolapta Amelia’nın kıyafeti olmadığından ve yatak takımının değiştiğinden emin oldum. Ardiyeye açılan kapıyı işaret ettim, olur da fazla eşyalarını koymak isterse orayı kullanabilirdi. Claude kapıyı itip açtı, loş alana bir göz attı. Stackhouse’lar nesiller boyunca, günün birinde ihtiyaç duyabileceklerini düşündükleri eşyaları buraya yığmıştı. İçerinin tıks tıks ve biraz da dağınık olduğunu itiraf etmeliyim.

“Bunları bir ara elden geçirmen gerekiyor,” dedi Claude. “Burada neler olduğunu biliyor musun bari?”

“Ailevi atıklar,” dedim. O kalabalığa şöyle bir bakmak bile beni yıldırmaya yetiyordu. Büyükannem öldükten sonra, burayı düzenleyecek cesareti toplayamamıştım bir türlü.

“Ben sana yardım ederim,” dedi Claude. “Evinde kalma izin vermenin karşılığında bu kadarını yapabilirim en azından.”

Tam Amelia'nın bana kira ödediğini söyleyecektim ki tekrar düşündüm. Sonuçta Claude ailedendi. "Teşekkürler, bu harika olur," dedim. "Gerçi henüz bu işe kalkışabileceğimden emin değilim." Bileklerim eskisinden daha iyi olsa da bu sabah biraz ağrımıştı. "Ama evde beni aşan başka işler de oluyor, onlara bir el atarsan çok makbule geçer."

Zarif bir reverans yaptı. "Benim için zevktir."

Claude'un bambaşka bir yüzüyle karşı karşıyaydım. Tanıdığım ve aşağıladığım Claude'dan çok farklıydı.

Kız kardeşinin ölümü ve yalnızlık, bu yakışıklı perinin içinde bir şeylere dokunmuş, bir şeyleri değiştirmişti. İnsanlardan iyilik görmek istiyorsa onlara iyi davranması gerektiğini anlamış gibiydi. İki kız kardeşi de ölmüştü, artık yapayalnızdı ve başkalarına ihtiyacı olduğunu fark etmişti.

İşe gitmek için evden çıktığımda, davetsiz misafirim konusunda içim biraz daha rahattı. Bir süre Claude'un üst kattan gelen ayak seslerini dinlemiştim. Sonra bir kucak saç bakım ürününü banyoya yerleştirmek için aşağı inmiştim. Havluları çoktan değiştirmiştim. Claude banyodan şikayetçi görünmüyordu. Banyo çok eskiydi, fayanslar çizik çizikti... Diğer yandan, belki Claude ondan bile eskiydi. Evlerin içinde tuvalet olmadığı zamanlardan beri bu dünyadaydı, yani benim eski banyoma başka bir gözle bakıyor olabilirdi. İtiraf etmem gerekirse, evde birinin olması bana da iyi gelmişti. İçimde, derinlerde bir yerlerde, varlığını bile bilmediğim bir düğüm gevşemiş, çözülmüştü.

Merlotte'a vardığımda, çantamı arka odaya bırakıp önlüğümü taktıktan sonra ana salona geçtim. "Selam Sam," dedim. Sam, bar tezgahının arkasındaydı. İçerisi pek kalabalık değildi. Holly, önündeki yemekle oyalanan Hoyt'uyla konuşuyordu her zamanki gibi. Merlotte'ta garsonlar siyah giyerlerdi ama Holly bugün Merlotte tişörtünün altına pembe-yeşil kareli bir şort giymişti.

"Çok şık olmuş, Holly," diye seslendim. Neşeyle gülümse-di. Hoyt da gülümsüyordu. Sonra Holly elini kaldırıp yüzü-günü gösterdi.

Bir sevinç çığlığı atıp ona sarıldım. "Ah, harika," dedim. "Holly, çok güzel. Tarih belli oldu mu peki?"

"Sonbaharda olacak, büyük ihtimalle," dedi Holly. "Bahar ve yaz ayları Hoyt'un işlerinin en yoğun olduğu mevsimler. Bu yüzden kasımda ya da aralıkta diye düşündük."

"Sookie," dedi Hoyt. Sesi alçalmış, yüzü ciddileşmişti. "Artık Jason'la aramız düzeldi. Ondan sağdıcım olmasını isteyeceğim."

Jason'dan pek haz etmeyen Holly'ye hızlı bir bakış attım. Hala gülümsüyordu. İçten içe bu fikirden hoşlanmadığını ben bilsem de Hoyt'un anlaması mümkün değildi.

"Çok sevineceğine eminim," dedim.

Acilen masalarımı dolaşmam gerekiyordu ama bu defa, çalışırken gülümsüyordum. Acaba töreni akşam mı yapacaklardı? Güneş battıktan sonra yaparlarsa Eric'le gidebilirdim. Harika olurdu. Böylece, "hiç kimseyle çıkamayan zavallı Sookie"den

“düğüne muhteşem bir erkekle gelen Sookie”ye terfi edebildim. Sonra da diğer ihtimali düşündüm. Eğer düğün gündüz olursa, o zaman da Claude’la gidebilirdim. Claude, aşk romanlarının kapağındaki modellere benziyordu ve nitekim öyleydi.

Hoyt’la Holly’nin düğününe sadece kendi açımdan baktığımı fark edince canım sıkıldı. Ama bir düğündeki hiç evlenmemiş yaşlı kız olmaktan daha acıklı bir şey yoktur. Gerçi daha yirmi yedi yaşındaydım, kendimi kız kurusu gibi hissetmem için biraz erkendi. Yine de çok zaman kaybetmiştim, lise arkadaşlarımın çoğu evlenmişti (bazıları birden çok defa) ve bazıları hamileydi. Mesela Tara. Ki şu anda, üzerinde ona büyük gelen bir tişörtle kapıdan giriyordu.

Tara’ya el salladım. Dr. Linda Tonnesen’a bir buzlu çay, Jesse Wayne Cummins’e bir Michelob götürdükten sonraki ilk boşlukta, Tara’nın yanına gittim.

“Ne haber, Tara?” Sandalyeye gömülmüştü, eğilip boynuna sarıldım.

“Acilen bir kafeinsiz diyet kolaya ihtiyacım var,” dedi. “Ve bir de cheeseburger. Dev porsiyon patates kızartmasıyla birlikte.” Açlık başına vurmuş gibi görünüyordu.

“Tamamdır,” dedim. “Kolayı hemen getiriyorum, yemek siparişini de mutfağa veriyorum.”

Geri geldiğimde, kolayı bir dikişte bitirdi. “Beş dakika sonra buna çok pişman olacağım çünkü tuvalete gitmem gerekecek,” dedi. “Tüm yaptığım bu: İşemek ve yemek.” Tara’nın

gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve teni solgundu. Hamileliğin kadınlara verdiğini söyledikleri o ısıltı neredeydi?

“Doğuma ne kadar kaldı?”

“Üç ay, bir hafta ve üç gün.”

“Dr. Dinwiddie sana kesin tarih verdi ha!”

“JB, bu kadar irileştigiime inanamıyormuş,” dedi Tara, gözlerini devirerek.

“Bunu o mu söyledi? Bu kelimelerle?”

“Evet. Aynen.”

“Tanrım, o çocuğun kendini ifade etme konusunda birkaç derse ihtiyacı var.”

“Bence ağzını hiç açmasa daha iyi olur!”

Tara, JB’yle evlenirken onun en kuvvetli yanının zekası olmadığını biliyordu ve şimdi bunun sonuçlarına katlanıyordu. Ama onların mutlu olmasını gerçekten istiyordum. *Kendi düşen ağlamaz*, diyemezdim.

“Seni seviyor,” diye yatıştırmaya çalıştım. “O sadece...”

“JB işte,” dedi. Omuz silkti ve gülümsemeyi başardı.

Derken Antoine bana seslenip siparişin hazır olduğunu haber verdi. Tara’nın yüzündeki aç ifadeye bakılırsa, şu anda kocasının kabalığından ziyade, yemekle ilgileniyordu. Butiği Tara’s Tog’a dönerken toktu ve daha mutluydu.

Karanlık çöker çökmez kadınlar tuvaletine gidip Eric’i aradım. Mesai saatlerinde erkek arkadaşımı aramaktan nefret ediyordum. Böylesi, bir bakıma Sam’in zamanından çalmak gibi bir şeydi ama acilen Eric’in desteğine ihtiyacım vardı. Artık

Eric'e cepten ulaşıyordum, Fangtasia'yı aramam gerekmiyordu. Böylesi hem iyiydi hem kötü. Fangtasia'yı aradığımda telefona kimin çıkacağı belli olmuyordu ve Eric'in vampirlerinin hepsi bana bayılmıyordu. Diğer yandan, Eric'in sağ kolu Pam'le konuşmayı özlüyordum. Pam'le neredeyse arkadaş sayılırdık.

"Buradayım aşkım," dedi Eric. Sesini duyduğumda ürpermemek elimde değildi, neyse ki Merlotte'un tuvaleti pek romantik bir ortam sayılmazdı.

"Evet, ben de buradayım, doğal olarak. Dinle, konuşmamız gerek," dedim. "Bazı şeyler oldu."

"Endişelisin."

"Evet. Ve bunun için iyi bir nedenim var."

"Yarım saat sonra Victor'la bir toplantıya gireceğim," dedi Eric. "Ne kadar gergin geçeceğini tahmin edersin."

"Tahmin ediyorum. Ve seni kendi problemlerimle rahatsız ettiğim için üzgünüm. Ama sen benim erkek arkadaşımsın. Ve iyi bir erkek arkadaş olmanın şartlarından biri de dinlemektir."

"Erkek arkadaş," diye tekrarladı. "Kulağa tuhaf geliyor. Ben senin arkadaşın olan herhangi bir erkek değilim."

"Üf Eric!" Sıkılmıştım. "Barın tuvaletinde durup seninle terminoloji tartışacak değilim! Sadede gelelim. Daha sonra vaktin olacak mı, olmayacak mı?"

Güldü. "Senin için daima vaktim var. Buraya gelebilir misin? Yok, en iyisi Pam'i göndereyim. Pam saat bir gibi senin evinde olur, tamam mı?"

Saat birde evde olmak için biraz acele etmem gerekecekti ama yapabiliirdim. “Tamam. Ve Pam’i şey konusunda uyar... Hım, ona şöyle de: Heyecana kapılıp aşka gelmesin, kontrolünü kaybetmesin. Duydun mu?”

“Ah, duymaz mıyım? Bu çok özel mesajı ona iletmek benim için zevk olacak,” dedi Eric ve telefonu kapattı. Çoğu vampir gibi Eric de telefonu kapatmadan önce veda etmekle, iyi akşamlar dilemekle falan uğraşmazdı.

Çok uzun bir gün olacaktı.

3

ŞANSIMA, SONA KALIP OYALANAN BİR MÜŞTERİ OLMADI ve kapanış işlerimi rekor bir sürede tamamlayabildim. Omzumun üstünden, “İyi geceler,” diye seslenip kendimi arka kapıdan dışarı attım ve arabama gittim. Evimin arkasına park ettiğimde, Claude’un arabasının orada olmadığını fark ettim. Hala Monroe’daydı herhalde. İyi olmuştu, Pam’le karşılaşmayacaklardı. Aceleyle üstümü değiştirdim, makyajımı tazeledim. Tam rujumu sürüyordum ki Pam kapıyı çaldı.

Pam bu gece tam Pam gibi görünüyordu. Uzun sarı saçları dümdüz omuzlarına dökülüyordu ve soluk mavi etek-ceketi vintage gibi duruyordu. Arkadan dikişli çoraplar giymişti. Kendi etrafında dönüp bana çoraplarını gösterdi.

“Vay,” dedim. Söylenecek başka bir şey yoktu. “Harika görünüyorsun.” Kırmızı eteğimle kırmızı-beyaz bluzum, utançtan iyice kızarmıştı adeta.

“Evet,” dedi, açıkça görülen bir özgüvenle. “Öyle görünüyorum. Ah...” Aniden donup kaldı. “Peri kokusu mu alıyorum?”

“Evet ama şu anda burada değil, o yüzden kendini kontrol et. Bugün kuzenim Claude uğradı. Bir süre benimle kalacak.”

“Claude? Hani şu çok yakışıklı pislik?”

Claude’un şöhreti kendinden önde gidiyordu. “Evet, o Claude.”

“Neden? Neden seninle kalacak?”

“Çok yalnızmış,” dedim.

“Buna inandın mı gerçekten?” Pam’ın kaşları hayretle yukarı kalktı.

“İıı, şey, evet. Evet, inandım.” Claude’un benim evimde kalmak istemesinin başka ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Üstelik burası işine çok uzaktı. Beni yatağa atmaya çalışmadığı kesindi ve borç falan da istememişti.

“Bu bir peri numarası,” dedi Pam. “Sen de buna kanacak kadar salaksın.”

Kimse kendisine salak denmesinden hoşlanmaz. Pam çizgiyi aşmıştı. Diğer yandan, nezaket hiçbir zaman onun göbek adı olmamıştı.

“Pam, bu kadar yeter,” dedim. Sesim çok ciddi çıkmış olmalı ki on beş saniye boyunca gözünü ayırmadan beni süzdü.

“Seni kırdım, bana alındın,” dedi sonunda. Gerçi bu ihtimal onu üzmüş gibi görünmüyordu.

“Evet, öyle oldu. Claude, kız kardeşlerini özlüyor. Niall, geçitleri veya kapıları ya da adına ne deniyorsa o haltları ka-

pattığı için, Claude'un birlikte takılabileceği başka peri kalmadı. Claude'un türüne en yakın, bir ben kaldım. Benim damarlarımda ne kadar az peri kanı olduğu düşünülürse, bu zaten başlı başına çok acıklı."

"Hadi gidelim," dedi Pam. "Eric bekliyor."

Söyleyecek bir şeyi kalmadığında konuyu değiştirmek de Pam'ın tipik özelliklerinden biriydi. Gülümseyip başımı iki yana sallamakla yetindim. "Victor'la toplantısı nasıl gitti?"

"Victor'ın başına talihsiz bir kaza gelse çok iyi olurdu."

"Bunda ciddi misin?"

"Hayır, aslında birinin onu öldürmesini kastediyordum."

"Bunu ben de isterdim." Göz göze geldik, sonra hafifçe başını salladı. Victor konusunda aynı hisleri paylaşıyorduk.

"Söylediği her şeyden şüpheleniyorum," dedi. "Verdiği her kararı sorguluyorum. Bence Eric'in yerinde gözü var. Artık kralın temsilciliğini yapmak istemiyor. Onun tek istediği, Eric'in pozisyonunu ele geçirmek. Kendi bölgesine hükmetmek istiyor, yer kapmaya çalışıyor."

Gözümün önüne Victor'la Eric'in sandalye kapmaca oynadığı geldi, güldüm. Pam'ın arabasına doğru yürüyorduk. Ben gülünce, Pam bana karanlık bir bakış attı.

"Seni anlamıyorum," dedi. "Gerçekten anlamıyorum." Hummingbird Caddesi'ne çıktık ve kuzeye döndük.

"Louisiana'nın şerifi olmak, Kral Felipe'nin temsilcisi olmaktan neden daha iyi olsun ki? Felipe çok zengin bir kral," diye sordum, az önceki gülüşümü telafi eden bir ciddiyetle.

“*Cenette kul olacağıma cehennemde kral olurum,*” dedi Pam. Alıntı yaptığını anlamıştım ama kimden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Louisiana cehennem, Las Vegas da cennet mi yani?” Dünyayı gezip dolaşmış vampirlere Louisiana’ya yerleşmenin pek cazip gelmeyeceğini kabul edebilirdim. Yine de Las Vegas’a cennet demek... Yok artık.

“Lafın gelişi.” Pam omuz silkti. “Victor’ın artık Felipe’nin egemenliğinden kurtulması gerekiyor. Çok uzun zamandır dip dibeler. Victor çok hırslı biri.”

“Haklısın. Sence Victor’ın planı ne peki? Eric’i nasıl yerinden edecek?”

“Onun güvenilirliğini sarsacak, gözden düşürecek,” dedi Pam, hiç duraksamadan. Durumun üzerine bayağı düşünmüştü belli ki. “Eğer bunu beceremezse de Eric’i öldürmeyi deneyecek. Doğrudan değil tabii, komplo kurarak.”

“Eric’le teke tek dövüşmekten korkuyor mu?”

“Evet,” dedi Pam gülümseyerek. “Bana sorarsan korkuyor.” Otobana çıkmış, Shreveport’a doğru, batıya ilerliyorduk. “Üstelik ona meydan okursa, Eric’in onun karşısına önce beni çıkarmaya hakkı var. Victor’la dövüşmeyi o kadar isterdim ki.” Gösterge panelinin hafif ışığında bir an vampir dişleri parladı.

“Victor’ın yardımcısı yok mu? O da yardımcısını gönderebilir mi?”

Pam bunu düşünür gibi başını yana yatırdı. Bir tırı solladı ve “Yardımcısı, Bruno Brazell diye biri,” dedi. “Eric’in

Nevada'ya teslim olduğu akşam o da Victor'ın yanındaydı. Kısa sakallı, küpeli olan hani... Eğer Eric benim dövüşmemi kabul ederse, Victor da Bruno'yu yollayabilir. Bruno gerçekten çok etkileyici görünüyor, orası kesin. Yine de onu en fazla beş dakikada haklarım. Tüm paranı bana yatırabilirsin.”

Victoria döneminde orta sınıf bir ev kızı olan Pam'ın içinde gizli bir şiddet eğilimi vardı ve vampire dönüşmek, bu tarafını serbest bırakmıştı. Eric'e, onca kişi arasından vampire dönüştürmek için neden Pam'i seçtiğini hiç sormamıştım. Onun içindeki tutuşmaya hazır bu vahşet kıvılcımını Eric'in ta o zaman fark ettiğinden neredeyse emindim.

“Pam,” dedim, ani bir dürtüyle. “Eric'le karşılaşmasaydın neler olurdu, hiç merak ettin mi?”

Uzun bir sessizlik oldu. Ya da bana uzun geldi. Evlenip çocuk sahibi olma şansını sonsuza dek kaybettiği için üzgün ya da kızgın mıydı acaba? Yapıcısı Eric'le sevişmeyi öz-lüyor muydu? Vampirlerin kendi aralarındaki ilişkiler genellikle fazla uzun sürmemekle birlikte, aralarında çok güçlü, çok yoğun bir bağ olduğu muhakkaktı.

Nihayet, ben tam böyle bir soru sorduğum için özür dileyeceken, “Bence ben bunun için doğmuşum,” dedi Pam. Kontrol panelinin hafif ışığı yüzüne vuruyor, düzgün hatlarını aydınlatıyordu. “Mutsuz bir eş ve korkunç bir anne olurdum. Düşmanlarımın boğazını parçalamayı isteyen yanımda, insan kalsam bile bir noktada açığa çıkacaktı. Kimseyi öldürmeyecektim büyük ihtimalle. İnsan dünyasında bu, öyle sırf yap-

mak istiyorsun diye yapabileceğin bir şey değil. Yine de ailemi çok mutsuz edecektim, bundan emin olabilirsin.”

“Sen harika bir vampirsin,” dedim. Aklıma söyleyecek başka bir şey gelmemişti.

Başıyla onayladı. “Evet, öyleyim.”

Eric’in evine varana kadar bir daha konuşmadık. Tuhaf ama Eric güvenli bir sitede oturuyordu. Duvarlarla çevrili, girişin çıkışın kontrol altında olduğu, kapısında güvenlik görevlilerinin beklediği bir sitede oturmak, gündüzleri kendini güvende hissetmesini sağlıyordu. Birbirine yeterince uzak, kaya taşından villalardan oluşan bir siteydi. Shreveport’ta su seviyesi çok yüksek olduğundan pek fazla bodrum yoktu ama Eric’in evi bir yokuştaydı. Alt katı normalde, arka taraftan giriş katıydı. Eric oradaki kapıyı ve pencereleri kaldırtıp duvar ördürmüş, böylece gündüz uykusu için harika bir yer elde etmişti.

Aramızda kan bağı kurulana kadar, Eric’in evine hiç gelmemiştim.

Eric’le kader birliği etmiş olmak bazen çok heyecan verici geliyordu. Bazense kendimi kapana kısılmış gibi hissediyordum. Mümkün olacağını hiç sanmamakla birlikte, gördüğüm işkenceleri (büyük oranda) atlattığımdan beri, aramızdaki seks, eskisinden bile daha iyiydi. Şu anda da sırf ona yakın olduğum için, tüm vücudum karıncalanıyordu adeta.

Pam’de garaj kapısının kumandası vardı, ona bastı. Kapı yukarı doğru kalkınca Eric’in arabası ortaya çıktı. Garajda pı-

rıl pırıl Corvette'ten başka hiçbir şey yoktu. Ne bahçe sandal-yesi, ne gübre çuvalı, ne de yarı dolu boya kutuları. Portatif merdiven, tulum ya da lastik çizme de görünmüyordu. Eric'in böyle şeylere ihtiyacı yoktu. Sitedeki villaların hepsinin bah-çesi vardı. Hepsi de çok güzel ve bakımlıydı. Ama çimleri biç-mek, çalıları budamak, çiçeklere gübre atmak, kuru yaprakları toplamak, ev sahiplerinin değil, özel bir bahçe şirketinin so-rumluluğuydu.

Arabayla içeri girdik, Pam tekrar düğmeye basıp kapıyı kapattı. Garajdan mutfığa açılan kapı kilitliydi. Pam kapıyı anahtarla açtı. Mutfağın vampirler için fazla bir anlamı yoktu aslında, sentetik kanı saklamak için küçük bir buzdolabı ve kanı oda sıcaklığına getirmek için bir mikrodalga fırın onla-ra yeterdi. Eric, benim için bir kahve makinesi almıştı ve eve gelen insanlar için de buzlukta yiyecek bulunduruyordu. Son zamanlarda eve gelen o insan bendim.

“Eric!” diye seslendim kapıdan. Ayakkabılarımızı çıkardık. Eric'in evinin kurallarından biri de buydu. Eric, eve ayakka-bıyla girilmesinden hoşlanmıyordu.

“Hadi git de öpüşüp koklaşma faslını halledin,” dedi Pam. “Ben şu Gerçek Kan şişelerini yerleştireceğim.”

Steril mutfaktan oturma odasına geçtim. Oturma odası, Eric'in kişiliğini daha iyi yansıtıyordu. Giyim kuşamından pek belli etmese de Eric derin renkleri seviyordu. Eve ilk gel-diğimde, oturma odası beni afallatmıştı. Duvarlar safir mavi-si, kornişler ve süpürgeliklerse parlak bir beyazdı. Mobilyalar,

Eric'in zaman içinde görüp beğendiği, birbirinden farklı parçalardan oluşuyordu. Hepsinin döşemeleri mücevher renklerindeydi, bazıları rengarenk desenliydi. Koyu kırmızı, mavi, limon sarısı, yeşim ve zümrüt yeşili, altın rengi... Eric iriyarı bir adam olduğu için, mobilyalar da kocaman, ağır ve dayanıklıydı. Koltuklara ve kanepelere, uyumlu renklerde yastıklar serpiştirilmişti.

Eric çalışma odasının kapısında göründü. Onu gördüğüm anda tüm hormonlarım harekete geçti.

Çok uzun boyluydu. Sarı saçları omuzlarına iniyordu ve gözleri masmaviydi. Beyaz yüzünde gözlerinin rengi daha da öne çıkıyordu. Yüzü erkeksi, hatları çok düzgündü. Genellikle kot ve tişört giyerdi ama onu takım elbiseyle de görmüştüm. Eric'in işadamı olmayı tercih etmesi GQ'nun kaybıydı, istese müthiş bir manken olurdu. Bu gece üstü çıplaktı, solgun teninde altın rengi, seyrek tüyleri kotunun belinden aşağı doğru iniyordu.

“Zıpla,” dedi Eric, kollarını öne uzatıp gülümseyerek. Güldüm. Hızımı alıp koştum ve yukarı sıçradım. Eric beni havada yakaladı, ellerini belime doladı. Beni öyle yukarı kaldırdı ki neredeyse başım tavana değecekti. Ardından indirdi ve dudaklarıma eğildi. Bacaklarımı vücuduna dolamıştım, ellerim boynundaydı. Uzun bir süre boyunca birbirimizde kaybolduk.

Pam'ın sesiyle kendimize geldik. “Dünyaya dön artık küçük maymun. Vakit kaybediyoruz.”

Durumdan beni sorumlu tuttuğu, Eric'e bir Şey demediği dikkatimden kaçmadı. Geri çekildim ve Eric'e özel bir gülümseme bahşettim.

“Gel otur ve sorunun ne olduğunu anlat bakalım,” dedi Eric. “Pam de öğreysin istiyor musun, yoksa baş başa mı konuşalım?”

“Pam de kalsın,” dedim. Nasılsa sonradan ona anlatacaktı.

İki vampir, koyu kırmızı kanepenin iki ucuna oturdu, ben de karşılarındaki koyu kırmızı ve altın sarısı koltuğa geçtim. Kanepenin önünde, kare şeklinde, kocaman bir sehpa vardı. Sehpanın üstü elle işlenmişti, bacakları oymalı ve çok zarıftı. Eric'in az önce oyalandığı Şeyler, rastgele sehpayı bırakılmıştı. Vikinglerle ilgili el yazması bir kitap, yeşim taşından ağır bir çakmak (sigara içmiyordu) ve içi mavi sırlı bir gümüş kase. Eric'in evindeki hemen her parça çok ilginçti. Benim evimse daha ziyade toplama kampı gibiydi. Yeni yaptırdığım mutfak dışında, evimdeki hiçbir Şeyi ben seçmemiştim aslında. Benim evim ailemin tarihiydi. Eric'in evi ise tek başına onun tarihi.

Sehpanın işlemeli yüzeyinde parmağımı gezdirdim. “Önceki gün,” diye başladım, “Alcide Herveaux'tan bir telefon aldım.”

Hayır, hayal görmüyordum. Her iki vampir de bu habere tepki verdi. Küçük de olsa bir tepkiydi (vampirler açık tepkiler vermez, hislerini belli etmez). Eric öne eğildi, devamını beklediğini belli etti. Ben de devam ettim, Uzun Diş sürüsünün yeni üyeleri Basim ve Annabelle ile tanışmamı anlattım.

“Şu Basım’i ben de gördüm,” dedi Pam. Biraz şaşırmıştım, ilgiyle ona baktım. “Yanında başka bir kurtadamlı, bir gece Fangtasia’ya geldi. Yanındaki de sürüye yeni katılanlardan biriydi... Annabelle, şu kahverengi saçlı kadın... Alcide’in yeni... Manitası.”

Bu, aslında benim de aklıma gelmişti. Yine de şaşırmadığımı söyleyemem. “Gizli bir cevheri falan var herhalde,” dedim hiç düşünmeden.

Eric bir kaşını kaldırdı. “Onu Alcide’e layık bulmadın mı aşkım?”

“Maria-Star’ı sevmiştim,” dedim. Son iki yılda tanıştığım pek çok kişi gibi, Alcide’in önceki kız arkadaşı da korkunç bir sonla hayata veda etmişti. Onun ölümüne çok üzülmüştüm.

“Ondan önce de uzun süre Debbie Pelt’le birlikteydi,” dedi Eric. Yüzümü tepkisiz tutmak için çabalamak zorunda kaldım. “Alcide, zevklerinde tutucu değil belli ki,” diye devam etti. “Bir ara da sana abayı yakmıştı, değil mi?” Eric’in hafif aksanı, artık pek kullanılmayan bu tabire egzotik bir hava katmıştı. “Tam bir sürtükten sıradışı bir yeteneğe, şirin bir fotoğrafçıdan vampir barına gelmekten çekinmeyen sert hatuna... Alcide’in kadın zevki bayağı geniş.”

Haklıydı. Bunu daha önce bu şekilde düşünmemiştim.

“Annabelle’le Basım’i bara yollamasının belli bir amacı vardı,” dedi Pam. “Son zamanlarda gazeteleri okuyor musun?”

“Hayır,” dedim. “Gazetelere hiç el sürmemenin tadını çıkarıyorum.”

“Kongre, tüm çift-doğalıların ve şekil-değiştiricilerin kayıt altına alınmasına dair bir yasa geçirmeyi düşünüyor. Bu yasanın işleme konmasının ardından, onları ilgilendiren tüm yasal ve hukuki durumlar Vampir Bürosu’na bağlanacak. Yani bizimle aynı statüde olacaklar.”

Ama bu haksızlık, diyecekken son anda durup bunun kulağa nasıl geleceğini düşündüm. Vampirlerin kayıt altına alınmasını onaylıyormuşum, çift-doğalılarla şekil-değiştiricilere aynı muameleyi uygun görmüyormuşum gibi olacaktı. Neyse ki ağzımı açmamıştım.

“Kurtadamlar doğal olarak çıldırdı. Hatta Alcide bana kendisi söyledi, sürüsünü izlemek için hükümetin casus gönderdiğine, her hareketlerinin kongrede kanunu görüşenlere rapor edileceğine inanıyor. Sadece kendi sürüsünün izlendiğini de düşünmüyor. Alcide mantıklı bir adam.”

Alcide’in, arazisinde kamp yapan insanlar yüzünden, sürüyü başka bir yerde ava çıkarmasını şimdi daha iyi anlıyordum. O insanların başka bir amacı olabileceğini düşünmüştü sanırım.

“Kendi hükümetinin sana karşı casusluk yaptığını düşünmek korkunç,” dedim. “Özellikle de hayatın boyunca kendini sıradan bir vatandaş olarak gördüysen.” Kanunun ne gibi sonuçlar doğuracağını yeni yeni anlamaya başlıyordum. Alcide -ve sürünün diğer üyeleri- Shreveport’un saygın ve zengin vatandaşları olmak yerine aniden bir tür... yasadışı yabancılara dönüşeceklerdi. “Nereye kayıt yaptır-

maları gerekiyor? Çocukları diğer çocuklarla aynı okula gidebilecekler mi? Barksdale Hava Kuvvetleri'ndekiler ne olacak? Bunca yıldan sonra! Sizce bu yasanın geçme şansı var mı hakikaten?"

"Kurtadamlar geçeceğine inanıyor," dedi Pam. "Paranoya olabilir. Ya da belki çift-doğalı kongre üyelerinden bilgi almışlardır, bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlardır. Alcide, Annabelle ve Basim al Saud'u, yakında bizimle aynı gemide olabileceklerini bana söylemeleri için gönderdi. Vampir Bürosu'nun yerel sorumlusuyla ilgili sorular sordular. Nasıl bir kadın, ona nasıl davranmak lazım falan."

"Buradaki sorumlu kim?" diye sordum. Bir vampirle ilişkim vardı, bunu çok önce merak etmem gerekirdi. Kendimi biraz kötü hissettim.

"Katherine Boudreaux," dedi Pam. "O da benim gibi, kadınları erkeklere tercih ediyor." Dişlerini göstererek sırtıttı. "Köpekleri de seviyor. Sallie diye bir sevgilisi var, beraber yaşıyorlar. Katherine kaçamak yapmakla ilgilenmiyor ve rüşvet kabul etmiyor."

"Anladığım kadarıyla ikisini de denedin."

"Ben onu ayartmayı denedim. Bobby Burnham da rüşvet vermeyi denedi." Bobby, Eric'in gündüz işlerine bakıyordu. Birbirimizden hiç hoşlanmazdık.

Derin bir nefes aldım. "Evet, tüm bunları öğrendiğim iyi oldu ama benim asıl problemim, kurtadamların arazimi kulanmasından sonra ortaya çıktı."

Bir anda Eric’le Pam’ın bütün dikkati yine bana yoğunlaştı. “Kurtadamların dolunayda arazinde avlanmasına izin mi verdin?”

“Evet. Hamilton Bond, Herveaux’ların çiftliğinde birilerinin kamp yaptığını söylemiş. Alcide, onlar oradayken kendi arazisini kullanmak istemiyordu. Benim arazime gelip gelemeyeceklerini sordu. Şimdi size söylediklerini duyduktan sonra bunun sebebini daha iyi anlıyorum. O kampçıların hükümetin casusları olduğunu düşünmüş olmalı. Gerçi bunu bana anlatmadı nedense. Neyse, yeni büronun adı ne olacakmış?” Vampir Bürosu olamazdı, değil mi? VB, sadece vampirleri temsil ediyordu.

Pam omuz silkti. “Kongrede onay bekleyen kanun, Vampir ve Doğaüstüler Bürosu olmasını öneriyor.”

“Senin problemine dönelim aşkım,” dedi Eric.

“Tamam. Şey, sabah giderlerken Basim kapıma gelip arazimde en az bir perinin ve başka bir vampirin kokusunu aldıklarını söyledi. Ve kuzenim Claude, o perinin kendisi olmadığını söyledi.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“İlginç,” dedi Eric sonunda.

“Çok tuhaf,” dedi Pam.

Eric sehpanın üzerindeki el yazmasını karıştırdı. Arazimde kimin dolaştığının cevabını orada bulmayı bekler gibi bir hali vardı. “Şu Basim hakkında fazla bilgimiz yok. Houston’daki sürüden kovulduğu ve Alcide’in onu kendi sürüsüne aldı-

ğı dışında. Eski sürüsünden neden atıldığını bilmiyorum. Muhtemelen bir kavga falan çıkmıştır. Basim'in sana söylediklerini bir araştıralım bakalım.” Pam'e döndü. “Yeni kız, adı neydi, Heidi, iz sürmekte iyi olduğunu söylüyordu.”

“Yeni bir vampir mi geldi?” diye sordum.

“Victor'ın gönderdiği biri.” Eric'in dudakları ince bir çizgi halini almıştı. “Victor, New Orleans'tan bile, gerçi pek orada durmuyor ya neyse, eyaletin kontrolünü elinde tutuyor. Bölge temsilcisinin Sandy olması gerekiyordu ama onu Nevada'ya geri gönderdi. Onun üzerinde yeterince kontrolü olmadığını düşündü sanırım.”

“Victor eyalette oradan oraya koşarken New Orleans'ı nasıl yönetebiliyor?”

“Yerine Bruno Brazell bakıyor bence,” dedi Pam. “Victor, New Orleans'ta değilken bile Bruno sanki Victor oradaymış gibi yapıyor. Victor'ın adamlarının geri kalanı, genellikle onun nerede olduğunu bilmiyor. Bu bir tahmin tabii. Victor eline geçirdiği tüm New Orleans vampirlerini öldürdüğü için, katliamdan kurtulan casusumuz dışında bir bilgi kaynağımız yok.”

Şu casus, ilgimi çekmedi diyemem. Hangi vampir, Eric'in düşmanının bölgesinde onun için casusluk yapacak kadar gözü kara olabilirdi? Fakat şu anda asıl konumuz, Louisiana Kralı'nın naibinin ikiyüzlülüğüydü. “Yani Victor saman altından su yürütüyor,” dedim. Eric'le Pam boş boş bana baktı. Yaşlı vampirler, konuşma diline tamamen hakim olamayabili-

yorlar. “Emir komuta zincirine uymak yerine gizli işler çeviriyor,” diye açıkladım.

“Evet,” dedi Pam. “Ve Victor’ın altındaki emir komuta zinciri gayet sıkı.”

“Pam’le buraya gelirken yolda biraz Victor’dan bahsettik. Felipe de Castro’nun, Louisiana temsilcisi olarak neden Victor’ı seçtiğini merak ediyorum doğrusu.” Victor’la iki kez yüz yüze gelmiştim, ikisinde de gayet makul görünüyordu. Fakat bir vampiri, terbiyeli davranışlarına ya da gülümsemesine bakarak değerlendiremezsiniz.

“Bu konuda iki görüş var,” dedi Eric, uzun bacaklarını öne doğru uzatıp esneterek. O uzun bacakları bir an kırıksık çarşaf- lar üzerinde görür gibi oldum, ilgimi yeniden konuştuğumuz konuya vermek için kendimi zorlamam gerekti.

Eric, sözüne devam etmeden önce vampir dişlerini göstere- rek bana gülümsedi (ne hissettiğimi biliyordu). “Birinci görüş, Felipe’nin, Victor’ı mümkün olduğunca uzak bir yere gönder- mek istediği. Felipe, eğer Victor’ın önüne koca bir dilim kırmızı et atarsa, onun, bütün hayvanların peşine düşmeyeceğini düşünmüş olabilir bence.”

“Diğerlerimiz ise şöyle düşünüyor,” dedi Pam. “Felipe bu görevi Victor’a verdi. Çünkü Victor gerçekten de işe yarar bir adam. Victor’ın Felipe’ye sadakati büyük ihtimalle gerçek.”

“Eğer ilk teori doğruysa,” dedi Eric, “Felipe ile Victor arasında aslında bir güven ilişkisi yok.”

“Eğer ikinci teori doğruysa,” dedi Pam, “ve biz buna rağmen Victor’a karşı harekete geçerse, o zaman Felipe hepimizi öldürür.”

“Anlıyorum,” dedim. Bakışlarım, ilk teori (tişörtsüz, kotlu adam) ile ikinci teori (vintage etek-cekeli kadın) arasında gitti geldi. “Belki biraz bencilce olacak ama aklıma ilk gelen şu. Victor, senin bana yardıma gelmeni engelledi Eric. Bu arada Pam, sana çok şey borçlu olduğumu biliyorum, unuttuğumu sanma. Victor’ın Eric’i göndermemesi, Felipe’nin verdiği sözü umursamadığı anlamına gelmez mi? Hayatını kurtardığım için Felipe, bana koruma sözü vermişti, haksız mıyım? Victor bunu umursamadı.”

Eric’le Pam bunu düşünürken bir sessizlik oldu.

“Victor, kral olma kararı almadığı sürece, sana açıkça zarar vermekten kaçınır,” dedi Pam. “Eğer krallığı ele geçirmeye karar verirse, Felipe’nin verdiği tüm sözler laftan ibaret kalır.” Eric de başıyla onayladı.

“Aman ne güzel.” Muhtemelen huysuz ve bencil bir tonla konuşuyordum çünkü kendimi öyle hissediyordum.

“Tüm bunlar, onu önce bizim öldüremeyeceğimiz varsayımına dayanıyor,” dedi Pam usulca. Ve uzunca bir süre hepimiz sustuk. Victor’ın ölmesi gerektiği konusunda onlarla aynı fikirde olsam da üçümüzün oturup onu öldürme planları yapması içimi ürpertiordu.

“Ve şu Heidi’nin, hani iyi iz sürücü olduğunu söylediğiniz vampirin, Victor’ın Shreveport’taki gözü kulağı olduğunu dü-

şünüyorsunuz, öyle mi?” diye sordum, canlı bir sesle, içimdeki ürpertiye bastırmaya çalışarak.

“Evet,” dedi Pam. “Eğer Felipe’nin gözü kulağı değilse tabii. Belki de Victor’ın Louisiana’da neler yaptığını Felipe’ye rapor ediyordur.” Pam’ın yüzünde yine o karanlık ifade vardı. Vampir oyunu oynarken takındığı ifade. Adınızın geçtiği bir konuşmada Pam’ın bu yüz ifadesini takınmasını istemezsiniz. Heidi’nin yerinde olsaydım, adımlarıma çok dikkat ederdim.

Heidi ismi, gözümün önüne, örgülü saçlı, kloş etekli bir kız çocuğunu getiriyordu. Bir vampir için fazla hoppa bir isimdi.

“Peki, Uzun Diş sürüsünün uyarısı konusunda ne yapacağız?” diye sordum asıl probleme dönüp. “Perinin izini sürmesi için Heidi’yi yollayacak mısınız? Bu arada, size söylemem gereken bir şey daha var. Basım, bir de ceset kokusu aldıklarını söyledi. Arazimin sınırına, çok derine gömülmüş, eski bir ceset.”

“Ah,” dedi Eric. “Vay.” Pam’e döndü. “Bizi biraz yalnız bırakır mısın?”

Pam başını salladı, mutfağa gitti, derken arka kapının kapanma sesi geldi.

“Üzgünüm aşkım,” dedi Eric. “Eğer arazine başka birini gömüp de bunu benden gizli tutmadıysan, o ceset Debbie Pelt’e ait olmalı.”

Ben de bundan korkuyordum. “Arabası da oralarda bir yerde mi?”

“Hayır, arabası senin evinin on beş kilometre kadar güneyinde, gölün dibinde.”

Neyse, buna da şükür. “Neyse ki cesedi bir kurtadam buldu,” dedim. “Alcide, onun kokusunu tanımadığı sürece bunun için endişelenmemize gerek yok. Kurtadamlar orayı kazıp cesedi çıkarmakla falan uğraşmaz nasılsa.” Debbie, ben onunla tanışma talihsizliğine uğradığım sırada, Alcide’in eski kız arkadaşısıydı. Tüm hikayeyi en baştan anlatasım yok, şu kadarını söyleyeyim: Önce o beni öldürmeye çalıştı. Biraz zaman aldı ama onun ölümünün vicdan azabını artık atlattım.

Eric o gece yanımdaydı. Gerçi akli yerinde değildi. O da başka bir hikaye.

“Gel buraya,” dedi Eric. Yüzünde en sevdiğim ifade vardı ve onu gördüğüme iki kere memnun oldum çünkü Debbie Pelt’i daha fazla düşünmek istemiyordum.

“Hım. Eğer gelirsem bana ne vereceksin?” Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

“Bence sana ne vereceğimi gayet iyi biliyorsun. Hatta beni, sırf sana bunu verdiğim için seviyorsun.”

“Yani... Sen aslında bundan hiç zevk almıyorsun, öyle mi?”

Göz açıp kapayıncaya kadar önümde diz çökmüştü, bacaklarımı iki yana açtı ve öpmek için eğildi. “Ne hissettiğimi bildiğine eminim,” diye fısıldadı. “Aramızda kan bağı var. İsteyken bile seni düşündüğümü bilmiyor musun? Gözlerimi açtığım andan itibaren seni düşünüyorum. Her yerini, her şeyini.” Parmakları benimle meşguldü, nefesim kesildi. “Beni seviyor musun?” diye sordu, gözlerini bana dikip. Böyle bir soru, Eric için bile fazlasıyla doğrudandı.

Ve bu soruya cevap vermek zordu, özellikle de o esnada parmaklarının yaptıkları düşünülürse. “Seninle birlikte olmayı seviyorum. Sevişsek de sevişmesek de. Ah, Tanrım, bunu yine yap. Vücudunu seviyorum. Birlikte yaptıklarımızı seviyorum. Beni güldürüyorsun ve bunu seviyorum. Senin herhangi bir şey yapmanı izlemeyi seviyorum.” Ona uzun, upuzun bir öpücük verdim. “Giyinmeni izlemeyi seviyorum. Soyunmanı izlemeyi seviyorum. Bana bunu yaparken ellerini izlemeyi seviyorum. Aaah!” Tüm vücudum zevkle titredi. Biraz kendime geldiğimde mırıldandım. “Aynı soruyu ben sana sorsaydım ne cevap verirdin?”

“Ben de aynı şeyleri söyledim,” dedi Eric. “Ve bence bu, seni sevdiğim anlamına geliyor. Bu, gerçek aşk değilse bile, olabilecek en gerçek aşk. Bana ne yaptığını görüyor musun?” Göstermesine gerek yoktu, açıkça görülüyordu.

“Acı verici görünüyor. Öpeyim de geçsin,” dedim sakince.

Karşılık olarak inledi. Bir an sonra yer değiştirmiştik. Şimdi ben, Eric’in önünde, dizlerimin üstündeydim. Elleri başımdaydı, saçımı okşuyordu. Eric iri bir adamdı. Her yeriy-le! Buna alışmam biraz zaman almıştı ama bayağı ilerleme kaydetmiştim sanırım. Eric de aynı fikirde gibiydi. Birkaç dakika sonra elleri saçlarımı sıkıca kavrayınca acıdan ufak bir çığlık attım. Saçlarımı bırakıp kanepeyi kavradı. Gırtlaktan gelen bir sesle inledi. “Daha hızlı,” dedi. “Şimdi. Şimdi!” Gözlerini yumdu, başını geriye attı. Sevdiğim şeylerden biri de buydu, onun üzerinde böyle bir gücüm olmasını seviyordum. Antik

bir dilde bir şeyler söyledi, sırtı büküldü... Daha da hızlandım ve bana verdiği her şeyi yuttum.

O sırada giysilerimizin çoğu hala üzerimizdeydi. “Bu kadar aşk sana yeter mi?” diye sordu, hülyalı bir sesle.

Kucağına tırmanıp kollarımı boynuna doladım. Eric’le doruğa ulaştıktan sonra normalde pelte kıvamına geliyordum ama bu defa üzerinden yeterince zaman geçmişti ve sarılma faslı da seksin en sevdiğim taraflarından biriydi. Her ne kadar bu, bana kendimi fazlasıyla “kadın dergisi kadını” gibi hissettirse de.

Birbirimize sarılmış öylece otururken, Eric bana o akşam barda bir vampir-seviciyle yaptığı konuşmayı anlattı, buna güldük. Ben de ona Hummingbird Caddesi’nin sürekli yama yapıldığı halde yine delik deşik olduğunu anlattım. Bence sevdiğiniz birine bu tür şeylerden bahsedersiniz ve ne kadar önemsiz ya da saçma sapan olursa olsun, sırf sizin için önemli olduğu için, o da önemser.

Ne yazık ki Eric’in o gece halletmesi gereken daha bir sürü işi olduğunu biliyordum, bu yüzden artık Pam’le Bon Temps’a dönme vaktimin geldiğini söyledim. Bazen onun evinde kalıyor, o çalışırken bir şeyler okuyordum. Sadece geceleri yaşayan bir işadamı ve bir liderle baş başa kalmak pek kolay değildi.

Bana son bir öpücük daha verdi. “Heidi’yi sana yollayacağım. Büyük ihtimalle yarından sonraki gece,” dedi. “Basim’in koruda aldığı koku doğru mu, bir de o baksın. Bu arada Alcide seni ararsa bana haber ver.”

Pam'le birlikte Eric'in evinden çıktığımızda yağmur başlamıştı. Yağmur yüzünden hava biraz serinlediği için, Pam'ın arabasının kaloriferini açtım. Onun için fark etmezdi nasılsa. Bir süre sessizce yol aldık, ikimiz de kendi düşüncelerimize dalmıştık. Sileceklerin ileri geri hareketini izliyordum.

"Eric'e seninle kalan periden bahsetmedin," dedi Pam.

"Ah, hay aksi." Elimle gözlerimi ovuşturdum. "Hayır, bahsetmedim. Konuşacak bir sürü şey vardı, onu tamamen unutmuşum."

"Kadınının evinde başka bir erkeğin kalmasından Eric'in hiç hoşlanmayacağını farkındasın, değil mi?"

"Kuzenim ve aynı zamanda gay bir erkek."

"Çok yakışıklı ve aynı zamanda bir striptizci." Pam bana bir göz attı. Gülümsüyordu. Pam'ın gülümsemesi genellikle hayra alamet değildir.

"İstedğin kadar soyun, eğer sen çıplakken karşıdaki insanı çekici bulmuyorsan bir şey olmaz," dedim, alaycı bir şekilde.

"Hım, bu cümleyi anladım sanırım," dedi, anlık bir duraksamanın ardından. "Yine de o kadar çekici bir erkekle aynı çatı altında olmak... Bu hiç iyi değil Sookie."

"Benimle dalga geçiyorsun, değil mi? Claude gay. Erkekleri sevmesi bir yana, sakallı ve kotları yağ lekeli adamları seviyor."

"O da ne demek?" diye sordu Pam.

"Şu demek: Claude elleriyle çalışan amelelerden hoşlanıyor. Ya da yumruklarıyla çalışan."

“Enteresan.” Pam yine de onaylamıyor gibiydi. Bir an reddüt etti, sonra ekledi. “Eric uzun zamandır, gerçekten çok uzun zamandır kimseyle seninle yaşadığı gibi bir şey yaşamadı Sookie. İşlerini savsaklamayacak kadar akli başında biridir, yine de onun ne kadar ağır sorumluluklar taşıdığını dikkate almalısın. Sophie-Anne’in nihai ölümünün ardından bizim ekipten geriye sadece birkaç kişi kaldı ve hepimiz zor günlerden geçiyoruz. Shreveport vampirleri olarak biz, Eric’e iki kat bağlıyız çünkü eski yönetimden geriye kalan tek şerif o. Eric devrilirse hepimizin sonu gelir. Eğer Victor bir şekilde Eric’i gözden düşürmeyi ya da altını oymayı başarırsa hepimiz ölürüz.”

Ben bu kadar dehşetli bir tablo çizmemiştim. Eric de bana bu kadar keskin bir şekilde ifade etmemişti. “O kadar kötü mü?” dedim, uyuşmuş bir halde.

“Eric hala yeterince erkek ve senin önünde güçlü görünmek istiyor Sookie. Aslında müthiş bir vampirdir ve çok da mantıklıdır. Ama şu sıralar pek mantıklı sayılmaz. Hele de konu sen olduğunda.”

“Eric’le artık birbirimizi görmememiz gerektiğini mi söylüyorsun?” diye sordum doğrudan. Vampirlerin zihnini okuyamadığım için genel olarak memnundum ama bu bazen beni çok zorluyordu. İnsanların ne düşündüğü, neler hissettiği hakkında, daima bilmek istediğimden fazlasını bilmeye alışık-tım; *acaba doğru mu anladım*, diye merak etmeye değil.

“Hayır, tam olarak değil.” Pam düşünceli görünüyordu. “Onu mutsuz görmek istemem. Ve seni de tabii,” diye ekledi,

kısa bir duraksamadan sonra. “Fakat senin için endişelenirse, normalde davranacağı gibi davranmaz.”

“Ben olmazsam?”

Pam bir süre bir şey söylemedi. “Bence Victor’ın şimdiye kadar seni Eric’e karşı koz olarak kullanmak için kaçırmamasının tek sebebi, Eric’in seninle evlenmesi,” dedi nihayet. “Victor, gerektiğinde kışını kurtarmak için, hala her şeyi kitabına uygun yapmaya çalışıyor. Felipe’ye karşı açık bir isyan başlatmaya henüz hazır değil. Yaptığı her şeye mantıklı bir açıklama getirmesi gerekiyor. Şu anda Felipe’yle ince bir buz üstünde yürüyor. Çünkü neredeyse senin ölmene göz yumacaktı.”

“Belki bu işi bizim yerimize Felipe halleder,” dedim.

Pam yine düşünceli görünüyordu. “İdeali bu olur,” dedi. “Fakat bunun için beklememiz gerekiyor. Felipe kendi temsilcisini öldürmekte acele etmez. Böyle ani bir hamle, diğer temsilcilerini huzursuz eder.”

Başımı iki yana salladım. “Bu çok kötü. Victor’ı öldürmenin Felipe’yi çok rahatsız edeceğini sanmıyorum.”

“Oysa seni rahatsız eder, değil mi Sookie?”

“Evet. Beni rahatsız eder.” Gerçi rahatsız etmesi gerektiği kadar değil.

“Yani planlı bir şekilde, sana karşı savaşamayacağı bir anda onu öldürmektense, sana saldırdığında bunu anlık bir öfkeyle yapmayı tercih edersin, öyle mi?”

Tamam, bu şekilde ifade edildiğinde kulağa çok mantıklı gelmiyordu. Eğer birini öldürmek istiyorsanız, bundan bah-

sediyorsanız, onun ölmesini tüm kalbinizle diliyorsanız, gerçekleŖeceęi koŖullar konusunda kılı kırk yarmanız bayağı saçımaydı.

“Fark etmemesi gerektiğini biliyorum,” dedim yavaŖŖa. “Ama fark ediyor iŖte. Yine de Victor’dan kurtulmamız Ŗart, bunu biliyorum.”

“DeęiŖtin,” dedi Pam, kısa bir sessizliğin ardından. ŖaŖırmıŖ, rahatsız olmuŖ ya da dehŖete düŖmüŖ gibi değildi. Diğer yandan, mutlu olmuŖ gibi de değildi. Saçımlı deęiŖtirdięimi yeni fark etmiŖ gibiydi.

“Evet,” dedim. Bir süre daha yağmuru izledik.

“Bak!” dedi Pam aniden. Bankete beyaz bir araba park etmiŖti. Pam’ın neden telaŖlandıęını anlamadım, ta ki arabaya yaslanmış duran adamı görünceye dek. Adam kollarını göğsünde kavuŖturmuŖ, yağmura hiç aldırmadan, öylece yola bakıyordu.

Beyaz Lexus’un yanından geçtiğimiz sırada, tembel tembel elini sallayarak durmamızı iŖaret etti.

“Lanet olsun,” dedi Pam. “Bruno Brazell. Durmak zorundayız.” Bankete girdi, beyaz arabanın önünde durdu. “Ve Corinna,” diye ekledi, tatsız bir Ŗekilde. Yan aynaya bakınca, Lexus’tan inen kadını ben de gördüm.

“Bizi öldürmek için buradalar,” dedi Pam yavaŖŖa. “İkisini birden öldüremem. Yardım etmen gerek.”

“Bizi öldürmeye mi çalıŖacaklar?” Gerçekten çok korkmuŖtum.

“Victor’ın tek kişilik bir işe, iki kişi göndermesi için aklıma başka sebep gelmiyor,” dedi Pam, soğukkanlı bir şekilde. Pam’ın benden çok daha hızlı düşündüğü kesindi. “Gösteri zamanı. Eğer savaşmamız gerekmezse savaşmayacağız. En azından şimdilik. Al.” Elime bir şey tutuşturdu. “Kılıftan çıkar. Gümüş bir hançer.”

Bill’in gümüş zehirlenmesinden sonra kül rengine dönen tenini ve hareketlerinin yavaşlamasını hatırlayınca ürperdim. Sonra bu zayıflığım yüzünden kendime kızdım ve hançeri deri kılıftan çıkardım.

“Artık arabadan inmemiz gerekiyor, ha?” dedim, gülümsemeye çalışarak. “Tamam, gösteri zamanı.”

“Sookie, cesur ve acımasız ol,” dedi Pam, kapıyı açarken. Derken gözden kayboldu. Hançeri eteğimin belinin arkasına sokarken, Eric’e veda niyetine son bir sevgi dalgası daha yolladım. Ardından, arabadan inip yağmura çıktım. Boş olduklarını göstermek için, ellerimi önümde tutuyordum.

Birkaç saniye içinde sırlıslıkla olmuştum. Gözümün önüne düşmesinler diye saçlarımı kulaklarımın arkasına yerleştirdim. Lexus’un farları yanmasına rağmen dışarı çok karanlıktı. Lexus’unkiler dışında, otobanın iki tarafından geçen arabaların farları ve bir buçuk kilometre kadar ilerideki aydınlık kamyon parkından başka ışık yoktu. Vampirlerin görüşü, benimkinden çok daha iyiydi. Ben de zihnimle beyinlerine ulaşıp yerlerini belirledim. Vampirleri, bir boşluk, uzayda bir kara delik gibi algılıyordum. İnsan beyninin bir tür negatifi gibiydiler.

Kimse bir şey söylemedi, arabaları döven yağmurdan başka ses yoktu. O sırada yanımdan araba da geçmiyordu. “Selam Bruno,” dedim. Sesim, fazla coşkuluymuştu. Deliliğin eşliğinde bir coşku. “Arkadaşın kim?”

Bruno’ya doğru yürüdüm. Orta şeritten bir araba geçti. Şoför, bizi gördüyse bile, iki iyi insanın, arabası bozulan kişilere yardım etmek için durduğunu sanmış olmalıydı.

İnsanlar, görmek istediklerini görürler. Görmeyi umdukları şeyleri.

Şimdi Bruno’ya yakın olduğum için, kısa saçlarının kafasına yapıştığını görebiliyordum. Daha önce Bruno’yla sadece bir kez karşılaşmıştım ve şu anda da yüzünde, ön bahçemde durduğu ve içinde benimle birlikte evi yakmaya hazır olduğu gecekiyle aynı ciddi ifade vardı. Bruno’nun ciddiyeti, benim coşkum gibiydi. Baş sıkıştığında başvurduğu bir maskeydi.

“Merhaba Bayan Stackhouse,” dedi Bruno. Boyu benden fazla uzun değilse de yapılı bir adamdı. Pam’in, adının Corinna olduğunu söylediği vampir, Bruno’nun sağında duruyordu. Siyahiydi, ince ince örülmüş saçlarının ucundan su damlıyordu. Örgülerinin arasına takılmış boncuklara vuran yağmurun sesini belli belirsiz duyuyordum. Zayıf ve uzun boyluydu, topuklu ayakkabıları sayesinde boyunu birkaç santim daha uzatmıştı. Giydiği elbise muhtemelen çok pahalıydı ama şu anda sıırıslıktı. Çok şık bir ıslak fare gibi görünüyordu.

Korkudan neredeyse aklımı kaçırmak üzere olduğum için, gülmeye başladım.

“Lastiğiniz falan mı patladı Bruno?” diye sordum. “Gecenin bir vakti yağmurun altında başka ne yaptığınızı hayal edemiyorum.”

“Sizi bekliyorduk sürtük.”

Pam’in nerede olduğunu bilmiyordum ve yerini bulmak için zihin gücümü kullanma lüksüm yoktu. “Lafını bil Bruno! Bana bu şekilde hitap edemezsin. Bir adamınız, Eric’in evini gözetliyordu sanırım, yanılıyor muyum?”

“Aynen öyle, yanılmıyorsun. İkinizin evden çıktığını görünce, bunun birkaç şeyin icabına bakmak için uygun zaman olduğuna karar verdik.”

Corinna henüz konuşmamıştı, telaşla etrafına bakınıyordu. Pam’in nerede olduğunu onun da bilmediğini fark edince sııttım. “Hayatım üstüne yemin ederim, tüm bunları neden yaptığınızı hiç bilmiyorum. Eric gibi zeki birinin, ona çalıştığı için, Victor’ın memnun olması gerekmez mi? Neden buna şükretmiyor?” Ve bizi kendi halimize bırakmıyor?

Bruno bir adım daha yaklaştı. Ortalık, gözlerinin rengini ayırt edemeyeceğim kadar karanlıktı ama hala çok ciddi baktığına şüphe yoktu. Bruno’nun bana cevap vermekle uğraşması tuhaftı. Diğer yandan, ne kadar zaman kazanırsam o kadar iyiydi. “Eric harika bir vampir. Ama asla Victor’a boyun eğmeyecek. Gerçek anlamda boyun eğmeyecek. Ve yavaş yavaş kendi gücünü toplamaya başlıyor. Bu da Victor’ı rahatsız ediyor. Eric sana sahip mesela. Büyük büyükbaban şimdilik periler diyarına çekilmiş olabilir ama geri gelmeyeceğinin bir garanti-

si yok. Üstelik Eric, canı istediğinde, senin şu aptal yeteneğini de kullanabilir. Victor, Eric'in bu tür avantajları olmasını istemiyor.”

Hemen ardından da Bruno gırtlığıma sarıldı. Öyle hızlı hareket etmişti ki tepki vermeye fırsatım olmamıştı. Kulaklarımdaki belli belirsiz uğultudan anladığım kadarıyla, sol tarafımda da ani ve vahşi bir dövüş başlamıştı. Bıçağımı çekmek için uzandım, derken banketin kenarındaki ıslak otların arasına yuvarlandık. Üste çıkmaya çalışarak bacağımı kaldırıp ittim, biraz abartmış olmalıyım ki drenaj kanalına yuvarlandık. Böylesi pek iyi olmamıştı çünkü kanal, suyla doluydu. Bruno boğulmazdı, ne yazık ki benim için aynı şey geçerli değildi. Üste çıktığım anda, omuzumu incitme pahasına sırtıma uzanıp hançeri çektim. Yuvarlanmaya devam ederken, gözümün önünde siyah noktacıklar belirdi. Son şansım olduğunu biliyordum. Hançeri Bruno'nun kaburgalarının altına sapladım.

Ve onu öldürdüm.

4

PAM, BRUNO’NUN CESEDİNİ ÜSTÜMDEN ÇEKTİ VE ONU kanalın dibine batırdı. Ardından kanaldan çıkmama yardım etti.

“Nerede kaldın?” dedim, çatlak bir sesle.

“Corinna’yı yoldan çekiyordum,” dedi Pam, her zamanki abartısız gerçekçiliğiyle. Beyaz arabanın yanında yatan cesedi gösterdi. Neyse ki ceset, arabanın, tek tük de olsa yoldan geçenlerin göremeyeceği tarafında yatıyordu. Zayıf ışıktaki emin olmak imkansızdı ama Corinna muhtemelen toza dönüşmeye başlamıştı. Daha önce yağmur altında toza dönüşen ölü bir vampiri hiç görmemiştim.

“Bruno’nun daha kuvvetli olduğunu düşünmüştüm. Niye onu sen almadın?”

“Bıçağı sana verdim,” dedi Pam, şaşırmış taklidi yaparak. “Onun bıçağı yoktu.”

“Doğru.” Öksürdüm. Tanrım, boğazım cidden feci acıyordu. “Peki, şimdi ne yapıyoruz?”

“Buradan gidiyoruz,” dedi Pam. “Ve kimsenin benim arabamı fark etmediğini umuyoruz. Durduğumuzdan beri, yanımızdan sadece üç araba geçti galiba. Yağmur yüzünden görüş mesafesinin düştüğünü ve şoförlerin insan olduğunu düşünürsek, kimsenin bizi gördüğünü hatırlamaması ihtimali bayağı yüksek.”

Pam’ın arabasına binmiştik. “Lexus’u da buradan götürsek daha iyi olmaz mı?” diye sordum, hırıltılı bir sesle.

“İyi fikir,” dedi Pam, başımı okşayarak. “Onu sen kullanabilir misin?”

“Nereye götüreceğim?”

Pam bir an durup düşündü -ki bu iyi bir şeydi. Çünkü kendimi toparlamak için zamana ihtiyacım vardı. İliklerime kadar ıslanmıştım, titriyordum ve kendimi çok berbat hissediyordum.

“Victor ne olduğunu zaten bilmeyecek mi?” diye sordum. Soru sormadan duramıyordum.

“Muhtemelen. Bunu kendisi yapacak kadar cesur davranmadı, bu yüzden şimdi sonuçlarına katlanmak zorunda. En iyi iki adamını kaybetti ve hiçbir şey elde edemedi.” Pam durumun keyfini çıkarıyordu.

“Bence buradan bir an evvel gitsek iyi ederiz. Victor’ın diğer adamları durumu kontrol etmeye falan gelmeden.” Bir dövüşü daha kaldıramayacağım kesindi.

“Soru sorup duran sensin. Üf, Eric de buraya gelmeye kal-
kar şimdi. Onu arayıp gelmemesini söylemem lazım,” dedi
Pam. Endişelenmiş görünüyordu.

“Neden?” Ben kendi adıma, Eric’in gelip duruma el koy-
masını tercih ederdim.

“Eğer biri onun evini izliyorsa ve Eric seni kurtarmak
için arabasına atlayıp bu yöne doğru gelirse, Bruno’yla
Corinna’nın ölümünden bizim sorumlu olduğumuz kanıt-
lanır,” diye açıkladı Pam, bıkkın bir tavırla. “Beynini kullan
Sookie!”

“Beynim suda çekti!” Eğer azıcık hırçınlaştıysam, bunda
şaşılacak bir şey yok bence.

Gerçi Pam’ın benimle ilgilendiği yoktu, çoktan telefonu-
nun hızlı arama tuşuna basmıştı. Telefon açıldığında Eric’in
bağırıldığını duydum.

“Kapa çeneni de anlatayım. Evet, tabii ki yaşıyor,” dedi
Pam. Bir sessizlik oldu.

Ardından Pam birkaç cümleyle durumu özetledi. “Aceleyle
evden çık ve gidebileceğin herhangi bir yere git,” diye bağladı
sözlerini. “Bardaki bir krizi çözmek için oraya git. Ne bileyim,
takım elbiseni almak için tüm gece açık olan bir kuru temiz-
lemeciye git. Gerçek Kan almaya markete git. Nereye gidersen
git, sakın onları bize yönlendirme.”

Yüksek sesli bir iki itirazın ardından Eric, nihayet Pam’ın
mantığını anladı. Pam’e bir şeyler daha söyledi ama artık onun
sesini duyamıyordum.

“Boynu biraz moraracak,” diye cevap verdi Pam sabırsızca. “Evet, Bruno’yu tek başına öldürdü. Tamam, ona iletirim.”

Bana döndü. “Seninle gurur duyuyormuş,” dedi, açıkça seçilen bir bezginlikle.

“Pam bana hançer verdi,” diye seslendim, hırıltılı sesimle. Eric’in beni duyabileceğini biliyordum.

“Arabalarını buradan götürmek de Sookie’nin fikriydi,” dedi Pam. Canı pahasına da olsa, kimsenin hakkını yemeye yeminli gibi bir hali vardı. “Arabayı nereye koysak diye düşünüyorum. Kamyon parkında güvenlik kameraları vardır. Bon Temps çıkışının bayağı ilerisinde bankete bırakalım diyorum.”

Dediği gibi yaptık. Pam’ın bagajında birkaç havlu vardı. Onları Bruno’nun arabasındaki koltuğa yayıp oturdum. Gösterge paneline bir göz attım, evet, bu arabayı kullanabiliydim. Bon Temps sapağının yanından hızla geçerken özlemle o tarafa baksam da düz devam ettim, kırk dakika kadar daha Pam’i izledim. Nihayet Pam’in ardından bankete girdim ve bana söylediklerini harfiyen yerine getirdim. Anahtarı kontağın üstünde bıraktım. Üzerine oturduğum havlular, ıslak kıyafetim yüzünden nemlenmişti. Onlarla direksiyonu sildim. Sonra koşarak Pam’in arabasına bindim. Hala yağmur yağıyordu.

Sonunda evime ulaştık. Vücudumun her yeri sızlıyor, biraz midem bulanıyordu. Pam şaşkın bakışlarım altında eğilip bana sarıldı.

“Çok iyi iş çıkardın,” dedi. “Yapılması gerekeni yaptın.” Belki de ilk kez, içten içe benimle dalga geçiyormuş gibi görünmüyordu.

“Umarım tüm bunlara değer,” dedim. Kendimi ümitsiz ve yorgun hissediyordum, sesim de öyle çıkmıştı.

“Hala hayattayız, demek ki değdi,” dedi Pam.

Söylediği şeye itiraz edemezdim. Gerçi, içimden itiraz etmek gelmedi diyemem. Arabadan indim, su içindeki bahçeyi geçip taraçama yürüdüm. Yağmur nihayet dinmişti.

Basamakları çıktığımda Claude kapıyı açtı. Bir şey söylemek için ağzını açtı, halimi görünce vazgeçip ağzını kapadı. Arkamdan kapıyı kapadı, kilitlediğini duydum.

“Ben bir duş alacağım,” dedim. “Sonra hemen yatacağım. İyi geceler Claude.”

“İyi geceler Sookie,” dedi alçak sesle ve başka da bir şey söylemedi. Bunun için ona nasıl minnettar olduğumu anlatamam.

Ertesi sabah on birde işe gittiğimde, Sam barın arkasındaki şişelerin tozunu alıyordu.

“Günaydın,” dedi beni baştan aşağı süzüp. “Savaştan çıkmış gibi görünüyorsun.”

“Teşekkürler Sam. İyi görüldüğüme sevindim.”

Sam kızardı. “Üzgünüm Sookie. Sen her zaman iyi görünüyorsun. Ben sadece düşündüm ki...”

“Gözlerimin altında mor halkalar olduğunu mu düşündün?” Onu eğlendirmek için, yanaklarımı tutup aşağı çekerek

çirkin bir yüz yaptım. “Dün gece çok geç yattım.” *Birini öldürmem ve arabasını bir yere götürmem gerekti.* “Eric’i görmeye Shreveport’a gittim.”

“İş mi, eğlence mi?” İrkildi, belli ki bunu sorduğuna kendisi de inanmamıştı. “Kusura bakma Sookie. Annem bunu sorduğumu duysaydı, münasebetsizlik ettiğimi söylerdi.”

Ona hafifçe sarıldım. “Endişelenme. Her gün başıma geliyor. Asıl benim senden özür dilemem lazım. Şekil-değiştiricilerin ve çift-doğalıların karşı karşıya olduğu yasal sorunlarla ilgilenmediğim için. Haberim bile olmadı.” Artık kendi küçük dünyamdan çıkıp büyük resme bakmamın zamanı gelmişti.

“Son birkaç haftadır kendi dünyana çekilmek için geçerli sebeplerin vardı,” dedi Sam. “Senin yerinde olsam ben senin kadar sağlam durabilir miydim, hiç bilmiyorum. Seninle gerçekten çok gurur duyuyorum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Bar tezgahına baktım, bardak izini silmek için bir beze uzandım. “Eğer imza kampanyası başlatmamızı falan istersen, söylemen yeter,” dedim. “Kimse seni zorla bir yere kaydettiremez. Sen doğma büyüme Amerikalısın.”

“Ben de öyle düşünüyorum. Daha önce neysem yine oyum, aslında bir fark yok. Tek fark, ne olduğumu artık diğer insanların bilmesi. Sürünün av gecesi nasıl gitti?”

O olayı neredeyse unutmuştum. “İyi vakit geçirdiler galiba. En azından benim bildiğim kadarıyla,” dedim dikkatle.

“Annabelle ve şu yeni adam Basim’le tanıştım. Alcide neden sürüyü genişletiyor? Uzun Diş sürüsünde neler dönüyor, sen bir şey duyduñ mu?”

“şey, hani sana sürüden biriyle çıktığımı söylemiştim ya,” dedi. Tozlu kalmış bir şişe bulmaya çalışır gibi, büyük bir dikkatle raftaki şişeleri incelemeye başladı. Konuşma eğer böyle devam ederse, bütün barı tertemiz yapacaktık.

“Kiminle çıkıyorsun?” İkinci keredir bundan bahsediyordu, dolayısıyla sormamda bir sakınca yoktu herhalde.

şişelere olan yoğun ilgisini bu defa yazar kasaya çevirdi. “Ah, Jannalynn. Jannalynn Hopper.”

“Ah,” dedim yorumsuz bir tonla. Yüzüme kibar ve anlayışlı bir ifade yerleştirmek için zaman kazanmaya çalışıyordum.

“Diğer kurtadamların Uzun Diş sürüsünü ele geçirmeye çalıştığı gece, o da oradaydı. Yaralı düşmanlarla ilgilenmişti.”

Fazlasıyla hafif bir ifade olmuştu bu. İşin aslı, onların kafataslarını elleriyle parçalamıştı. *Ulusal Münasebetsizlik Günü* olmadığını kanıtlamak istercesine, aceleyle ekledim. “Ah, evet. şu incecik kız. Genç olan.”

“Göründüğü kadar küçük değil,” dedi Sam, birinin Jannalynn’le ilgili ilk itirazının yaşı olamayacağı gerçeğini es geçerek.

“Öyle mi? Kaç yaşıñda?”

“Yirmi. Bir.”

“Ah, evet, yeterince büyük,” dedim resmiyetle. Kendimi gülümsemeye zorladım. “Cidden Sam, seçimini yargılıyor

falan değilim.” çok fazla değil. “Jannalynn gerçekten çok, çok... Canlı.”

“Teşekkürler,” dedi. “Sürüsünün yanında dövüştüğüm o geceden sonra beni telefonla aradı. Aslanlardan hoşlanıyor-muş.” O gece Sam, daha iyi savaşılabilmek için aslana dönüş-müştü. Dönüştüğü aslan, muhteşem bir yaratıktı gerçekten.

“Peki ne zamandır çıkıyorsunuz?”

“Bir süredir konuşuyorduk. İlk gerçek randevumuza üç hafta önce çıktık.”

“Evet, bu harika,” dedim. Nihayet biraz rahatlamayı ve daha doğal bir şekilde gülümsemeyi becerdim. “Annesinden izin kağıdı alman gerekmediğine eminsin, değil mi?”

Sam toz bezini bana fırlattı, havada yakalayıp ona geri attım.

“Oyuna biraz ara vermeniz mümkün mü? Sam’le konuş-mam gerekiyor da,” dedi Tanya. İçeri girdiğini fark etme-miştim.

Tanya hiçbir zaman en iyi arkadaşım olmayacaktı, diğer yandan iyi bir garsondu ve haftada iki gece, Norcross’taki gün-düz mesaisini bitirdikten sonra bizimle çalışmayı kabul etmiş-ti. “Çıkmamı ister misin?” diye sordum.

“Hayır, gerek yok.”

“Kusura bakma Tanya. Ne diyecektin?” diye sordu Sam gü-lümseyerek.

“Maaş eklerimdeki ismi değiştirmen gerektiğini haber ve-recektim,” dedi Tanya.

“Adını mı değiştirdin?” Belli ki *Ulusal abuk Kavrayış Günü* de değildi. Soru benim ağızımdan çıkmıştı. Ama ben sormasaydım Sam soracaktı, o da boş boş bakıyordu.

“şey, evet, Calvin’le Arkansas sınırında bir belediyeye gidip evlendik,” dedi Tanya. “Tanya Norris oldum.”

Sam’le birlikte bir an Tanya’ya bakakaldık.

“Tebrikler!” dedim içtenlikle. “ok mutlu olacağınıza emim.” Calvin’in mutlu olacağından o kadar emin değildim aslında. Neyse, en azından hoş bir şey söylemeyi becermiştim.

Sam de lafa girip duruma uygun cümleler kurdu. Ardından Tanya, bize yüzüğünü gösterdi. Geniş bir altın alyanstı. Antoine’le D’Eriq’e haberi vermek için mutfağa uğradıktan sonra da geldiği gibi aniden çıktı gitti, Norcross’taki işine döndü. Target ve Wal-Mart’a evlilik listesi bıraktıklarını, ihtiyaçları olan birkaç şeyi belirlediklerini söylemişti. Dolayısıyla Sam, hemen ofisine geçip tüm Merlotte alışanları adına, düğün hediyesi olarak onlara bir duvar saati seçti. Katkı paylarımızı koyalım diye bar tezgahına bıraktığı kavanoza bir onluk attım.

Öğle yemeği saati gelmiş, işler yoğunlaşmıştı. “Sana sormak istediğim birkaç şey daha vardı,” dedim Sam’e. “İşten çıkmadan önce sorarım artık.”

“Elbette Sook,” dedi ve bardaklara buzlu su doldurmaya başladı. Sıcak bir gündü.

Bir saat kadar yemek ve içecek servisi yaptıktan sonra, Claude’un kapıdan girdiğini gördüm. Yerden toplayıp üzerine geçirdiği belli olan buruşuk giysiler içinde bile nefes kesici

görünüyordu. Saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmıştı. Ve bu da görünüşünü zerre kadar bozmuyordu.

İnsanın ondan nefret edesi geliyordu, cidden!

Claude sallana sallana yanıma geldi. Sanki her gün Merlotte'a gelirmiş gibi... Ve dün akşamki iyi ve kibar tavrı, sadece benim hayalgücümün bir ürünüymüş gibi... “Şofben çalışmıyor,” dedi.

“Merhaba Claude. Seni gördüğüme sevindim,” dedim. “İyi uyudun mu? Çok sevindim. Ben de iyi uyudum. Ah, şofbenle senin ilgilenmen gerekecek sanırım. Eğer duş almak ve giysilerini yıkamak istiyorsan. Benim beceremediğim bazı işlere el atar mısın diye sormuştum hani, hatırlıyor musun? Hank Clearwater'ı arayabilirsin mesela. Daha önce de eve gelmişti.”

“İstersen ben bir bakarım,” dedi bir ses. Döndüğümde, arkamda Terry Bellefleur'un durduğunu gördüm. Terry, Vietnam Savaşı gazisiydi. Savaş, onda korkunç izler bırakmıştı. Hem gözle görünür hem de görünmeyen türden izler. Savaşa genç gitmiş, yaşlı bir adam olarak dönmüştü. Kestane rengi saçları kırışmıştı ama hala gürdü ve neredeyse örülecek kadar uzundu. Elinden her tür tamir işi gelirdi ve aramız bayağı iyiydi.

“Çok sevinirim gerçekten,” dedim. “Ama parasını alacaksın, tamam mı?” Bana çok iyiliği dokunmuştu. Mutfağım yandığında, inşaatçılar işe başlayabilsin diye enkazı o kaldırmıştı ve hak ettiği parayı verebilmek için çok ısrar etmem gerekmişti.

“Tamam,” diye mırıldandı, gözlerini eski iş çizmelerinden ayırmadan. Terry, hükümetin ona bağladığı aylık ve orada burada yaptığı ufak tefek işlerden kazandığı parayla geçiniyordu. Mesela gece çok geç vakitte ya da sabahın köründe Merlotte’a gelip masaları ve tuvaletleri temizliyor, yerleri paspaslıyordu. Çalışmanın kendisini dinç tuttuğunu söylüyordu ve haklıydı. Hala çok dinçti.

“Ben Claude Crane, Sookie’nin kuzeni,” dedi Claude, Terry’ye elini uzatarak.

Terry de kendi adını mırıldandı ve Claude’un elini sıktı. O esnada gözlerini kaldırıp Claude’a baktı. Terry’nin gözleri inanılmaz güzeldi. Gür kirpiklerin ardında, altın rengi pırıltılar saçan bir kahverengi. Gözlerini ilk kez fark ediyordum. Daha önce Terry’yi hiç erkek olarak düşünmemiştim galiba.

Tokalaşmanın ardından Terry şaşkın görünüyordu. Yüzünde normalin dışında bir ifade belirlediğinde, Terry genellikle kötü bir tepki verirdi. Asıl sorun, ne derece kötü bir tepki vereceğiydi. Fakat şu anda korkmuş ya da öfkeli değildi, sadece kafası karışmış gibiydi.

“Ah, hemen şimdi bakmamı ister misiniz?” diye sordu Terry. “Birkaç saat boş vaktim var.”

“Harika olur,” dedi Claude. “Duş almak istiyorum. Mümkünse sıcak suyla.” Terry’ye gülümsedi.

“Ahhap, ben gay değilim,” dedi Terry ve Claude’un yüzünde beliren ifade paha biçilmezdi. Claude resmen apışıp kaldı, onu ilk kez böyle görüyordum.

“Teşekkürler Terry. Beni çok mutlu edersin,” dedim neşeyle. “Claude’da anahtar var, o seni içeri sokar. Eğer satın alman gereken parça falan olursa, bana faturayı getirmen yeterli. Sorun çıkarmayacağımı biliyorsun zaten.” Tasarruf hesabımdan nakit hesabıma biraz para transfer etmem gerekebilirdi. Aına “vampir parası” dediğim para, hala bankadaydı. Ve Bay Cataliades de zavallı Claudine’in bana bıraktığı parayı yakında gönderirdi nasılsa. Muhtemelen fazla yüksek bir miktar değildi, yine de o parayı ne zaman düşünsem içim rahatlıyordu. Mali durumum her zamanki gibi bıçak sırtındaydı ve bankaya bir miktar para yatacağını düşünmek gerçekten çok rahatlatıcıydı.

Terry başını salladı ve pikabına gitmek için arka kapıya yöneldi. Claude’a kaşlarımı çattım. “Terry’nin durumu hassas,” dedim. “Savaştan çok zarar gördü. Bunu sakın aklından çıkarma.”

Claude’un yüzü hafiften kızardı. “Tamam,” dedi. “Ben de savaş gördüm,” diye ekledi. Az önceki bencillik patlamasının geçtiğini gösterircesine yanağımı okşadı. Bardaki kadınlardan yayılan kıskançlık dalgalarını sırtımda hissedebiliyordum. “Sen eve geldiğinde ben Monroe’ya gitmiş olurum büyük olasılıkla. Teşekkürler kuzen.”

Claude kapıdan çıkarken, Sam gelip yanımda durdu. “Elvis binayı terk etti,” dedi kuru kuru.

“Onu bayağıdır görmedim,” diye cevap verdim otomatikman. Sonra kendime geldim. “Pardon Sam, bir an dalmışım. Claude türünün tek örneği, değil mi?”

“Bir süredir Claudine’i görmüyorum. O daha eğlenceli,” dedi Sam. “Claude daha... peri gibi.” Ses tonunda bir soru tınısı vardı.

“Claudine’i bir daha göremeyeceğiz,” dedim. “Hatta Claude dışında başka peri göremeyeceğiz. Kapılar kapandı. Ya da kapanan şeye her ne halt deniyorsa ve o şeye her ne yapılıyorsa, o yapıldı işte. Gerçi anladığım kadarıyla, evimin etrafında dolaşan hala birkaç peri varmış.”

“Bana anlatmadığın çok şey var galiba,” dedi.

“Evet, arayı kapatmamız gerekiyor,” diye onayladım.

“Bu akşama ne dersin? Senin mesain bittiğinde? Terry daha sonra gelip birikmiş bazı tamiratları yapacak ama Kennedy’yle konuştum, bara o geçecek.” Sam biraz endişeli görünüyor-du. “Umarım Claude, Terry’yle tekrar flört etmeye kalkmaz. Claude’un egosu hangar gibi ve Terry çok... Yani, Terry’nin ne zaman ne yapacağını kestirmek güç.”

“Terry yetişkin bir adam,” diye hatırlattım Sam’e. Aslında kendimi yatıştırmaya çalışıyordum tabii. “İkisi de öyle.”

“Claude adam sayılmaz,” dedi Sam. “Cinsiyeti erkek olsa da.”

Bir saat sonra Terry dönünce çok rahatladım. Tamamen normal görünüyordu. Sinirli ya da sersemlemiş falan değildi.

Terry’nin zihninden uzak durmaya özellikle dikkat ediyordum çünkü kafası dehşet verici sahnelerle dolu olabilirdi. Dikkatini tek bir şeye yoğunlaştırdığı sürece iyi idare ediyordu. Köpekleriyle ilgilenmeyi seviyordu. Köpeğinin yavrularından bir tanesini alıkoymuştu, onu eğitmekle uğraşıyordu.

(Bir gün bir köpeğe okuma öğretilabilirse, bunu kesin Terry yapmış olurdu.)

Terry, Sam'in ofisinin gevşeyen kapı kolunu sıkıştırdıktan sonra benim masalarımından birine oturdu ve salatayla buzlu çay sipariş etti. Ardından bana sessizce bir fatura uzattı. Şofbene yeni bir parça alması gerekmişti. "Artık sorunsuz çalışır," dedi. "Kuzenin sıcak duşunu aldı."

"Teşekkürler Terry," dedim. "Senin emeğini de ödeyeceğim."

"Dert etme," dedi Terry. "Kuzenin halletti." Dikkatini elindeki dergiye çevirdi. Yemeğinin gelmesini beklerken, oyalanmak için Louisiana Avcılık ve Balıkçılık Dergisi'ni yanında getirmişti.

Terry'ye bir çek yazdım. Yemeğini götürdüğümde çeki ona uzattım. Başını salladı, çeki alıp pantolonunun cebine soktu. Terry her zaman barın arkasına geçmeye uygun olmadığından, Sam haftanın belli akşamlarında izin yapabilmek için, kendi yerine geçecek başka bir barmen kiralamıştı. Yeni barmen Kennedy Keyes, işe başlayalı birkaç hafta olmuştu. Biraz kilolu olsa da çok güzeldi. En az bir yetmiş beşti, yani Sam'den uzundu. Güzellik kraliçelerine yakışır bir görünüşü vardı: Aralara açık renk gölgeler atılmış kestane rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Kocaman kahverengi gözlerinin içi gülüyordu ve dişçilerin rüyası denebilecek düzgünlükte bembeyaz dişlere ve orantılı bir gülümsemeye sahipti. Cildi pürüzsüzdü, sırtı daima dimdikti ve Güney Arkansas Üniversitesi'nde psikoloji okumuştı.

Bir süre de hapis yatmıştı.

Hapisten çıktıktan sonraki gün, öğle yemeği için Merlotte'a geldiğinde, Sam ona bir iş isteyip istemediğini sormuş, Kennedy işin ne olduğunu bile sormadan evet demişti. Bunun üzerine Sam, ona barmenlik kılavuzunu vermişti. Kennedy tüm boş vakitlerinde kılavuzu hatmetmiş, kısa sürede çok sayıda kokteyl hazırlamayı öğrenmişti.

"Sookie!" dedi, sanki çocukluk arkadaşınıymış gibi bir tonla. Kennedy'nin tarzı buydu. "Nasıl gidiyor?"

"İyi, teşekkürler. Sen nasılsın?"

"Süper." Barın arkasındaki cam kapaklı buzdolabında kaç meşrubat kaldığına bakmak için eğildi.

"A&W az kalmış," dedi.

"Hemen getiriyorum." Sam'den anahtarı alıp arka taraftaki depoda kök bira kasasını bulmaya gittim. Altılı iki paket alıp geri döndüm.

"Sen getir diye söylememiştim. Ben de alabilirdim." Bana gülümsedi. Kızın yüzünden gülümseme eksik olmuyordu. "Çok teşekkürler."

"Bir şey değil."

"Sookie, bir baksana, biraz incelmış miyim?" diye sordu umutla. Poposunu göstermek için yarım döndü ve omzunun üstünden bana baktı.

Kennedy hapse girmekten ziyade, orada kilo aldığına üzülüyor gibiydi. Hapiste yemeklerin karbonhidrat ağırlıklı ve gerçekten çok berbat olduğunu söylemişti. "Ama ben duygu-

sal yiyiciyim,” demişti, asıl korkunç olan buymuş gibi. “Ve hapiste kendimi duygularıma çok kaptırdım.” Bon Temps’a döndüğünden beri, güzellik kraliçesi ölçülerine yeniden kavuşmak için acele ediyor, çok çabalıyordu.

Hala çok güzeldi. Sadece güzelliğini daha geniş bir alanda sergiliyordu diyelim.

“Her zamanki gibi muhteşemsin,” dedim. Gözlerim Danny Prideaux’u aradı. Sam, Kennedy’nin çalıştığı gecelerde Danny’nin de gelmesini istemişti. Danny bir ay boyunca, yani Sam sarhoş müşterilerin Kennedy’yi taciz etmeyeceğinden emin oluncaya kadar gelecekti.

“Aslında,” dedi Kennedy, kimi aradığımı fark edince, “kendini başımın çaresine bakabilirim, biliyorsun.”

Bon Temps’daki herkes, Kennedy’nin kendi başının çaresine bakabileceğini biliyordu. Problem de buydu zaten. Şöhreti, bazı erkekleri (bazı öküzleri) daha da gaza getirebiliyordu. “Biliyorum,” dedim kibarca. Danny Prideaux sigortamızdı.

Ve işte o da kapıdan giriyordu. Kennedy’den birkaç santim daha uzundu ve melezdii ama hangi ırkların karışımı olduğunu çözememiştim. Teni koyu kumral, kısacık saçları koyu kestaneydi ve geniş bir yüzü vardı. Bir ay kadar önce ordudan ayrılmış, henüz kalıcı bir işe girmemişti. İnşaat malzemeleri dükkanında part-time çalışıyordu ve haftada birkaç gece barda korumalık yapmak işine gelmişti, özellikle de işi, bütün gece Kennedy’yi gözlemek olduğu için.

Sam çalışanlara iyi geceler dilemek için ofisinden çıktı, geçenlerde çeki karşılıksız çıkan bir müşteri hakkında Kennedy'yi uyardı, ardından ikimiz birlikte arka kapıya yöneldik. "Lokantaya gidelim mi? Crawdad'a?" diye önerdi.

İyi bir fikirdi. Crawdad, adliyenin oradaki meydanda, eski bir restorandı. O meydandaki, yani Bon Temps'un eski kısmındaki hemen her iş yeri gibi, bu lokantanın da bir hikayesi vardı. İlk sahipleri Perdita ve Crawdad Jones orayı 40'lerde açmışlardı. Perdita emekli olduğunda, lokantayı Charlsie Tooten'in kocası Ralph'e satmıştı. Ralph, işi devralmak için entegre tavuk tesisindeki işinden ayrılmıştı. Anlaşmalarına göre, Ralph lokantanın adını değiştirmemiş, buna karşılık Perdita da ona tüm yemek tariflerini vermişti. Derken Ralph'in romatizması ,onu emekli olmaya zorlamış, o da yine aynı koşullarla lokantayı Pinkie Arnett'a satmıştı. Böylece Bon Tempsliler nesillerdir eyaletteki en iyi ekmek tatlısını yiyor ve Perdita'yla Crawdad Jones'un torunları, hala restoranla gururlanıyorlardı.

Yanında yeşil fasulye ve pilav olacak şekilde biftek siparişi verdikten sonra, Sam'e bu kısa hikayeyi anlattım.

"Tanrı, Pinkie'nin ekmek tatlısı tarifinden razı olsun. Yeşil domates mevsiminde de her gece buraya gelip kızarmış yeşil domates yememek için kendimi zor tutuyorum," dedi Sam. "Kuzeninle yaşamak nasıl gidiyor?" Çayına biraz limon sıktı.

"Daha pek anlayamadım. Eşyalarını daha yeni getirdi ve henüz evde pek toslaşamadık."

“Onu soyunurken gördün mü?” Sam kendi esprisine güldü. “Yani profesyonel olarak? Ben, o kadar insan beni izlerken, kesinlikle soyunamazdım.”

Fiziksel olarak buna bir engeli olmadığı kesindi. Sam’i köpekten insana dönüştüğünde çıplak görmüştüm. Vücudu gayet iyiydi. Çok iyiydi! “Hayır, Amelia’yla gideriz diye düşünmüştüm. Ama Amelia, New Orleans’a döndüğünden beri, pek de striptiz kulübüne gidecek havada değildim. Boş gecelerini değerlendirmek için Claude’dan iş istemelisin,” dedim sırtarak.

“Ah, ne demezsin,” dedi ama iltifatım hoşuna gitmişti.

Bir süre Amelia’nın gidişinden bahsettik, ardından Sam’e Teksas’taki ailesini sordum. “Annemin boşanma davası yaklaşıyor,” dedi. “Üvey babam ona ateş ettiği için hapiste, bu yüzden annem aylardır onu görmüyor zaten. Hal böyle olunca, boşanma, annem için sadece maddi yönden bir fark yaratacak sanırım. Babam askerdi ya, onun emekli maaşını alıyor. Fakat okuldaki işinin, yaz tatilinden sonra devam edip etmeyeceği belli değil. Annem vurulunca, dönem sonuna kadar yerine bir başkasını aldılar. Şimdi annemi geri alma konusunda mırın kırın ediyorlar.”

Sam’in annesi, vurulmadan önce bir ilkokulda sekreterlik yapıyordu. Hayvana dönüşen bir kadınla aynı ofiste çalışmayı herkes kolayca kabul edemiyordu. Her ne kadar daha önce birlikte çalıştıkları kadın, aynı kadın olsa da. Ama bu tavır beni şaşkına çevirmişti.

Garson, yemeklerimizi ve ekmek sepetini getirdi. Mutlu mutlu içimi çektim. Böyle hazıra konmak, evde yemek pişirmekten kesinlikle daha güzeldi.

“Craig’in düğünüyle ilgili bir gelişme var mı?” diye sordum, bifteğime kısa süreliğine ara verebildiğimde.

“Evlilik danışmanına gitmeyi bıraktılar,” dedi, omuz silkererek. “Şimdi kızın annesiyle babası, onların genetik danışmanlık almasını istiyorlar. O da neyse!”

“Delirmişler.”

“Bazı insanlar farklı olan her şeyin kötü olduğunu düşünüyor,” dedi Sam, ikinci dilim ekmeğine tereyağı sürerken. “Üstelik Craig, şekil-değiştirici bile değil.” Safkan bir şekil-değiştirici çiftin ilk çocuğu olduğundan, kardeşleri arasında sadece Sam şekil değiştirebiliyordu.

“Gerçekten üzgünüm.” Başımı iki yana salladım. “Ailenin üzerindeki baskıyı hayal edebiliyorum.”

Başıyla onayladı. “Kız kardeşim Mindy ilk şoku çabuk atlattı. Onları son gördüğümde, çocuklarıyla oynamama izin verdi. 4 Temmuz’da da Teksas’a gitmeye çalışacağım. Mindy’nin yaşadığı kasabada büyük bir havai fişek gösterisi düzenleniyor ve her yıl, ailece gösteriyi izlemeye gidiyorlar. Benim de hoşuma gider sanırım.”

Gülümsedim. Bence ailelerinde Sam gibi biri olduğu için çok şanslılardı. “Kız kardeşin akıllı bir kız olmalı,” dedim. Bifteğimden bir çatal daha aldım. Gerçekten çok lezzetliydi.

Sam güldü. “Baksana, hazır aileden konuşuyorken,” dedi, “sen de bana gerçekte nasıl olduğunu anlatmaya artık hazırsındır herhalde. Büyük büyükbabanı ve olanları biliyorum zaten. Yaraların ne durumda? Hayatında olup biten her şeyi bana anlatmanı istemiyorum elbette. Ama sana ne kadar değer verdiğimi biliyorsun, değil mi?”

Bir an tereddüt ettim ama Sam’e anlatmak, doğru geliyordu bana. Dolayısıyla, ona geçen haftanın olaylarının kısa bir özetini geçtim. “JB, bana fizik tedavide yardım ediyor,” diye ekledim.

“Hiçbir şey olmamış gibi yürüyorsun. Sadece, çok yorulduğün zamanlarda hafif aksıyorsun,” dedi.

“Sol bacağımın üst kısmında birkaç iz var, etimi... Neyse, oralara girmeyelim şimdi.” Bir-iki dakika önümdeki peçeteye baktım. “Boşluklar doldu. Çoğu. Bir tür gamze oluştu. Yara izi var ama çok da kötü değil. Eric de rahatsız olmuyor sanırım.” Aslında onun da, insan olduğu zamanlardan kalma birkaç yara izi vardı. Gerçi beyaz teninde neredeyse hiç belli olmuyordu.

“Sen, bununla baş edebiliyor musun?”

“Bazen kabus görüyorum,” diye itiraf ettim. “Ve paniğe kapıldığım oluyor. Neyse, artık bunu konuşmayalım.” Gülümsedim. Şu parlak, asabi gülümsememle. “Bunca yıl sonra şu halimize bak Sam. Ben bir periyle yaşıyorum, sevgilim bir vampir, sen, kafatası kıran bir kurtkızla çıkıyorsun. Merlotte’a geldiğim ilk gün, böyle şeyler yaşayacağımız aklımıza gelir miydi?”

Sam öne eğildi, elini benimkinin üstüne koydu. Tam o anda Pinkie, yemeği beğenip beğenmediğimizi sormak için

masamıza geldi. Neredeyse boş olan tabağını gösterdim. “Sen söyle,” dedim gülümseyerek. O da bana gülümsedi. Pinkie iri bir kadındı, belli ki kendi pişirdiği yemeklerin tadını çıkarıyordu. İçeri yeni müşteriler girince, onlara yer göstermek için yanımızdan ayrıldı.

Sam elini geri çekti, tekrar yemeğine gömüldü. “Keşke...” diye başladı ve sustu. Elini saçlarının arasından geçirdi. Kısa kestirdiğinden beri, saçları her zamankinden daha düzgün görünüyordu, ta ki eliyle onları yine karman çorman edinceye kadar. Çatalını bıraktı. Onun da tabağını silip süpürdüğünü fark ettim.

“Keşke, ne?” diye sordum. Çoğu insana, yarım bıraktığı bir cümlelerin devamını sormaya çekinirdim. Fakat Sam’le yıllardır arkadaştık.

“Keşke mutluluğu başka birinde bulsaydın,” dedi. “Biliyorum, biliyorum. Bu beni ilgilendirmez. Üstelik Eric sana gerçekten değer veriyor gibi görünüyor. Ve sen de bunu sonuna kadar hak ediyorsun.”

“Bana gerçekten değer veriyor,” dedim. “Şu anda onunla beraberim ve eğer bununla mutlu olmazsam nankörlük etmiş olurum. Birbirimizi seviyoruz.” Konunun uzamasını istemediğimi belli eden bir şekilde omuz silktim. Sohbetin bu yöne sapmasından biraz rahatsız olmuşum.

Sam başıyla onayladıysa da bunu yaparken dudağını bük-tüğu gözümden kaçmadı. O mimik, düşüncelerini duymasam bile, Sam’in Eric’i bana uygun bulmadığını anlamama yeter-

di. Neyse ki şekil-değiştirici zihinlerini net bir şekilde okuyamıyordum, buna bir kez daha memnun oldum. Aslında ben de, Jannalynn'ın ona hiç uygun olmadığını düşünüyordum. Sürübaşı için gözünü kırpmadan her şeyi yapan, acımasız, gaddar bir kadınla Sam'in ne işi olurdu? Sam, onun kıymetini bilecek, buralardaki en muhteşem adam olduğunu düşünecek bir kadınla beraber olmalıydı...

Bir şey söylemedim.

Yeterince kibar olmadığımı iddia edemezsiniz.

Sam'e önceki gece olanları anlatmayı çok istiyordum aslında. Fakat yapamadım. Sam, vampirlerin pis işlerinden uzak dururdu. Onu durduk yere bu batağa çekmenin bir anlamı yoktu. Kim böyle bir pislige bulaşmak isterdi ki? Bütün gün, o olayın ne gibi sonuçları olacağını düşünüp endişelenmiştim.

Sam hesabın kendine düşen kısmını öderken cep telefonum çaldı. Ekrana baktım, Pam arıyordu. Yüreğim ağzıma geldi. Lokanta kapısının önüne çıktım.

"Ne var?" diye sordum. Endişem sesime yansımıştı.

"Sana da merhaba."

"Pam, ne oldu?" Oyun oynayacak halim yoktu.

"Bruno ve Corinna bugün New Orleans'taki işlerinin başına dönmedi," dedi Pam ciddiyetle. "Victor bizi arayıp bir şey sormadı. Ne de olsa burada olmaları için bir sebep yoktu."

"Arabayı buldular mı?"

“Henüz değil. Otoban polisi bugün arabaya, sahibinin almasını söyleyen bir etiket yapıştırır. Bildiğim kadarıyla böyle yapıyorlar.”

“Evet.”

“Cesetleri bulamayacaklar. Hele de dünkü sağanaktan sonra hiçbir iz kalmamıştır.” Pam kendinden memnun bir tonla konuşuyordu. “Bize karşı bir kanıt yok.”

Kulağımda telefonla, küçük kasabamdaki boş kaldırımda, sokak lambasından birkaç metre ileride öylece durdum. Kendimi bu kadar yalnız hissettiğim nadirdi. “Keşke onların yerinde Victor olsaydı,” dedim, tüm kalbimle.

“Birini daha mı öldürmek istiyorsun?” Pam şaşırmış gibiydi.

“Hayır, bitmesini istiyorum. Her şeyin yoluna girmesini istiyorum. Başka cinayetler olsun istemiyorum.” Sam tam o sırada lokantadan çıktı, sesimdeki gerginliği duymuştu. “Şimdi kapatmam gerek Pam. Beni habersiz bırakma.”

Telefonu kapatıp Sam’e döndüm. Endişeli görünüyordu. Yukarıdan vuran ışık, yüzünde gölgeler oluşturmuştu.

“Başın belada,” dedi.

Tek yapabileceğim şey, sessiz kalmaktı.

“Bundan bahsedemeyeceğini biliyorum. Ama olur da birine anlatman gerekirse, nerede olduğumu biliyorsun,” dedi.

“Sen de,” diye karşılık verdim. Jannalynn gibi bir kız arkadaşla, Sam de beladan fazla uzak duramayabilirdi.

5

CUMA SABAHİ BEN DUŞTAYKEN TELEFON ÇALDI. Telesekreterim olduğu için aldırmadım. Gözlerim kapalı bir şekilde uzanırken, biri havluyu elime tutuşturdu. Yüreğim ağzıma geldi, dehşetle gözlerimi açtım ve karşımda cırılçıplak dikilen Claude’u buldum.

“Telefon sana,” dedi, telsiz telefonu uzatıp. Ve gitti.

Telefonu otomatikman kulağıma götürdüm. “Alo,” dedim, zayıf bir sesle. Hangi birini düşüneceğimi şaşırmıştım: Claude’u çıplak görmeyi mi, onun beni çıplak görmesini mi, yoksa akraba olduğumuzu ve aynı odada cırılçıplak olduğumuzu mu?

“Sookie? Sesin tuhaf geliyor,” dedi tanıdık bir erkek sesi. Kim olduğunu o anda çıkaramadım.

“Ah, şaşırtıcı bir şey oldu da,” dedim. “Pardon... Kiminle görüşüyorum?”

Sıcak, dostça bir tavırla güldü. “Ben Remy Savoy, Hunter’ın babası.”

Remy, ölen kuzenim Hadley’yle evliydi. Oğulları Hunter’la aramda bir bağ vardı. Keşfetmemiz gereken bir bağ. Remy’yi arayıp Hunter’la biraraya gelmemiz için bir tarih ayarlamasını istemem gerekiyordu. Erteleyip durduğum için, içimden kendimi azarladım. “Keşke bu haftasonu Hunter’ı görebileceğimi söylemek için aramış olsan,” dedim. “Pazar öğleden sonra çalışmam gerekiyor ama cumartesi boşum. Yani yarın.”

“Harika. Bu akşam onu getireyim mi diye soracaktım. Belki akşam da sende kalır.”

Tanımadığım bir çocukla baş başa olmak için uzun bir zamandı. Daha da önemlisi, çocuk beni tanıımıyordu. “Remy, özel bir işin falan mı var?”

“Evet. Dün babamın kız kardeşi öldü. Cenazesi yarın sabah onda kalkacak ama bu akşam orada olmam gerekiyor. Hunter’ı bir cenazeye götürmek istemiyorum. Özellikle de... Biliyorsun, onun şu... problemi varken... Hunter için çok zor olabilir. Nasıl olduğunu biliyorsun... Ağzından neler kaçıracağına da bilemem.”

“Anlıyorum.” Gerçekten anlamıştım. Okul çağına bile gelmemiş bir telepatla insan içine girmek hiç kolay değildi. Remy’nin durumunu, en iyi annemle babam anlardı. “Hunter şimdi kaç yaşında oldu?”

“Beş. Geçenlerde doğumgünü vardı. Parti beni biraz endişelendirmedi diyemem. Neyse ki gayet iyi atlattık.”

Derin bir nefes aldım. Remy'ye, Hunter'ın probleminde ona yardım edeceğimi söylemiştim. "Tamam. Gece bende kalabilir."

"Teşekkürler. Cidden, çok teşekkürler. Bugün iş çıkışı onu sana getiririm. Tamam mı? Beş buçuk gibi orada oluruz."

Bardan beş-altı gibi çıkacaktım. Mesaimin bitiş saati, yerimi alacak garsonun zamanında gelip gelmemesine, masalarımın yoğunluğuna göre değişiyordu. Her ihtimale karşı Remy'ye cep telefonumu da verdim. "Eğer evde değilsem beni cepten ararsın. Elimden geldiğince çabuk eve gelirim. Ne yemek ister?"

Birkaç dakika kadar Hunter'ın günlük alışkanlıklarından konuştuk, sonra kapattık. O zamana kadar ben kurumuştum ama nemli saçlarım, sıçan kuyruğu gibi sarkıyordu. Birkaç dakika saç kurutma makinesiyle saçımı kuruttuktan ve sıkı sıkı giyindikten sonra Claude'la konuşmaya hazırdım.

"Claude!" diye seslendim, merdivenlerin dibinden.

"Efendim?" Sesi umursamazdı.

"Aşağı in!"

Elinde saç fırçasıyla, merdivenlerin tepesinde belirdi. "Söyle kuzen."

"Claude, telefona telesekreter bakardı. Lütfen bir daha kapıyı çalmadan odama, özellikle de banyoma girme." Şu andan itibaren zaten kapıyı kilitleyecektim. Kendi evimde banyonun kapısını kilitleteceğim hiç aklıma gelmezdi.

"Aşırı ahlakçı mısındır?" Gerçekten meraktan soruyor gibi görünüyordu.

“Hayır!” Bir an düşünüp ekledim. “Belki sana kıyasla öyleyimdir, evet. Mahremiyeti severim. Beni kimin çıplak göreceğine kendim karar vermek isterim. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet. Ne demek istediğini açıkça gördüm, aslına bakarsan.”

Kan beynime sıçradı. “Benimle kalabileceğini söylerken beklediğim bu değildi. Sen erkeklerden hoşlanıyorsun!”

“Ah, evet, kesinlikle erkekleri tercih ederim. Ama bu, bir kadının güzelliğini takdir edemeyeceğim anlamına gelmiyor. Zaman zaman o tarafı da ziyaret ediyorum.”

“Bunu bilseydim burada kalmana büyük ihtimalle izin vermezdim,” dedim.

Bunu sana daha önce söylemeyecek kadar akıllıyım tabii ki, dercesine omuz silkti.

“Dinle,” dedim ve sonra durdum çünkü kafam karışmıştı. Koşullar ne olursa olsun Claude’u çıplak görmek... Eh, insanın ilk tepkisi öfke olmuyordu. “Sana birkaç şey söyleyeceğim. Ve söylediklerimi ciddiye almanı istiyorum.”

Elinde saç fırçasıyla, sırf kibarlıktan ilgili görünmeye çalışarak bekledi.

“Birincisi, benim bir erkek arkadaşım var ve o bir vampir. Onu aldatmak gibi bir niyetim yok ve banyomda başka erkekleri çıplak görmek de buna dahil.” İkinci maddeyi düşünürken aceleyle ekledim. “Buna saygı göstermeyeceksen evimden gitmen gerekiyor. İstersen eve kadar yol boyunca ağlarsın, orası sana kalmış. İkincisi, bu akşam bir misafirim var. Küçük

bir çocuğa bakacağım ve onun yanında düzgün davranırsan iyi edersin. Yeterince açık mı?”

“Çıplaklık yok. İnsan çocuğa iyi davran.”

“Aynen.”

“Senin çocuğun mu?”

“Eğer benim çocuğum olsaydı onu kendim yetiştirirdim, bundan emin olabilirsiniz. Hadley’nin oğlu. Hadley benim kuzenimdi, Linda halamın kızı. Ve şey... Sophie-Anne’in sevgili-siydi. Kraliçeyi hatırlıyorsunuz değil mi, bundan önceki vampir liderini? Hadley bu arada vampir olmuştu. Fakat yıllar önce evlenmiş ve Hunter’ı doğurmuş. Çocuğu babası büyütüyor.” Hadley, Claude’un da akrabasıydı. Dolayısıyla Hunter’la da akrabaydılar. Claude’a bunu da söyledim.

“Çocukları severim,” dedi Claude. “Merak etme, düzgün davranacağım. Ve seni kızdırdığım için gerçekten üzgünüm.”

Sesine pişman bir tını vermeye çalışmıştı.

“İlginç, hiç üzgün görünmüyorsunuz.”

“İçim kan ağlıyor,” dedi, alaycı bir gülümsemeyle.

“Ah, Tanrı aşkına!” İşlerimi -kimse tarafından izlenmeden- tamamlamak için banyoma geri döndüm.

İşe gidene kadar sakinleşmişim. Sonuçta Claude, bunca yıllık ömründe milyonlarca kişiyi çıplak görmüş olmalıydı. Zaten doğaüstülerin çoğu çıplaklığı pek dert etmezdi. Claude’la uzaktan akraba olmamız da (benim büyük büyükbabam onun büyükbabasıydı) Claude için fark etmezdi. Aslına bakarsanız, çoğu doğaüstü bunu umursamazdı. Ben de

kendi kendime, o kadar da önemli olmadığını tekrar edip duruyordum.

İşte bir boşluk yakalayınca Eric'i cebinden aradım ve akşam bir çocuğa bakacağımı söyleyen bir mesaj bıraktım. "Eğer gelebilirsen harika olur ama evde yalnız olmayacağımı önceden haber vermek istedim," dedim telesekretere. Derken aklıma yeni ev arkadaşım geldi. "Bu arada geçen gece sana bir şey söylemeyi unuttum, duyunca pek hoşuna gitmeyebilir. Ve bir de... Seni özledim..." Bir bip sesi geldi, mesaj süresi dolmuştu. Hım, harika. Devamında söyleyeceklerim belirsiz kalmıştı.

Şu iz sürücü Heidi'nin, bu gece Bon Temps'a gelmesi gerekiyordu. Eric'in onu göndermeye karar vermesinden bu yana asırlar geçmiş gibiydi. Onun geleceğini hatırlayınca biraz endişelendim. Remy, evime başka kimlerin uğrayacağını bilse, yine de Hunter'ı cenazeye götürmenin kötü bir fikir olduğunu düşünür müydü? Sorumsuz mu davranıyordum? Çocuğu riske mi atıyordum?

Hayır, bu kadarı artık paranoyaklığa girerdi. Heidi sadece koruyu araştırmaya gelecekti.

Merlotte'tan çıkmak için hazırlanırken bu kuruntuları kafamdan attım. Sam'in yerine bu gece yine Kennedy bakacaktı, Sam, kurtkız Jannalynn'i Shreveport'a kumarhaneye ve akşam yemeğine götürecekti. Tüm kalbimle kurtkız konusunda yanıldığımı, Sam için iyi olmasını umdum. Sam gerçekten güzel şeyler hak ediyordu.

Kennedy, barın arkasındaki aynada sağı sola dönüp kendine bakıyor, ne kadar kilo verdiğini anlamaya çalışıyordu. Kendi bacaklarına bir göz attım. Jannalynn gerçekten, gerçekten çok incedi. Bir deri bir kemik denecek türden. Tanrı bana göğüs bakımından bayağı cömert davranmıştı. Oysa Jannalynn'in göğüsleri kayısı kadardı. Gerçi sütyensiz giydiği büstiyerler ve askılı tişörtlerle, göğüslerini gururla sergilemekten geri kalmıyordu. Enteresan ayakkabılarla kendine farklı bir hava -ve biraz da boy- kazandırıyor. Bense spor ayakkabıyla dolaşıyordum. Sıkıntıyla iç çektim.

"İyi geceler!" diye seslendi Kennedy bana neşeyle. Sırtımı dikleştirdim, gülümsedim ve ona el salladım. Pek çok kişi, Kennedy'nin kocaman gülümsemesinin ve hoş tavırlarının sahte olduğunu düşünüyordu, bense onun samimi olduğunu biliyordum.

Yerel bir güzellik yarışmasında kraliçe olan annesi, ona daima gülümsemeyi ve tatlı dilli olmayı öğretmişti. Hakkını vermeliyim, Danny Prideaux'tan çekinmiyordu, oysa pek çok kız onun yanında rahatsız olurdu. Danny, dünyanın onu ilk fırsatta yere sereceği, bu yüzden ilk yumruğu kendisinin atması gerektiği bilgisiyle büyütülmüştü. Kennedy neşeyle şakıyarak ikinci kez veda ederken, Danny bana parmak gösterdi. Görev başında içmediği için önünde bir kola duruyordu. Nintendo DS'inde Mario Kart oynamaktan ya da barda öylece oturup Kennedy'yi izlemekten memnun görünüyordu.

Diğer yandan, pek çok kişi, kazara adam öldürmekten hapis yatan Kennedy'yle çalışmaktan rahatsız olurdu. Ve tabii bazı kadınlar da. Ama benim onunla bir alıp veremediğim yoktu. Hatta Sam'in ona destek çıkması hoşuma gitmişti. Cinayeti onaylamıyorum elbette. Fakat bazı insanlar, öldürmek için adeta yalvarıyor, haksız mıyım? Yaşadıklarım beni, böyle hissettiğimi kabullenmeye zorlamıştı.

Remy'yle Hunter gelmeden beş dakika önce eve ulaştım. İş elbiselerimi çıkarıp kirli sepetine atmış, üstüme bir şortla tişört geçirmiştin ki Remy kapıyı çaldı.

Sonra üzülmeğe önceden dikkatli olmak daha iyidir teorisine uydum ve hemen kapıyı açmak yerine, gözetleme deliğinden bakmayı ihmal etmedim.

"Selam Remy!" dedim, kapıyı açtığımda. Otuzlarında, açık kahverengi saçlarıyla, yakışıklı sayılabilecek bir adamdı. Cenaze evine gitmeye uygun giyinmişti. Toprak rengi pantolon, beyaz-kahverengi çizgili bir gömlek, cilalı ayakkabılar. Onu ilk gördüğümde, üzerindeki kot ve tişörtle, daha rahat görünüyordu. Gözlerimi indirip oğluna baktım. Onu son gördüğümde bu yana büyümüşü. Saçları ve gözleri, tıpkı annesininkiler gibi koyu renkti ama büyüdüğünde kime benzeyeceğini söylemek için daha çok erkendi.

Merhaba Hunter, dedim eğilip. Yüksek sesle söylememiştim bunu ama gülümsüyordum.

Beni belli belirsiz hatırlıyordu. Derken yüzü aydınlandı. *Sookie Teyze*, dedi. Zihnine bir hoşnutluk dalgası yayıldı.

Hoşnut ve heyecanlıydı. “Yeni bir kamyonum var,” dedi yüksek sesle. Güldüm.

“Bana gösterecek misin? Hadi içeri girin, kapıda dikilmeyin öyle.”

“Teşekkürler Sookie,” dedi Remy.

“Ben anneme mi benziyorum baba,” diye sordu Hunter.

“Nasıl? Niye?” Remy şaşırmıştı.

“Sookie Teyze öyle dedi.”

Remy böyle ufak şoklara artık alışmıştı ve giderek kötüleceğinin farkındaydı. “Evet, annene benziyorsun. Ve annen çok güzeldi,” dedi oğluna. “Sen şanslı bir genç adamsın oğlum.”

“Bir kıza benzemek istemiyorum,” dedi Hunter şüpheyle.

Benzemiyorsun. “Hiç,” dedim. “Hunter, bak odan burası.” Açık kapıdan, odayı gösterdim. “Ben de çocukken bu odada uyuyordum,” dedim.

Hunter dikkatle, tedirgin bir şekilde odayı süzdü. Ama beyaz örtüsüyle alçak ikiz yatak, eski mobilyalar ve yatağın yanındaki eski kilim, tehditkar görünmüyordu. Burası sıradan ve sıcak bir odaydı. “Sen nerede olacaksın?” diye sordu.

“Hemen burada, koridorun karşısında,” dedim, kendi odamın kapısını açarak. “Seslenmen yeter, bir koşu gelirim. Eğer gece korkarsan, gelip benim yanımda da yatabilirsin.”

Remy koridorda durmuş, oğlunun tepkilerini izliyordu. Hunter’ın ne sıklıkla geceyi babasından uzakta geçirdiğini bilmiyordum ama çocuğun zihninde yakaladığım düşüncelere bakılırsa, bu pek sık olan bir şey değildi.

“Banyo da senin odanın yanında, bak şurada, gördün mü?” Banyoyu gösterdim. Eski banyoya ağzı açık bir şekilde baka-kaldı.

“Evdeki banyondan farklı göründüğünü biliyorum,” dedim, düşüncelerine cevap vererek. “Burası çok eski bir ev Hunter.” Remy’yle Hunter’ın Katrina Kasırgası’ndan beri yaşadıkları kiralık evlerle dairelerde, pençe ayaklı küvet ve siyah-beyaz yer karolarına rastlamazdınız.

“Üst katta ne var?” diye sordu Hunter.

“Şey, yukarıda kuzenim yaşıyor. Şu anda evde değil ve genellikle çok geç saatte geliyor. Yani, belki onu göremeyebilirsin. Adı Claude.”

Üst kata çıkıp etnafa bakabilir miyim?

Belki yarın birlikte çıkarız. Sana girebileceğin odaları gösteririm.

Başımı kaldırdığımda, Remy’nin gözlerinin, oğluyla benim aramda gidip geldiğini gördüm. Oğlunun benimle, kendisinin yapamadığı şekilde iletişim kurmasına sevinsin mi, bundan rahatsız mı olsun, bilemiyordu.

“Remy, her şey yolunda,” dedim. “Büyüdükçe kolaylaşıyor. Zor olacağını biliyorum ama Hunter sağlam bir vücudu olan, zeki bir çocuk en azından. Küçük problemi... Daha az göz önünde. Diğer pek çok çocuğunun aksine.”

“Bu iyi bir bakış açısı.” Fakat bu bakış açısı, Remy’nin endişesini hafifletmeye yetmemişti.

“Bir şey içmek ister misin?” dedim. Remy’ye başka ne diyeceğimi bilemiyordum. Hunter çantasını boşaltmak için ben-

den sessizce izin istemişti. Ben de aynı şekilde, sessizce izin vermiştim. Küçük sırt çantasındaki oyuncakları yatak odasının zeminine boşaltmıştı bile.

“Hayır, teşekkürler. Bir an evvel yola çıksam iyi olur.”

Remy’yi, diğer insanların oğlundan ürktüğü şekilde ürkütüğümü fark etmek üzücüydü. Remy’nin benim yardımımıza ihtiyacı olabilirdi ve güzel bir kadın olduğumu düşündüğünü duymuştum. Ama aynı zamanda, onun tüylerini diken diken ediyordum. “Cenaze Red Ditch’te mi?” diye sordum. Remy’yle Hunter orada yaşıyorlardı. Bon Temps’un güneydoğusunda, arabayla bir saat on beş dakika mesafede, küçük bir kasabaydı.

“Hayır, Homer’de. Yani yol üzerinde sayılır. Bir problem çıkarsa beni cepten ara, gelip onu alırım, eve döneriz. Eğer aramazsan, geceyi Homer’de geçireceğim. Yarın onda cenazeye gidip sonrasında kuzenimin evindeki öğle yemeğine katılacağım ve Hunter’ı almaya öğleden sonra geleceğim. Tabii senin için uygunsa.”

“Biz idare ederiz,” dedim. Benim için bayağı büyük bir cesaret gösterisiydi aslında. Arkadaşım Arlene’in çocuklarına baktığımdan beri bir çocukla ilgilenmemiştim ve bu çok uzun zaman önceydi. O günleri hatırlamak bile istemiyordum. Sonu kötü biten arkadaşlıklar üzücüdür. Ve o çocuklar, büyük ihtimalle şimdi benden nefret ediyorlardı. “Birlikte izleyebileceğimiz birkaç filmim var. Birkaç yapboz, hatta boyama kitapları da olacaktı.”

“Nerede?” diye sordu Hunter, Toys “R” Us görmeyi beklercesine etrafına bakınarak.

“Babana veda et, sonra gidip onları buluruz,” dedim.

“Görüşürüz baba,” dedi Hunter, ona kısaca el sallayarak.

Remy şaşırıp kalmıştı. “Bana bir sarılmak istemez misin şampiyon?”

Hunter kollarını kaldırdı, Remy onu havaya kaldırıp döndürdü.

Hunter kıkırdarken Remy, oğlunun omzunun üstünden gülümsüyordu. “İşte benim oğlum,” dedi. “Sookie Teyze’ni üzme, tamam mı? Akıllı bir çocuk ol. Yarın görüşürüz.” Hunter’ı yere indirdi.

“Tamam,” dedi Hunter, gayet makul bir ifadeyle.

Daha önce hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmadıkları için Remy, Hunter’ın ufak çaplı bir kriz çıkarmasını bekliyordu. Bana bir göz attı, ardından başını iki yana sallayarak gülümse-di. Kendine gülüyordu.

Hunter’ın bu sakın kabullenişinin ne kadar süreceğini merak ettim. Çocuk, başını kaldırıp bana baktı, “Sakin kalacağım,” dedi. Düşüncelerimi duyduğunu ve kendine göre yorumladığını fark ettim. Aslında bu deneyimi daha önce yaşamıştım ama o zaman bunu yapan bir yetişkindi. Ve bunu, bir yetişkinin süzgecinden geçirerek yapıyordu. Telepati güçle-rimizi birleştirerek neler yapabileceğimizi merak etmiş, bayağı da eğlenmiştik. Hunter ise bir yetişkinin yapacağı gibi, düşünceleri süzgeçten geçirmiyor, bir düzene sokmuyordu.

Remy, oğluna son bir kez daha sarıldı ve istemeye istemeye gitti. Hunter'la birlikte boyama kitaplarını buldular. Hunter'ın boyama yapmayı dünyadaki her şeyden daha çok sevdiği ortaya çıktı. Onu mutfak masasına oturttum ve akşam yemeği hazırlamak için tezgaha döndüm. Daha güzel bir şey de pişirebilirdim ama evimde ilk kalışında yemek yapmaya fazla vakit harcamamamın daha iyi olacağını düşünmüştüm. *Makarna sever misin*, diye sordum sessizce. Başını kaldırdı. Hamburger Helper paketini gösterdim.

Onu seviyorum, dedi Hunter, paketin üstündeki resmi tanıyıp. Ardından tüm dikkatini yine renklendirdiği kaplumbağa ve kelebek resimlerine verdi. Kaplumbağa'yı yeşil ve kahverengiye boyamıştı; klasik kaplumbağa renkleri. Fakat kelebekte resmen uçmuştu. Mor, sarı, mavi ve zümrüt yeşili... Üstelik daha bitirmemişti bile. Hunter'ın çizgilerden taşmamaya fazla özen göstermediğini fark ettim. Bence bu iyi bir şeydi.

Kristen da hep Hamburger Helper yapardı, dedi Hunter.

Kristen, Remy'nin eski kız arkadaşıydı. Remy bana, Kristen'in, Hunter'ın özel durumunu kabullenemediğini, bu yüzden ayrıldıklarını söylemişti. Kristen, Hunter'ın ürkütücü olduğunu düşünmüştü. Ki bunda şaşılacak bir şey yoktu. Büyükler, benim de garip bir çocuk olduğumu düşünürlerdi. Şimdi bunun sebebini anlıyordum, tabii ama o zamanlar gerçekten çok üzülürdüm. *Benden korktu*, dedi Hunter ve başını kaldırıp bir an bana baktı. O bakışı biliyordum.

Kristen anlamamış, hepsi bu, dedim. Bizim gibi çok fazla insan yok.

Sadece sen ve ben mi?

Hayır, birini daha tanıyorum. Genç bir adam. Teksasta yaşıyor. O iyi mi?

Hunter'ın "iyi" ile ne kastettiğinden emin değildim, kısa bir süre zihninde dolaşmam gerekti. Babasını ve hayran olduğu diğer erkekleri düşünüyordu. Bir işi, karısı ya da kız arkadaşı olan, çalışkan erkekler.

Evet, diye cevap verdim. Bu özelliğini kullanarak para kazanmanın bir yolunu bulmuş. Vampirlere çalışıyor. Vampirlerin zihnini okuyamazsın.

Bir vampirle hiç karşılaşmadım. Gerçekten mi?

Kapı zili çaldı. "Hemen dönerim," dedim Hunter'a ve ön kapıya yürüdüm. Gözetleme deliğinden baktım. Kapıda genç bir vampir kadın duruyordu. Büyük olasılıkla Heidi olmalıydı, şu iz sürücü. Cep telefonum çaldı, cebime uzandım.

"Heidi'yi yolladık," dedi Pam. "Geldi mi?"

"Kahverengi saçlı, atkuyruklu, mavi gözlü, uzun boylu?"

"Evet. Onu içeri alabilirsin."

Pam tam zamanında aramıştı.

Kapıyı açtım. "Selam. Girsene," dedim. "Ben Sookie Stackhouse." İçeri girmesi için kenara çekildim. Elimizi uzatmadım çünkü vampirler tokalaşmaz.

Heidi beni başıyla selamlayıp eve girdi, açıkça etrafı incelemek kabalık olacaktı gibi, etrafa kaçamak bir bakış attı.

Tam o sırada Hunter koşarak oturma odasına geldi. Heidi'yi görünce sert bir frenle durdu. Heidi uzun boylu ve zayıf, muhtemelen de dilsizdi. Neyse, en azından Hunter, vampirlerle ilgili söylediklerimin doğruluğunu test edebilecekti.

“Heidi, bu benim arkadaşım Hunter,” dedim ve çocuğun tepkisini bekledim.

Büyülenmiş gibiydi. Tüm gücüyle Heidi'nin düşüncelerini okunaya çalışıyordu. Ve sonuçtan çok mutluydu. Vampir zihninin sessizliği hoşuna gitmişti.

Heidi çömeldi. “Hunter, sen çok tatlı bir çocuksun,” dedi. Dilsiz değildi, süper. Hafif bir aksanı vardı. Büyük olasılıkla Minnesota aksanıydı. “Sookie'nin yanında uzun süre kalacak mısın?” Gülümsediğinde, insan dışından daha uzun ve sivri olan köpekdişi göründü. Hunter'ın korkabileceğini düşündüm, oysa huşu içinde Heidi'ye bakıyordu.

Akşam yemeğine kalacak mısın, diye sordu Hunter, Heidi'ye.

Yüksek sesle, “Hunter,” dedim. *Heidi insan değil ama bizim gibi de değil. Unutma.*

Kızıp kızmadığımı anlamak için korkuyla bana baktı. Gülümsedim ve başımı salladım.

“Bizimle akşam yemeğine kalır mısınız Bayan Heidi?”

“Teşekkürler Hunter ama kalamam. Evin arkasındaki koruya gitmek için geldim, orada kaybettiğimiz bir şeyi arayacağım. Patronum kendimi size tanıtmamı ve sonra işe koyulmamı söyledi.” Heidi çocuğa gülümsemeye devam ederek doğruldu.

Aniden, tam karşımda duran büyük tehlikeyi fark ettim. Ne kadar aptaldım! Çocuğu doğru eğitmezsem ona nasıl yardım edebilirdim? *Heidi'ye insanların düşüncelerini duyabildiğini belli etme Hunter*, dedim hemen.

Başını kaldırıp bana baktı. O an gözleri, Hadley'nin gözlerine inanılmaz benziyordu. Ani uyarım onu biraz korkutmuştu.

Heidi'nin gözleri, Hunter'la benim aramda gitti geldi, bir şeyler döndüğünü fark etmişti.

"Heidi, umarım koruda bir şeyler bulabilirsin," dedim çabucak. "İşin bitince de uğrarsın, değil mi?" Bir şey bulup bulmayacağını merak etmem bir yana, arazimden ne zaman ayrıldığını bilmek istiyordum.

"İki saatten uzun sürmez," dedi.

"Ah, bu arada, daha önce söylemediğim için üzgünüm, Louisiana'ya hoşgeldin," dedim. "Umarım Las Vegas'tan buraya taşınmak senin için çok zor olmamıştır."

"Boyama kitabına dönebilir miyim?" diye sordu Hunter.

"Elbette tatlım," dedim. "Ben de birazdan geliyorum."

"Önce tuvalete gideceğim," diye seslendi Hunter ve banyo kapısının kapandığını duydum.

"Vampire dönüşüğümde oğlum onun yaşındaydı," dedi Heidi.

Öyle sıradan, düz bir sesle söylemişti ki bunu, ne dediğini anlamam biraz zaman aldı.

"Üzüldüm," dedim ve gerçekten üzülmüştüm.

Omuz silkti. “Yirmi yıl önceydi. Artık büyüdü. Reno’da yaşıyor, uyuşturucu bağımlısı.” Sesi hala düz ve duygusuzdu. Sanki bir yabancıнын oğlundan bahsediyordu.

“Onu görmeye gidiyor musun?” diye sordum dikkatle.

“Evet,” dedi. “Onu görüyorum. Daha doğrusu, eski patronum beni buraya göndermeden önce görüyordum.”

Ne diyeceğimi bilemiyordum ama öylece yanımda dikilmeye devam ediyordu, dolayısıyla bir soru daha sordum. “Onun da seni görmesine izin veriyor musun?”

“Evet, bazen. Bir keresinde aşırı doz aldığında ona ambulans çağırdım. Bir başka gece onu bir vampir kanı bağımlısının elinden kurtardım. Adam onu öldürecekti.”

Kafamın içinde bir sürü soru dönüp duruyordu ve hiçbirisi hoş değildi. Ona göz kulak olan vampirin öz annesi olduğunu biliyor muydu? Ya bir gün Heidi gündüz uykusundayken çocuk aşırı doz alırsa ne olacaktı? Oğlunun şansının yaver gitmediği o son gecede eğer onun yanında olamazsa kendini nasıl hissedecekti? Onu kurtarmak için sürekli onun yanında olamazdı. Çocuğun uyuşturucu bağımlısı olmasının sebebi, ölmüş olması gereken annesinin zırt pırt hayatına girip çıkması olabilir miydi?

“Eski zamanlarda,” dedim, çünkü bir şey söylemem gerekiyordu, “vampir yapıcılar, dönüştürdükleri yeni vampirleri, onları tanıyan akrabalarından uzaklaştırmak için mümkün olan en kısa zamanda o bölgeden götürürlermiş.” Eric, Bill ve Pam bana böyle anlatmıştı.

“Las Vegas’tan on yıl kadar uzak kaldım, sonra döndüm,” dedi Heidi. “Yapıcımın bana orada ihtiyacı vardı. Dünyanın bir parçası olmak, liderlerimiz için olduğu kadar iyi bir şey değil. Sanırım Victor’ın beni Eric’in yanına Louisiana’ya göndermesinin asıl sebebi, oğlumdan uzaklaştırmaktı. Charlie’nin problemleriyle meşgul olmaktan vampirlik yapamadığımı, onların bir işine yaramadığımı söylediler. Fakat diğer yandan, iz sürme yeteneğimin keşfedilmesi de Charlie sayesinde oldu aslında. Ona bozuk uyuşturucu satan bir adamın peşine düşmüştüm.”

Hafifçe gülümsedi. O torbacıyı bulduğunda adamın başına ne geldiğini tahmin etmek zor değildi. Heidi acayip ürkütücüydü.

“Şimdi, koruya gideyim, bakalım bir şey bulabilecek miyim? İşim bitince sana haber veririm.” Ön kapıdan çıkar çıkmaz şimşek hızıyla ağaçların arasına daldı. Ona bakmak için arka tarafa gittiğimde çoktan gözden kaybolmuştu.

Hayatım boyunca bir sürü tuhaf sohbete dahil olmuşum. Ve bazı yürek burkan sohbetlerde bulunmuşluğum da vardı ama Heidi’yle konuşmamız, hem tuhaf hem de yürek burkucuydu. Neyse ki tabaklara yemek koyarken ve Hunter’ın ellerini yıkamasını denetlerken kendimi toparlamak için birkaç dakikam oldu.

Hunter’ın yemekten önce dua etmek gibi bir alışkanlığı olduğunu görmek hoşuma gitti. Birlikte başımızı öne eğip bir dua mırıldandık. Hamburger Helper, yeşil fasulye ve çilekler

hoşuna gitmiş gibiydi. Yemeğimizi yerken Hunter, bana sofra sohbeti olarak babasından bahsetti. Remy, Hunter'ın nasıl tüm samimiyetiyle "her şeyi anlattığını" görseydi dehşete kapılırdı. Anlattıklarına gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ve bu arada, bizi izleyen herhangi birine çok tuhaf görünürdük herhalde. Çünkü bazen yüksek sesle konuşuyor, bazense zihinsel iletişim kuruyorduk.

Hunter, yemeği bittiğinde, benim bir şey söylememe gerek kalmadan tabağını alıp lavaboya götürdü. Tabağı sağ salim tezgaha bırakıncaya kadar nefesimi tuttum. "Köpeğin var mı?" diye sordu. Sanki aniden önünde bir köpeğin belirmesini beklermiş gibi etrafına bakındı. "Biz artıkılarımızı hep köpeğe veririz de." Remy'nin Red Ditch'teki evinin arka bahçesinde koştururken gördüğüm küçük, siyah köpeği hatırladım.

Hayır, köpeğim yok, dedim ona.

Köpeğe dönüşen bir arkadaşın mı var, diye sordu, gözlerini hayretle açarak.

"Evet," dedim. "Çok iyi bir arkadaşır." Hunter'ın zihnimde bunu da görüp görmediğinden emin olamamıştım. Tuhaf bir durumdu.

"Babam, benim akıllı olduğumu söylüyor," dedi şüpheyle.

"Tabii ki akıllısın," dedim. "Farklı olmanın zorluğunu biliyorum. Çünkü ben de farklıyım. Ama kendimi idare ediyorum bir şekilde."

Biraz endişeli gibisin ama, dedi Hunter.

Kesinlikle Remy'yle aynı fikirdeydim. Hunter çok akıllı bir çocuktü.

Endişeliyim. Benim için zordu. Yani büyümek zordu, çünkü kimse, niye farklı olduğumu anlamıyordu. İnsanlar sana inanmıyor. Masanın yanındaki sandalyeye oturdum, Hunter'ı kucığıma çektim. Böylesi bir yakınlıktan rahatsız olmasından korktuysam da kucığımda oturmaktan memnun görünüyordu. İnsanlar, birinin onların neler düşündüğünü duyduğuna inanmak istemiyor. Senin benim gibiler etraflarında olduğunda, hiçbir mahremiyetleri kalmıyor.

Hunter "mahremiyet" in ne demek olduğunu tam anlamamıştı, bir süre bundan bahsettik. Beş yaşında bir çocuğun kolay kolay anlayabileceğı bir şey değildi ama Hunter da sıradan bir çocuk değildi.

Peki korudaki o şey... O sana mahremiyet veriyor mu, diye sordu Hunter.

Ne? Hunter'ın yüzündeki bozum olmuş ifadeyi görünce, aşırı tedirgin, hatta korku dolu bir tepki verdiğimi fark ettim. Sen onun için endişelenme tatlım, dedim hemen. Hayır, o benim için sorun değil.

Hazır Hunter yeterince ikna olmuş görünürken, konuyu değiştirmenin tam sırasıydı. Dikkati dağılmıştı, ben de onu kendi haline bıraktım. Sırt çantasında getirdiğı Duplo'ları kamyonunun kasasında odadan mutfağı taşıyarak oynamaya başladı. Geç doğumgünü hediyesi olarak Hunter'a Logo hediye almayı düşündüm ama önce Remy'ye sorup ondan onay

almam gerekiyordu. Bulaşıkları yıkarken Hunter'ın zihninde dolaştım.

Beş yaşındaki çoğu çocuk gibi o da kendi vücuduyla ilgiliydi ve çiş yaparken kendisi ayakta dururken, benim oturmam gerekmesinin komik olduğunu düşünüyordu. Kristen'ı sevmiyordu çünkü Kristen'ın onu gerçekten sevmediğini biliyordu. *Beni seviyormuş gibi yapıyordu*, dedi, sanki benim onun düşüncelerini dinlediğimi biliyormuş gibi.

Lavabonun önünde, sırtım Hunter'a dönük duruyordum ama bu durum onunla sohbetimizi etkilemiyordu ve bu da tuhaf bir histi.

Ne zaman senin zihnini dinlediğimi biliyor musun, diye sordum şaşkınlıkla.

Evet, gıdıklanıyor, dedi Hunter.

Acaba bunun sebebi çok küçük olması mıydı? Onun yaşındayken başka bir telepatla karşılaşsaydım, benim zihnim de gıdıklanır mıydı? Yoksa Hunter'ın bu özelliği, diğer telepatlarda olmayan, kendine has bir şey miydi?

“Kapıya gelen o hanım ölü müydü?” diye sordu. Ben tavayı kururlarken, ayağa fırlayıp masanın etrafından dolaşarak yanıma geldi.

“Evet,” dedim. “O bir vampirdi.”

“Isırır mı?”

“Seni ya da beni ısırmaz,” dedim. “Sanırım zaman zaman, bunu yapmasına izin veren bazı insanları ısıırıyor.” Tanrım, bu konuşma çok rahatsız ediciydi. Anne babasının ne düşündü-

günü bilmeden, bir çocukla din konusundan bahsetmek gibiydi. “Daha önce bir vampirle hiç karşılaşmadığını söylemiş-tin, değil mi?”

“Hayır efendim,” dedi. Hunter’a bana “efendim” demesine gerek olmadığını söyleyecektim ki vazgeçtim. Ne kadar terbiyeli olursa, bu dünyada o kadar az zorlanırdı. “Korudaki o adam gibi biriyle de daha önce hiç karşılaşmadım.”

Dikkat kesildim ve paniğimi okumasın diye aceleyle düşüncelerimi perdeledim. Tam Hunter’a soru soracaktım ki arka kapının sinekliğinin açıldığını duydum. Sonra da taraçadan ayak sesleri geldi. Kapı tıklatılınca Heidi’nin koruyu araştırmaktan döndüğünü anladım, yine de kapının üzerindeki küçük delikten baktım. Evet, Heidi dönmüştü.

“Bitti,” dedi kapıyı açtığımda. “Artık gidiyorum.”

Hunter, bu defa geçen seferki gibi kapıya koşmadı. Arkamda duruyordu. Zihninin uğultusunu açıkça duyabiliyordum. Tam olarak korkmuş denemezdi, bilinmeyen karşısında her çocuğun olacağı gibi biraz tedirgindi sadece. Diğer yandan, onun zihnini duyamadığına memnundu. Vampir zihinlerini duyamadığımı ilk fark ettiğimde, ben de çok mutlu olmuştum.

“Heidi, bir şey öğrenebildin mi?” diye sordum tereddütle. Söyleyeceklerinin, Hunter’ın duymasının uygun olup olmayacağından emin değildim.

“Arazindeki peri izleri çok yeni ve bayağı yoğun. İki koku var. Bazı yerlerde ikisi karışıyor.” Belirgin bir keyifle havayı

kokladı. “Gecedeki peri kokusuna bayılıyorum. Gardenya kokusundan daha güzel.”

Basim’in bahsettiği kokuları alacağını zaten tahmin ettiğim için, Heidi’nin buraya kadar söylediklerinde yeni bir şey yoktu. İki farklı peri olduğunu kesinleştirmişti sadece. Kötü bir haberdirdi bu. Ve Hunter’ın söylediğini doğruluyordu.

“Başka ne buldun?” Hafifçe yana çekildim ki Hunter’ın arkamda durduğunu görsün ve cevabını ona göre formüle etsin.

“Korudaki iki peri, evinde kokladığım peri kokusundan ayrı.” Bir kötü haber daha. “Bir sürü kurtadam kokusu aldım tabii. Ayrıca bir de vampir. Bill Compton’la sadece bir kez karşılaştım ama sanırım onun kokusu. Bir eski c-e-s-e-t, bir de evinin hemen doğusuna, derenin yanındaki açıklığa gömülmüş yeni bir c-e-s-e-t var. Yabani eriklerin arasındaki açıklıkta.”

Verdiği haberler hiç rahatlatıcı değildi. Eski ceset tamam, ondan haberim vardı ve kim olduğunu biliyordum. *Keşke Eric, Debbie’yi benim arazime gömmeseydi*, diye düşündüm bir an. Ve koruda dolaşan vampir, eğer Bill’se sorun değildi. Gerçi Bill’in, kendine yeni bir hayat kuracağına, geceleri koruda dolaşarak zaman geçirmesi üzücüydü.

Fakat yeni ceset gerçek bir sorundu. Basim bu konuda bir şey söylememişti. O ceset, arazime son iki günde mi gömülmüştü, yoksa Basim başka bir sebeple mi bundan bahsetmemişti? Aklımdan bunlar geçerken Heidi’ye bakakalmıştım,

sonunda sorarcasına kaşlarını kaldırdı. “Tamam, teşekkürler,” dedim. “Uğradığın için teşekkürler.”

“Ufaklığa iyi bak,” dedi. Ardından taraçayı aşip sineklikten çıktı. Arabasına yürürken ayak seslerini duymadım, zaten duymayı beklemiyordum. Vampirler çok sessiz hareket edebilir. Derken motor sesi geldi ve araba uzaklaştı.

Aklımdan geçenlerin Hunter’ı endişelendireceğini bildiğimden, kendimi başka şeyler düşünmeye zorladım. Söylemesi kolay, yapması zordu. Neyse ki uzun süre kendimi tutmam gerekmedi, minik misafirim yorulmaya başlamıştı. Yatağa gitmeye itiraz etti tabii ama yatmadan önce pençe ayaklı küvette uzun bir banyo yapabileceğini söylediğimde, fazla uzatmadan kabullendi. Hunter küvette suları sıçratarak oynarken banyoda, yanında kaldım, bir dergiye bakarak oyalandım. Gemileri batırıp ördekleri yarıştırmakla kalmayıp gerçekten yıkanmasına, iyice temizlenmesine dikkat ettim.

Saçlarını yıkamamaya karar verdim çünkü çok zahmetli olacaktı. Hem Remy, saçlarıyla ilgili bir şey söylememişti. Sonunda tıkaçı çıkardım. Hunter suyun boşalmasını izlerken çok eğlendi ve ördeklerini boğulmaktan kurtarıp kahraman oldu. “Ben ördekler kralıyım Sookie Teyze,” diye bağırdı zaferle.

“Bir krala ihtiyaçları olduğu kesin,” dedim. Ördeklerin ne kadar aptal olduğunu biliyordum. Bir ara büyükannem ördek beslemişti. Hunter’ın havluyla kurulanmasına ve pijamalarını giymesine yardım ettim. Ardından son bir kez tu-

valete girmesini hatırlattım. Yarım yamalak da olsa dişlerini de fırçaladı.

Kırk beş dakika, bir-iki hikaye sonra Hunter yatmıştı. İstedigini yapıp koridorun ışığını açtım ve oda kapısını birkaç santim aralık bıraktım.

Ben de çok yorulmuştum, artık Heidi'nin söylediklerine kafa patlatasım kalmamıştı. Çocuk bakmaya alışık değildim. Gerçi Hunter zor bir çocuk sayılmazdı, hele de iyi tanımadığı bir kadının evinde kalan bir küçük adama göre. Benimle zihinsel iletişim kurmanın hoşuna gittiğini umuyordum. Ve Heidi'nin onu çok ürkütmediğini.

Şu ana dek Heidi'nin korkunç hikayesini düşünmemeye çalışmıştım ama şimdi Hunter uyuduğu için kendimi bunu düşünürken buldum. Oğlu hayattayken Nevada'ya dönmek zorunda kalması gerçekten üzücüydü. Hatta muhtemelen şimdi oğlu Charlie'yle aynı yaşta görünüyor olmalıydı. Çocuğun babasına ne olmuştu acaba? Yapıcısı neden onun oraya dönmelerini istemişti? Heidi vampire dönüştüğünde, vampirler henüz Amerika'ya ve dünyanın geri kalanına varlıklarını açıklamamışlardı. O sıralar vampirlerin birinci önceliği gizlilikti. Heidi'ye hak vermeden edemedim. Varlıklarını dünyaya ilan etmek vampirlerin sorunlarını çözmemiş ve hatta başka problemlerin ortaya çıkmasına sebep olmuştu.

Heidi'nin acısını hiç duymamış olmayı tercih ederdim. Büyükanнем tarafından yetiştirildiğim için bunu dilemek bile bana kendimi suçlu hissettirdi. Başkalarının üzüntüle-

rini paylaşmaya daima hazır olmamız gerekmez miydi? Eğer anlatmak isterlerse onları dinlemekle yükümlü değil miydik? Heidi'nin acısı üzerinden, onunla aramızda bir bağ kurulmuş gibi hissediyordum. Gerçek bir bağ mıydı bu? Beni bir şekilde kendine yakın mı bulmuştu, bu yüzden mi hikayesini anlatmıştı? Yoksa karşılaştığı herkese, oğlu Charlie'den bahsetmek gibi bir alışkanlığı mı vardı? Böylesi, pek mümkün görünmüyordu. Bana açılmasını sağlayan, büyük ihtimalle Hunter'ın varlığı olmuştu.

Kendime bile itiraf etmek istemesem de eğer Heidi uyuşturucu bağımlısı oğlu yüzünden vampir görevlerini ihmal etmeyi sürdürseydi, oğlunun bir gece acımasız biri tarafından ziyaret edileceğini biliyordum. Böylece Heidi, tüm dikkatini patronunun arzularını yerine getirmeye verebilirdi. Ürperdim.

Victor'ın bunu gözünü bile kırpmadan yapacağına şüphem yoktu. Merak etmeden edemedim. Ya Eric? O yapar mıydı? Yapabilir miydi?

Kendime bunu sormam bile, içinde cevabı barındırıyordu aslında. Cevabın evet olduğunu biliyordum.

Derken aklıma başka bir şey geldi. Charlie, Heidi'yi iş birliği yapmaya zorlamak için mükemmel bir kozdu. "Eric'e karşı casusluk yapmazsan, Charlie'yi ziyaret ederiz," demek yeterliydi. Peki ya bu durum değişirse...

Heidi'yi düşünüp durmamın asıl sebebi, karşı karşıya olduğum daha acil bir problemi düşünmeyi ertelemeye çalışmamdı

aslında. Korudaki yeni ceset kimindi ve onu oraya kim gömmüştü?

Hunter olmasaydı, telefonu kaptığım gibi Eric'i arardım. Ondan bir kürek getirmesini ve cesedi çıkarmama yardım etmesini isterdim. Erkek arkadaşlar böyle zamanlar içindir, haksız mıyım? Fakat bu gece Hunter'ı evde yalnız bırakamazdım ve Eric'ten tek başına koruya gidip cesedi çıkarmasını istemek ayıp olurdu. Gerçi Eric'e ayıp gelmezdi. Zaten muhtemelen Pam'i gönderirdi. Sıkıntıyla iç çektim.

6

SABAH ALTIDA HUNTER YATAĞIMA TIRMANDI. “SOOKIE Teyze,” diye seslendi, muhtemelen fısıltı olduğunu zannettiği bir sesle. Zihinsel iletişimin tam zamanıydı ama Hunter bu sefer yüksek sesle konuşmaya karar vermişti.

“Hı?”

Kötü bir rüya olmalıydı bu.

“Çok tuhaf bir rüya gördüm,” dedi Hunter.

“Hı hı.” Belki de rüya içinde rüyaydı.

“Odama uzun boylu bir adam geldi.”

“Ee?”

“Kız gibi uzun saçları vardı.”

Dirseklerimin üzerinde doğrulup Hunter’a baktım. Korkmuş görünmüyordu.

“Öyle mi?” dedim. Ağzımdan düzgün bir kelime çıkmıştı en azından. “Ne renk?”

“Sarı,” dedi Hunter, biraz düşündükten sonra. Beş yaşında çoğu çocuğun renkleri ayırmakta zorlanabileceğini o zaman fark ettim.

Sarı demek, ah. “Peki ne yaptı?” diye sordum. O arada, yatakta doğrulmaya çalışıyordum. Dışarıda gökyüzü daha yeni yeni aydınlanıyordu.

“Bana baktı ve gülümsedi,” dedi Hunter. “Sonra dolaba girdi.”

“Hım,” dedim belirsizce. Emin olamazdım (tekrar karanlık çökünceye kadar) fakat anlaşılan Eric, dolaptaki gizli yerine girmiş ve gündüz uykusuna yatmıştı.

“Tuvalete gidiyorum,” dedi Hunter ve bir sıçrayışta yataktan inip banyoya girdi. Bir dakika sonra sifonu çektiğini duydum, sonra ellerini yıkadı. Ya da en azından bir saniyelğine musluğu açtı. Kaçırdığım uyku saatlerine hayıflanarak kendimi tekrar yastıklara bıraktım. Hunter banyodan çıktığında, büyük bir irade gücüyle kalkıp mavi geceliğimin üstüne sabahlığımı aldım, terliklerimi ayağıma geçirip banyoya girdim.

Birkaç dakika sonra mutfakta oturuyorduk. Hava tam aydınlanmadığı için ışığı yakmam gerekmişti. Doğrudan kahve demliğine yürüdüm ve bir not buldum. Elyazısını tanıdığım anda içim mutlulukla doldu. Sabahın köründe kalktığıma huysuzlanmak yerine, küçük kuzenimle zaman geçirdiğim için de kendimi mutlu hissetmeye başlamıştım. Notta, “Aşkım, aklıma düştün, şafağın sökmesine yakın seni uyandırmaya geldim. Evini tuhaf erkeklerle dolu buldum. Üst katta bir peri,

alt katta bir çocuk... Ne yapalım, kadınımanın odasında biri olmadığı sürece bu kadarına katlanacağım artık. Uyandığımda konuşmamız gerek,” yazıyordu. Altında Eric’in imzası vardı.

Benimle acilen ne konuşmak istediğini merak etmemeye çalışarak notu kenara koydum ve kahve makinesinin fişini taktım. “Krep seversin umarım,” dedim Hunter’a. Yüzü aydınlandı. Bardağını mutlu mutlu pat diye masaya bırakınca, kenarından portakal suyu döküldü. Ona sert bir bakış atmaya hazırlanıyordum ki yerinden fırlayıp kağıt havlu aldı. Masayı temizlemekten ziyade, silme işini oyuna çevirdi ama bu da bir şeydi.

“Krepe bayılırım,” dedi. “Kendin krep yapabilir misin? Buzluktan çıkmıyorlar mı?”

İçimden güldüm. “Hayır. Ben yapacağım.” Krep hamurunu hazırlamam beş dakika sürdü, o arada tavadaki yağ kızmıştı. Yağa önce biraz salam koydum, Hunter’ın heyecanı görül-meye değerdi.

“Gevşek sevmiyorum,” dedi.

Çıtır çıtır olacağına söz verdim, zaten ben de öyle sevi-yordum.

“Harika kokuyor kuzen,” dedi Claude. Kapıda dikiliyordu, sabahın bu saatinde birinin görünebileceği kadar yakışıklı görünüyordu. Vişneçürüğü renginde bir Louisiana Üniversitesi tişörtü ve siyah bir şort giymişti.

“Sen kimsin?” diye sordu Hunter.

“Sookie’nin kuzeni Claude’um.”

Bunun saçları da kız gibi uzun, dedi Hunter.

Evet ama erkek. Diğeri gibi. “Claude, bu benim diğerku-
nim Hunter,” dedim. “Hatırlıyorsun değil mi, sana geleceğini
söylemiştim.”

“Annesi...” diye başladı Claude. Hunter’a çaktırmadan,
başımı iki yana salladım.

Claude her an saçmalayabilirdi. Mesela “...biseksüeldi,” di-
yebilirdi. Ya da “...albino Waldo tarafından New Orleans’taki
mezarlıkta öldürülmüştü, değil mi?” diyebilirdi. Söylenenler
doğru olsa da Hunter’ın duymasına hiç gerek yoktu.

“Yani hepimiz kuzeniz,” dedim. “Bizimle kahvaltı etmek
istediğini mi söylemeye çalışıyordun Claude?”

“Evet, lütfen,” dedi kibarca, sonra bana sormadan kendine
kahve koydu. “Eğer yeterince krep varsa tabii. Bu genç adam
hepsini yiyebilirmiş gibi duruyor.”

Hunter buna bayıldı. Claude’la kaç krep yiyebilecekleri
üzerine iddialaşmaya başladılar. Claude’un Hunter’la böy-
le kolayca iletişim kurmasına şaşmışım. Gerçi çocuğu hiç
çabalamadan etkilemesinde şaşılacak bir şey yoktu. Claude,
insanları etkilemekte ustaydı.

“Bon Temps’da mı yaşıyorsun Hunter?” diye sordu Claude.

“Hayır,” dedi Hunter, bu fikrin saçmalığına gülerek.
“Babamla yaşıyorum.”

Tamam, bu kadar samimiyet yeterdi. Herhangi bir doğa-
üstünün, Hunter ve onu özel yapan yeteneği hakkında bir şey
bilmesini istemiyordum.

“Claude, pekmez ve reçeli getirir misin?” dedim. “Şuradaki dolapta.”

Claude dolabı karıştırıp reçelle pekmezi buldu. Hunter koklayıp hangisini istediğine karar versin diye kapaklarını açtı. Krepleri tavaya koydum, biraz daha kahve yaptım, dolaptan tabakları çıkardım ve masayı kursun diye Hunter’a çatal-bıçakların yerini gösterdim.

Tuhaf bir akraba grubuyduk: İki telepat ve bir peri. Kahvaltı sohbeti sırasında, onların, birbirlerinin aslında ne olduğunu anlamalarını engellemem gerekiyordu. Ama bu hiç kolay olmayacaktı. Hunter bana sessizce Claude’un herhalde bir vampir olduğunu, çünkü düşüncelerini duyamadığını söyledi. Ben de bazı insanları da duyamadığımızı söyledim. Claude’un vampir olamayacağını, güneşin doğduğunu ve vampirlerin gün ışığında dolaşamadığını da eklemeyi ihmal etmedim.

“Dolapta bir vampir var,” dedi Hunter, Claude’a. “Gündüz olduğu için çıkamıyor.”

“Hangi dolapta?” diye sordu Claude.

“Benim odamdaki dolapta. Gelip bakmak ister misin?”

“Hunter,” dedim, “vampirler gündüzleri rahatsız edilmek istemez. Onu kendi haline bırakmamız lazım.”

“Eric mi?” diye sordu Claude. Eric’in evde olması fikri onu heyecanlandırmıştı. Lanet olsun.

“Evet,” dedim. “Oraya giremeyeceğini biliyorsun, değil mi? Sana zor kullanmam gerekmiyordur herhalde.”

Gülümsedi. “Zor kullanmak mı? Bana mı?” dedi, dalga geçerek. “Ha ha. Ben bir periyim. Biz insanlardan daha güçlüyüz.”

Peki nasıl oldu da perilerle olan savaşta pek çok peri ölürken ben hayatta kaldım, diyecektim az kalsın. Neyse ki demedim. Dilimin ucuna gelenleri yuttuğum iyi olmuştu çünkü bir an sonra Claude’un yüzünün aldığı ifadeye bakılırsa, kimlerin öldüğünü o da hatırlamıştı. Ben de Claudine’i çok özlüyordum, bunu ona söyledim.

“Üzgünsünüz,” dedi Hunter, kesin bir şekilde. Hepsini, onun önünde düşünülmemesi gereken tüm bu şeyleri duyuyordu.

“Evet, Claude’un kız kardeşini hatırladık,” dedim. “Öldü ve onu çok özlüyoruz.”

“Annem gibi,” dedi. “Peri ne?”

“Evet, annen gibi.” Bir bakıma. Tek ortak noktaları, şu anda ikisinin de ölü olmasıydı aslında. “Peri, özel bir varlık. Şimdilik bundan bahsetmeyeceğiz.”

Claude’un nasıl meraklandığını anlamak için telepat olmaya gerek yoktu. Koridordaki banyoya gitmek için kalktığında, biraz oyalanıp onun peşinden gittim. Claude’un adımları yavaşladı ve Hunter’ın odasının açık kapısının önünde durdu.

“Yürümeye devam et,” dedim.

“Bir göz atamaz mıyım? Beni fark etmez bile. Çok yakışıklı olduğunu duymuştum. Sadece bir bakacağım.”

“Hayır,” dedim. Claude evden çıkana kadar bu kapıyı gözümün önünden ayırmasam iyi ederdim. Bir bakacakmış, kıcımın kenarı!

“Kıcınla ilgili ne dedin Sookie Teyze?”

“Ah. Üzgünüm Hunter. Kötü bir kelime söyledim.” Aslında o kelimeyi sadece düşündüğümü Claude’un anlamasını istemiyordum. Banyo kapısını kapatırken onun güldüğünü duydum.

Claude banyoda o kadar uzun kaldı ki Hunter’ı dışlarını fırçalaması için kendi banyoma götürmem gerekti. Merdiven basamaklarının gıcırdadığını, ardından yukarıdan gelen televizyon sesini duyunca nihayet biraz gevşeyebildim. Hunter’ın giyinmesine yardım ettim. Sonra ben de giyindim ve Hunter büyülenmiş gibi izlerken biraz makyaj yaptım. Anlaşılan Kristen, makyaj yaparken çocuğun izlemesine hiç izin vermemişti. Hunter, makyajın sihirli bir işlem olduğunu düşünüyordu.

“Gelip bizimle yaşasana Sookie Teyze,” dedi.

Teşekkürler Hunter. Ama ben burada yaşamayı seviyorum. Burada bir işim var.

Başka iş bulursun.

“Aynı şey olmaz. Burası benim evim, burayı seviyorum. Buradan ayrılmak istemiyorum.”

Ön kapı çalındı. Remy, Claude’u almak için bu kadar erken gelmiş olabilir miydi?

Fakat kapıda beni başka bir sürpriz bekliyordu. Daha doğrusu bir felaket. Özel Ajan Tom Lattesta, ön taraçamda dikiliyordu.

Hunter da anında kapıya koşmuştu tabii. Bütün çocuklar böyle yapmaz mı? Babasının geldiğini düşünmemişti, Remy'nin ne zaman geleceğini bilmiyordu. Sadece kapıda kimin olduğunu öğrenmek istiyordu.

“Hunter,” dedim onu tutup. “FBI ajanı geldi. Adı Tom Lattesta. Bunu aklında tutabilir misin?”

Hunter tereddütlü görünüyordu. İsmi birkaç kez tekrarladı, sonunda doğru telaffuz etti.

“Aferin, Hunter!” dedi Lattesta. Sıcak davranmaya çalışıyordu ama belli ki çocuklarla arası iyi değildi, sesinden sahtelik akıyordu. “Bayan Stackhouse, bir dakikalığına içeri girebilir miyim?” Arkasına bir göz attım. Yanında başka biri yoktu. Ajanların hep çiftler halinde gezdiklerini zannederdim.

“Sanırım,” dedim soğukça. Hunter'ın kim olduğunu merak ediyordu ama bir açıklama yapmadım. Kimse kimdi, Lattesta'yı ilgilendirmezdi. Evimin arkasında ikinci bir araba daha olduğu da gözünden kaçmamıştı.

“Claude,” diye seslendim, merdivenlerden yukarı. “FBI geldi.” Davetsiz misafirleri evde yalnız olmadığınızdan haberdar etmek daima iyidir.

Televizyonun sesi kesildi ve Claude aşağı indi. Şimdi üstünde kırmızı kahverengi bir tişörtle, toprak rengi pantolon vardı ve ıslak rüyalar ilham eden bir poster gibi görünüyordu. Heteroseksüel Lattesta bile bu görüntü karşısında etkilenmeden edemedi. “Ajan Lattesta, kuzenim Claude Crane,” dedim, gülümsememi bastırmaya çalışarak.

Hunter, Claude ve ben kanepeye oturduk, Lattesta karşımızdaki koltuğa geçti. Bir şey içmek ister mi diye sormuştum.

“Ajan Weiss nasıl?” diye sordum. Rhodes şubesinde çalışan Lattesta’yı geçen sefer evime, New Orleans şubesinde çalışan Weiss getirmişti ve bir dizi korkunç olay neticesinde vurulmuştu.

“İşe döndü,” dedi Lattesta. “Hala masabaşı görevinde. Bay Crane, sizinle daha önce tanışmamıştık sanırım?”

Kimse Claude’u unutmazdı. Kuzenim de bunu gayet iyi biliyordu elbette. “O zevke erişmemişsiniz,” dedi ajana.

Lattesta bir an onun ne demek istediğini çözmeye çalışıp sonunda gülümsedi. “Evet,” dedi. “Dinleyin Bayan Stackhouse, buraya sizinle ilgili soruşturmanın sona erdiğini haber vermeye geldim.”

Ne kadar rahatladığımı anlatamam. Claude’la bakıştık. Tanrı, büyük büyükbabamdan razı olsun. Kim bilir bunu sağlamak için ne kadar para harcamış, kimlerle irtibata geçmişti?

“Nasıl oldu bu?” diye sordum. “Sürmesini istediğinden değil tabii. Neyin değiştiğini merak ettim sadece.”

“Görünen o ki çok güçlü insanları tanıyormuşsunuz,” dedi Lattesta, beklenmedik bir terslikle. “Hükümetten biri, sizi korumasına aldı. Adınızın halka açıklanmasını istemiyor.”

“Ve siz de Louisianâ’dan buraya, bunca yolu bana bunu söylemek için geldiniz,” dedim, bunu çok saçma bulduğumu belli eden bir tonla.

“Hayır, onca yolu, şu silahlı çatışmanın duruşmasına katılmak için geldim.”

Tamam. Böylesi daha mantıklıydı. “Sizde telefonum yok muydu? Arasanız da olurdu. Beni artık soruşturmayacağınızı söylemek için bizzat gelmeniz mi gerekiyordu?”

“Sende bir terslik var,” dedi. Maskesi düşmüştü. Böylesi daha iyiydi, şimdi en azından içiyle dışı aynı olmuştu. “Sara Weiss seninle tanıştıktan sonra bir tür... Manevi değişim yaşadı. Seanslara falan katılmaya, paranormal olaylarla ilgili kitaplar okumaya başladı. Kocası onun için endişeleniyor. Ofis onun için endişeleniyor. Müdürü onu yeniden saha görevine vermekte tereddüt ediyor.”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Fakat bu konuda yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum.” Bir an durup düşündüm. Tom Lattesta öfkeli gözlerini yüzüme dikmişti. Aklından da öfkeli düşünceler geçiyordu. “Ona gitsem ve yaptığımı sandığı şeyleri yapamadığımı söylesem bile bir işe yaramaz. Neye inanıyorsa, ona inanmaya devam eder. Ve ben de neysem oyum.”

“Kabul ediyorsun yani?”

FBI artık benimle ilgilenmediğine göre, ne düşündüğü önemli değildi. Yine de kendimi kötü hissettim. Lattesta bu konuşmayı kaydediyor olabilir miydi acaba?

“Neyi kabul ediyorum?” diye sordum. Ne diyeceğini gerçekten merak ediyordum. Evime ilk geldiğinde benim yeteneğime inanıyordu. Benim sayemde FBI’da hızla yükseleceğini düşünüyordu.

“İnsan bile olmadığını.”

A-ha. Buna gerçekten inanıyordu. Onu tiksindiriyordum. Sam’in nasıl hissettiğini daha iyi anlamaya başlamıştım.

“Gözüm üzerinde Bayan Stackhouse. Bu görevden alındım ama başka bir soruşturmayla aranda bağlantı kurabilmek için elimden geleni yapacağım. Sen normal değilsin. Şimdi gidiyorum, umarım sen...” Lafını bitirmeye fırsatı olmadı.

“Sookie Teyzem hakkında kötü şeyler düşünme,” dedi Hunter öfkeyle. “Sen kötü bir adamsın.”

Daha iyi ifade edilemezdi. Yine de Hunter’ın, kendi iyiliği için, ağzını açmamasını tercih ederdim. Lattesta kağıt gibi bembeyaz oldu.

Claude güldü. “Senden korktu,” dedi Hunter’a. Claude’a göre, tüm bunlar komik bir şakadan ibaretti. İçimden bir ses, onun Hunter’ın ne olduğunu çoktan anladığını söylüyordu.

Diğer yandan, Lattesta’nın kini, benim için ciddi bir tehlike olabilirdi.

“İyi haberi vermek için buraya kadar geldiğiniz için teşekkürler Ajan Lattesta,” dedim, elimden geldiğince yumuşak bir sesle. “İyi yolculuklar. Baton Rouge ya da New Orleans’a veya her nereye uçacaksınız, iyi uçuşlar.”

Lattesta bu arada çoktan ayağa kalkmış, ben lafımı bitirdiğimde kapıdan çıkmıştı bile. Hunter’ı Claude’a bırakıp peşinden gittim. Lattesta basamaklardan inmiş arabasına yürüyor, cebindeki bir şeyle uğraşıyordu. Cebindeki ses kayıt cihazını

kapattı. Derken arkasında olduğumu fark etti, öfkeli gözlerle bana döndü.

“Bir çocuğu kullanıyorsun,” dedi. “Bu çok alçakça.”

Ona sert bir bakış attım. “Hunter’ın yaşlarındaki kendi küçük oğlunun otistik olmasından endişeleniyorsun,” dedim. “Katıldığın duruşmanın senin için ve belki Ajan Weiss için de iyi sonuçlanmayabileceğinden korkuyorsun. Claude’dan etkilendiğin için kendine kıızıyorsun. Louisiana Vampir Bürosu’na naklini istemeyi düşünüyorsun. Bu soruşturmayı engelleyecek kadar güçlü insanlar tanıdığım için sinirden köpürüyorsun.”

Lattesta eğer arabanın metaline gömülebilecek olsaydı bunu yapardı. Kibrime yenilmekle aptallık etmişim. Ona tek kelime etmemeli, çekip gitmesine izin vermeliydim.

“Keşke FBI’ın bana dokunamamasını sağlayanın kim olduğunu sana söyleyebilseydim,” dedim. “Korkudan üç buçuk atardın.” Battı balık yan gider, ne yapalım artık. Arkamı dönüp ön basamakları çıktım ve eve girdim. Bir an sonra da hızla uzaklaşan arabanın sesini duydum. Güzelim çakıllarım muhtemelen mahvolmuştu.

Hunter’la Claude’u mutfakta gülüşürken buldum. Hala köpüklü olan bulaşık suyunda, pipetle baloncuklar yapıyorlardı. Hunter, üst raflara ulaşmak için kullandığım taburenin üstünde ayakta duruyordu. Umulmadık derecede hoş bir manzaraydı.

“Eee kuzen, adam gitti mi?” diye sordu Claude. “Aferin Hunter. Bence bu suyun altında göl canavarı var.”

Hunter daha hızlı üfledi ve baloncuklar perdelere kadar çıktı. Neşeyle güldü.

“Tamam çocuklar, bu kadar yeter,” dedim. Oyun kontrolden çıkmak üzereydi. Saate bir göz attım. Hunter sabahın köründe hortladığı için saat daha dokuzdu. Remy’nin ancak akşama doğru gelmesini bekliyordum.

“Hadi, parka gidelim Hunter.”

Claude, oyunlarına son verdiğim için hayalkırıklığına uğramıştı. Hunter ise bir yere gideceği için heyecanlanmıştı. Softball eldivenimi ve topu aldım. Hunter’ın ayakkabılarını yeniden bağladım.

“Ben de davetli miyim?” diye sordu Claude. Biraz alınmış görünüyordu.

“Elbette gelebilirsin,” dedim şaşkınlıkla. “Harika olur. İstersen sen de kendi arabanı al çünkü sonra ne yapacağımızı bilmiyorum.” Kendinden başka kimseyi düşünmeyen bencil kuzenim, belli ki Hunter’la vakit geçirmekten hoşlanmıştı. Bundan hoşlanacağı hiç aklıma gelmezdi. Aslına bakarsanız, onun da aklına geldiğini sanmıyordum. Parka gitmek için yola çıktık, Claude da Impala’sıyla bizi takip etti.

Derenin iki yanında uzanan Monolya Çayı Parkı’na gittim. Burası, ilkokulun yakınındaki küçük parktan daha güzeldi. Parkta fazla bir şey yoktu, sonuçta Bon Temps zengin bir kasaba değildi. Ama kaydırak, salıncak, tahterevalli falan vardı tabii. Beş yüz metrelik bir yürüyüş yolu yapılmış, ağaçların arasına piknik masaları serpiştirilmişti. Hunter’ın ilgisini, tır-

manma duvarı çekti. İlk kez böyle bir şey görüyormuş gibi bakıyordu. Belki de hiç görmemişti. Red Ditch, Bon Temps'dan daha küçük ve daha fakirdi.

Hunter'ın maymun gibi tırmandığı ortaya çıktı. Claude hemen dibinde, bir terslik olursa onu tutmak için hazır bekliyordu. Öyle yapan ben olsaydım Hunter'ın canı sıkılırdı. Nedenini tam bilmiyordum. Ama öyle olduğunu biliyordum bir şekilde.

Tam Hunter'ı tırmanma duvarından inip top oynamaya ikna etmiştim ki bir araba yanaştı. İçinden Tara indi, ne yaptığımıza bakmak için yanımıza geldi.

“Arkadaşın kim Sookie?” diye seslendi.

Üzerindeki dar bluz yüzünden, ögle yemeği için bara geldiği günkünden biraz daha iri görünüyordu. Giydiği şortun beli, göbeğinin altında duruyordu. Şu sıralar Thornton-du Rone çiftinin maddi durumunun pek parlak olmadığını biliyordum ama umarım Tara, bu yakınlarda, gerçek hamile giysilerine biraz para ayırabilirdi. Ne yazık ki kendi butiğinde hamile giysileri satılmıyordu.

“Bu benim kuzenim Hunter,” dedim. “Hunter, bu da benim arkadaşım Tara.” Salıncakta sallanan Claude da yanımıza geldi. “Tara, bu da diğer kuzenim Claude.”

Tara'yla çocukluk arkadaşydık, dolayısıyla beni yıllardır tanıyor ve tüm ailemi biliyordu. Ama buna rağmen, hiç renk vermeden Hunter'a sıcak bir şekilde gülümsedi. Sonra bu gülümseme, Claude'a döndü. Onu striptiz yaparken izlemişti, tanımaması mümkün değildi ama yine renk vermedi.

“Kaç aylık?” diye sordu Claude.

“Doğuma üç ay kaldı,” dedi Tara, içini çekerek. Yabancıların ona özel sorular sormasına alışmaya başlamıştı. Daha önce bana, hamilelikle birlikte sohbet sınırlarının ortadan kalktığını söylemişti. “İnsanlar sana her şeyi soruyorlar,” demişti. “Ve kadınlar, tüyler ürpertici doğum hikayeleri anlatıyorlar.”

“Cinsiyetini bilmek ister misin?” diye sordu Claude.

Ama bu kadarı da fazlaydı. “Claude,” dedim, azarlayıcı bir tonla. “Bu çok kişisel.”

Perilerin özel hayata yaklaşımı insanlardan daha esnekti.

“Özür dilerim,” dedi Claude, samimiyetsiz bir şekilde. “Gysi almadan önce cinsiyeti bilmek istersin diye düşündüm. Cinsiyetine göre renge karar vereceksin, değil mi?”

“Evet,” dedi Tara. “Söyle lütfen, cinsiyeti ne?”

“İkisi de,” dedi Claude gülümseyerek. “İkizin olacak. Biri kız, diğeri oğlan.”

“Doktorum sadece bir kalp sesi duydu,” diye ona kibarca yanıldığını söyledi Tara.

“O zaman doktorun aptalın teki,” dedi Claude neşeyle. “İki bebeğin var. İkisi de canlı ve sağlıklı.”

Tara buna ne karşılık vereceğini bilemiyor gibiydi. “Bir sonraki ziyaretimde daha dikkatli bakmasını söylerim,” dedi sonunda. “Sookie’ye sonucu haber veririm, sana anlatır.”

Neyse ki Hunter bu sohbetle ilgilenmiyordu. Topu havaya fırlatıp yakalamayı yeni öğrenmişti. Şu anda da softball eldive-

nini minik eline geçirmekle cebelleşiyordu. “Beyzbol oynuyor musun Sookie Teyze?” diye sordu.

“Softball,” dedim. “Softball oynadım. Sağ kanatta. Yani sahanın sağ tarafında duruyor, vurucu topu benim tarafıma attığında yakalıyor ve atıcıya ya da hangi oyuncu uygunsa ona atıyordum.”

“Teyzen, Dişi Kartallar takımının en iyi sağ kanat oyuncusuydu,” dedi Tara, Hunter’la göz göze gelmek için çömelerek.

“Eh, bayağı eğlenceliydi,” dedim.

“Sen de mi softball oynadın?” diye sordu Hunter, Tara’ya.

“Hayır, ben maçları izlemeye gidip Sookie’ye tezahürat yapardım,” dedi Tara. Doğru söylüyordu. Çok iyi bir arkadaştı.

“Al bakalım Hunter,” dedi Claude, topu fırlatarak. “Git, al ve bana geri at.”

İkisi isabetsiz atışlar yaparak parkta koşturmaya başladı. Çok güzel vakit geçiriyorlardı.

“Vay vay vay,” dedi Tara. “Garip akrabalar bulmak gibi bir alışkanlığın var Sookie. Bir kuzen ha? Nereden buldun bu kuzeni? Jason’ın gizli oğlu falan değildir umarım.”

“Hadley’nin oğlu.”

“Ne? Vay canına.” Tara’nın gözleri kocaman açıldı. Annesiyle benzerlik kurmaya çalışarak Hunter’a tekrar baktı. “Babası o değil ama? Bu imkansız.”

“Hayır,” dedim. “Claude Crane. O da kuzenim.”

“Onun da Hadley’nin oğlu olduğunu söyleme,” dedi Tara gülerek. “Benim bildiğim, senin tek kuzenin vardı. O da Hadley’ydi.”

“Ah... Evlilik dışı diyelim,” dedim. Büyükanneimin saygınlığına gölge düşürmeden açıklamam imkansızdı.

Tara, Claude konusundan rahatsız olduğumu fark etti.

“Şu senin uzun boylu sarışınla işler nasıl gidiyor?”

“İyiyiz,” dedim, temkinli bir şekilde. “Sağa sola bakmıyorum.”

“Bakma da zaten. Hangi aklı başında kadın, Eric gibi biriyle birlikte olabilecekken başka birine bakar ki? Eric hem yakışıklı hem akıllı.” Tara’nın sesi hüzünlüydü. Eh, JB yakışıklıydı en azından.

“Eric, canı istediğinde belanın ta kendisi olabiliyor. Hem de ne bela!” Eric’le beraberken başka biriyle çıktığımı hayal ettim. “Başka biriyle görüşmeye kalkarsam Eric onu...”

“...Öldürür mü?”

“Bundan pek mutlu olmayacağı muhakkak,” dedim, durumu hafifleterek.

“Sorun ne, anlatmak ister misin?” Tara elini benimkinin üstüne koydu. Dokunmaktan pek hoşlanmazdı, o yüzden bunun anlamı büyüktü.

“Doğruyu söylemek gerekirse Tara, sorunun ne olduğundan emin değilim.” Ters giden bir şey olduğuna dair içimde güçlü bir his vardı. Ama parmağımı sorunun üzerine koyamıyordum bir türlü.

“Doğüstüler?” dedi Tara.

Omuz silktim.

“Artık işe dönmem gerek,” dedi. “Bugün dükkanı benim yerime McKenna açtı. Daha fazla geç kalmayayım da ihtiyacım olduğunda ondan yine yardım istemeye yüzüm olsun.” Böylece vedalaştık. Birden aklıma geldi, Tara’ya bir bebek partisi düzenlemem gerekiyordu. Daha önce nasıl düşünememiştim. Hemen harekete geçmeliydim. Sürpriz yapardım ve yiyecekleri kendim hazırlardım... Ah, bu arada insanlara, Tara’yla JB’nin ikiz beklediğini de haber vermeliydim. Claude’un haklılığından bir an bile şüphe etmemiştim.

Bir ara da koruya gitmeye karar verdim. Yarın yalnız olacaktım. Yarın gidebilirdim mesela. Heidi’yle Basim’in görme ve koku duyularının benimkinden daha keskin olduğuna şüphe yoktu. Yine de gidip etrafa kendim bir göz atmak istiyordum. Kafamı kurcalayan bir şey vardı. Bir tür hatıra gibi. Ama hatıra değil aslında... Koruyla ilgili bir şey... Koruda yaralı bir adamla ilgili... İçimdeki bu hislerden kurtulmak için başımı iki yana salladım ve neredeyse aynı anda, artık bizimkilerin seslerini duyamadığımı fark ettim.

“Claude,” diye seslendim.

“Buradayız.”

Çalıların yanından dolaşıp öbür tarafa geçtim ve periyle minik telepatın atıklarıncaaya bindiklerini gördüm. Tam olarak atıklarınca sayılmazdı, ben öyle diyordum sadece. Daire şeklinde bir taban vardı, üzerinde birkaç çocuk ayakta durur,

diğerleri de kenarlardan iterek koşardı. Çocukların gücüne göre bir süre döner, sonra dururdu. Fakat Claude bayağı hızlı itiyordu. Hunter dönerken eğleniyordu ama yüzündeki gülümsemede hafif bir gerginlik de yok değildi. Zihnine bir göz attım, hoşnutluğun altından korku dalgaları yayılıyordu.

“Hey, Claude,” dedim, sakın bir sesle. “Bir çocuk için bu kadar hız yeter.” Claude istemeye istemeye itmeyi kesti. O da çok eğleniyordu.

Hunter uyarıma burun kıvrırsa da nasıl rahatladığını zihninden okuyabiliyordum. Claude kulübü açmak için artık Monroe’ya gitmesi gerektiğini söylediğinde, Hunter, ona sarı-larak “Ne tür bir kulüp?” diye sordu. Claude’a bir bakış attım ve Hunter kafamda bir şey göremesin diye zihnimi boşalttım.

“Sonra görüşürüz küçük bey,” dedi Claude ve Hunter’a sarıldı.

Erken bir öğle yemeğinin vakti gelmişti, Hunter’a McDonald’s’ta bir ziyafet çekmeye karar verdim. Babası fast-food’un yasak olduğuna dair bir şey söylememiştii, ben de bir kereden bir şey olmaz diye düşündüm.

Hunter çocuk menüsüne bayıldı. Menüden çıkan arabayı masanın kenarında sürüp durdu. Arabayı izlemekten yorgun düşmüştüm, neyse ki sonunda oyun bölümüne gitmek istedi. Kenardaki bankta oturup onu izledim. On dakika kadar, tünellere girip çıkarak, rampadan kayarak eğlendi. Derken bir kadın, yanında Hunter’ın yaşlarında bir çocukla oyun alanına geldi.

Kafamda tehlike çanları çalmaya başlasa da yüzüme bir gülümseme yapıştırıp sorun çıkmamasını umdum.

İki çocuk birkaç saniye birbirini tarttıktan sonra, küçük oyun alanında bağrıışarak koşturmaya başladı. Biraz rahatladım. Diğer anneye gülümsedim ama kadın kendi düşüncelerine gömülmüştü ve kötü bir sabah geçirdiğini anlamak için zihnine bakmam gerekmiyordu. Kurutucusu bozulmuştu ve en az iki ay daha, yenisini alacak parası olmayacaktı.

“En küçük çocuğunuz mu?” diye sordum, ilgili görünmeye çalışarak.

“Evet, dört kardeşin en küçüğü,” dedi. Kadının cevabı, kurutucuyu neden bu kadar dert ettiğini de açıklıyordu. “Diğerleri, minikler beyzbol takımının antrenmanında. Yakında yaz tatili başlayacak ve üç ay boyunca hepsi evde olacak.”

Ah. Ne denirdi ki buna?

Ben karşılık vermeyince yine kendi kasvetli düşüncelerine gömüldü. Ben de zihninden uzak durmak için elimden geleni yaptım. Ama bunun için mücadele etmem gerekiyordu. Çünkü zihni, mutsuzlukla dolu bir kara delik gibi beni içine çekiyordu.

Hunter gelip kadının önünde durdu, şaşkınlıkla ona baktı.

“Merhaba,” dedi kadın, kendini zorlayarak.

“Gerçekten kaçmak mı istiyorsun?” diye sordu Hunter.

Ah, hayır. “Hunter, hemen gitmemiz gerekiyor,” dedim aceleyle. “Hadi gel. Geç kaldık. Çok geç kaldık.” Ve Hunter’ı

kucakladığım gibi oradan uzaklaştım. Çırpınıyor, itiraz ediyordu, üstelik görüldüğünden daha ağırdı. Hatta bacağıma bir tekme attı, neredeyse onu düşürecektim.

Oyun bölümündeki anne, ağzı açık bir halde arkamızdan bakakalmıştı. Oğlu da kadının yanına geldi. O da oyun arkadaşının apar topar götürülmesine şaşırılmıştı.

“İstemiyorum işte,” diye bağırdı Hunter. “Niye gidiyoruz?”

Gözlerinin içine baktım. “Hunter, arabaya binene kadar sessiz ol,” dedim, her bir kelimeyi vurgulayarak. Kucağımda çığlık çığlığa bağırarak bir çocukla restorandan çıkarken herkes dönüp bize bakmıştı ve bu ilgiden hoşlandığımı söyleyemedim. Aralarında birkaç da tanıdık gözüme çarpmıştı, daha sonra sorularına cevap vermem gerekecekti. Hunter’ın hatası değildi ama bu, şu anda beni yumuşatmaya yetmiyordu.

Hunter’ın emniyet kemerini bağlarken bugün onu çok yorduğumu ve fazla heyecanlandığımı fark ettim. Bir daha böyle bir hata yapmayacaktım. Minik beyninin zıp zıp zıpladığını hissedebiliyordum neredeyse.

Hunter bana kırgın kırgın bakıyordu. “Gitmek istemiyordum, eğleniyordum,” dedi yine. “Arkadaşımla oynuyordum.”

Yüzüne bakmak için koltukta yan döndüm. “Hunter, arkadaşının annesine, senin farklı olduğunu anlamasına sebep olacak bir şey söyledin.”

Söylediğimin doğru olduğunu kabul edecek kadar mantıklıydı. “O kadın manyak,” diye mırıldandı. “Anneler, çocuklarını bırakıp giderler mi?”

Kendi annesi de onu bırakıp gitmişti.

Bir an durup ne diyebileceğimi düşündüm. Sonunda bu konuya hiç girmemeye karar verdim. Hadley, Remy'yle Hunter'ı terk etmiş ve ölmüştü. Artık geri dönemezdi. Acı da olsa gerçek buydu. Durumu değiştirmek için yapabileceğim bir şey yoktu. Remy benden, Hunter'ın bundan sonraki hayatını kolaylaştırmamı istemişti.

"Hunter, farklı olmanın zorluğunu biliyorum. Ben de aynı şeyleri yaşadım. O kadının ne düşündüğünü duydun ve yüksek sesle söyledin."

"O da söylüyordu ama! Kafasının içinde."

"Yüksek sesle değil."

"Söylediği buydu."

"Kafasında." Ne dediğimi anlamıştı, inat ediyordu sadece. "Hunter, sen daha çok küçüksün, biliyorum. Ama hayatını kolaylaştırmak istiyorsan, konuşmadan önce düşünmen gerek."

Hunter'ın gözleri kocaman açılmış, yaşlarla dolmuştu.

"Önce düşünmelisin ve çenenin tutmalısın."

Pembe yanaklarından iki iri damla süzüldü. Ah, Tanrım!

"Kafalarında duyduğun şeylere dayanarak insanlara sorular soramazsın. Mahremiyetten bahsetmiştik ya hani, hatırladın mı?"

Önce tereddütle, sonra daha kararlı bir şekilde başını salladı. Hatırlıyordu.

"İnsanlar, hem büyükler hem de çocuklar, eğer senin onların düşüncelerini okuduğunu öğrenirlerse bundan çok rahat-

sız olurlar. Çünkü bir insanın kafasının içindekiler, ona özeldir. Çok çişinin geldiğini düşünüyorsun diyelim, birinin sana bunu söylemesi hoşuna gider mi?”

Bana kötü kötü baktı.

“Gördün mü? Hiç hoş değil. Doğru mu?”

“Evet,” dedi isteksizce.

“Ben, senin mümkün olduğunca normal bir hayatın olsun istiyorum,” dedim. “Böyle bir farklılıkla büyümek zor...” Bir an durup sordum. “Herkesin görebildiği bir problemi olan çocuklar tanıyor musun?”

Biraz düşündü, sonra başını salladı. “Jenny Vasco,” dedi. “Yüzünde kocaman bir iz var.”

“Bir bakıma aynı şey. Fakat sen farklılığını gizleyebilirsin, Jenny ise gizleyemez,” dedim. Jenny Vasco için üzülmüştüm bu arada. Ve küçük bir çocuğa, sinsilik etmeyi, sır saklamayı öğretmek de üzücüydü. Fakat dünya, beş yaşında bir telepata henüz hazır değildi ve büyük ihtimalle, asla hazır olmayacaktı.

Onun mutsuz, gözyaşlarıyla lekelenmiş minik yüzüne bakarken, kendimi kötü, yaşlı bir cadı gibi hissettim. “Hadi, şimdi eve gidip bir hikaye okuyalım,” dedim.

“Bana kızdın mı Sookie Teyze?” dedi. Her an hıçkırı hıçkırı ağlamaya başlayacak gibiydi.

“Hayır,” dedim. Gerçi tekmelenmek biraz canımı sıkımişti. Ama bunu zaten biliyordu, o yüzden söylemeye karar verdim. “Bana vurman hiç hoş değildi Hunter. Fakat artık kızgın de-

ğilim. Aslında senin için bu kadar zor olduğundan, dünyanın geri kalanına kızgıyım.”

Yol boyunca hiç konuşmadı. Eve girdik. Hunter, banyoya gittikten sonra raftan birkaç kitap getirdi ve birlikte kanepeye yerleştik. Daha ilk hikaye bitmeden uyuyakaldı. Onu yavaşça kanepeye yatırdım, ayakkabılarını çıkardım ve kendi kitabımı elime aldım. Hunter uyurken ben de kitabımı okudum. Zaman zaman kalkıp ufak tefek işleri hallettim. Hunter iki saat kadar uyudu. İnanılmaz huzurlu saatlerdi. Gerçi eğer gün boyunca Hunter’la beraber olmasaydım, kesin çok sıkıcı gelirdi.

Makineye çamaşır atıp parmak uçlarımda oturma odasına geri döndüm, uyuyan çocuğun yanında durup ona baktım. Çocuğum olursa, o da mı aynı problemi yaşayacaktı? Böyle olmayacağını umdum. Tabii Eric’le ilişkimiz devamederse, bir çocuğumun olması zaten söz konusu değildi. Yapay döllenme seçeneği dışında. Eric’e, yabancı bir adamdan hamile kalmam konusunda ne düşündüğünü sorduğumu hayal etmeye çalıştım. Ve utanarak söylüyorum, ağzımdan kişner gibi bir ses kaçtı.

Eric bazı açılardan gayet moderndi. Cep telefonunun ona sağladığı konforu, garaj kapılarının uzaktan kumandalarını ve televizyonda haber izlemeyi seviyordu. Fakat yapay döllenme... Yok daha neler. Eric’in estetik ameliyatlara ilgili fikirlerini biliyordum ve içimden bir his, onun yapay döllenmeyi de aynı sınıfa sokacağını söylüyordu.

“Neye gülüyorsun Sookie Teyze?” diye sordu Hunter.

“Ah, yok bir şey,” dedim. “Elmalı kek ve süt ister misin?”

“Dondurma?”

“Ögle yemeğinde kocaman bir hamburger ve patates kızartması yedin, yanında da kola içtin. Bence elmalı kekle yetinsek iyi olur.”

Hunter’a tabak hazırlamaya gitmeden önce DVD’ye *Aslan Kralı* koydum. Televizyonun önünde yere oturup kekini yedi. Filmin yarısında falan sıkıldı (daha önce izlemişti tabii ki), bunun üzerine ona Şeker Diyarı oynamayı öğrettim. İlk eli o kazandı.

İkinci kez oynamaya başlayacaktık ki kapı çaldı. “Babam!” diye bağırdı Hunter. Kapıya fırladı, ben onu durduramadan kapıyı açiverdi. Bir an korktum, neyse ki gelen gerçekten babasıydı. Remy, takım elbisesi, gömleği ve cilalı ayakkabılarıyla kapıda dikiliyordu. O kıyafetle bambaşka biri gibi görünüyordu. Hunter’a, onu sanki günlerdir görmüyormuş gibi gülmüseddi. Bir saniye sonra Hunter, babasının boynuna atılmıştı bile.

İnsanın içini ısıtan bir manzaraydı. Birbirlerine sınıksı sarıldılar. Boğazıma bir yumru oturdu.

Hunter anında şakımaya, Remy’ye Şeker Diyarı, McDonald’s, Claude falan hakkında her şeyi anlatmaya başladı. Remy büyük bir ilgiyle dinliyordu. Arada, şu heyecan fırtınası biraz durulduğunda benimle konuşacağını belirtmek için, bana kısaca gülümseyebildi sadece.

“Hunter, artık gidip eşyalarını toplamak ister misin? Hiçbir şeyi unutma, e mi?” dedi sonunda oğluna. Hunter bana aceleyle gülümseyip arka odaya koştu.

“Nasıldı, iyi gitti mi?” diye sordu Remy, Hunter bizi duyamayacak kadar uzaklaştığında. Gerçi Hunter, bizi yine de “duyuyordu” tabii.

“Evet, iyiydi sanırım. Çok usluydu,” dedim. Tekme konusunu kendime saklamaya karar vermiştim. “McDonald’s’ın oyun alanında ufak bir problem yaşadık. Bu da sanırım iyi bir konuşma yapmamıza vesile oldu.”

Sırtına aniden ağır bir yük yüklenmiş gibi, Remy’nin omuzları çöktü. “Bunun için üzgünüm,” dedi. Ve kendimi tekmelemek istedim!

“Hayır, hayır, yardım etmemi istediğin konuyla ilgiliydi. Endişelenme, böyle şeyler olması normal,” dedim hemen. “Kuzenim Claude buradaydı, parkta Hunter’la çok güzel oynadılar. Ben de hep yanlarındaydım.” Remy’nin, Hunter’ı önüme çıkan ilk yetişkine teslim edip kendi işime baktığımı düşünmesini istemiyordum. Onun endişesini gidermek için söyleyecek güzel şeyler bulmaya çalıştım. “Yemeklerini güzel güzel yedi ve gayet iyi uyudu. Sabahları biraz erkenci.” Remy güldü.

“Bilmez miyim?”

Eric’in gün doğarken dolabın altındaki gizli yerine girdiğini, Hunter’ın onu birkaç dakikalığına gördüğünü söylemek için ağzımı açtım. Ama bir de Eric’ten bahsedersen, çok fazla

erkek bahsi olacağını düşünüp duraksadım. Claudé'dan daha yeni bahsetmiştik ve Remy, bunu duyduğuna pek de memnun olmamıştı. Tipik baba tavrıydı galiba.

“Tören nasıldı? Bir aksaklık falan olmadı, değil mi?” Cenazeyle ilgili ne sorulur ki?

“Kimse kendini mezarın üstüne fırlatıp bayılmadı en azından,” dedi Remy. “Bütün çocukların hemen alıp götürmek istediği bir yemek masası yüzünden ufak bir tartışma çıktı.”

Başımı salladım. Yıllar boyunca, miras meseleleriyle ilgili bir sürü kasvetli düşünce duymuştum ve büyükanmem öldüğünde, ben de Jason'la benzer problemler yaşamıştım. “Sıra eşyaları paylaşmaya geldiğinde, insanlar her zaman en kibar yüzlerini takınmıyorlar.”

Remy'ye bir şey içmek ister mi diye sordum, gülümseyerek geri çevirdi. Belli ki bir an evvel oğluyla baş başa kalmak istiyordu. Beni Hunter'ın davranışlarıyla ilgili soru yağmuruna tuttu. Ben de Hunter'ı bol bol övdüm. Hunter zor bir çocuk değildi ve bu gerçekten bir lütuftu.

Birkaç dakika sonra Hunter, sırt çantasıyla oturma odasına döndü. Her ihtimale karşı odayı bir de ben kontrol ettim, onun gözünden kaçan iki Duplo buldum. Öğleden sonra okuduğum, yarım kalan hikayeyi sevmişti. Devamını babası ona evde okusun diye kitabı da sırt çantasına koydum. Birkaç teşekkür ve Hunter'dan sürpriz bir kucaklamanın ardından gittiler.

Remy'nin eski kamyoneti araba yolumda uzaklaşırken, arkasından baktım.

Ev aniden bomboş kalmıştı.

Eric evdeydi aslında. Daha doğrusu evin altındaydı. Ama birkaç saat daha gündüz uykusunda kalacaktı ve ancak çok acil bir durum olursa onu uyandırabilirdim. Hatta bazı vampirler, yangın çıksa bile gündüz vakti uyanamıyordu. Ürperdim ve bu anıyı zihnimden atmaya çalıştım. Saate baktım. Önümde hala güneşli bir öğleden sonrası vardı ve izin günümdü.

Siyah-beyaz bikinimi giydim. Siz, “Güneşlenmek sağlığa zararlıdır,” diyene kadar, ben çoktan eski şezlonguma uzanmıştım.

7

GÜNEŞ BATTIĞI ANDA, ERIC DOLABIN ALTINDAKİ BÖLMESİNDEN ÇIKTI. BANA SARILIP DUDAKLARIMA KOCAMAN bir öpücük kondurdu. Ona biraz Gerçek Kan ısıtmıştım, yüzünü buruşturduysa da şıseyi başına dikti.

“Çocuk kimdi?” diye sordu.

“Hadley’nin oğlu,” dedim. Hadley, ebediyen ölen Louisiana Kraliçesi Sophie-Anne Leclerc’le beraberken, Eric onunla tanışmıştı.

“Bir insanla mı evliymiş?”

“Evet, Sophie-Anne’le tanışmadan önce,” dedim. “Remy Savoy adında çok tatlı bir adam.”

“Kokusunu aldığım adam o mu? Baskın peri kokusunun altında.”

Ah. “Evet, Remy bu öğleden sonra uğrayıp Hunter’ı aldı. Remy, bir cenazeye gitmesi gerektiği için Hunter’ı bana bırak-

mıştı. Çocuğu cenazeye götürmek istemedi.” Hunter’ın küçük probleminden bahsetmedim. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi ve Eric de buna dahildi.

“Ve?”

“Aslında sana geçen gece söyleyecektim,” dedim. “Hani kuzenim Claude var ya?”

Eric başını salladı.

“Bir süre burada kalıp kalamayacağını sordu. İki kız kardeşi de öldükten sonra evde kendini çok yalnız hissediyormuş.”

“Bir erkekle yaşıyorsun.” Eric’in sesi öfkeli değildi. Daha ziyade, her an öfkelenebilir gibiydi.

“Kadınlara ilgi duymuyor, emin olabilirsin,” dedim. Claude’un banyoya dalışı gözümün önüne gelince suçluluk hissettim ama yine de devam ettim. “Sadece erkeklerle ilgileniyor.”

“Seni rahatsız eden bir perinin icabına bakabildiğini biliyoruz,” dedi Eric, anlamlı bir sessizliğin ardından.

Daha önce birkaç peri öldürmüştüm. Ama şimdi bunun hatırlatılmasına hiç gerek yoktu! “Evet,” dedim. “Ve eğer sana kendini daha iyi hissettirecekse, içine limon suyu doldurulmuş su tabancamı komodininde tutarım.” Periler limon suyuna ve demire karşı zayıftı.

“Evet, bu bana kendimi daha iyi hissettirir,” dedi Eric. “Heidi’nin arazinde kokusunu aldığı peri, şu Claude muymuş? Senin çok endişeli olduğunu hissettim, dün gece gelmenin bir sebebi de buydu.”

Kan bağı işbaşındaydı. “Arazideki peri kokusuyla evdeki-
nin farklı olduğunu söyledi,” dedim. “Bu beni gerçekten en-
dişelendirdi ama...”

“Beni de endişelendiriyor.” Eric gözlerini elindeki boş
Gerçek Kan şişesine dikti. “Sookie, bilmen gereken bazı şey-
ler var.”

“Ah.” Tam ona, arazideki yeni cesedin beni daha çok endi-
şelendirdiğini söyleyecektim. Heidi bundan bahsetmiş olsaydı,
Eric büyük ihtimalle söze o cesetten başlardı. Bence şu anda
en önemli konu buydu. Lafımı kestiği için gıcık olduğum se-
simden anlaşıldı herhalde, Eric bana keskin bir bakış attı.

Tamam, kabahat bendeydi. Vampir siyasetinin mayınlarla
dolu arazisinde, Eric’in bana yardımcı olacağını düşündüğü
her bilgi kırıntısına dört elle sarılmalıydım. Ve erkek arka-
daşımın hayatıyla ilgili daha çok şey öğrenmekten mutluluk
duymalıydım. Başka bir gece olsa mutlu da olurum belki.
Fakat bu gece, Hunter’a bakmanın sebep olduğu ekstra stre-
sin ardından, istediğim tek şey, Eric’e arazimdeki yeni cesetten
bahsetmek ve ardından bir güzel sevişmekti.

Normalde Eric de bu programa uyardı.

Fakat belli ki bu gece değil.

Mutfak masasında karşılıklı oturduk. Yüksek sesle iç geçir-
memek için kendimi zor tutuyordum.

“Rhodes’taki zirveyi hatırlıyor musun? Hani güneyden ku-
zeye doğru belli bir hattaki eyaletler davet edilmişti,” diye baş-
ladı Eric.

Başımı salladım. Yaptığı giriş pek bir şey vaat etmiyordu. Arazimdeki yeni ceset, kesinlikle daha acildi. Seksten bahsetmiyorum bile.

“Yeni Dünya’da bir uçtan bir uca yayıldığımızda -bu arada beyaz insanlar da göç etmişti, biz ilk kaşiflerdik- kalabalık bir vampir grubu toplandı. Ve vampir nüfusunu daha kolay yönetebilmek için kıtayı bölgelere ayırdılar.”

“İlk geldiğinizde burada Amerikan yerlisi vampirler var mıydı? Hey, yoksa Leif Ericson’ın keşif grubunda mıydın?”

“Hayır, o benim kuşağımdan değil. Tuhaf ama çok az sayıda Amerikan yerlisi vampir vardı. Ve buradakiler, birkaç açıdan bizden çok farklıydı.”

Gerçekten ilginçti ama Eric’in konudan sapmaya niyeti yoktu.

“Yaklaşık üç yüz sene önceki ilk ulusal toplantıda, bir sürü anlaşmazlık çıktı,” diye devam etti. Büyük bir ciddiyetle konuşuyordu..

“Yok canım, gerçekten mi?” Vampirler tartışmışmış. Aman ne değişiklik. Esneyesim geldi.

Eric esprime gülmedi. *Devam edip sadede geleyim mi, yoksa lafımı kesip duracak mısın*, der gibi kaşlarını kaldırdı.

Ellerimi iki yana açtım. “Devam et.”

“Ülkeyi insanların böldüğü gibi bölmek yerine biz her bölgeye bir parça kuzey ve bir parça güney dahil ettik. Bunun daha doğru bir temsil olacağını düşündük. En doğudaki, büyük bölümü sahil şeridinde olan eyaletlere, Amerikan yerlile-

rinin mitlerindeki bir figürden hareketle Moshup Klan dendi ve simgesi balina oldu.”

Tamam, biraz boş bakmış olabilirim. “İnternette araştır,” dedi Eric sabırsızca. “Bizim klanımıza, yani Rhodes’taki zirvede biraraya gelen eyaletlere, Mısır tanrılarında biri olan Amen deniyor. Amen tüylü bir taç taktığı için, sembolümüz tüy. Hatırlıyor musun, zirvede hepimiz tüy iğneler takıyorduk.”

Ah. Hayır. Başımı iki yana salladım.

“Hatırlamaman normal, çok yoğun bir zirveydi,” dedi Eric, anlayışlı bir şekilde.

Bombalar, patlamalar... Evet, yoğun da denebilirdi tabii.

“Bizim batımızdaki bölgenin adı, Roma mitolojisinden Zeus, simgesi de yıldırım.”

Elbette. Bilmiş bilmiş başımı salladım. Eric onu pek de ilgiyle takip etmediğimi anlamıştı, bana sert bir bakış attı. “Sookie, bu gerçekten önemli. Karım olarak bunları bilmen lazım.”

Bu gece buna bile itiraz edesim yoktu. “Tamam, devam et hadi.”

“Dördüncü klana, Pasifik Kıyısı bölgesine, erken Hinduizm’den esinle Narayana deniyor. Narayana, ay ve güneşi kendi gözlerinden yarattığı için, o bölgenin simgesi göz.”

Sormak istediklerimi aklımdan geçirdim. *Bu salak isimleri hangi salaklar oturup buldu?* Aklımdaki soruların en zararsızındı ve bu bile, içimdeki kontrol mekanizmasına takıldı. “Fakat Rhodes’taki zirvede -Amen Klanı zirvesinde- şeyden vampirler de vardı. İııı... Zeus’tan?”

“Evet, aferin. Eğer zirvede tartışılacak konu, onların çıkar-larıyla doğrudan ilgiliyse, başka klanlardan ziyaretçiler gelebi-liyor. Ya da o bölgeden birine dava amışlarsa. Ya da o zirveye katılması gereken biriyle evleneceklerse.” Glmseyince gözle-rinin kenarı hafifçe kırıştı. *Narayana, kendi gözlerinden güneşi yarattı,* diye düşündüm. Ben de gülümsedim.

“Anladım,” dedim. “Peki, o zaman Felipe nasıl Louisiana’yı alabildi? Eğer biz Amen’sek ve o da... Ah, Nevada, Narayana mıydı, yoksa Zeus mu?”

“Narayana. Louisiana’yı ele geçirdi çünkü Sophie-Anne’den, diğerleri kadar korkmuyordu. Planını yaptı. Ve Narayana Klanı’nın yönetim kurulu bu planı onaylar onayla-maz, hemen uygulamaya koydu.”

“Bizim üzerimize gelmeden önce yönetime bir plan mı sunması gerekiyordu?”

“Yöntem bu. Felipe başarısız olsaydı ve Nevada’yı Sophie-Anne alsaydı, o zaman Narayana Klanı zayıf düşmüş olurdu. Narayana’nın kralları ve kraliçeleri nasıl bir risk aldıklarını bilmek isterler. Yani evet, planını önce onaylatmak zorun-daydı.”

“O planla ilgili bizim de söyleyecek bir çift lafımız olabile-ceği akıllarına gelmemiş mi?”

“Neden bunu umursasınlar ki? Eğer ele geçirilecek kadar zayıfsak, bunu hak etmişiz demektir. Sophie-Anne iyi ve çok saygın bir liderdi. O sakatlanınca, Felipe bizim zayıf dştğmze, saldırıya açık hale geldiğimize karar verdi. Rhodes’ta ya-

ralanan Stan'ın yardımcısı da Texas'ta son birkaç aydır büyük mücadele veriyor. Texas'ı elinde tutması kolay olmadı.”

“Sophie-Anne'in durumunun ağır olduğunu nereden biliyorlardı? Ya da Stan'ın ne kadar ağır yaralandığını?”

“Casuslar. Hepimizin, birbirimizin bölgesinde casusları var.” Eric omuz silkti. Ufak şeyler bunlar. Casuslar...

“Ya Narayana'daki hükümdarlardan biri Sophie-Anne'e bir iyilik borçlu olsaydı ve onu saldırıdan haberdar etmeye karar verseydi?”

“Bunu düşünenler olmuştur mutlaka. Fakat Sophie-Anne'in ağır yaralı olduğunu bildiklerinden, Felipe'nin şansının daha yüksek olduğuna karar verip onun yanında yer almayı tercih etmişlerdir.”

Cidden berbat bir şeydi bu. “Sen birine nasıl güvenebiliyorsun?”

“Güvenmiyorum. İki kişi hariç. Sen ve Pam.”

“Ah,” dedim. O hissi hayal etmeyi denedim. “Ama bu çok korkunç Eric.”

Omuz silkip geçiştireceğini düşünmüştüm ama bunun yerine, beni ciddi bir ifadeyle süzdü. “Evet. Hoş bir şey değil.”

“Beşinci Bölge'de kimlerin casus olduğunu biliyor musun?”

“Felicia kesin. Çok zayıf, dolayısıyla birine borçlu olduğunu tahmin etmek zor değil. Muhtemelen ya Texas'tan Stan'ın ya da Oklahoma'dan Freyda'nın casusudur.”

“Freyda'yı tanımıyorum.” Stan'le tanışmıştım. “Texas, Zeus mu oluyor, yoksa Amen mi?”

Eric bana kocaman gülümsedi. Öğrenciliğimden memnundu. “Zeus,” dedi. “Yine de zirveye katılması gerekiyordu çünkü Mississippi ile ortak bir lüks otel yatırımı yapmak istiyordu.”

“Zirveye katılmak için para ödedi o zaman,” dedim. “Nasil onların burada casusları varsa, bizim de orada var, haksız mıyım?”

“Tabii ki var.”

“Kim?”

“New Orleans’ta Rasul’la tanışmıştın galiba.”

Başımı salladım. Rasul, Orta Doğu kökenli bir vampirdi ve espri anlayışı vardı. “Saldırıdan sağ çıkmıştı.”

“Sağ kaldı, çünkü Victor’a, dolayısıyla da Felipe’ye casusluk yapmayı kabul etti. Onu Michigan’a yolladılar.”

“Michigan?”

“Orada bayağı büyük bir Arap topluluğu var, tam Rasul’a göre. Onlara yeni yönetimden kaçtığını söyledi.” Eric bir an sustu. “Eğer bunu herhangi birine söylersen Rasul ölür, biliyorsun değil mi?”

“Ah, iyi ki söyledin! Tabii ki bunları hiç kimseye anlatmayacağım. Bir kere, Amerika’yı bölgelere ayırıp Tanrıların adını vermeniz tam bir...” Başımı iki yana salladım. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Kibir? Aptallık? Saçmalık? “İkincisi ve daha önemlisi, Rasul’u seviyorum.” Ve Victor’dan uzaklaşmanın bir yolunu bulmakla çok akıllıca davranmıştı bence. Her ne yapmayı kabul etmiş olursa olsun. “Bana tüm bunları neden anlatıyorsun? Neden şimdi?”

“Bence, etrafında neler olup bittiğini bilmen gerekiyor aşkım.” Eric’i daha önce hiç bu kadar ciddi görmemiştim. “Dün gece çalışırken aklıma geldi: Ya bilmediğin şeyler yüzünden, sana anlatmadıklarım yüzünden başına bir şey gelirse? Pam de bunları bilmen gerektiğini düşünüyor. Birkaç haftadır, sana hiyerarşik düzenimizi anlatmamızı istiyordu. Ben, bu bilgilerin sana yük olacağını, yeterince derdin olduğunu söylemiştim. Pam, bana bilgisizliğinin, ölümüne yol açabileceğini hatırlattı. Sana değer veriyorum. Senden gizlediklerim yüzünden başına bir şey gelmesi riskini alamam.”

İlk düşüncem, bu cahilliğin gayet hoşuma gittiği ve bu meselelerde cahil kalmayı tercih edeceğim oldu. Sonra silkinip kendime geldim. Eric beni hayatının her alanına dahil etmeye çalışıyordu. Beni kendi dünyasına alıştırmak istiyordu. Çünkü beni, o hayatın bir parçası olarak görüyordu. Böyle bir düşüncenin, içimi ısıtması gerekmez miydi? Kendimi öyle hissetmeye zorladım.

“Teşekkürler,” dedim sonunda. Zekice bir soru bulmaya çalıştım. “Hım, tamam. Yani her klandaki eyaletlerin kral ve kraliçeleri, bazı kararlar almak ve bağlantıyı koparmamak için zirvelerde biraraya geliyor. Ne kadar zamanda bir? İki yılda bir mi?”

Eric dikkatle beni inceliyordu. Bir terslik olduğunu hissetmişti. “Evet,” dedi. “Eğer toplanmayı gerektiren acil bir sorun çıkmazsa. Tüm eyaletler, bağımsız krallıklar da değil. Mesela New York şehrinde ayrı bir hükümdar var, eyaletin geri kalanında ayrı. Florida da bölünmüş durumda.”

“Neden?” Boş bir anıma denk gelmişti. Derken düşündüm ve cevabı buldum tabii. “Ah, turistler,” dedim. “Kolay av. Vampir nüfusu yüksek.”

Eric başıyla onayladı. “California üç bölümden oluşuyor. California-Sacramento, California-San Jose ve California-Los Angeles. Diğer yandan Kuzey ve Güney Dakota tek bir krallık. Çünkü nüfusu çok düşük.”

Durumu vampir gözüyle görmeyi öğrenmeye başlamıştım. Su kenarında bir sürü ceylan toplanmışsa, orada aslan sayısı fazla olurdu. Avlanacak ne kadar az hayvan varsa, yırtıcı sayısı da o kadar azalıyordu. “Peki, zirveler arasındaki o iki yılda işler nasıl yürüyor? Mesela Amen’de?” Bir şekilde bağlantı kuruyor olmalılardı.

“Genellikle mesaj panolarıyla. Eğer yüz yüze gelmemiz gerekirse, duruma göre şeriflerin belirlediği kişiler buluşabilir. Mesela ben başka bir şerifin egemenliğindeki bir vampirle sorun yaşarsam o şerifi ararım. Eğer o şerif kendi vampirini hemen cezalandırmaya hazır değilse, onun yardımcısıyla benim yardımcım görüşür.”

“Ya sorun yine çözülmezse?”

“O zaman anlaşmazlığı daha üst makamlara, zirveye götürürüz. Zirvenin olmadığı yıllarda da törensiz ve kutlamasız gayriresmi toplantılar yapılır.”

Aklıma bir sürü soru geliyordu ama hepsi de ya öyle olursa, ya böyle olursa diye varsayıma dayanan sorulardı. Ve cevaplarının bir aciliyeti yoktu.

“Anladım,” dedim. “Hım, bu gerçekten çok ilginç.”

“İlginç bulmuşa benzemiyorsun. Daha ziyade rahatsız olmuş gibisin.”

“Senin gündüz saatlerini burada geçirdiğini öğrendiğimde, uyandığında yapacağını düşündüğüm şey bu değildi.”

“Sen ne düşünmüştün?”

“Benimle muhteşem bir seks yapmak için bir dakika daha bekleyemediğinden evime geldiğini düşünmüştüm.” Yeni cesedin canı cehenneme; en azından şimdilik.

“Bunları senin iyiliğin için anlattım,” dedi Eric ciddiyetle. “Ama bunu hallettiğimize göre artık sekse geçebiliriz. Ve muhteşem olacağını da garanti ederim.”

“O zaman hala ne duruyorsun tatlım?”

Eric, gözle takip edilemeyecek bir hızla tişörtünü çıkarmıştı bile. Ben manzaranın tadını çıkarırken, diğer kıyafetlerinden de kurtuldu.

“Kim duruyor?” dedi alayla. Vampir dişleri çoktan ortaya çıkmıştı. “Sen kaçacak delik ara bence.”

Oturma odasına doğru kaçtım, yolun yarısında koridorda yakalandım. Beni kucağına alıp yatak odasına taşıdı.

Gerçekten muhteşemdi. Beynimi kemiren şu ceset meselesi bile, kırk beş dakika boyunca kemirmeye ara verdi.

Eric, seksten sonra dirseğinin üzerinde yan yatıp diğer eliyle karnımı okşadı. Karnımın düz olmadığını, bunun bana kendimi şişman hissettirdiğini söyleyip itiraz ettiğimde, içten bir kahkaha attı. “Kim bir kemik torbası ister ki?” diye sordu

samimiyetle. “Ben, yattığım kadının sivri kemiklerinin saldırısına uğrayıp canımın yanmasını istemem açıkçası.”

Bana uzun zamandır söylediği en güzel şeydi bu. “Kadınlar eskiden... Sen insanken, kadınlar daha mı yuvarlak hatlıydılar?” diye sordum.

“Ne kadar kilolu olacağımız, bizim tercihimize bağlı sayılmazdı,” dedi Eric, duygusuz bir sesle. “Kurak yıllarda hepimiz bir deri bir kemik kalırdık. İyi yıllarda, yemek yiyebildiğimizde, kilo alırdık.”

Utanmıştım. “Ah, üzgünüm.”

“Yaşamak için harika bir yüzyıl bu,” dedi Eric. “Ne zaman istesen yiyecek bulabiliyorsun.”

“Eğer paran varsa.”

“Ah, gerekirse çalabilirsin,” dedi. “Neticede yiyecek var.”

“Afrika’da yok.”

“Dünyanın pek çok yerinde insanların hala açlık çektiğini biliyorum. Ama er geç bu bolluk her yere yayılacak. Burası bolluğa ilk ulaşan yer oldu sadece.”

Ne kadar da iyimserdi. “Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?”

“Evet,” dedi kısaca. “Sookie, saçımı örsene. İster misin?”

Saç fırçamı aldım, siyah bir toka buldum. Aptalca olduğumu düşünebilirsiniz ama bunu yapmak hoşuma gidiyordu. Eric tuvalet masamın önündeki sandalyeye oturdu. Eric’in hediyesi olan, şeftali rengi ve beyaz ipek sabahlığımı giyip arkasına geçtim. Uzun saçlarını bir güzel taradım. Saç jö-

lesi sürmemin sakıncası olup olmadığını sordum. Sakıncası olmadığını söyleyince saçlarını jöleyle geriye yapıştırdım. Ardından, hiç acele etmeden, elimden geldiğince sıkıca ördüm ve ucuna tokayı geçirdim. Yüzüne düşen saçlar olmayınca, Eric'in hatları daha sert görünüyordu. Ve yine çok yakışıklıydı. İçimi çektim.

“Ne oldu?” diye sordu, sağa sola dönüp aynada kendine bakarken. “Beğenmedin mi?”

“Bence harika görünüyorsun,” dedim. *Senin gibi bir adamın benimle ne işi var*, demekten beni alıkoyan tek şey, sahte bir tevazu takındığımı sanması ihtimaliydi.

“Şimdi ben senin saçını yapayım.”

Bir an, karnıma tekme yemiş gibi oldum. Bekaretimi kaybettiğim o ilk gece, Bill de saçlarımı fırçalamıştı. Ta ki bu hareketin yarattığı yakınlık, başka tür bir yakınlığa dönüşünceye kadar. “Hayır, gerek yok,” dedim, aşırı bir coşkuyla.

Bir anda kendimi çok garip hissetmeye başlamıştım.

Eric bana bakmak için döndü. “Neyin var Sookie? Niye böyle gerildin?”

“Hey, Alaska ve Hawaii ne oldu peki?” diye sordum telaşla. Fırça hala elimdeydi, kazara yere düşürdüm. Fırça, tahta zeminde takırdayarak sekti.

“Efendim?” Eric yerdeki fırçaya, sonra bana baktı. Kafası karışmış gibiydi.

“Hangi klandalar? İkisi de Nakamura'da mı?”

“Narayana. Hayır. Alaska, Kanadalılar’ın bölgesinde kalıyor. Onların kendine göre başka bir sistemi var. Hawaii de özerk bölge.”

“Ama bu haksızlık.” Gerçekten içlerlemiştim. Derken aklıma, Eric’e söylemem gereken çok önemli bir şey olduğu geldi. “Heidi arazimi araştırdıktan sonra sana rapor vermiştir herhalde. Sana cesetten bahsetti mi?” Kolum seğirdi.

Eric her hareketimi dikkatle izliyordu. Gözlerini kıstı. “Debbie Pelt konusunu daha önce konuşmuştuk. Eğer istediğin buysa, onu başka bir yere götürürüm.”

Vücudumda bir ürperti dolaştı. Ona yeni cesetten söz etmek istiyordum. Söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler çıkmadı bir şekilde. Kendimi gerçekten çok garip hissediyordum.

Eric başını yana eğdi, gözlerimin içine baktı. “Çok tuhaf davranıyorsun Sookie.”

“Sence Alcide, cesedin kokusundan, onun Debbie olduğunu anlayabilir mi?” diye sordum. Benim neyim vardı?

“Kokudan anlayamaz,” dedi Eric. “Ceset cesettir. Cesetlerde o insana ait ayırt edici bir koku kalmaz. Hele bu kadar uzun zaman sonra. Alcide’in ne düşüneceği, senin için çok mu önemli?”

“Eskisi kadar değil,” dedim. “Hey, bugün radyoda bir haber vardı,” diye geveledim. “Oklahoma’dan bir senatör, kurtdam olduğunu açıklamış ve Vampir Bürosu gibi bir hükümet kuruluşuna ancak cesedini kaydedebileceklerini söylemiş.”

“Bence çift-doğalılarla ilgili kanun teklifi geri tepecek ve bundan vampirler kazançlı çıkacak,” dedi Eric, memnuniyetle. “Hükümet bizi kayıt altına alarak her hareketimizi takip etmek istiyor. Ama eğer çift-doğalılar, gözetim altına alınmaya karşı verdikleri savaşı kazanırsa, biz de aynı şeyi yapabiliriz belki.”

“Giynsen iyi olur,” dedim. Çok yakında kötü bir şey olacaktı ve Eric’in giyinmesi gerekiyordu.

Aynaya dönüp kendine son bir bakış attı. “Peki,” dedi, hafif bir şaşkınlıkla. Hala çıplaktı ve muhteşem görünüyordu. Fakat o anda içimde, ona karşı en ufak bir kıpırtı yoktu. Kendimi diken üstünde, gergin ve tedirgin hissediyordum. Sanki tüm vücudumda örümcekler dolaşıyormuş gibiydi. Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Konuşmaya çalıştım, sesim çıkmadı. Acele etmesi için elimle bir jest yapabildim sadece.

Eric bana endişeli bir bakış attı ve kıyafetlerini aramaya koyuldu. Pantolonunu bulup giydi.

Bense yere çöktüm, ellerimi başımın iki yanına koydum. Kafatasım omurgamdan kopacakmış gibi geliyordu. İnledim. Eric, elindeki tişörtü düşürdü.

“Sorun ne? Bana da söyleyebilir misin?” diye sordu, yanıma çöküp.

“Biri geliyor,” dedim. “Kendimi çok garip hissediyorum. Biri geliyor. Hatta burada. Senin kanından biri.” Birden, Bill’i vampire dönüştüren Lorena’yla ilk karşılaşmamda da buna

benzer bir gariplik hissettiğimi hatırladım. Gerçi bu kadar güçlü değildi, çok çok daha zayıf ve belli belirsiz bir histi. Fakat sonuçta, Bill’le aramda kan bağı yoktu. Eric’le olan bağ gibi bir bağ yoktu en azından.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Eric tekrar ayağa kalkmıştı. Boğazından bir ses döküldü. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Ben yatağın yanına büzülmüştüm, Eric benimle açık pencere arasında duruyordu. Aniden pencerenin dışında biri belirdi.

“Appius Livius Ocella,” dedi Eric. “Neredeyse yüz sene oldu.”

Aman Tanrım! Pencereimin önünde Eric’in efendisi dikiliyordu.

8

ERIC'İN BACAKLARININ ARASINDAN ADAMI GÖREBİLİYordum. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü, yüzü yara izleriyle dolu, kaslı bir adamdı. Fazla uzun boylu sayılmazdı. Kot pantolon ve bir Black Sabbath tişörtü giymişti. Kendimi tutamayıp kıkırdadım.

“Beni hiç mi özlemedin Eric?” Aksanını çözmek zordu, yüzlerce yılın farklı tonlamalarını taşıyordu.

“Ocella, senin varlığın daima bir onurdur,” dedi Eric. Yine kıkırdadım. Eric yalan söylüyordu.

“Karıma ne oluyor?” diye sordu Eric.

“Kafası karıştı,” dedi Romen vampir. “Sen benim kanımdansın. Onda senin kanın var. Ve benim diğer çocuğum da burada. Aramızdaki bağlar, onun duygularını ve düşüncelerini karman çorman ediyor.”

Lanet olsun.

“Bu benim yeni oğlum Aleksey,” dedi Appius Livius Ocella, Eric’e.

Eric’in bacaklarının arasından, yeni oğula da bir göz attım. On üç-on dört yaşlarında falandı galiba. Yüzünü tam göremiyordum. Kendimi tepki vermemeye zorladım.

“Kardeşim,” diye onu selamladı Eric. Sesi soğuk ve mesafeliydi.

Ayağa kalkmalıydım. Burada böyle büzülmüş halde daha fazla kalmayacaktım. Eric yüzünden komodinle yatak arasında ufak bir alana sıkışmıştım, sağımda da banyo kapısı vardı.

“Pardon,” dedim, Eric yerinden kıpırdamayınca. Eric öne bir adım atıp hareket alanımı biraz genişlettiyse de hala yaşlı vampir ve çocukla benim aramda duruyordu. Yatağa tutunarak ayağa kalktım. Kendimi sarhoş gibi hissediyordum. Eric’in yapıcısının gözlerinin içine baktım. Saniyenin onda biri kadar bir an, gözlerinde bir hayret ifadesi belirdi, hemen kayboldu.

“Eric, ön kapıya gidip onları içeri al istersen,” dedim.

“Davete ihtiyaçları olduğunu sanmıyorum.”

“Eric, bu kadın çok özel,” dedi Ocella, o tuhaf İngilizcesiyle. “Onu nereden buldun?”

“Sırf kibarlıktan sizi içeri davet ediyorum, ne de olsa Eric’in babasınsınız,” dedim. “Yoksa sizi dışarıda da bırakabilirim.” Sesim, istediğim kadar güçlü çıkmamıştı ama en azından ürkek değildi.

“Oğlum zaten bu evde. Ve o eve buyur edildiyse, ben de girebilirim. Değil mi?” Ocella’nın kalın kaşları havaya kalktı.

Burnu... “Romalı burnu” diye bir tabir olması boşuna değildi. “Ben kibarlıktan içeri girmiyordum. Yoksa bir anda yatak odanda da belirebilirdik.”

Ve bir an sonra odadaydılar.

Söyleyebileceğim bir şey yoktu. Çocuğa bir bakış attım sadece ama yüzü tamamen ifadesizdi. Antik Roma’dan olmadığı kesindi. Tahminen bir asırdan kısa süredir vampirdi ve Germanik halklardan gibiydi. Açık renk saçları, kısa ve düz kesilmişti, gözleri maviydi. Benimle göz göze geldiğinde başını eğdi.

“Adın Aleksey’di, değil mi?” diye sordum.

“Evet,” dedi yapıcısı. Çocuk hala sessizdi. “Aleksey Romanov.”

Çocuk ya da Eric, en ufak bir tepki vermediği halde ben dehşet içinde kalakaldım. “Olamaz,” dedim Eric’in yapıcısına. “Bunu yapmış olamazsın.”

“Kız kardeşlerinden birini de kurtarmaya çalıştım ama artık benim gücümün yetmeyeceği bir noktadaydı,” dedi Ocella, kasvetli bir şekilde. Dişleri beyaz ve düzgündü. Ama köpekdişinin yanındaki diş eksikti. Dişinizi eğer vampir olmadan önce kaybederseniz, yerine yenisi çıkmıyordu.

“Sookie, ne oluyor?” Eric neden bahsettiğimizi anlamamıştı.

“Romanov’lar,” dedim sesimi alçaltarak. Sanki birkaç metre ötemde duran çocuk beni duyamayacaktı. “Son Rus Hanedanı.”

Eric’in bin yıllık ömründe gördüğü onca ölüm arasında, Romanov’ların infazının fazla bir önemi yoktu muhtemelen.

Fakat efendisinin sıradışı bir şey yaptığını anladı. Ocella'ya tekrar baktım. Ama bu defa korkmadan, kızmadan... Ve bir an karşımda, dışlanmış ve yalnız kalmış, kendine seçkin bir “oğul” arayan bir adam gördüm.

“Senin yaptığın ilk vampir Eric mi?” diye sordum Ocella'ya.

Ocella arsızlık olarak gördüğü tavrım karşısında afallamıştı. Eric daha güçlü bir tepki verdi. Korkusunu içimde hissettim ve Ocella'nın ona yapmasını emrettiği her şeyi fiziksel olarak yerine getirmek zorunda olduğunu anladım. Vampirlerdeki bu yükümlülük, daha önce benim için soyut bir kavramdı. Şimdiyse, Ocella eğer Eric'e beni öldürmesini emrederse, onun bunu yapmaya mecbur kalacağını idrak etmiştim.

Romalı bana cevap vermeye karar verdi. “Evet, başarılı bir şekilde vampire dönüştürdüğüm ilk kişi o. Daha önce dönüştürmeyi denediklerim... Öldüler.”

“Artık yatak odasından çıkıp oturma odasına geçebilir miyiz lütfen?” dedim. “Burası misafir kabul etmek için uygun değil.” Gördüğünüz gibi, gerçekten kibar olmaya çalışıyordum.

“Evet, elbette,” dedi yaşlı vampir. “Aleksy? Oturma odası nerededir sence?”

Aleksy yarım döndü ve doğru yönü gösterdi.

“O zaman oraya gidiyoruz canım,” dedi Ocella. Aleksy önden yürüdü.

Fırsattan yararlanıp Eric'e bir göz attım. Yüzüm muhtemelen aklımdaki soruyu yansıtıyordu: *Burada ne halt dönüyor?*

Fakat Eric öyle sersemlemiş, öyle aciz görünüyordu ki. Eric. Aciz. Başım döner gibi oldu.

Bir an durup düşününce midem de bulanmaya başladı çünkü Aleksey daha bir çocuktı ve Ocella'nın, tıpkı Eric'le olduğu gibi, onunla da cinsel ilişki kurduğuna emindim. Buna son verebileceğimi ya da söyleyeceğim herhangi bir şeyin en ufak bir fark yaratacağını sanacak kadar salak değildim. Dahası, vampir olarak yeni hayatının ilk yıllarında, yapıcısına nasıl ümitsizce bağlandığı hakkında Eric'in anlattıklarını hatırlayınca, Aleksey'in müdahale etmemi hoş karşılayacağından da emin olamadım.

Aleksey ile Ocella uzun zamandır -en azından insanlara göre bayağı uzun süredir- beraberlerdi. Romanov ailesinin tam olarak hangi tarihte kurşuna dizildiğini hatırlamıyordum ama 1918 civarında olmalıydı ve belli ki çocuğu, ölümden Ocella kurtarmıştı. Yani ilişkilerinin mahiyeti ne olursa olsun, seksen yıldan uzun süredir devam ediyordu.

İki misafirimizi oturma odasına doğru takip ederken kafamda aynı anda bir sürü düşünce resmigeçit yapıyordu. Ocella hiçbir uyarı olmaksızın evime dalabileceğini söylemişti. Eric keşke bana bundan bahsetmiş olsaydı. Ocella'nın asla gelmeyeceğini tüm kalbiyle ümit ettiğini anlayabiliyordum, dolayısıyla bu ihmali es geçmek istemiş olmalıydı... Yine de, vampirlerin kendi kafalarına göre ülkemi nasıl bölgelere ayırdığına dair bir ders yerine, yapıcısının bir anda yatak odamda belirebileceğini söylemesinin daha pratik olacağını düşünmeden edemiyordum.

“Buyurun lütfen, oturun,” dedim, Ocella’yla Aleksey kanepeye yerleştikten sonra.

“İğnelediğin yeter,” dedi Ocella. “Daha misafirperver olabilirsin.” Beni baştan aşağı süzdü. Gözleri sıcak bir kahverengi olmasına rağmen bakışları buz gibiydi.

Neyse ki sabahlığımı giymişim, diye düşündüm bir an. Bu ikisinin önünde çıplak olmaktansa köpek maması yemeyi tercih ederdim. “Yatak odası penceremden içeri dalmanıza pek memnun olmadım,” dedim. “Düzgün insanların yapacağı gibi, ön kapıya gelip zili çalabilirdiniz.” Ona bilmediği bir şey söylemiyordum. Vampirler insanları okumakta iyidir ve yaşlı vampirler insanların hislerini dile dökmekte insanlardan bile daha başarılıdır.

“Evet ama o zaman bu çekici manzarayı göremezdim.” Ocella’nın bakışları Eric’in çıplak göğsünü neredeyse gözle görülür bir şekilde okşadı. Bunun üzerine Aleksey ilk kez bir duygu belirtisi gösterdi: Korku. Ocella’nın onu reddetmesinden, dış dünyanın insafına terk etmesinden mi korkuyordu? Yoksa Ocella’nın onu alıkoymasından mı?

Aleksey için tüm kalbimle üzüldüm. En az ondan korktuğum kadar...

O da Eric gibi acizdi.

Ocella, Aleksey’i neredeyse korkutucu bir dikkatle izliyordu. “Şimdiden daha iyi,” diye mırıldandı. “Eric, senin varlığın ona iyi geldi.”

Durumun daha fazla saçmalaşamayacağını düşünüyordum ki arka kapı kararlı bir şekilde tıklatıldı, ardından “Sookie,

evde misin?” diye bir ses geldi. Ve bu gece işlerin daha da kötüye gidebileceği kafama dank etti.

Ağabeyim Jason cevabımı beklemeden içeri girdi. “Sookie, arabayı park ederken ışıklarının yandığını gördüm, uyanık olduğunu anladım,” derken aniden durdu. Yanımdakileri fark etmişti. Ve onların ne olduğunu.

“Rahatsız ettiğim için üzgünüm Sook,” dedi yavaşça. “Eric, nasılsın?”

“Jason, evet benim...” diye başladı Eric. “Bu Appius Livius Ocella, benim yapıcım ve onun diğer oğlu Aleksey.” Eric, isimleri gayet düzgün telaffuz etmişti: Ap-pi-us Li-vi-us O-kel-la.

Jason, iki yeni adamı başıyla selamladı ama yaşlı vampirin gözlerinin içine bakmaktan kaçındı. Akıllıca. “İyi akşamlar O’Kelly. Merhaba Aleksey. Demek Eric’in küçük kardeşisin, ha? Sen de Eric gibi Viking misin?”

“Hayır,” dedi Aleksey, zayıf bir sesle. “Ben Rus’um.” Aleksey’in aksanı Romalı vampirinkinden daha belirsizdi. Jason’a belirgin bir ilgiyle baktı. Ağabeyimi ısırmayı düşünmediğini umdum. Jason’ın en temel özelliği -ki onu insanların, özellikle de kadınların gözünde çekici kılan da buydu- hayat dolu olmasıydı. Capcanlı, yaşama gücüyle dopdolu görünüyordu. Karısının ölümünden duyduğu acı hafiflemeye başladığından beri, yaşam enerjisi tüm gücüyle geri dönüyordu. Onun damarlarındaki peri kanının bir göstergesiydi bu.

“Evet, sizinle tanıştığım çok memnun oldum,” dedi Jason. Ardından bana döndü. “Sookie, ardiyedeki şu sehpayı almaya

geldim. Daha önce de uğradım, evde yoktun, ben de anahtarımı yanıma almamışım.” Acil durumlar için Jason’da evimin anahtarı vardı. O da bana kendi evininkini vermişti.

Yemek yediğimiz akşam benden o sehpayı istediğini çoktan unutmuştum. Şu anda benden yatak odası takımını istese, sırf bir an evvel tehlikeden uzaklaşsın diye onu bile vermeye hazırdım. “Tabii, çık al,” dedim hemen. “Ona ihtiyacım yok zaten. Kapının yakınlarında bir yerlerdedir, fazla içeride olduğunu sanmıyorum.”

Jason izin isteyip merdivenlere yöneldi, odadaki herkes onun basamakları tırmanmasını gözleriyle takip etti. Eric kafasını toplamaya çalışırken gözlerini meşgul etmeye çalışıyordu muhtemelen ama Ocella ağabeyime değer biçmeye çalışıyor gibiydi ve Aleksey’in gözlerinde de bir tür özlem vardı.

“Gerçek Kan ister misiniz?” diye sordum vampirlere, sıkılı dişlerimin arasından.

“Olur,” dedi Romalı vampir. “Eğer kendini ya da ağabeyini önermeyeceksen.”

“Önermeyeceğim.”

Mutfağa gitmek için döndüm.

“Öfkeni hissediyorum,” dedi Ocella.

“Umrunda değil,” dedim, ona yüzümü dönmeden. Jason’ın merdivenlerden indiğini duydum. Sehpayı taşıdığı için bu kez daha yavaş hareket ediyordu. “Jason, benimle gel istersen,” diye seslendim, omzumun üzerinden.

Oturma odasından kurtulduğuna o da sevinmiş gibiydi. Eric’i sevdiğimi bildiği için, ona kibar davransa bile, vampir-

lerle birarada olmaktan hoşlanmıyordu. Sehpayı mutfakta bir köşeye bıraktı.

“Sook, burada neler oluyor?”

Buzdolabından şişeleri çıkardıktan sonra, “Bir saniyeliğine odama kadar gelsene,” dedim. Üstümde daha fazla giysi olursa kendimi daha iyi hissedecektim. Jason peşimden geldi. Odaya girer girmez kapıyı arkamızdan kapattım.

“Kapıyı gözle. Yaşlı olana güvenmiyorum,” dedim. Jason itaatkar bir şekilde kapıya döndü, ben sabahlığımı çıkarıp giyinme rekoru kırarak üstüme bir şeyler geçirirken kapıyı kolladı.

“Hey,” dedi Jason ve olduğum yerde sıçradım. Dönüp baktığımda, Aleksey’in kapıda olduğunu, Jason kapıyı tutmasa çoktan içeri gireceğini gördüm.

“Kusura bakmayın,” dedi Aleksey. Bir hayaletin sesiyle konuşuyordu. “Özür dilerim Sookie. Ve senden de Jason.”

“Jason, tamam, kapıyı bırak. Neden özür diliyorsun Aleksey?” diye sordum. “Hadi mutfığa gidelim de Gerçek Kan’ı ısıtayım.” Hep birlikte mutfığa gittik. Şimdi oturma odasından biraz uzaktık, Eric’le Ocella bizi duymazlardı belki.

“Efendim her zaman böyle değildir. Yaşı onu değiştiriyor.”

“Nasıl değiştiriyor? Tam bir öküz olmasına mı sebep oluyor? Ya da sadist? Çocuk tacizcisi?”

Çocuğun yüzünde belli belirsiz bir gülümseme dolaştı. “Zaman zaman, hepsi birden,” dedi dürüstçe. “Fakat işin aslı, son zamanlarda ben pek iyi değilim. Burada olma sebebimiz bu.”

Jason sinirlenmeye başlamıştı. Ağabeyim çocukları sever. Gerçekten sever. Ve Aleksey onu bir saniyede öldürebilecek olsa da Jason, onu bir çocuk olarak görüyordu. İçi öfkeyle doldu, hatta Appius Livius Ocella'yla yüzleşmek için oturma odasına gitmeyi düşündü.

“Dinle Aleksey, eğer istemiyorsan o adamla kalmak zorunda değilsin,” dedi Jason. “Eğer Eric seni istemezse benimle ya da Sookie'yle kalabilirsin. Kimse seni istemediğin biriyle birlikte olmaya zorlayamaz.” Tanrı Jason'ı korusun, neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

Aleksey gülümsedi. Zayıf bir gülümsemeydi, insanın içini parçalıyordu. “O kadar kötü değil, gerçekten. Hatta bence iyi bir adam. Fakat hayal bile edemeyeceğiniz bir zamandan. Anladığım kadarıyla siz, daha hayatın içinde olan vampirlere alışmışsınız. Efendim öyle olmaya çalışmıyor. Gölgelelerde daha mutlu. Ve ben de onunla kalmak zorundayım. Lütfen bunun için kendinizi üzmeysin. Yine de ilginize teşekkür ederim. Ağabeyim yanımda olduğu için şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başladım bile. Kendimi ani bir şey yapacakmış gibi hissetmiyorum artık. Sonradan pişman olacağım bir şey.”

Jason'la bakiştık. Duyduklarımız, bizi korkutmaya yetmişti.

Aleksey mutfakta etrafına bakındı. Pek sık görmediği bir şeye bakar gibiydi. Muhtemelen de görmemişti.

Mikrodalga fırından sıcak şişeleri alıp salladım. Tepsideki şişelerin yanına birer de peçete koydum. Jason dolaptan kendine bir kola aldı.

Aleksey hakkında ne düşüneceğimi bilemiyordum. Romalı vampir sanki huysuz büyükbabasıymış gibi, onun adına bizden özür dilemişti. Diğer yandan, Ocella'ya bağlı olduğu belliydi. Tabii ki ona bağlıydı, sonuçta tam anlamıyla Ocella'nın oğluydu.

Çözülmesi gereken bir tarihin, insanın evinde dolaşması çok acayip bir durumdu. Aleksey'in ölümünden önce ve sonra yaşadığı dehşeti anlamaya çalıştım. Çarın oğlu olarak nasıl bir çocukluk geçirdiğini gözümde canlandırmayı denedim. Hemofili hastalığının dışında, çocukluğunda çok görkemli anlar da yaşamıştı herhalde. Doğumundan ayaklanmaya kadar olan dönemde etrafını çeviren lüksü, bağlılığı ve sevgiyi özlüyor muydu acaba? Ya da tüm ailesinin öldürüldüğü düşünülürse, Rusya'da ormanlık bir arazide gömülü olmak yerine vampir olmayı iyi bir şey olarak mı görüyordu acaba?

Bir hemofili hastası olarak da o günlerde önünde fazla uzun bir ömür yoktu ne de olsa.

Jason kolasına biraz buz koydu, ardından kurabiye kavanozuna bir göz attı. Artık evde kurabiye bulundurmuyordum çünkü olduğunda yiyordum. Kavanozun kapağını hayalkırıklığıyla kapadı. Aleksey, Jason'ın yaptığı her şeyi, daha önce hiç görmediği egzotik bir hayvanın hareketlerini izler gibi izliyordu.

Benim ona baktığımı fark etti. "İki adam benimle ilgilen-di. İki denizci," dedi, aklımdan geçen soruyu okumuş gibi. "Acım dayanılmaz hale geldiğinde beni taşıdılar. Dünya tersine döndüğünde, içlerinden biri, bulduğu ilk fırsatta beni taciz

etti. Diğeri öldü. Sırf bana karşı hala iyi olduğu için. Ağabeyin bana biraz onu hatırlatıyor.”

“Ailen için üzgünüm,” dedim beceriksizce. Kendimi bir şey söylemek zorunda hissetmişim.

Omuz silkti. “Cesetleri bulunduğu ve uygun şekilde gömüldükleri için mutluyum,” dedi. Fakat gözlerine baktığımda, yüzeysel sözlerinin altında, derinlerde büyük bir acı olduğunu gördüm.

“Senin tabutundaki kim?” diye sordum. Fazla mı ileri gidiyordum? İyi de başka ne konuşacaktık ki? Jason’ın bakışları Aleksey ile benim aramda gidip geliyordu, kafası karışmıştı. Jason’ın tarih bilgisi, Jimmy Carter’ın utanç verici kardeşini hatırlamaktan ibaretti.

“Büyük mezar bulunduğu anda yapıcım, yakında beni ve kız kardeşimi de bulacaklarını anladı. Araştırmacıları fazla ciddiye almıştık belki de. Sonuçta onun bulunması on altı yıl sürdü. Fakat biz bu arada, benim gömüldüğüm yere tekrar gitme fırsatı bulduk.”

Gözlerimin yaşlarla dolduğunu hissettiğim. *Gömüldüğüm yer...*

“Oraya benim kemiklerimi koymamız gerekiyordu, artık DNA’yı öğrenmiştik,” diye devam etti. “DNA denen şey olmasa, oraya benim yaşlarımda başka bir çocuk koymamız yeterli olurdu...”

Aklıma söyleyecek normal bir şey gelmiyordu. “Yani kendi kemiklerini kesip mezara koydun,” dedim titrek bir sesle.

“Zaman içinde, teker teker. Sonuçta hepsi yeniden büyüdü,” diye cevap verdi. “Kemiklerimi biraz da yakmamız gerek-
ti. Beni ve Maria’yı yakmış, üzerimize asit dökmüşlerdi.”

Hemen bir şey söyleyemedim. “Bu neden gerekliydi?” diye sormayı başardım sonunda. “Yani kemiklerini oraya koymak?”

“Efendim, beni rahat bırakmalarını istiyordu,” dedi. “Birilerinin beni görmesini istemedi. Kemiklerim bulunursa konunun tamamen kapanacağını düşündü. Gerçi kimse, bunca yıl sonra hala yaşamamı beklemiyordu zaten. Hele de o zamanki görüntümle. Sanırım çok mantıklı düşünmüyorduk. Dünyadan o kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra... Devrimden sonraki ilk beş yılda beni görüp tanıyan birkaç kişi olmuştu. Efendim onlarla ilgilendi.”

Söylediklerini hazmetmem bir dakika kadar sürdü. Jason ha kustu ha kusacak gibi görünüyordu. Benim midem de iyi durumda sayılmazdı. Üstelik bu muhabbet fazla uzamıştı, “Efendi”nin, arkasından iş çevirdiğimizi sanmasını istemezdik.

“Aleksy,” diye seslendi Appius Livius tam o anda. “Sen iyi misin?”

“Evet efendim,” dedi Aleksy. Aceleyle Romalı vampirin yanına gitti.

“Ulu Tanrım,” dedim ve tepsiyi oturma odasına götürmek için ben de mutfaktan çıktım. Durumdan ne kadar rahatsız olduğu Jason’ın yüzünden okunuyordu, yine de beni takip etti.

Bir 7-Eleven kasiyeri, silahı olduğundan şüphelendiği bir müşteriyi nasıl izlerse Eric'in bakışları da Appius Livius Ocella'nın üzerine öyle kenetlenmişti. Yine de yapıcısının bir anda ortaya çıkmasının ilk şokunu atlatmış, bir nebze rahatlamış görünüyordu. Aramızdaki bağ üzerinden, Eric'ten bana doğru dalga dalga bir ferahlama ulaştı. Sebebi ne olabilirdi ki? Biraz düşündükten sonra cevabı buldum. Büyük ferahlamının sebebi, yaşlı vampirin, yanında bir yatak arkadaşı getirmiş olmasıydı. Ocella'yla cinsel ilişki yaşadığı onca yıldan umursamaz bir tavırla bahsetmiş olsa da şimdi yapıcısını yeniden karşısında gördüğünde, bunu tekrar yaşamayı hiç istemediğini fark etmişti. Eric yavaş yavaş kendini toparlıyor, silahlarını kuşanıyordu. Yeniden Eric oluyordu. Birdenbire yeni vampir ve seks kölesi Eric olduğu günlere döndükten sonra, şimdi yeniden Beşinci Bölge Şerifi Eric'e dönüşüyordu.

Benim Eric'e bakışım eskisinden biraz farklı olacaktı muhtemelen. Artık onun neden korktuğunu biliyordum. Eric sadece fiziksel olarak korkmuyordu, varlığının tehdit altında olduğunu hissediyordu. Hiçbir şekilde, tekrar yapıcısının kontrolü altına girmek istemiyordu.

Vampirlerin yakınındaki sehpalara peçete koydum, peçetelerin üstüne şişeleri yerleştirdim. En azından içeceğin yanında bir şeyler ikram etmek gibi bir dert yoktu... Ocella, üçünün birden benden beslenmesine karar vermediği sürece. O durumda elimden bir şey gelmezdi, hayatta kalma şansım olmazdı. Böyle bir ihtimal, beni bir sağduyu abidesine dö-

nüştürmeliydi. Dizlerimi bitıştırıp oturmalı, terbiyeli olmalıydım.

Fakat tam tersine, çileden çıkmama sebep oldu.

Eric'in eli seğirdi. Kendimi nasıl hissettiğimi anlamıştı ve sakin olmamı, kontrollü olmamı söylemeye çalışıyordu. Yeniden Ocella'nın hükmü altına girmek istemiyordu ama yaşlı vampiri seviyordu. Kendimi sakinleşmeye zorladım. Romalı vampire hiç şans vermemiştim, oysa onu doğru dürüst tanıımıyordum bile. Onunla ilgili hoşuma gitmeyen şeyler biliyordum sadece. Hoşuma gidecek, takdirimi kazanacak şeyler de olmalıydı. Eğer Eric'in gerçek babası olsaydı, ona kendini kanıtlaması için bir sürü şans verirdim.

Acaba Ocella, duygularımın ne kadarını hissedebildi? Eric'le aralarında hala bir bağ vardı ve daima olacaktı. Ve benimle Eric arasında da bir bağ vardı. Romalı vampir, benden tarafa pek bakmadığına göre, şimdilik benim ne hissettiğimle ilgilenmiyordu sanırım. Gözlerimi yere indirdim. Duygularımı gizlemenin bir yolunu bulmalıydım. Hem de hemen. Normalde ne hissettiğimi gizlemekte bayağı başarılıydım ama Eric'le aynı kandan gelen antik vampirin ve yeni oğlunun bu kadar yakınında olmak, beni altüst etmişti.

“Sana hangi isimle sesleneceğimi bilemiyorum,” dedim, Romalı vampirin gözlerinin içine bakarak. Büyükanнемin en misafirperver ses tonunu takınmaya çalışmıştım.

“Eric'in karısı olduğun için,” dedi, “bana Appius Livius diyebilirsin. Bana Efendi yerine Appius deme hakkını Eric yüz

senede kazandı. Ocella diyebilmesi içinse, aradan yüzyıllar geçmesi gerekti.”

Demek sadece Eric ona Ocella diyordu. Bana uyar. Aleksey belli ki hala, “Efendi” aşamasını geçememişti. Şu anda çocukçağ tonla sakinleştirici yutmuş gibi kıpırtısız oturuyordu. Önündeki sehpa da duran kan şişesinden sadece bir yudum almıştı.

“Teşekkürler,” dedim. Gerçi sesim pek müteşekkîr çıkmadı. Ağabeyime bir göz attım. Jason içinden, Romalı vampire, uygun bir isim takmıştı bile. Onu kısa ama kesin bir baş hareketiyle uyardım.

“Eric, şu sıralar neler yapıyorsun, anlat bakalım,” dedi Appius Livius. Gerçekten ilgili görünüyordu. Elini Aleksey’in arkasına attı, yavru bir köpekmiş gibi çocuğun sırtını okşadığını gördüm. Yine de bu harekette şefkatli bir yan olduğunu inkar edemezdim.

“Çok iyiyim. Beşinci Bölge’de işler yolunda. Felipe de Castro’nun yönetimi ele geçirmesi sırasında Louisiana’da hayatta kalan tek şerif ben oldum.” Eric, duygulardan arınmış, mantıklı bir tonla konuşuyordu.

“Nasıl oldu bu?”

Eric, Victor Madden’la olan siyasi durumun bir özetini geçti. Appius Livius’u, Felipe de Castro ile Victor Madden meselesinde yeterince bilgilendirdiğine kanaat getirdiğinde, bu defa Eric sordu. “Sen nasıl oldu da bu genç adamın yardımına koştun?” Sorarken, Aleksey’e gülümsemeyi ihmal etmemişti.

Dinlemeye değer bir hikayeydi. Hele de Aleksey'in kendi mezarını "ayarladığını" öğrendikten sonra. Aleksey Romanov mutlak bir sessizlik içinde yanında otururken, Appius 1918 yılında son çar ailesinin izini nasıl sürdüğünü anlattı.

"Böyle bir şey olmasını bekliyordum ama düşündüğümünden daha hızlı davranmak zorunda kaldım," dedi Appius. Gerçek Kan'ını bitirdi. "İnfaz kararı çok çabuk çıktı ve hızla uygulamaya kondu. Kimsenin bunu ikinci kez düşünme fırsatı olmasın isteniyordu. Askerlerin çoğu için, bu yaptıkları, kabul edilemez, korkunç bir şeydi."

"Neden Romanov'ları kurtarmak istedin ki?" diye sordu Eric. Aleksey yanımızda değilmiş gibi.

Appius Livius güldü. Harika bir gülüşü vardı. "Lanet Bolşevikler'den nefret ediyordum," dedi. "Ve çocukla aramda bir bağ vardı. Rasputin yıllardır ona kan veriyordu. Zaten Rusya'daydım. St. Petersburg'daki Kanlı Pazar'ı hatırlıyor musun?"

Eric başını salladı. "Hatırlıyorum. Seninle yıllardır karşılaşmamıştık, o zaman da uzaktan görmüştüm sadece." Eric daha önce Kanlı Pazar'dan bahsetmişti. Gregory adında bir vampir, intikamcı bir maenad tarafından ele geçirilmiş ve çıldırmıştı. Onu etkisiz hale getirip sonuçları gizlemek için yirmi vampirin duruma el koyması gerekmişti.

"Gregory'yi denetim altına aldığımız ve olayı hep birlikte örtbas ettiğimiz o geceden sonra Rus vampirlere hayran oldum. Ve Rus halkına da." Başını zarifçe sallayıp halktan insan-

lar olarak beni ve Jason'ı işaret etti. "Lanet Bolşevikler bizden çok fazla kişiyi öldürdüler. Üzüntüden kahroldum. Özellikle de Fedor ve Velislava'nın ölümü çok ağırıma gitti. İkisi de harika vampirlerdi ve yüzlerce yıldır dünyadaydılar."

"Onları tanıyordum," dedi Eric.

"Onlara kaçmaları için mesaj yolladım, sonra da çar ailesini aramaya koyuldum. Aleksey'de benim kanım olduğu için onun izini sürebiliyordum. Rasputin bizim ne olduğumuzu biliyordu. İmparatoriçe, oğlunun hemofilisi kötüye gittiğinde ne zaman onu çağırırsa, Rasputin kanımı almak için bana yalvarıyordu ve çocuk böylece iyileşiyordu. Çar ailesini öldüreceklerine dair dedikoduları duyunca, kanımın kokusunun peşine düştüm. Onları kurtarmayı planlarken kendimi nasıl Haçlı Askeri gibi hissettiğimi tahmin edersin."

Hepsi güldü ve birden iki vampirin de Haçlı Askerleri'ni gördüğünü anladım. Gerçek Haçlı Askerleri'ni! Ne kadar yaşlı olduklarını, nelere şahit olduklarını, dünya üzerinde yürüyen belki başka hiç kimsenin hatırlamadığı kim bilir ne tecrübeler yaşadıklarını kavramaya çalıştığımda başıma ağırlar girdi resmen.

"Sook, misafirlerin çok ilginç, canın sıkılmaz..." diye söze girdi Jason.

"Dinle, gitmek istediğini biliyorum ama biraz daha kalırsan cidden çok sevinirim," dedim hemen. Eric'in yapıcısı ile zavallı Aleksey'i evimde ağırlamaktan pek memnun değildim. Ve Aleksey belirgin bir şekilde Jason'dan hoşlandığı için, ağa-

beyimin varlığı, bu rahatsız edici durumu bir parça olsun kolaylaştırıyordu en azından.

“O zaman sehpayı kamyonete koyayım, ardından Michele’i arayıp dönerim,” dedi. “Aleksy, sen de benimle gelmek ister misin?”

Appius Livius kıpırdamadıysa da gerildiği belliydi bir şekilde. Aleksy, Romalı vampire baktı. Uzun bir duraksamanın ardından Appius Livius çocuğa başını salladı. “Aleksy, terbiyeli ol,” dedi, yumuşak bir sesle. Aleksy başını öne eğdi.

İzin verilmesinin ardından, son Rus çarının oğlu, yol işçisinin bir pikabın arkasına sehpa yerleştirmesini izlemek için dışarı çıktı.

Eric ve yapıcısıyla yalnız kaldığımda içime bir endişe saplandı. Eric’le aramızdaki bağdan gelmişti bu his. Odadaki tek tedirgin varlık ben değildim. Ve sohbete ara vermiş gibilerdi.

“Özür dilerim Appius Livius,” dedim dikkatle. “O zamanlar orada olduğunuz için soruyorum. İsa’yı gördünüz mü acaba?”

Romalı vampir, Aleksy’in bir an evvel geri gelmesini diler gibi koridora bakıyordu. “Marangozu mu? Hayır, onu görmedim,” dedi Appius. Kibar davranmak için çabalıyor gibiydi. “Tam ben değiştiğim sıralarda öldü. Takdir edersin ki o sıralar düşünecek başka şeylerim vardı. Aslına bakarsan, ölümü yüzünden bir süre sonra dünya değişmeye başlayıncaya kadar o miti duymamıştım bile.”

Tanrı’nın yeryüzündeki suretini bizzat görmüş bir yaratıkla konuşmak müthiş olmaz mıydı? Ona “mit” dese bile. Ve

bunun ardından Romalı vampirden yeniden korkmaya başladım. Bana bir şey yaptığınan, Eric'e yaptıklarından veya Aleksey'e yapmakta olduklarından dolayı değil, canı isterse hepimize yapabileceklerinden dolayı. Daima insanların içindeki iyiyi bulup çıkarmaya çalışırdım ama görebildiğim kadarıyla Appius'un tek iyi yanı, vampire dönüştüreceklerini seçme konusundaki zevkiydi.

Ben kara kara bunları düşünürken, Appius da Eric'e, Ekaterinburg'daki evin bodrumunda nasıl başarılı bir iş çıkardığını anlatıyordu. Aleksey, yaraları yüzünden çok kan kaybetmiş, bu yüzden ona biraz kan vermiş. Tabii bunu yaparken süper hızlı hareket etmiş ve infaz ekibine görünmemiş. Sonra karanlığa çekilip beklemiş ve cesetlerin kuyuya atıldığını görmüş. Ertesi gün, Romanov'ların öldürölmesinin ülkede yeni bir kaosa sebep olmasından korkan infazcılar, cesetleri o kuyudan çıkarmışlar.

"Ertesi gün güneş battığı anda onların peşine düştüm," dedi Appius. "Onları gömmek için durdular. Aleksey ve kız kardeşlerinden biri..."

"Maria," dedi Aleksey. Yavaşça ve olduğum yerde sıçradım. Sessizce oturma odasına girmiş, Appius'un koltuğunun yanında dikilmişti. "Adı Maria."

Bir sessizlik oldu. Appius rahatlamış görünüyordu. "Evet, elbette sevgili oğlum," dedi, gerçekten umursuyormuş gibi bir sesle. "Kız kardeşin Maria tamamen ölmüştü ama senin içinde hala ufak bir hayat kıvılcımı vardı." Aleksey elini

Appius Livius'un omzuna koydu, yaşlı vampir uzanıp o eli sıvazladı.

"Üzerinde bir sürü kurşun deliği vardı," diye açıkladı Appius, Eric'e. "Başına da iki kurşun isabet etmişti. Kurşun deliklerinin üzerine doğrudan kanımı koydum." Arkasındaki çocuğa döndü. "Kendi kanının çoğunu kaybettiğin için benim kanım çok işe yaradı." Eski mutlu zamanları hatırlar gibiydi. *Ne günlerdi evlat!* Romalı vampir, tekrar Eric'le bana döndü ve gururla gülümsedi. Fakat ben, Aleksey'in yüzünü görebiliyordum.

Appius Livius kendini gerçekten de Aleksey'in kurtarıcısı gibi görüyordu. Aleksey'in onunla tamamen aynı fikirde olduğundansa pek emin değildim doğrusu.

"Ağabeyin nerede?" diye sordu Appius Livius aniden. Ona bakmak için ayağa fırladım. Nihayet ikiyle ikiyi toplamış ve yaşlı vampirin, Aleksey'in, ağabeyimin kanını son damlasına kadar içip onu bahçede bırakmadığından, emin olmak istediğini anlamıştım.

Tam o sırada Jason telefonunu cebine koyarak oturma odasına girdi. Gözleri kısıldı. Jason ayrıntıları fark edebilen türden biri değilse de benim ne zaman tedirgin olduğumu bilirdi. "Üzgünüm," dedi. "Michele'le konuşuyordum."

"Hım," dedim. Appius Livius'un, Aleksey'in insanlarla yalnız kalmasını istemediğini aklımın bir kenarına not aldım. Bunun beni bayağı korkutması gerektiğinin farkındaydım. Gece ilerliyordu ve çözmem gereken bir sürü şey vardı.

“Konuyu değiştirmek istemiyorum ama bilmem gereken birkaç şey var,” dedim.

“Ne var Sookie?” diye sordu Eric, yapıcısı ortaya çıktığından beri ilk kez doğrudan bana bakıp. Aramızdaki bağdan, bana uyarı sinyalleri yolluyordu.

“Birkaç soru sadece,” dedim, elimden geldiğince tatlı tatlı gülümseyerek. “Bir süredir mi bu bölgedesiniz?”

Antik vampirle göz göze geldim. Appius’u değerlendirmek, öyle kolay bir iş değildi. Onu mantıklı bir birey gibi göremediğimi fark ettim. İime dehşet salıyordu.

“Hayır,” dedi, ılımlı bir tavırla. “Değiliz. Güneybatıdan, Oklahoma’dan yola çıktık ve Louisiana’ya daha yeni geldik.”

“Yani arazimin arka tarafında gömülü olan yeni ceset hakkında bir şey bilmiyorsunuz?”

“Hayır, hiçbir şey. Cesedi çıkarmamızı ister misin? Hoş bir iş değilse de yapılabilir. Kim olduğunu mu merak ediyorsun?”

Böyle bir teklif beklemiyordum. Eric şaşkın şaşkın bana bakıyordu. “Üzgünüm tatlım,” dedim ona. “Misafirlerimiz gelmeden hemen önce sana anlatmaya çalıştığım şey buydu.”

“Debbie değil mi yani?” dedi kısaca.

“Hayır, Heidi bu cesedin yeni gömüldüğünü söyledi. Kim olduğunu ve onu oraya kimin gömdüğünü öğrenmemiz gerek sanırım.”

“Kurtadamlar,” dedi Eric aniden. “Arazini kullanmalarına izin vermene böyle mi teşekkür ediyorlar? Hemen Alcide’i arayacağım ve bir toplantı yapacağız.” Eric, patronluk taslayacağı

bir konu bulduğuna sevinmiş gibiydi. Benim cevap vermeme fırsat tanımadan, cebinden telefonunu çıkardığı gibi Alcide’i aradı.

“Eric,” diye kendini tanıttı telefon açıldığında. “Alcide, konuşmamız gerek.” Hattın diğer ucundan bir mırıltı duydum.

Bir saniye sonra Eric, “Bu hiç iyi olmamış, Alcide. Başınızda böyle belalar olmasına üzüldüm,” dedi. “Fakat benim de endişelenmem gereken başka meseleler var. Sookie’nin arazisinde ne yaptınız?”

Üf ya!

“O zaman buraya gelip görmem gerekecek. Süründen birileri yanlış bir şeyler yapmış. Tamam o zaman. On dakika sonra görüşürüz. Ben Sookie’nin evindeyim.”

Zafer kazanmış gibi bir edayla telefonu kapattı. “Alcide, Bon Temps’da mıymış?” diye sordum.

“Hayır. Otobanda, Bon Temps çıkışının yakınlarındaymış,” diye açıkladı Eric. “Monroe’daki bir toplantıdan dönüşümüş. Louisiana sürüleri hükümete karşı bir birlik oluşturmaya çalışıyor. Fakat daha önce hiç organize hareket etmedikleri için, bu çabaları işe yaramayacak.” Eric alaycı bir şekilde güldü. “Kurtadamlar daima... Geçen gün Federal Kriz Masası ile ilgili bir şey demiştin hani Sookie, neydi? Neyse, en azından yakındaymış. Buraya geldiğinde ne olup bittiğini anlarız.”

Sessizce içimi çektim. Olaylar fazla hızlı gelişiyordu. Eric, Appius Livius ve Aleksey’e biraz daha Gerçek Kan isteyip iste-

mediklerini sordum. Hiçbiri istemedi. Jason sıkılmış görünüyordu. Saate bir göz attım.

“Korkarım evdeki bölmede sadece tek bir vampir kalabilir. Şafak söktüğünde nerede uyumayı planlıyorsunuz? Birilerini arayıp yer ayarlamam gerekip gerekmediğini anlamak için soruyorum sadece.”

“Endişelenme Sookie,” dedi Eric kibarca. “Ocella ile oğlunu kendi evime götüreceğim. Oradaki misafir tabutlarını kullanabilirler.”

Eric genelde yatağında uyurdu. Çünkü yatak odasının penceresi yoktu. Misafir yatak odasıdaysa birkaç tabut vardı. Fiberglas kanolara benzeyen tabutlar, odadaki yatakların altında duruyordu. Aleksey ve Appius Livius’un Eric’te kalmasının tek kötü yanı, eğer onlar oradaysa benim kesinlikle burada kalacak olmamdı.

“Gündüz vakti gelip bizim göğsümüze kazık saplamak, sevgilinin çok hoşuna giderdi bence,” dedi Appius Livius, çok komik bir espri bulmuş gibi. “Bunu yapabileceğini düşünüyorsan küçük hanım, denemesi bedava.”

“Ah, hiç de değil,” dedim, açıkça görülen bir riyakarlıkla. “Eric’in babasına böyle bir şey yapmayı hayal bile edemem.” Gerçi hiç de kötü bir fikir değildi.

Eric yanımda baştan aşağı seğirdi. Komik bir hareketti, bir köpeğin uykusunda koşmasını andırıyordu. “Kibar ol,” dedi bana ve sesinde şakadan eser yoktu. Bana emir veriyordu.

Derin bir nefes aldım. Eric’in evime giriş iznini iptal etmek, dilimin ucuna geldi. Böyle yaparsam, Eric hemen evim-

den çıkmak zorunda kalırdı ve muhtemelen Appius Livius ile Aleksey de onu takip ederdi. Beni durduran, “muhtemelen” kısmı oldu. Appius Livius ile bir saniyeliğine olsun yalnız kalma ihtimalinin dehşeti, üç vampirin geri geri yürüyerek evimden çıkışını izleme keyfine üstün geldi.

Tam o sırada kapı zilinın çalması, hepimiz için en hayırlısı oldu. Roket gibi yerimden fırladım. Etrafta nefes alıp veren başka birilerinin daha olması bana iyi gelecekti.

Alcide’in üzerinde takım elbise vardı. Annabelle ve Sam’in yeni sevgilisi Jannalynn, ona eşlik ediyorlardı. Annabelle, koyu yeşil dar bir elbise ve topuklu ayakkabı giymişti. Jannalynn’in stili beni biraz afallatmıştı. Ama kesinlikle kendine has bir stili vardı. Parlak gümüş rengi elbisesi vücudunu zar zor kapatıyordu ve topuklu sandaletleri de yine gümüş rengiydi. Gözlerine yaptığı gümüş rengi ağır makyaj, bu görüntüyü tamamlıyordu. Biraz korkutucu türden de olsa, gerçekten müthişti. Sam daima sıradışı kadınlarla çıkıyordu ve belli ki güçlü karakterlerden korkmuyordu. Neyse, şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Belki de çift-doğalı olmakla ilgili bir şeydi. Alcide de onun gibiydi.

Sürü liderine sarıldım ve Annabelle ile Jannalynn’e selam verdim, onlar da beni başlarıyla selamladılar.

“Eric’in telefonda bahsettiği problem ne?” diyordu Alcide, ben kenara çekilip onlara yol verirken. Derken kurtadamlar, odada üç vampir olduğunu fark edince kasılıp kaldı. Sadece Eric’i görmeyi bekliyorlardı. Vampirilere baktı-

ğımda, onların da ayakta durduğunu, Aleksey'in bile tetikte olduğunu gördüm.

"Alcide, seni gördüğüme sevindim," dedi Jason. "Hanımlar, bu gece ne kadar hoş görünüyorsunuz."

Gergin havayı dağıtmak için atıldım. "Herkes hoşgeldi," dedim coşkuyla. "Bu kadar kısa zamanda geldiğiniz için çok teşekkürler. Eric, Alcide'i tanıyorsun. Alcide, bu Eric'in çok eski arkadaşı Appius Livius Ocella. Yanında... Iı... Himayesindeki Aleksey'le bizi ziyarete geldi. Eric, Alcide'in arkadaşı, yeni sürü üyesi Annabelle'le tanışmış mıydın? Bu da Jannalynn, yıllardır Uzun Diş sürüsünde. Jannalynn, seninle pek sohbet etme fırsatımız olmadı ama Sam sürekli senden bahsediyor. Ve hepiniz, ağabeyim Jason'ı tanıyorsunuz, değil mi?"

Vay be. Kendimi bir takdim maratonundan çıkmış gibi hissediyordum. Vampirler el sıkışmadığı için açılış töreni böylece tamamlanmış oldu. Ardından hepsini oturmaya davet ettim ve bir şey içmek isteyip istemediklerini sordum. Kimse istemedi.

İlk voleyi Eric vurdu. "Alcide, arazisinde yabancıların kokusunu aldığınız konusunda Basim al Saud, Sookie'yi uyardıktan sonra, iz sürücülerimden biri gelip burayı araştırdı. Ve burada yeni gömülmüş bir ceset buldu."

Alcide, Eric'e, başka bir dilde konuşuyormuş gibi baktı.

"O gece kimseyi öldürmedik," dedi sonunda. "Basim, Sookie'ye arazide eski bir ceset, bir ya da iki peri ve bir vampir kokusu aldığımızı haber verdi. Yeni bir ceset falan yoktu."

“Artık var.”

“Bizimle bir ilgisi yok.” Alcide omuz silkti. “Sonuçta biz, senin iz sürücün yeni cesedin kokusunu almadan birkaç gece önce buradaydık.”

“Sence de bu büyük bir tesadüf değil mi? Sürün buraya geldikten hemen sonra Sookie’nin arazisinde bir ceset buluyor.” Eric, sinir bozucu bir şekilde mantıklı konuşuyordu.

“Sookie’nin arazisinde halihazırda bir ceset olması, daha büyük bir tesadüf değil mi?”

Ah, Tanrım, işin buralara varmasını hiç istemiyordum.

Jannalynn resmen Eric’e hırlıyordu. Makyajıyla falan da birleşince hakikaten acayip bir görüntü ortaya çıkmıştı. Annabelle kollarını vücudundan biraz uzak tutarak dikiliyor, hangi tarafa sıçraması gerekeceğini tartmaya çalışıyordu.

Aleksey tavana bakıyordu, bu onun olaylara karışmama pozisyonuydu belli ki. Appius Livius ise sadece sıkılmış görünüyordu.

“Bence gidip kim olduğuna bakalım,” dedi Jason aniden.

Ona baktım, vay canına, bu çok iyi fikirdi.

Böylece, cesedi çıkarmak için hep birlikte korunun yolunu tuttuk.

9

ALCIDE, KAMYONETİNDEKİ ÇİZMELERİ GİYDİ VE KRAVATıyla ceketini bir kenara attı. Jannalynn akıllılık edip o sivri topuklu sandaletlerini, Annabelle de kendi daha mütevazı topuklu ayakkabılarını çıkardı. Her ikisine de giymeleri için kendi spor ayakkabılarımdan verdim. Jannalynn'e, parlak gümüş rengi elbisesi koruda dallara falan takılmasın diye eski bir tişört önerdim. Tişörtü başından geçirdi, hatta "Teşekkürler," bile dedi. Gerçi pek minnettar görünmüyordu. Alet kulübesinden iki kürek buldum. Birini Alcide, diğerini Eric aldı. Jason kendi kamyonetinde büyük bir ışıldak bulmuş, onu taşıyordu. Vampirler ve kurtadamlar, karanlıkta mükemmel bir görüşe sahiptiler. Jason da pante-radam olduğu için gece görüşü gayet iyiydi. Yani ışıldak, en çok benim işime yarıyordu. Gruptaki kör bendim.

"Nereye gittiğimizi biliyor muyuz?" diye sordu Annabelle.

“Heidi doğuda, nehrin yanındaki açıklıkta olduğunu söyledi,” dedim ve doğuya yöneldik. Karanlıkta bir şeylere çarpıp duruyordum, sonunda Eric küreği Jason’a uzattı ve sırtına çıkabilmem için eğildi. Kafamı sırtına iyice yapıştırdım ki ağaçların dalları yüzümü çizmesin. Yolun geri kalanını olaysız bir şekilde aştık.

“Kokusunu alıyorum,” dedi Jannalynn aniden. Sürüdeki görevi, lider için yolu açmakmış gibi, en önden gidiyordu. Ağaçların arasında başka bir kadına dönüşmüştü. Pek iyi göremesem de bunu anlayabiliyordum. Hızlı ve kararlıydı, ayağını yere sağlam basıyordu. İleri atıldı, bir saniye sonra bize seslendi. “Burada.”

Yanına gittiğimizde onu, küçük açıklıkta, dikdörtgen bir toprak parçasının başında bulduk. Gizlemek için güya çaba harcanmıştı ama o kısmın kazıldığı belliydi.

Eric beni yere bıraktı, Jason ışıldağı yere doğru çevirdi. “Bu şey olamaz, değil mi?” diye fısıldadım. Herkesin beni duyabildiğini biliyordum.

“Hayır,” dedi Eric kesin bir tavırla. “Bu çok yeni.” Tamam, Debbie Pelt değildi. O başka bir yerde, daha eski bir mezarda yatıyordu.

“Kim olduğunu anlamamanın tek yolu var,” dedi Alcide. Jason’la Alcide hemen kazmaya giriştiler. İkisi de gayet güçlü olduğundan iş hızlı ilerliyordu. Aleksey gelip yanımda durdu. O zaman aklıma geldi, ağaçların arasındaki bu mezar, onun kötü anılarını uyandırmıştı sanırım. Sanki hala

insanmış gibi, bir kolumla ona sarıldım. Appius'un bana alaycı bir bakış attığını gördüğüm halde kolumu çekmedim. Aleksey'in gözleri, mezar kazıcılarının, özellikle de Jason'ın üzerindeydi. Yanımdaki çocuğun, toprağı çıplak elleriyle, onların kürekle kazdığı hızda kazabileceğini biliyordum ama o kadar çelimsiz görünüyordu ki Aleksey'in diğer vampirler gibi güçlü olduğunu düşünmek zordu. Acaba son birkaç on yılda kaç kişi aynı hataya düşmüş, kaç Aleksey'in küçük ellerinde can vermişti?

Jason ve Alcide giderek daha derine iniyorlardı. Onlar çalışırken Annabelle ile Jannalynn de muhtemelen koku almaya çalışarak açıklıkta dolandılar. İki gece önceki yağmura rağmen, ağaçlarla korunan alanda hala bazı kokular kalmış olmalıydı. Sonuçta Heidi burayı araştırmaya geldiğinde bir katilin peşinde değildi, sadece araziden geçenlerin bir listesini yapmaya çalışıyordu. Arazimde dolaşmayan tek canlının sıradan insanlar olduğunu düşünmeye başlamıştım. Kurtadamlar yalan söylüyorsa, katil, bir kurtadam olabilirdi. Belki de katil, arazimden geçtiğı söylenen ve çok vahşi bir ırk olduklarını artık gayet iyi bildiğim, perilerden biriydi. Katilin Bill olması da mümkündü. Heidi, kokusunu aldığı vampirin Bill olabileceğini söylemişti sonuçta.

Koku duyum diğerlerine nazaran çok zayıf olduğundan, ceset toprağın altındayken kokusunu almamıştım. Fakat toprak yığını büyüyüp çukur derinleştikçe, ben de koku almaya başladım. Tanrım, hem de ne koku!

Elimle burnumu kapadım. Bir faydası olmadı tabii. Diğerlerinin çok daha güçlü bir koku aldığı düşünülürse, buna nasıl dayanabildiklerini anlamakta zorlanıyordum. Daha tecrübelilerdi herhalde. Ya da sadece daha alışkın.

Derken iki kürek de durdu. “Bir şeye sarılmış,” dedi Jason. Alcide eğildi, çukurun dibindeki şeyi el yordamıyla çekistirdi.

“Kopardım galiba,” dedi Alcide biraz sonra.

“İşıldağı bana uzat Sookie,” diye seslendi Jason ve dediğini yaptım. Işıldağı çukurun dibine tuttu. “Ben tanımıyorum,” dedi.

“Ben tanıyorum,” dedi Alcide, tuhaf bir sesle. Annabelle’le Jannalynn, anında mezarın başında bittiler. Tüm cesaretimi toplayıp cesede bakmak için çukura yaklaştım.

Ve bakar bakmaz tanıdım. Üç kurtadam, başlarını geriye atıp uludu.

“Uzun Diş sürüsünün infazcısı,” diye açıkladım vampirlere. Kusacak gibi olunca, devam etmeden önce biraz durmam gerekti. “Basim al Saud.” Aradan geçen birkaç gün büyük bir fark yaratmıştı ama yine de onu anında tanımıştım. Özendiğim o kıvrır kıvrır saçları, kaslı vücudu...

“Lanet olsun,” diye bağırdı Jannalynn, ulumaları bitince. Haklıydı.

Kurtadamlar sakinleştiğinde, konuşacak çok şeyimiz vardı.

“Onunla sadece bir kez karşılaştım,” dedim. “Alcide ve Annabelle’le kamyonete bindiğinde gayet iyiydi.”

“Bana arazideki kokulardan bahsetti, ben de ona Sookie’ye haber vermesini söyledim,” dedi Alcide, Eric’e. “Sookie’nin

bilmesi gerekiyordu. Sonra Shreveport'a dönerken, yol boyunca önemli bir şey konuşmadık. Konuştuk mu Annabelle?"

"Hayır," dedi Annabelle, sesinden anlaşıldığı kadarıyla ağlıyordu.

"Onu dairesine bıraktım. Ertesi gün temsilcimizle toplantıya benimle gelmesi için aradığımda, gelemeyeceğini, çalışması gerektiğini söyledi. İşi web sitesi tasarlamaktı ve o gün önemli bir müşteriyle görüşecekti. Toplantıya benimle gelmemesi hoşuma gitmemişti ama adamın bir şekilde hayatını kazanması gerekiyordu tabii." Alcide omuz silkti.

"O gün çalışması gerekmiyordu," dedi Annabelle.

Bir sessizlik oldu.

"Sen aradığında onun dairesindeydim," diye devam etti Annabelle. Sesini sakın tutmak için çabaladığı her halinden belliydi. "Birkaç saat orada kaldım."

Vay canına. İşte bu, hiç beklenmedik bir itiraftı. Jason bir sıçrayışta çukurdan çıktı, gözlerimizi belerterek birbirimize baktık. Büyükanne'nin büyük bir sadakatle izleyip bize de anlattığı arkası yarın kuşağı dizilerine dönmüştü ortam.

Alcide hırladı. Ölünün ardından uluma ritüeli, içindeki kurdu harekete geçirmişti.

"Biliyorum," dedi Annabelle. "Ve bunu daha sonra konuşuruz, cezam neyse sonuna kadar çekmeye hazırım. Fakat şu anda Basim'in ölümü, benim yaptığım hatadan daha önemli. Benim görevim, sana gerçeği anlatmak. Basim senden önce başka bir telefon daha aldı ve konuşulanları duymamı isteme-

diği belliydi. Ama arayan kişinin ona ödeme yaptığını anlayacak kadar duydum.”

Alcide’in hırlaması daha da derinleşti. Jannalynn, Annabelle’in hemen yanında duruyordu ve sanırım bunun tek sebebi, gerektiğinde kadının üstüne atılmaktı. Bacaklarını büküp eğilmiş, elleri peneye dönüşmeye hazır bir şekilde kıvrılmıştı.

Aleksey, Jason’ın yanına yanaştı. Gerilim tırmanmaya devam edince, Jason bir kolunu çocuğun omzuna attı. Ağabeyim de gerçek ile illüzyonu ayırmak konusunda benimle aynı hataya düşüyordu.

Annabelle, Alcide’den yükselen hırılıyı duyunca irkildiyse de devam etti. “Bunun zerine Basım beni evinden göndermek için bir bahane buldu ve sonra kendisi de ıktı. Onu takip etmeye çalıştım ama izini kaybettim.”

“şphelenmişsin,” dedi Jannalynn. “Buna rağmen sürü liderini aramadın. Beni aramadın. Kimseyi aramadın. Seni aramıza aldık, srmzn yesi yaptık ve sen bize ihanet ettin.” Derken, ani bir hareketle havaya sıçradı ve yumruğunu Annabelle’in başına indirdi. Annabelle yere yapıştı. Nefesimi tuttum. Yalnız değildim.

Fakat Jason’ın, Aleksey’i tutmakta zorlandığını fark eden yalnızca bendim. Havadaki şiddet, çocuğun kontrolünü kaybetmesine sebep olmuştu bir şekilde. Eğer ocuk biraz daha iri olsaydı, Jason çoktan yere kapaklanmış olurdu. Eric’in koluna vurdum ve başımla onları işaret ettim. Eric, hemen Jason’ın

yardıma koştu. İkisi onu tutmaya çalışırken, Aleksey hala kollarında debeleniyordu.

Herkes o tarafa dönüp Aleksey'in çılgın mücadelesini izlerken, açıklıkta bir sessizlik oldu. Appius Livius gerçekten çok üzgün görünüyordu. Birbirine girmiş kol bacak yumağına gitti, kollarını oğluna doladı. “Şiişt,” dedi. “Sakin ol oğlum.” Ve Aleksey yavaş yavaş sakinleşti.

Alcide nihayet konuştuğunda sesi hala hırıltılıydı. “Jannalynn, yeni yardımcım sensin. Annabelle, ayağa kalk. Bu artık sürü meselesi. Ve bunu sürü toplantısında halledeceğiz.” Sırtını bize dönüp yürümeye başladı.

Kurtadamlar öylece yürüyüp korudan çıkacak, arabalarına binip gideceklerdi. “Bir dakika,” diye seslendim arkalarından. “Cesedin benim arazime gömülmesi gibi ufak bir problem daha var. Ve bana sorarsanız, bu öylesine bir tesadüf değil, bayağı önemli.”

Kurtadamlar durdular.

“Evet,” dedi Eric ve bu tek kelime büyük bir ağırlık taşıyordu. “Alcide, bence sürü toplantısına Sookie'yle benim de katılmamız gerekiyor.”

“Sadece sürü üyeleri,” diye şarladı Jannalynn. “Tekil yok, vampir yok.” Hala her zamanki gibi ufak tefekti ama liderin yardımcılığına terfi etmek, ruhen onu daha güçlü ve sert kılmıştı. Acımasız bir ufaklık olduğuna şüphe yoktu. Sam'in çok cesur olduğunu düşündüm. Ya da çok aptal.

“Alcide?” dedi Eric yavaşça.

“Sookie, Jason’ı getirebilir, o da çift-doğalı,” dedi Alcide. “Sookie tekil olabilir ama sürünün dostu ilan edildiği için geliyor. Vampir yok.”

Eric, ağabeyime bir göz attı. “Jason, kız kardeşinle gider misin?”

“Tabii,” dedi Jason.

Böylece anlaşmaya varılmış oldu. Gözucuyla Annabelle’in ayağa kalktığını, biraz toparlandığını gördüm. Jannalynn sağlam bir yumruk atmıştı.

“Cesedi ne yapacaksınız?” diye seslendim, Alcide yine gitmek için dönünce. “Yine üstünü mü örtelim? Ya da ne yapalım?”

Annabelle, Jannalynn ile Alcide’in arkasından kararsız bir adım attı. Shreveport’a dönüş yolu çok eğlenceli geçecekti! “Bu gece birini gönderip alacağız,” diye bağırdı Jannalynn, omzunun üstünden. “Koruda biraz hareket yaşanacak. Paniğe kapılma.” Annabelle dönüp bizden tarafa baktığında, ağzının kenarından kan sızdığını gördüm. Vampirler de fark etmişti. Hatta Aleksey, Jason’dan uzaklaştı, eğer Appius Livius onu hala tutmasaydı, kadının peşinden gidecekti.

“Yine de üstünü öğretecek miyiz?” diye sordu Jason.

“Madem onu alması için birilerini gönderecekler, boşuna yorulmayın bence,” dedim. “Eric, iyi ki Heidi’yi göndermişsin. Göndermeseydin...” Durup bunu düşündüm. “Dinleyin, eğer benim arazime gömüldüyse, burada bulunsun diyedir değil mi? Yani birinin kulağına onu burada araması fısıldanırsa, burada bulunmasının hiçbir açıklaması olmaz.”

Mantığımı sadece Jason takip edebilmişti. “Tamam, onu buradan götürmemiz gerek.”

Aniden gerilmiştim, ellerimi havada huzursuzca sallayıp duruyordum. “Onu bir yere bırakmalıyız,” dedim. “Belki mezarlığa götürebiliriz.”

“Hayır, çok yakın,” dedi Jason.

“Senin evinin arkasındaki göle ne dersin?” diye sordum.

“Hayır, olmaz! Balıklar. Bir daha asla oradan çıkan balığı yiyemem.”

“İyyy,” dedim. Haklıydı.

“Bu kadınla hayatın hep böyle mi geçiyor?” diye sordu Appius Livius, Eric’e. Eric akıllılık edip cevap vermedi.

“Sookie,” dedi. “Eğer uygun bir yer bulabilirsen, onu uçarak oraya götürebilirim. Hiç hoş olmayacak ya, neyse.”

Beynim bir labirentte koşturuyor, çıkmazlara girip duruyor gibiydi. Ucu açık bir fikre ulaşabilsin diye resmen kafama vurdum. İşe yaradı. “Tamam Eric. Onu caddenin öbür tarafına, benim araba yolumun karşısındaki ağaçlığa götür. Orada kısa bir araba yolu var ama ev yok. Böylece kurtadamlar cesedi almaya geldiğinde araba yolunu kullanarak yerini bulabilirler.”

Karar verilmişti. Eric çukura indi ve Basim’i daha önce sarılı olduğu çarşafa ya da neye sarıldıysa tekrar ona sardı. Işıldağın ışığında yüzü tiksintiyle buruşsa da cesedi kucakladı ve havaya fırladı. Bir saniye sonra gözden kaybolmuştu.

“Vay canına,” dedi Jason hayranlıkla. “Çok havalı.”

“Biz de çukuru dolduralım,” dedim. Hemen iŖe koyulduk. Appius Livius bir kenarda bizi izliyordu. Yardım ederse bu iŖi daha hızlı halledeceğimiz, aklına bile gelmiyor gibiydi. Aleksey bile çukura kürekle toprak attı, üstelik bunu çok eğlenceli bulmuŖa benziyordu. On üç yaŖındaki çocuğun uzun zamandır yaptėı normale en yakın Ŗey bu olsa gerekti. Sonunda ukur doldu. Fakat hala mezara benziyordu. arın oğlu küçük elleriyle kŖelerdeki otları yolmaya baŖladı. Tam itiraz edecektim ki ne yaptėını anladım. Mezar Ŗeklindeki oyuuğu, belirsiz Ŗekilli bir oyuuğa dnŖtryordu. Böylece oyuk, yağmur yüzünden olmuŖ ya da bozulmuŖ bir köstebek tneliymiŖ gibi görünüyordu. Aleksey iŖini bitirdiğinde dönüp bize gülümse-di, Jason onun sırtını sıvazladı. Ardından Jason oraya bir dal attı, sonra hep birlikte çıplak alanı yapraklar ve dal parçalarıyla doldurduk. Aleksey iŖin bu kısmından da bayağı zevk aldı.

Sonunda bıraktık. Aklıma yapacak baŖka bir Ŗey gelmiyordu.

Tüm bunlar beni çok korkutmuŖtu ve toz toprak içinde kalmıŖtım. Kreklerden birini omzuma atıp eve dönmeye hazırlandım. Jason diğer küreği sağ eline aldı. Aleksey, sanki göründüğünden bile daha kkmŖ gibi, onun sol elini tuttu. Ağabeyimin yüz ifadesi karman çormandı, yine de vampirin elini bırakmadı. Appius Livius nihayet bir iŖe yaradı ve ne geçip ağaçların arasında bize yol gösterdi.

Eve ulaŖtıėımızda Eric çoktan dnmŖ, kıyafetlerini çöpe atıp duŖa girmiŖti. BaŖka zaman olsa, duŖta ona katılmak

hoşuma giderdi. Şu andaysa seksi hissetmem imkansızdı. Kendimi iğrenç hissediyordum, çok kirliydim. Diğer yandan hala ev sahibesiydim, dolayısıyla vampir misafirlerime iki şişe daha Gerçek Kan ısıttım ve yıkanmak isterlerse diye alt kattaki banyoyu gösterdim.

Jason gideceğini söylemek için mutfağa geldi.

“Toplantının zamanını haber verirsin,” dedi yavaşça. “Ve bunu Calvin’e rapor etmek zorundayım, biliyorsun değil mi?”

“Biliyorum,” dedim, bıkkın bir şekilde. Türlerin kendi içindeki kurallarından gına gelmişti. Amerika, çift-doğalıları kayıt altına almanın ne anlama geleceğini gerçekten biliyor muydu acaba? Böyle bir pisliğe bulaşmasa bence daha iyi ederdi. İnsan bürokrasisi, zaten yeterince can sıkıcı değil miydi?

Jason arka kapıdan çıktı, bir saniye sonra kamyonetinin uzaklaştığını duydum. Appius Livius ile Aleksey tam içeceklerini bitirmişlerdi ki Eric üstünde temiz giysilerle (bende yedek kıyafet bulunduruyordu) ve kayısılı vücut jeli kokularıyla yatak odasından çıktı. Yapıcısı etraftayken Eric bana karşı mesafeliydi. Şimdi de babası evde olduğu için bana yakın davranmıyordu. Bir sürü sebebi olabilirdi bunun. Ve hiçbirisi hoşuma gitmiyordu.

Biraz sonra üç vampir, Shreveport’a gitmek üzere ayaklandı. Appius Livius bana misafirperverliğim için teşekkür etti. Sesi öyle hissizdi ki dalga geçip geçmediğini bile anlamadım. Eric dut yemiş bülbüle dönmüştü. Aleksey sanki mezarın orada deliren başka biriymiş gibi sakindi ve gülümsüyordu, beni

soğuk bir şekilde kucakladı. O kucaklamayı aynı sakinlikle karşılamakta zorlandım.

Onlar kapıdan çıktıktan üç saniye sonra telefondaydım.

“Fangtasia, en kanlı hayallerinizin gerçeğe dönüştüğü yer,” dedi sıkkın bir kadın sesi.

“Pam, dinle.”

“Kulağım sende. Dökül.”

“Appius Livius Ocella geldi.”

“Zombi aşkına!”

Vampirlerin hayret nidası da bu muydu? “Hı hı, gerçekten geldi. Senin de büyükbaban oluyor, değil mi? Neyse, yanında yeni oğlu var. Buradan az evvel çıktılar, Eric’in evinde kalacaklar.”

“Ne istiyormuş?”

“Henüz söylemedi.”

“Eric nasıl?”

“Acayip gergin. Bu arada başka bir sürü şey de oldu, sana sonra anlatırım.”

“Uyardığın için teşekkürler. Hemen eve gidiyorum. Sen *nefesliler* arasında bir tanesin.”

“Ah, hım... Teşekkürler.”

Telefonu kapattı. Ne gibi hazırlıklar yapacaktı acaba? Shreveport’taki gece kulübünde çalışan insanlarla vampirler, Eric’in evine koşup temizliğe mi gireceklerdi? Pam, uykudan önce atıştırmalık olarak, gönüllü insanları oraya mı götürecekti?

Yatağa girmeyi düşünemeyecek kadar gergindim. Eric'in yapıcısı buraya her ne sebeple gelmiş olursa olsun, hoşlanmayacağım kesindi. Ve Appius Livius'un varlığının, ilişkimizi kötü etkilediği ortadaydı. Eric'in yerde bıraktığı ıslak havluları toplamadan duşa girdim ve olan biteni düşündüm.

Vampirler genellikle basit planlar yapmaz, karmaşık ve çözümlmesi zor dalavereler çevirirler. Yine de Romalı vampirin ziyaretinin arkasında ne yattığını anlamaya çalıştım. Amerika'ya öylesine gelmediği, Louisiana-Shreveport'a son dedikoduları yakalamak için uğramadığı kesindi.

Belki paraya ihtiyacı vardı. Böylesi, o kadar kötü olmazdı. Eric ne zaman olsa para kazanırdı sonuçta. Onun maddi durumunu tam bilmiyordum ama Sophie-Anne'in bana olan borcu nihayet ödendiği için, bankada biraz birikimim vardı. Claudine'in bıraktığı para da çok yakında o hesaba aktarılacaktı. Eric'in ihtiyacı olursa, bu parayı ona seve seve verirdim.

Ya konu para değilse? Belki Appius Livius başka bir yerde başını belaya sokmuştu ve şimdi de gizlenecek bir yer arıyordu. Belki Bolşevik vampirler Aleksey'in peşine düşmüştü. İşte bu bayağı ilginç olurdu. Onların Appius Livius'u yakalamasını ümit etmekte serbesttim. Eric'in evinde yakalamadıkları sürece...

Eric'in yapıcısını buraya Felipe de Castro ya da Victor Madden davet etmiş olabilir miydi? Eric'ten alamadıkları bir şeyi almak için yapıcısının yardımına ihtiyaçları vardı belki.

Bunlar bir yana, en olası senaryom şuydu: Appius Livius Ocella, yeni oyuncuğu "oğul" ile birlikte, sırf Eric'in kafası-

nı karıştırmak için gelmişti. Paramı koyacağım şık buydu. Appius Livius'u okumak çok zordu. Bazı anlarda iyi biri gibi görünüyordu. Eric'i önemsiyormuş, Aleksey'e değer veriyormuş gibi... Aleksey'in durumu düşünüldüğünde, Appius Livius müdahale etmeseydi çocuk ölmüş olacaktı. Gerçi tüm ailesinin, hizmetkarlarının ve dostlarının, gözünün önünde öldürüldüğünü gördükten sonra, belki de ölüm, onun için bir kurtuluş olabilirdi.

Appius Livius'un, Aleksey'le seks yaptığına emindim. Fakat Aleksey'in sinik halinin, istemediği bir cinsel ilişkiye zorlanmaktan mı, yoksa ailesinin gözlerinin önünde öldürülmesinin yarattığı travmadan mı kaynaklandığına karar vermek imkansızdı. Kurşuna dizilme sahnesini düşününce ürperdim. Uyuyabileceğimi umarak saçlarımı kurutup dişlerimi fırçaladım.

Derken aklıma bir telefon görüşmesi daha yapmam gerektiği geldi. Hiç istemeye istemeye, Eric'in gündüz işlerini yürüten Bobby Burnham'ın numarasını çevirdim. Bobby'yle birbirimizden hoşlanmıyorduk. Bobby, Eric'e karşı cinsel bir şey hissetmese de beni kıskanıyordu bir şekilde. Eric'in dikkatini dağıttığımı ve gündüzleri o uyurken Bobby'nin onun adına yürüttüğü işlere konsantre olmasını engellediğimi düşünüyordu. Benim Bobby'ye gıcık olma nedenim ise hayatımı zorlaştırmaya çalışmasıydı. Ama yine de ikimiz de hala Eric'in tarafındaydık.

“Bobby, ben Sookie.”

“Numara tanıma sistemim var.”

Bay Gıcık. “Bobby, Eric’in yapıcısının burada olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm. Talimatları almaya gittiğinde dikkatli ol.” Normalde Bobby, Eric bende kalmadığı zamanlarda, şafaktan hemen önce onun evine gidip gün içinde yapması gerekenlerle ilgili talimat alırdı.

Bobby cevap vermekte acele etmedi. Büyük olasılıkla ona kötü bir şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. “Beni ısırarak ister mi?” diye sordu sonunda. “Yapıcı?”

“Ne isteyeceğini bilmiyorum Bobby. Ben sadece önceden haber vereyim dedim.”

“Eric onun bana zarar vermesine engel olur,” dedi Bobby güvenle.

“Bilgin olsun diye söylüyorum, eğer bu adam ona zıpla derse, Eric, *ne kadar yükseğe*, diye sormak zorunda.”

“Mümkün değil,” dedi Bobby. Bobby’ye göre Eric, ayın altındaki en güçlü yaratıktı.

“Gayet mümkün. Yapıcılarına boyun eğmek zorundalar. Gerçek bu.”

Bobby bunu daha önce duymuş olmalıydı. Vampirlerin insan yardımcılarını için web sitesi ya da forum gibi bir şeyler var. İşverenleriyle ilgili işe yarar her türlü ayrıntıyı orada paylaştıklarına eminim. Bobby bu kez tartışmayı uzatmadı, beni onu aldatmakla falan suçlamadı. Hoş bir değişiklikti.

“Tamam,” dedi. “Hazırlıklı olurum. O... Yani Eric’in yapıcısı nasıl biri?”

“*Biri* gibi bile değil aslında,” dedim. Bunu açıklayamayacaktım, görünce anlayacaktı. “Yanında da on üç yaşında bir Rus soylusu var.”

Uzun bir duraksama oldu. “Teşekkürler,” dedi Bobby sonunda. “Önceden haberim olması iyi oldu.”

Bana şimdiye dek söylediği en güzel şeydi.

“Bir şey değil. İyi geceler Bobby,” dedim ve telefonu kapattık. Baştan sona medeni bir konuşma yapmayı başarmıştık. Vampirler Amerika’yı birleştiriyor!

Üstüme uzun bir tişört giydim ve yatağa kıvrıldım. Biraz uyumam gerekiyordu ama güzel anılar yakamı bırakmıyordu bir türlü. Işıldağın ışığı ağaçların arasındaki açıklıkta dans ederken, Basım’ın mezarının yanında yükselen toprak yığını gözümün önüne geliyordu. Ve ölü kurtadamin yüzü. Neyse ki nihayet o yüzün ayrıntıları belirsizleşti, karanlık beni yuttu.

Geç saate kadar ölü gibi uyudum. Uyandığımda mutfakta biri yemek pişiriyordu. Ekstra duyumla uzanıp baktım. Claude sosisli yumurta yapıyordu. Demlikte kahve vardı ve bunu bilmek için telepatiye ihtiyacım yoktu, kokusunu alıyordum. Sabahın en güzel kokusu.

Banyoya girip çıktıktan sonra mutfağın yolunu tuttum. Claude masada oturmuş kahvaltısını ediyordu, demlikte bana da yetecek kadar kahve vardı hala.

“Sosis var,” dedi ocağı gösterip.

Bir tabak ve kupa aldım, güne iyi bir başlangıç için masaya oturdum. Saate bir göz attım. Günlerden pazardı, Merlotte

öğleden sonra açılacaktı. Sam, yarım gün de olsa, pazarları barı açmayı deniyordu yine. Gerçi personel bunun kazançlı olmaması için dua ediyordu. Claude’la masada oturmuş sessizce kahvaltımızı ederken kendimi çok huzurlu hissettiğimi fark ettim. Ne de olsa Eric gündüz uykusundaydı, onun her hissini içimde hissetmiyordum. Efendisi ve yeni “kardeşi” de uykudaydılar. Rahat bir nefes aldım.

“Dün gece Dermot’u gördüm,” dedi Claude.

S.ktır! Huzur buraya kadarmış. “Nerede?” diye sordum.

“Kulübe geldi. Kendinden geçmiş bir şekilde beni izliyordu,” dedi Claude.

“Dermot gay mi?”

“Hayır, sanmıyorum. Penisimle ilgilenmiyordu. Başka bir perinin yakınlarında olmak istiyordu sadece.”

“Onun buradan gitmiş olmasını umuyordum. Niall, bana ve Jason’a, Dermot’un, anne babamızın ölümünde parmağı olduğunu söyledi. Periler diyarı kapatıldığında, onun öbür tarafta kaldığını ummuştum.”

“Görüldüğü yerde öldürülürdü.” Kahvesinden bir yudum alıp ekledi. “Periler diyarında hiç kimse Dermot’un yaptıklarının sebebini anlamıyor. En baştan Niall’ın yanında yer alması gerekirdi. Niall safkan bir peri olmasına rağmen yarı-insanları korumak istiyordu ve Dermot onunla aynı kandan, üstelik kendisi de yarı-insan. Fakat kendine olan nefreti yüzünden -ya da benim aklıma başka bir açıklama gelmiyor en azından- ona tahammül edemeyen perilerin yanında yer aldı ve savaşı o ta-

raf kaybetti.” Claude mutlu mutlu gülümsedi. “Yani Dermot öfkeyle kalkıp zararlar oturdu. Bu lafı seviyorum. İnsanlar bazen durumları çok güzel tarif ediyorlar.”

“Sence hala bana ya da ağabeyime zarar vermek istiyor mudur?”

“Bence hiçbir zaman size zarar vermek gibi bir niyeti olmadı,” dedi Claude, sorumu kısaca düşündükten sonra. “Bana sorarsan Dermot deli. Gerçi birkaç yirmi yıl önce gayet makul bir adamdı. İnsan tarafı mı kafayı yedi, yoksa peri tarafı dünyadaki zehirli maddelere mi dayanamadı, bilmiyorum. Annenle babanın öldürülmesine yardım etmesini de çözebilmiş değilim. Benim tanıdığım Dermot, asla böyle bir şey yapmazdı.”

Delilerin istemeden de etraflarındaki insanlara zarar verebildiklerini, hatta bazen zarar verdiklerinin bile farkında olmadıklarını söylemeyi düşündüm. Sonra vazgeçtim. Dermot benim büyük amcamdı ve onu tanıyanlara bakılırsa, ağabeyim hık demiş onun burnundan düşmüştü. İtiraf etmeliyim ki onu merak ediyordum. Ve Niall’in, annemle babamı boğarak öldürülebilirsinler diye Neave ve Lochlan’a, arabanın kapısını Dermot’un açtığına dair söylediklerinin doğru olup olmadığını da merak ediyordum. Dermot hakkında pek fazla şey bilmesem de bildiğim kadarını böyle korkunç bir olayla bağdaştıramıyordum. Acaba Dermot beni akrabası olarak görüyor muydu? Jason’la ben, onun yakınlığımızdan hoşlanmasına yetecek kadar peri miydik? Bill’in, ona yakın olduğumda damarlarımdaki peri kanı yüzünden kendini iyi

hissettiğine dair söyledikleri, bana o sırada pek inandırıcı gelmemiştir.

“Claude, benim tamamen insan olmadığımı anlayabiliyor musun? Peri-ölçerde ben aşağı yukarı nerelerdeyim?”

“İnsanların arasında seni gözüm kapalı bulur ve akrabam olduğunu söylerim,” dedi Claude, hiç tereddütsüz. “Fakat perilerin arasındaysan sana insan diyebilirim. Saptanması zor bir koku. Pek çok vampir, *ne güzel kokuyor*, diye düşünür ve sana yakın olmak hoşuna gider. Daha fazlası aklına gelmez. Eğer peri kanı taşıdığını öğrenirlerse, senin yanında olmaktan aldıkları zevki bununla ilişkilendirebilirler.”

Demek damarlarımda dolaşan az miktardaki peri kanı, gerçekten Bill’i rahatlatmıştı. Ya da en azından artık bu hissi neye yoracağını biliyordu. Tabagımı sudan geçirmek ve kendime biraz daha kahve koymak için kalktım, yanından geçerken Claude’un boş tabağını da aldım. Teşekkür etmedi.

“Sosis için teşekkürler,” dedim. “Mutfak ve ev masraflarını nasıl bölüşeceğimizi konuşmadık.”

Claude şaşkın şaşkın baktı. “Bu hiç aklıma gelmemiştir.”

Eh, en azından dürüst davranıyordu. “Amelia’yla nasıl yaptığımızı anlatayım,” dedim ve ana hatları birkaç cümlede özetledim. Biraz afallamış görünse de Claude başını sallayıp onayladı.

Buzdolabını açtım. “Şu iki raf senin,” dedim, “geri kalanı benim.”

“Anladım,” dedi.

Nedense bundan şüpheliydim. Claude anlamış ve kabul etmiş gibi bir izlenim vermeye çalışıyordu ama bu konuşmayı tekrar yapma ihtimalimiz bayağı yüksekti. Claude üst kata çıktığında bulaşığı yıkadım, ne de olsa kahvaltıyı o hazırlamıştı. Giyindikten sonra biraz okumaya niyetliydim. Fakat çok huzursuzdum, kitabıma konsantre olamadım bir türlü.

Derken ormanın içindeki yoldan yaklaşan arabaların sesini duydum. Ön camdan baktım. İki polis arabası geliyordu.

Böyle bir şeyi bekliyordum tabii ki. Yine de içim sıkıştı. Haklı çıkmaktan nefret ediyordum bazen. Basim'i her kim öldürdüyse, cinayeti benim üstüme yıkmak için cesedini arazime gömmüştü. "Claude," diye seslendim merdivenlerden. "Giyinik değilsen giyin. Polisler geldi."

Claude merakla aşağı indi. O da benim gibi kot pantolon ve tişört giymişti. Birlikte ön taraçaya çıktık. İlk arabada, Şerif Bud Dearborn vardı. Andy Bellefleur ile Alcee Beck de ikinci arabadaydılar. Polis şefi ve iki dedektif. Azılı bir suçlu olmalıydım.

Bud, ağır hareketlerle arabadan indi. Son günlerde hareketleri çok yavaşlamıştı. Zihninden okuduğum kadarıyla romatizması iyice azmıştı ve prostattan da şüpheleniyordu. Fakat taraçanın basamaklarını çıkarken, Bud'ın suratı, yaşadığı sıkıntıyı ele vermedi. Belindeki kemer, her adımda, üstünden sarkan türlü şeyin ağırlığıyla gıcırdayordu.

"Bud, ne oldu?" diye sordum. "Seni gördüğüme sevinmediğimden değil tabii."

“Sookie, isimsiz bir telefon aldık,” dedi Bud. “Bildiğin gibi, isimsiz ihbarlar olmasa güvenlik güçleri pek çok olayı çözemez ama kişisel fikrimi sorarsan, ben kim olduğumu söylemekten çekinen insanların lafına pek güvenmem.”

Başımı salladım.

“Arkadaşın kim?” diye sordu Andy. Çok yorgun görünüyordu. Onu büyüten büyükannesinin, ölüm döşğinde olduğunu duymuştum. Zavallı Andy. Şu anda burada olmaktansa, büyükannesinin yanında olmayı tercih ederdi. Diğer dedektif Alcee Beck benden hiç hoşlanmıyordu. Hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Nihayet kısa zaman önce de bu hoşnutsuzluğuna bir kulp bulmuştu. Aslında beni öldürmeye çalışan bir çift-doğalı, Alcee’nin karısına saldırmıştı. Adamı neticede yine ben haklamış olsam da Alcee bana gıcık olmak için gereken bahaneye kavuşmuştu. Belki de peri kanının itici geldiği ender insanlardan biriydi. Daha büyük olasılıkla, beni zerre kadar umursamıyordu. Onu kazanmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Başım la selam verdim, karşılık vermedi.

“Kuzenim Claude Crane, Monroed an,” dedim.

“Nereden akrabasınız?” diye sordu Andy. Üç adam da bu bölgedeki tüm akrabalık ilişkilerini biliyordu.

“Biraz utanç verici,” dedi Claude. (Hiçbir şey Claude’u gerçekten utandıramazdı ama rolünü iyi oynuyordu. “Ben gayrimeşruyum.”

Yükü omuzlarımdan aldığı için Claude’a minnettardım. O utanç verici olaydan bahsedilmesine dayanamıyormuşum gibi

gözlerimi yere indirdim. “Artık akraba olduğumuzu bildiğimiz için, Claude’la birbirimizi daha yakından tanımaya çalışıyoruz,” dedim.

Verdiğim bilgiyi zihinlerinin bir köşesine yerleştirdiklerini hissedebiliyordum. “Eee, niye buradasınız?” diye sordum. “İsimsiz telefon ne diyordu?”

“Senin arazindeki ormanda bir ceset gömülü olduğunu.” Bud, böyle çirkin bir iddiayı dillendirdiği için utanıyormuş gibi gözlerini kaçırdı. Ama zihnini okuyabiliyordum ve utandı-ğı falan yoktu. Güvenlik güçlerinde geçirdiği bunca yılın ardından Bud, insanların neler yapabileceğini biliyordu. En normal görünen insanların bile. Büyük göğüslü sarışınların bile. Hatta belki özellikle onların.

“İz sürücü köpek getirmemişsiniz,” dedi Claude, etrafa bakınıp. Çenesini kapamasını diledim. Ama bu dileğimin gerçekleşmesi ihtimali zayıftı.

“Bizim bakmamız yeterli olur bence,” dedi Bud. “Cesedin nerede gömülü olduğunun açık bir tarifi var elimizde.” *Ve iz sürücü köpekleri kiralamak çok pahalı*, diye ekledi içinden.

“Ah, Tanrım,” dedim, samimi bir hayretle. “Cesedin tam olarak nereye gömüldüğünü bilen biri, bununla alakası olmadığını nasıl iddia edebilir ki? Hiç anlamıyorum.” Bud’ın bana biraz daha bilgi vermesini umuyordum. Oltaya gelmedi.

Andy omuz silkti. “Biz gidip bir bakalım.”

“Tabii, tabii,” dedim, kendimden emin bir şekilde. Yanlarında köpek getirselerdi, Debbie Pelt’in cesedini ya da

Basim'in dün geceye kadar yattığı yeri bulacaklarını düşünerek soğuk terler dökerdim. "Siz ormanda araştırmanızı yaparken ben evde kalsam sorun olur mu? Kenelere yakalanmazsınız umarım." Keneler, çalıların ve otların arasında pusuya yatıyor, oradan geçtiğinizde vücut ısınıyor ve hormonlarınızı hissedip ardından mükemmel bir atlayışla üzerinize yapışıyorlardı. Uyarım üzerine Andy, pantolonunu çizmesinin içine soktu, Bud ve Alcee de üzerlerine sprey sıkıldılar.

Adamlar ağaçların arasında kaybolduğunda, "Neden korkmadığınızı öğrenebilir miyim?" diye sordu Claude.

"Dün gece cesedi oradan çıkardık," dedim ve Hadley'nin evinden getirdiğim bilgisayarın durduğu masaya geçtim. Claude bu kadarıyla yetinmek zorundaydı. Birkaç saniye sonra merdivenlerden çıktığını duydum.

Polislerin ormandan dönmesini beklerken e-postalarımı kontrol etmeye karar vermiştim. Hoyt'un annesi Maxine Fortenberry tarafından yönlendirilmiş, çoğu vatanseverlikle ilgili ya da ilham verici hikayelerle dolu bir sürü mesaj vardı. Okumadan hepsini sildim. Andy Bellefleur'un hamile karısı Halleigh'den gelen mesajı okudum. Kocasının araziminde boş yere ceset ararken, Halleigh'den haber almak tuhaf bir tesadüftü.

Halleigh, kendini çok iyi, hatta harika hissettiğini ama Andy'nin büyükannesi Bayan Caroline'in durumunun hızla kötüye gittiğini yazmıştı. Caroline'in, torununun çocuğunun doğumunu göremeden ölmesinden korkuyordu.

Caroline Bellefleur çok yaşlı bir hanımdı. Anne babalarının ölümünün ardından Andy ve Portia'yı o büyüttü. Bayan Caroline evli geçirdiği yıllardan daha uzun zamandır duldu. Ben Bay Bellefleur'u hiç hatırlamıyordum, Portia ve Andy'nin de onu fazla tanıdığını sanmıyordum. Andy, Portia'dan büyüktü, Portia da benden bir yaş büyüktü, dolayısıyla Renard Bölgesi'nin en iyi aşçısı olan ve dünyanın en lezzetli çikolatalı kekini yapan Bayan Caroline, en aşağı doksanlarında olmalıydı.

"Her neyse," diye devam ediyordu Halleigh, "hayatta en çok istediği şey, aile İncil'ini bulmak. Sürekli kafayı bir şeylere taktığını bilirsin, son günlerdeki takıntısı da asırlardır kayıp olan o İncil'i bulmak. Aklıma acayip bir fikir geldi. Büyükanmem yıllar öncesinde, Compton'ların bir dalıyla aralarında akrabalık bağı olduğunu söylemişti. Komşun Bay Compton'a, zahmet olmazsa evinde o İncil'i bir arayabilir mi diye sorar mısın? Çok uzak ihtimal olduğunu biliyorum tabii. Fakat o İncil'i bulmayı gerçekten çok istiyor ve fiziksel olarak zayıf düşmüş olsa da kararlılığından hiçbir şey kaybetmedi."

Bayan Caroline'in, İncil konusunda kafalarının etini yediğini söylemenin kibar bir yoluydu bu.

Ne yapacağım konusunda ikilemde kalmıştım. İncil'in Bill'in evinde olduğunu biliyordum. Ve o İncil'e kaydedilen, doğum, evlilik gibi önemli tarihleri incelediğinde, Bayan Caroline'in doğrudan Bill Compton'ın soyundan geldiğini anlayacağını da biliyordum. O konuda ne hissedeceğini Tanrı

bilirdi. Ölüm döşeğindeki bir kadının son günlerinde, dünyaya olan inancını sarsmak istiyor muydum?

Diğer yandan, belki... Üf ya, her şeyi en ince ayrıntısına kadar ölçüp biçmeye çalışıyordum, üstelik şu anda derdim başımdan aşkındı. Gözüm karardı resmen ve anlık bir pervasızlıkla Halleigh'in mesajını Bill'e yönlendirdim. E-posta dünyasına çok geç girmiştim ve hala bu iletişim şekline tamamen güvendiğim söylenemezdi. Fakat en azından kendimi topu Bill'in sahasına göndermişim gibi hissediyordum. Topu karşılayıp karşılamamak ona kalmıştı.

Biraz eBay'de dolanıp insanların satmaya çalıştığı şeylere hayretle baktım. Nihayet ön bahçeden sesler yükseldi. Camdan baktığımda Bud, Alcee ve Andy'nin, kıyafetlerindeki çalı çırpıyı silkelediklerini gördüm. Andy, boynundaki bir ısırtığı ovuşturuyordu.

Dışarı çıktım. "Ceset buldunuz mu?" diye sordum.

"Hayır, bulamadık," dedi Alcee Beck. "Fakat orada birileri varmış."

"Evet, iyi," dedim. "Ama ceset yok?"

"Seni daha fazla rahatsız etmeyeceğiz," dedi Bud, lafı kısa kesip.

Arkalarında bir toz bulutu bırakarak gözden kayboldular. Arkalarından bakarken ürperdim. Giyotin boynuma inmiş de kafamın hala yerinde durmasının tek sebebi, ipin kısa kalmasıymış gibi hissediyordum.

Bilgisayarın başına dönüp Alcide'e bir mesaj gönderdim. "Az önce polis buradaydı," yazdım sadece. O kadarının yeterli

olacağını düşünmüştüm. Beni Shreveport'a çağırmaya hazır oluncaya kadar ondan cevap alamayacağımı biliyordum.

Bill'den cevap gelmesinin üç gün sürmesi şaşırtıcıydı. Üç günün tek dikkate değer yanı, haber alamadığım insanlardı. Remy'den ses çıkmamıştı ama bu pek sıradışı değildi. Uzun Diş sürüsünden kimse aramamıştı, bu durumda Basim'i götürdüğümüz yerde bulduklarını ve toplantının zamanını bana haber vereceklerini varsayıyordum. Eğer birileri arazime gelip de Basim'in niye kaybolduğunu çözmeye çalıştıysa bile, benim bundan haberim yoktu. Ve Pam ya da Bobby Burnham da aramamıştı, gerçi onları merak ettiğimden değil. Yine de...

Beni asıl merakta bırakan, Eric'ten haber alamamaktı. Tamam, babası (yapıcısı, efendisi) gelmişti... Ama, of Tanrım.

Endişeden kıvranma seanslarımın arasında Romalı isimlere baktım ve Appius'un bir ön isim olduğunu öğrendim. Livius, Livii ailesinden ya da klanından olduğunu gösteren, babadan oğula geçen aile ismi, yani soyadıydı. Ocella ise bir tür lakaptı. Ya Livii ailesinin hangi kolundan geldiğini gösteriyordu ya da savaştaki hizmetlerinden ötürü onurlandırmak için verilmişti. Hangi savaş olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Üçüncü olasılık, eğer başka bir aile tarafından evlat edinilmişse, lakabı biyolojik ailesini işaret ediyor olabilirdi.

Roma dünyasında isminiz, sizin hakkınızda bir sürü şey anlatıyordu.

Appius Livius Ocella'nın adıyla ilgili detayları öğrenmek için bayağı zaman harcamıştım. Fakat hala ne istediği ya da erkek arkadaşına ne yapmayı planladığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Ve asıl bilmem gereken şeyler bunlardı. İtiraf etmeliyim, kendimi fena halde huysuz, aksi, abus hissediyordum. Ve itiraf etmeliyim, hazır internetteyken “abus” gibi yeni kelimeler öğrendim. Yine de iç sıkıntımı geçiremedim.

Kuzenim Claude da ortalıkta yoktu. Geçen üç gün boyunca onu yalnızca bir kez görmüştüm; o da onun mutfaktan geçip arka kapıdan çıktığını duyduğum, pencereden bakıp da arabasına binişini izlediğim zamandı.

Üç gün işte böyle geçti. Yani Halleigh'in mesajını ona yönlendirdikten üç gün sonra, güneşin batmasının hemen ardından Bill'i arka kapıda gördüğümde bu kadar sevinmeme şaşmamak lazım. Bill onu son gördüğüm zamankinden daha sağlıklı değildi ama takım elbise giymiş, kravat takmış, saçlarını düzgün bir şekilde taramıştı. Kolunun altında da İncil'i taşıyordu.

Neden kendine çekidüzen verdiğini, ne yapmayı planladığını anlamıştım. “İyi,” dedim kısaca.

“Sen de benimle gel,” dedi. “Orada olman çok yardımcı olur.”

“Ama zannederler ki...” diye başladıysam da devamını getirmedi. Caroline Bellefleur ölüm döşeğindeyken, Bellefleur'ların Bill'le benim tekrar sevgili olduğumuzu zannetmelerinden endişelenmek yersizdi.

“Öyle zannetmeleri bu kadar mı korkunç?” diye sordu Bill ciddiyetle.

“Hayır, elbette değil. Senin kız arkadaşın olmaktan daima gurur duydum,” dedim, dönüp odama doğru yürürken. “Ben üstümü değiştirirken içeride bekle istersen. Öğlen vardiyasında Merlotte’da çalışmış, öğleden sonra işten çıktığımda üstüme bir şortla tişört geçirmiştim.

Acelemlerim için, dizimin üstünde bir siyah etek ile Stage’deki indirimden aldığım beyaz bluzumu giydim. Belime kırmızı bir kemer taktım, gardırobun arka tarafından kırmızı sandaletlerimi çıkardım. Saçımı kabarttım ve hazırdım.

Benim arabamla yola çıktık. Arabanın bakıma girmesinin zamanı gelmişti bu arada.

Bellefleur’ların malikanesi fazla uzak değildi. Zaten Bon Temps’da hiçbir yer fazla uzak değildi. Biz ön kapının önündeki araba yoluna park ettik. Ama yolun kıvrıldığı yerden arka tarafa göz attığımda, orada birkaç araba daha görmüştüm. Andy’nin arabası oradaydı. Ve Portia’nınki de. En geriye de çok eski bir Chevy Chevette park edilmişti. Bayan Caroline’in tam zamanlı bir hemşiresi olabileceğini düşündüm.

Çift kanatlı ön kapıya doğru yürüdük. Bill bu koşullar altında arka kapıyı çalmanın uygun olmayacağını söylemişti, muhtemelen haklıydı. Bill’in yürürken zorlandığı gözümden kaçmamıştı, hatta birkaç kez o ağır İncil’i taşımayı önermek dilimin ucuna geldi ama kabul etmeyeceğini bildiğim için, boşuna nefesimi tüketmedim.

Neyse ki kapıyı Halleigh açtı. Bill'i gördüğüne şaşırdıysa da çabucak kendini toparlayıp bizi selamladı.

"Halleigh, Bay Compton, Andy'nin büyükannesinin görmek istediği aile İncil'ini getirdi," dedim, olur da Halleigh geçici görme kaybından falan muzdariptir, koca kitabı fark etmemiştir diye. Halleigh hafiften dağılmış görünüyordu. Kahverengi saçları karman çormandı. Üstündeki çiçekli elbise, en az gözleri kadar yorgun duruyordu. Büyük olasılıkla, bütün gün okulda ders verdikten sonra, doğrudan Bayan Caroline'i görmeye buraya gelmişti. Halleigh'in hamile olduğu artık açıkça anlaşıyordu. Bill'in yüzünden geçen anlık ifadeye bakılırsa, o yeni öğrenmişti.

"Ah," dedi Halleigh. Ne kadar rahatladığı yüzünden okunuyordu. "Bay Compton, içeri buyurun lütfen. Bayan Caroline'in onu görmeyi ne kadar istediğini anlatamam." Aslında Halleigh'in tepkisi, Bayan Caroline'in bu İncil'i görmeyi ne kadar istediğinin açık bir göstergesiydi.

Bill'le birlikte hole girdik. Önümüzde geniş merdivenler zarif bir kıvrımla ikinci kata çıkıyordu. Buralı gelinlerle damatların çoğu, düğün pozlarını bu merdivende vermişti. Halleigh'le Andy'nin düğününde nedimelerden biri hastalanınca onun yerine geçmiş ve üstümde uzun bir tuvalet, ayaklarımda topuklu ayakkabılarla, ben de bu basamaklardan inmiştim.

"Eğer İncil'i Bayan Caroline'e, Bill verebilirse, bu cidden çok iyi olur," dedim, aramızdaki sessizlik daha fazla uzayıp gariplenmeden. "Ailevi bir şey."

Tüm kibarlığına rağmen, Halleigh bile şaşalayıp kekeledi. “Ö-öyle mi?” Sırtını dikleştirdiğinde, hamileliği iyice ortaya çıktı. Bill’in gözlerinin Halleigh’in göbeğine takıldığını ve dudaklarının belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldığını gördüm. “Tabii, tabii, öyle gerekiyorsa,” diye ekledi Halleigh aceleyle. “Tamam, buyurun yukarı çıkalım.”

Onun ardından basamakları tırmandık. Bill’in kolunu tutup ona destek olma arzuma güçlükle gem vurdum. Bill’e en kısa zamanda bir çare bulmam gerekiyordu. Durumu iyiye gitmiyordu belli ki. İçime bir korku düştü.

Koridorda ilerledik, aralık bir kapının önüne geldik. Halleigh önden içeri girdi.

“Sookie ve Bay Compton aile İncil’ini getirdi,” dedi. “Bayan Caroline, İncil’i içeri getirebilirler mi?”

“Evet, elbette, getirsinler,” dedi zayıf bir ses. Bunun üzerine Bill’le ben de odaya girdik.

Bayan Caroline odanın kraliçesiydi, buna şüphe yoktu. Andy’yle Portia, yatağın sağ tarafında ayakta duruyorlardı. Bill’le içeri girdiğimizde, nasıl endişeli ve huzursuz göründükleri dikkatimden kaçmadı. Portia’nın kocası Glen’in orada olmaması da dikkatimi çekti. Yatağın sol tarafındaki sandalyede, orta yaşlı, siyahi bir kadın oturuyordu. Son zamanlarda hemşirelerin favorisi olan şu bol pantolonlardan ve cıvıl cıvıl bir tunik giymişti. Tunüğün deseni ona çocuk koğuşunda çalışıyormuş gibi bir hava vermişti. Diğer yandan, şeftali ve krem tonlarındaki odada, tunüğün cıvıl cıvıl renkleri hiç de

kötü durmuyordu. Hemşire, uzun boylu ve ince bir kadındı, bana *Cleopatra* filmini hatırlatan bir peruk takmıştı. Yatağa yaklaştığımız sırada bizi başıyla selamladı. Her zamanki gibi çelik manolya görüntüsüyle Bayan Caroline dört direkli yataкта sırtını onlarca yastığa vermiş, yarı oturur yarı yatar pozisyondaydı. Yaşlı gözlerinin altında ne kadar bitkin olduğunu gösteren koyu renk gölgeler vardı, buruşuk elleriyle yatak örtüsünü kavramıştı. Bize baktığında o yorgun gözlerde her şeye rağmen bir ilgi kıvılcımını belirdi.

“Bayan Stackhouse, Bay Compton. Düşünden beri görüşemedik,” dedi, bariz bir çabayla.

“Çok güzel bir düşündü Bayan Bellefleur,” dedi Bill, en az yaşlı kadının ki kadar yorgun bir sesle. Başımı sallamakla yetindim. Bana laf düşmezdi.

“Lütfen oturun,” dedi Bayan Caroline. Bill yatağın yanına bir sandalye çekip oturdu. Ben biraz daha geride oturmayı seçtim.

“İncil şu halimle taşıyamayacağım kadar ağır görünüyor,” dedi yaşlı kadın gülümseyerek. “Buraya kadar getirmeniz büyük incelik. Onu görmeyi çok istiyordum. Tavan arasında mı buldunuz? Compton’larla pek bağımız olmadığını biliyorum, yine de çocuklardan her yere bakmalarını istedim. Halleigh de sağolsun, size haber göndermiş.”

“Aslına bakarsanız, bu İncil sehpa min üstünde duruyordu,” dedi Bill kibarca. “Bayan Bellefleur... Caroline... Benim ikinci çocuğum bir kızdı. Sarah Isabelle.”

“Demek öyle,” dedi Bayan Caroline, dinlediğini göstermek için. Lafın nereye gideceğini anlamış değildi ama nezaketi elden bırakmayarak dikkatle dinliyordu.

“Bon Temps’a dönüp de aile İncil’inin ön sayfasındaki notları görünceye kadar benim de bundan haberim yoktu. Ama anlaşılan kızım Sarah’nın dört çocuğu olmuş, biri ölü doğmuş.”

“O zamanlar bu çok sık rastlanan bir şeydi,” dedi Bayan Caroline.

Bellefleur’ların son kuşağına bir göz attım. Portia ve Andy, Bill’in burada olmasından pek memnun değillerse de dikkatle dinliyorlardı. Bana bakmamışlardı bile ama bunun için onları suçlayamazdım. Bill’in varlığı kafalarını karıştırmış olsa da düşüncelerinin merkezinde, onları büyüten büyükanneleri ve kadının, gözlerinin önünde yavaş yavaş eridiği gerçeği vardı.

“Sarah’nın kızının adı Caroline. Adını büyükannesinden almış, yani karımdan.”

“Benim adım?” Bayan Caroline’in sesi çok zayıf çıkmıştı ama hoşnut gibiydi.

“Evet, öyle. Büyük torunum Caroline, kuzeni Matthew Phillips Holliday’le evlenmiş.”

“Fakat... Onlar benim annemle babam.” Bayan Caroline gülümsedi, bu tebessüm sayısız kırışıkla dolu yüzüne çarpıcı bir ifade kazandırdı. “Yani siz benim... Gerçekten mi?” Caroline Bellefleur, beni afallatan bir şey yaptı: Güldü.

“Senin büyük büyükbabamım. Evet.”

Portia boğulur gibi bir ses çıkardı. Bayan Caroline torununu duymazdan geldi ve diğer torunu Andy'ye de bakmadı. Neyse ki bakmadı, çünkü Andy, horoz ibiği gibi kıpkırmızı kesilmişti.

“Ah, komik, değil mi?” dedi Bayan Caroline. “Ben ütülen-memiş keten gibi kırıışığım, sense taze kayısı gibi pürüzsüz.” Gerçekten eğleniyordu. “Büyük büyükbaba!”

Derken, ölmekte olan kadının aklına başka bir fikir geldi. “Tam da en ihtiyaç duyduğumuz anda gelen o mirası sen mi ayarladın?”

“O para daha iyi değerlendirilemezdi,” dedi Bill kibarca. “Ev çok güzel görünüyor. Sen öldükten sonra burada kim yaşayacak?”

Portia yutkundu, Andy irkildi. Hemşireye baktım, o da bana bakıp başıyla onayladı. Bayan Caroline'in vakti dolmak üzereydi ve yaşlı hanım bunu biliyordu.

“Şeey, sanırım Portia'yla Glen kalacak,” dedi Bayan Caroline yavaşça. Gücünü tüketmiş, yorulmuştu belli ki. “Halleigh'le Andy, bebeklerinin kendi evlerinde doğmasını istediler ve bunun için onları zerre kadar suçlamıyorum. Evi istediğini söylemiyorsun, değil mi?”

“Ah, hayır. Hayır, benim evim var,” dedi Bill hemen. “Ve kendi aileme bu evi onarmaları için gereken parayı vermekten çok memnunum. Soyumdan gelenler, yıllar boyunca, mutluluk içinde burada yaşamaya devam etsinler istiyorum.”

“Teşekkürler,” dedi Bayan Caroline. Sesi şimdi bir fısıltı gibi çıkıyordu.

“Sookie ve ben artık gitmeliyiz,” dedi Bill. “Sen de dinlen.”

“Tamam,” dedi yaşlı kadın. Gözleri kapandığı halde yine de gülümsemeye çalıştı.

Elimden geldiğince sessizce kalktım, Bill’in önünden odadan çıktım. Portia ve Andy’nin, Bill’e bir şeyler söylemek isteyebileceklerini düşünmüştüm. Büyükannelelerini rahatsız etmek istemedikleri için olsa gerek, onlar da Bill’in ardından dışarı çıktılar.

“Başka bir vampirle çıktığını sanıyordum,” dedi Andy bana. Her zamanki gibi iğneleyici bir tonla konuşmuyordu.

“Öyle,” dedim. “Ama Bill hala arkadaşım.”

Portia da kısa bir süre Bill’le çıkmıştı. Gerçi Bill’den hoşlandığından, onu beğendiğinden falan değildi. O olayın da utancıyla Bill’e elini uzattı. Portia’nın, vampirlerin görgü kurallarından haberi yoktu belli ki. Bill bir an bocaladıysa da uzatılan eli boşta bırakmadı, Portia’yla tokalaştı. “Portia,” dedi, “Andy. Umarım bu durum size çok tuhaf gelmemiştir.”

Bill göğsümü kabartıyordu resmen. Caroline Bellefleur’un zarafetinin nereden geldiği, gün gibi ortadaydı.

“Senden geldiğini bilseydim asla o parayı kabul etmezdim,” dedi Andy. Karısı Halleigh gibi, o da belli ki işten çıkıp doğruca buraya gelmişti. Rozeti hala göğsündeydi, belinde bir kelepçe ve silah kılıfı asılıydı. Çok heybetli görünüyordu ama Bill’le boy ölçüşmezdi. Bill’in şu anki hasta haliyle bile.

“Andy, vampirlerden pek hoşlanmadığını biliyorum. Fakat benim ailemdensin ve sana büyüklerine saygılı davranman gerektiğinin öğretildiğine eminim.”

Andy afallamış bir halde kalakaldı.

“O para, Caroline’i mutlu etmek içindi. Ve sanırım işe yaradı” diye devam etti Bill. “Yani amacına ulaştı. Onu görmem, aramızdaki bağı anlatmam gerekiyordu ve İncil artık onda. Varlığımla sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Sizden tek bir ricam var, o da cenazeye katılabilmem için töreni akşam yapmanız.”

“Akşam cenaze töreni duyulmuş şey mi?” dedi Andy.

“Elbette, öyle yapacağız.” Konuşurken Portia’nın sesi sıcak ya da dostane değildi ama kararlıydı. “O para büyükannemin son yıllarının mutlu geçmesini sağladı. Evi eski sağlam ve güzel günlerine geri döndürmek, düğünümüzü burada yapmak onu çok mutlu etti. İncil de cabası. Çok teşekkürler.”

Bill her ikisini de başıyla selamladıktan sonra başka tek kelime etmeden Belle Rive’dan ayrıldık.

Caroline Bellefleur, Bill’in ikinci kuşaktan torunu, sabaha karşı hayata gözlerini yumdu.

Ertesi akşam yapılan cenaze töreninde, kasaba halkının şaşkın bakışları altında, Bill aile üyeleriyle birlikte oturdu.

Ben arkada Sam’in yanında oturuyordum.

Gözyaşlarının sel olduğu bir cenaze değildi, sonuçta Caroline Bellefleur uzun bir ömür sürmüş, acıdan muaf değilse de pek çok mutlu anıyla dolu bir hayat yaşamıştı. Artık yaşıtı pek kimse kalmamıştı, geriye kalan son birkaç kişi ise cenazesine katılacak kadar sağlıklı değildi.

Tören gayet normaldi, ta ki katılımcılar mezarlığa doğru yola çıkana kadar. Mezarlıkta sokak lambaları yoktu tabii.

Bellefleur'ların mezar yerinin etrafına geçici ışıklar yerleştirilmişti. Garip bir manzaraydı. Törene katılanlardan biri kendi fenerini sayfaya tutana kadar, rahip, İncil'den seçtiği bölümü okumakta bayağı zorlandı.

Karanlık gecedeki bu parlak ışıklar, bana Rasim al Saud'un cesedini bulduğumuz akşamı hatırlattı. Kafamda bunlar dönüp dururken Bayan Caroline'i düşünmekte zorlanıyordum. Neden hala bir şey olmamıştı? Kötü bir şeyin daha olmasını beklediğimi o zaman anladım. Sam dönüp bana sorarcasına bakana kadar, kolundaki elimi sıktığımın farkında değildim. Kendimi zorlayarak parmaklarımı gevşettim ve dua için başımı öne eğdim.

Duyduğum kadarıyla, törenden sonra Belle Rive'da açık büfe yemek verilecekti. Bill'e de en sevdiği kandan almışlar mıydı acaba? Bill kötü görünüyordu. O kadar ki mezarın başında bir bastona yaslanarak duruyordu. Kardeşini bulmak için birinin acilen bir şey yapması gerekiyordu çünkü onun harekete geçmeyeceği belliydi. Eğer kardeşinin kanının onu iyileştirmesi gibi bir ihtimal varsa, bu çabaya değermişti.

Evim mezarlığa yakın olduğu için buraya Sam'in arabasıyla gelmiştim. Sam'e törenden sonra eve yürüyeceğimi söyledim, burayı avcumun içi gibi bildiğimi hatırlattım. Hem çantamda fener de vardı. Sonuç olarak, Bill dahil törene katılan herkesin, Belle Rive'daki yemeğe gitmek üzere mezarlıktan ayrılmalarını bekledim, ardından ağaçların arasından Bill'in evine doğru yürüdüm.

Evin yedek anahtarı hala bende idi.

Evet, işgüzarlık ettiğimin, Bill'in hayatına burnumu soktuğumun farkındaydım. Ve belki de yanlış yapıyordum. Fakat Bill her geçen gün daha kötüye gidiyordu ve arkama yaslanıp onun kendine bunu yapmasını izleyemezdim.

Ön kapıyı anahtarla açtım ve eskiden Compton'ların yemek salonu olan, şimdi Bill'in çalışma odası olarak kullandığı odaya gittim. Bill bilgisayarını büyük yemek masasına yerleştirmiş, Office Depot'tan kendine bir ofis koltuğu satın almıştı. Daha küçük bir masayı da posta masası olarak kullanıyor, müşterilere göndereceği vampir veri tabanı CD'lerini oraya koyuyordu. Başta Vampir Dişi ve Ölü Hayat olmak üzere birçok dilde yayımlanan vampir dergilerine, veri tabanının ilanlarını vermişti. Bill'in yeni pazarlama stratejisi, dünyanın her yerindeki vampirleri kapsayan veri tabanının farklı dillerdeki edisyonunu da satabilmektir. O yüzden, değişik diller konuşan vampirleri işe alıp veri tabanını farklı dillere tercüme ettiriyordu. Bir önceki ziyaretimde, o küçük masada onlarca CD görmüştüm. İngilizce CD'lerden birini aldım, ne olur ne olmaz diye ikinci bir kez daha kontrol ettim. Rusça bir CD pek işime yaramazdı.

Rusça deyince aklıma Aleksey geldi, Aleksey'i düşünmek de Eric'in son günlerdeki sessizliğinin beni nasıl endişelendirdiğini / kızdırdığını / korkuttuğunu hatırlamama sebep oldu.

Eric'i düşünürken sevimsiz bir ifadeyle dudaklarım kısıldı. Ama şu anda, önümdeki meseleye odaklanmam gerekiyordu.

Evden çıkıp kapıyı arkamdan kilitledim. Umarım Bill, evde kokumu almazdı.

Gündüz vaktiymiş gibi hızlı adımlarla mezarlığı geçtim. Eve girdiğimde ilk iş olarak, etrafa bakınıp CD'yi saklamak için uygun bir yer aradım. Sonunda koridordaki banyonun havlu dolabında karar kıldım ve CD'yi temiz havluların altına sakladım. Ben yarın sabah kalkana kadar, Claude'un bile beş tane temiz havlu kullanabileceğini sanmıyordum.

Ardından telesekreteri kontrol ettim, cenaze törenine giderken yanıma almadığım cep telefonumu kontrol ettim. Mesaj yoktu. Yavaşça soyundum, bir yandan da Eric'in başına ne gelmiş olabileceğini hayal etmeye çalışıyordum. Ben onu aramayacaktım, kesin kararlıydım. Nerede olduğumu, bana nasıl ulaşacağını biliyordu. Siyah elbisemi gardıroba astım, gecelik olarak Tweety'li eski bir tişört giydim. Ardından yatağa girdim ama sinirden köpürüyordum.

Ve çok korkuyordum.

10

CLAUDE GECE EVE GELMEMİŞTİ, SABAH UYANDIĞIMDA arabası kapıda değildi. Demek dün gece, en azından onun şansı yaver gitmişti. Aman ya, kendime acıma-ya bir son vermem gerekiyordu.

“Gayet iyi gidiyorsun,” dedim, inandırıcı olmak için aynadaki yansıma-ya bakıp. “Kendine bir bak. Ne kadar güzel bronzlaşmışsın Sook!” Bugün öğle vardiyasında çalışacaktım. O yüzden kahvaltının ardından bar üniformamı giydim. Sonra, çalıntı CD’yi havluların altından çıkardım. “Bill’e ya parasını ödeyeceğim ya da iade edeceğim,” dedim, ahlaken içimi rahatlatmaya çalışarak. Parasını ödemeyi planladığınız bir şeyi, çalmış sayılmazdınız değil mi? Bir gün ödeyecektim bir şekilde. Elimdeki plastik kaba baktım. FBI buna ne kadar öderdi acaba? Bill, bu veri tabanını sadece vampirlerin alması konusunda çok dikkatli olsa da başka kimsenin eline geçmediğine inanmak güçtü.

Kabı açtım ve CD'yi bilgisayara yerleştirdim. Hafif bir vızıltının ardından ekranda bir yazı belirdi. Siyah zemin üzerinde kırmızı gotik harflerle, "Vampir Rehberi," yazıyordu. Klišemi, o da ne?

"Şifreyi giriniz," yazısı belirdi ekranda.

A-ha.

Sonra hatırladım. CD'nin üzerinde ufak bir post-it vardı, onu çıkarıp çöpe atmıştım. Evet, işte şifre buydu. Bill eğer evinin çok güvenli olduğunu düşünmeseydi, şifreyi CD kabının üstüne asla iliştirmezdi. Suçluluk duygusuyla içim ezildi. Çalışma yöntemlerini pek bilmiyordum ama CD'yi müşteriye yollamadan hemen önce şifreyi kaba iliştiriyor olmalıydı. Ya da belki benim gibi aptallar için post-it'e imha şifresini yazıyordu ve bilgisayar bir anda yüzümde patlayacaktı. Şifreyi girip enter'a bastığımda neyse ki evde başka kimse yoktu. Çünkü tuşa basar basmaz kendimi masanın altına attım.

Biraz daha vızıltıdan başka bir şey olmayınca, güvende olduğuma karar verip tekrar sandalyeme döndüm.

Şimdi ekranda seçenekler vardı. İkamet adresine, doğum yerine, isme ya da son görüldüğü yere göre arama yapabiliyordum. İkamet adresine göre arama seçeneğine tıkladım. "Hangi ülke?" Listedeki ülkeyi seçmem gerekiyordu. Listede ABD'yi buldum. "Hangi eyalet?" diye sordu ekran bu defa. Başka bir listeden Louisiana'yı seçtim, ardından da "Compton" yazdım. İşte karşımdaydı. Kendi evinde çekilmiş modern bir fotoğraftan bana bakıyordu. Fotoğrafın evinde çekildiğini, arka-

sındaki duvarın renginden anlamıştım. Bill gergin bir şekilde gülümsüyordu ve parti insanı gibi görünmediği muhakkaktı. Biyografisini okumaya koyuldum. Ve en alta, “Yapıcısı: Lorena Ball, Louisiana, 1870,” yazıyordu.

Fakat kız ya da erkek kardeşleri yazılmamıştı.

Tamam, bu kadar kolay olmayacaktı anlaşılan. Bill’in yapıcısının, kaybı hiç de derin üzüntü yaratmayan nihai ölü Lorena’nın adına tıkladım. Lorena hakkında ne yazdığını merak ediyordum, ne de olsa ölmüştü ve vampirler birini küllelerinden diriltmeyi öğrenmedikleri sürece ölü kalacaktı.

“Lorena Ball,” isminin yanında sadece çizim vardı. Başımı yana eğip inceledim, çizim bayağı başarılıydı doğrusu. “1788’de New Orleans’ta dönüştürüldü. (...) Güney’de pek çok yer gezdi, İç Savaş’tan sonra Louisiana’ya geri geldi. (...) Güneş’le buluştu, faili ya da failleri meçhul bir cinayete kurban gitti.” Ah. Bill, Lorena’yı kimin öldürdüğünü gayet iyi biliyordu. Adımı rehberle koymadığı için ona teşekkür borçluydum. Katil olarak beni yazsaydı ne olurdu acaba? Görüyorsunuz değil mi; yeterince derdiniz olduğunu düşünüyorsunuz, sonra bir bakıyorsunuz, aklınıza bile gelmeyen daha neler var. Ve sandığınızdan bile daha çok derdiniz olduğunu fark ediyorsunuz.

Tamam, devam edelim. “Çocukları: Bill Compton (1870) ve Judith Vardamon (1902)” Judith. İşte Bill’in “kız kardeşi”.

Birkaç tıklama ve okumadan sonra Judith Vardamon’un hala ya da en azından Bill bu veri tabanını son güncellediğinde “hayatta” olduğunu öğrenmiştim. Little Rock’ta yaşıyordu.

Dahası, ona e-posta gönderebileceğimi keşfettim. Tabii bu, bana cevap vereceği anlamına gelmiyordu.

Ellerime bakıp düşündüm. Bill'in ne kadar kötü göründüğünü düşündüm. Ne kadar gururlu olduğunu, Judith'in kanının onu iyileştirme ihtimali olduğunu bildiği halde onu aramadığını düşündüm. Bill aptal değildi, yani Lorena'nın diğer "çocuğunu" aramamasının iyi bir sebebi olmalıydı. Bu sebebi ben bilmiyordum sadece. Fakat Bill onunla temasa geçmemeye karar verdiyse, bir bildiği olmalıydı, değil mi? Ah, boşversene!

Judith'in e-posta adresini yazdım. İmleci konu kısmına sürükleyip oraya da "Bill hasta," yazdım. Komik görünüyordu, neredeyse değiştirecektim ama sonra vazgeçtim. İmleci aşağıdaki mesaj kısmına sürükleyip tıkladım. Tereddütle bir an durdum, sonra yazmaya başladım. "Ben Bill Compton'ın bir komşusuyum. En son ondan ne zaman haber aldığınızı bilmiyorum ama şu anda eski aile evinde, Louisiana-Bon Temps'da yaşıyor. Bill gümüş zehirlenmesine maruz kaldı. Sizin kanınız olmadan iyileşemez. Bu mesajı yolladığımı bilmiyor. Eskiden bir ara çıkmıştık ve hala arkadaşız. Onun iyileşmesini gerçekten çok istiyorum." Altına ismimi de yazdım çünkü isimsiz mesaj yollamak hiç benim tarzım değildi.

Dışlerimi sımsıkı kenetledim. Ve gönder'e tıkladım.

CD'nin bende kalmasını istemediğimi söyleyemem, incelemek eğlenceli olurdu. Fakat geriye kalan azıcık onurum, parasını ödemediğim bir şeyin tadını çıkarmamı engelledi.

Böylece Bill'in anahtarını aldım ve CD'yi kabına geri koyup mezarlığın yolunu tuttum.

Bellefleur'ların mezar yerine yaklaştığımda yavaşladım. Bayan Caroline'in mezarının çevresi hala çiçeklerle doluydu. Andy mezarın başında duruyor, kırmızı karanfillerden yapılmış bir haça bakıyordu. Bence korkunç bir çelenkti ama sanırım böyle durumlarda önemli olan, ne yaptığın değil sadece düşünmendi. Zaten Andy'nin, neye baktığının farkında olduğunu da sanmıyordum.

Alnımda "hırsız" yazıyormuş gibi hissediyordum kendimi. Gerçi Bill'in kapısının önüne koca bir kamyon dayasam ve tüm eşyasını yükleyip götürsem bile Andy'nin umursamayacağını biliyordum. Beni rahatsız eden, kendi vicdanımdı.

"Sookie," dedi Andy. Beni gördüğünü fark etmemiştim.

"Andy," dedim dikkatle. Onunla konuşmaya başlarsak lafın nereye gideceğinden emin değildim. Üstelik fazla oyalanamazdım, işe gitmek zorundaydım. "Akrabalarınız hala burada mı? Yoksa gittiler mi?"

"Öğlen yemeğinden sonra gidecekler," dedi. "Halleigh bu sabah ders hazırlığı yapmak zorundaydı. Glen de ofisteki bazı evrak işlerini halletmek için erken çıktı. Bütün yük Portia'ya kaldı."

"Her şey normale döndüğünde rahatlayacaktır." Aklıma gelen en zararsız cümle buydu.

"Evet. Onun da hukuk stajıyla ilgilenmesi gerekiyor."

“Bayan Caroline’le ilgilenen hanım başka bir iş bulabildi mi?” Güvenilir hemşireler, bulunmaz Hint kumaşı gibiydiler, hatta çok daha değerliydi.

“Doreen mi? Evet, hemen yolun karşısındaki Bay DeWitt’lerde işe girdi.” Huzursuz bir duraksamanın ardından devam etti. “O gün siz gittikten sonra bana biraz tavır yaptı. Biliyorum, pek kibar davranmadım, Bill’e karşı...”

“Hepiniz için zor bir durumdu.”

“Ben sadece... Ondan sadaka almış olmayı kendime yediremiyorum.”

“Sadaka almadın Andy. Bill aileden biri. Bunun sana ne kadar garip geldiğini tahmin edebiliyorum ve genel olarak vampirlere karşı iyi hisler beslemediğini de biliyorum ama o senin büyük büyük büyük büyükbaban ve kendi ailesine yardımcı olmak istedi sadece. Eğer size miras bıraksaydı ve burada, Bayan Caroline’le birlikte toprağın altında yatsaydı, sana hiç de garip gelmezdi, değil mi? Tek sorun, Bill’in hala etrafta olması.”

Andy sinek kovalar gibi başını salladı. Saçlarının seyreلمeye başladığını fark ettim. “Büyükanne min son isteğı neydi, biliyor musun?”

Ne olabilirdi ki? Aklıma bir şey gelmiyordu. “Hayır,” diye yanıtladım.

“Çikolatalı pasta tarifini kasabaya bıraktı,” dedi Andy. Gülümsedi. “Ah, o lanet tarif. Ve ne oldu, tahmin et. Tarifi gazeteye götürdüğümde, sanki Noel’miş ve ben onlara Jimmy

Hoffa'nın cesedinin yerinin haritasını götürmüşüm gibi heyecanlandılar.”

“Gazetede mi yayımlanacak?” Heyecanım, sesime yansımıştı. Tarifin gazetede çıktığı gün kasabada en az yüz evde, fırına yüz tane çikolatalı pasta konacağına emindim.

“Gördün mü, sen de heyecanlandın,” dedi Andy. Bir anda beş yaş gençleşmiş gibiydi.

“Andy, bu gerçekten büyük bir haber, emin olabilirsin,” dedim. “Şimdi, benim gitmem gerekiyor, bir şey iade edecektim de...” Ve aceleyle mezarlığın geri kalan kısmını geçip Bill'in evine yürüdüm. Üstündeki küçük post-it'le beraber CD'yi, aldığım yere, diğer CD'lerin üstüne geri koyup oradan hemen kaçtım.

Olan biteni düşündüm. Sonra tekrar düşündüm ve bir kez daha, bir kez daha... Merlotte Bar'da işimin başına geçtiğim de kafam karman çormandı. Öğle yemeği siparişlerini doğru almaya, hızlı olmaya, her çağırana anında koşmaya konsantre oldum. İşimi gayet düzgün yaptığım halde, diğer duyum bana müşterilerin beni görmekten memnun olmadığını söylüyordu. Ve haksız da sayılmazlardı, sonuçta yüzüm sirke satıyordu.

Bahşişlerim her zamankinden düşüktü. İnsanlar, gülümsemeye devam ettiğiniz sürece beceriksizliğinizi affetmeye hazırlardı. Elime çabuk olsam da gülümsemediğim için, bugün benden memnun kalmamışlardı.

Sam'in, Eric'le kavga ettiğimi düşündüğünü biliyordum. Çünkü bunu düşünüp duruyordu. Holly ise regl olduğumu düşünüyordu.

Ve Antoine... Bir muhbirdi.

Aşçımız kendi düşüncelerine dalmıştı. Telepatik güçlerime karşı normalde ne kadar dirençli olduğunu, kendini sakınmayı unuttuğu o kısacık anda fark ettim. Mutfak penceresinin önünde siparişimin hazır olmasını bekliyor, Antoine'ın hamburger köftesini ızgarada çevirmesini izliyordum ki zihninden açıkça duydum: *O pislikle buluşmaya gitmeyeceğim, yetti artık. Ona bilgi vermeyeceğim. Bundan böyle tek kelime etmeyeceğim.* Ardından Antoine, saygı ve hayranlık duymaya başladığım sevgili aşçımız, pişen köfteyi hamburger ekmeğinin arasına koydu, elinde tabakla pencereye döndü. Göz göze geldik.

S.ktir, diye düşündü.

“Bir şey yapmadan önce açıklamama izin ver,” dedi. Evet, kesinlikle muhbirdi.

“Hayır,” dedim ve arkamı dönüp direkt Sam'in yanına gittim. Sam, bar tezgahının arkasında bardakları yıkıyordu. “Sam, Antoine hükümet için çalışan bir tür casus,” dedim alçak sesle.

Sam bana bunu nereden bildiğimi sormadığı gibi, sözümün doğruluğunu da sorgulamadı. Ağzı öfkeyle kasılmıştı. “Onunla daha sonra konuşuruz,” dedi, dişlerinin arasından. “Teşekkürler Sook.” Keşke Sam'e, arazime gömülen kurtdamdan daha önce bahsetseydim. Görünen o ki ne zaman Sam'den bir şey saklasam, sonradan pişman oluyordum.

Antoine'in yüzüne bakmadan tabağı aldım ve doğru masaya götürdüm.

Bazı günler, telepati yeteneğimden her zamankinden daha çok nefret ediyordum. Ve bugün de öyle bir gündü. Antoine'ın iyi bir arkadaş olduğunu zannederken daha mutluydum. Gerçi şimdi dönüp geriye baktığımda, bu çok aptalcaymış. Katrina'nın ardından Superdome'a sığındığı, orada yiyecek standında çalıştığıyla ilgili anlattığı hikayeler doğru muydu, yoksa onlar da mı yalandı acaba? Ondan gerçekten hoşlanmıştım. Ve birkaç dakika öncesine kadar, iyi biri olduğundan ne kadar da emindim. Nasıl mümkün olabilirdi bu?

Birincisi, etrafımdaki her bir insanın aklından geçen her bir düşünceyi dinlemiyorum. Genel olarak çoğunu dışarıda tutmaya çalışıyorum, hele de iş arkadaşlarımla kafasından uzak durmak için özel bir gayret gösteriyorum. İkincisi, insanlar her zaman her şeyi açık açık düşünmüyor. *Kamyonetimin koltuğunun altındaki silahı alıp Jerry'yi alnının ortasından vuracağım çünkü karımla yatıyor*, diye düşünmüyorlar mesela. Ben daha ziyade öfkeyi ve şiddet eğilimini, bazen de şu Jerry'yi vurmanın vereceği hissi o zihinde algılıyorum. Fakat barda ben adamın düşüncelerini duyduğum sırada, Jerry'yi vurma eylemi adamın zihninde planlama aşamasında olmayabiliyor.

Dahası, insanlar, her zaman içlerindeki şiddet arzusunu eyleme dökmüyorlar. Böylesini, yıllar içinde, pek çok yanlış anlamanın ardından öğrendim.

Hem, herkesin aklından geçen her bir düşünceyi çözmeye çalışsam, kendime ait bir hayatım olmazdı.

Neyse, en azından Bill konusunda doğru yapıp yapmadığımı, Eric'e neler olduğunu ve Uzun Diş sürüsünde neler döndüğünü merak etmek dışında düşünecek bir şey çıkmıştı. Mesaim bittiğinde kendimi, Antoine'le beraber Sam'in ofisinde buldum.

Sam arkamdan kapıyı çarparak kapattı. Çok öfkeliydi. Onu suçlayamazdım. Antoine kendine kızgındı, bana kızgındı ve Sam'e karşı savunmadaydı. Odanın havası, öfke, korku ve hayalkırıklığıyla ağırlaşmıştı.

“Dinle Sam,” dedi Antoine. Sam'le yüz yüze ayakta duruyorlardı. İri bir adam olduğundan, Sam yanında ufak tefek kalmıştı. “Sadece dinle, tamam mı? Katrina'da evimi, işimi kaybettim. Yaşayacak bir yerim, bir işim yoktu. Bir iş bulmaya çalıştım. Hükümetin verdiği şu lanet konteynerlerden bile alamamıştım. Durumum çok kötüydü. Bu yüzden ben şey yaptım... İı... Texas'taki akrabalarımın yanına gidebilmek için bir araba ödünç aldım. Arabayı polislerin bulup sahibine geri verebileceği bir yere bırakacaktım. Aptalca olduğunu biliyorum. Yapmamam gerekirdi, biliyorum. Fakat ümitsiz durumdaydım ve aptalca bir şey yaptım.”

“Ama hapiste değilsin,” dedi Sam. Her bir kelimesi kırbaç gibi odada şakladı. Antoine'den incecik bir kan sızdığını görür gibi oldum neredeyse.

Antoine derin bir nefes aldı. “Hayır, değilim. Ve neden hapiste olmadığımı da söyleyeyim. Dayım bir kurtadam. New Orleans sürülerinden birinde. Bu yüzden kurtadamlar

hakkında bir şeyler biliyordum. Sara Weiss diye bir FBI ajanı, hapiste beni ziyarete geldi. Düzgün bir kadındı. Fakat benimle konuştuktan sonra, ikinci ziyaretinde yanında bu defa Lattesta diye bir adam getirdi. Tom Lattesta. Adam aslında Rhodes şubesinden olduğunu söyledi. New Orleans'ta ne işi olduğunu anlamadım. Bana dayımla ilgili her şeyi bildiğini ve vampirlerden sonra er geç sizin de kendinizi halka açıklayacağınızı düşündüğünü anlattı. Sizin ne olduğunuzu biliyordu, kurtlardan başka şeyler olduğunu da biliyordu. Pek çok kişinin, yarı hayvan olan insanlarla birlikte yaşama fikrinden hoşlanmayacağını biliyordu. Bana Sookie'yi tarif etti. Onda da bir tuhaflık olduğunu ama ne olduğunu henüz çözemediğini söyledi. Beni buraya onu gözlemeye gönderdi.”

Sam'le baktık. Sam'in ne düşündüğünü bilmiyordum ama bu, benim beklediğimden çok daha ciddi bir durumdu. “Tom Lattesta baştan beri her şeyi biliyor muydu?” dedim. “Bende bir terslik olduğunu, ilk ne zaman düşünmeye başladı?” Bana birkaç ay önce Rhodes'taki patlamayı bahane ederek yaklaşmıştı. Ondan öncesi de mi vardı yani?

“Günün yarısında senin bir sahtekar olduğunu düşünüyor. Diğer yarısında ise sende gerçekten bir şey olduğuna inanıyor.”

Patronuma döndüm. “Sam, adam geçen gün evime geldi. Lattesta. Bir yakınımın...” Antoine'in önünde daha açık konuşmak istemediğim için lafı dolandırmanın bir yolunu arıyordum. “Yani büyük akrabalarımın birinin duruma el koy-

duğunu, bu yüzden benimle ilgili soruşturmanın kapandığını söyledi.”

“Neden bu kadar kızgın olduğunu şimdi anladım,” dedi Antoine. Yüzü sertleşmişti. “Bu pek çok şeyi açıklıyor.”

“Sana tam olarak ne yapmanı söyledi?” diye sordu Sam.

“Seni ve tamamen insan olmayan diğer müşterileri gözlemeye devam ettiğim sürece, araba hırsızlığı cezamnı erteleneceğini söyledi. Şu anda Sookie’ye dokunamayacağını söyledi ve buna çok kızmış gibiydi.”

Sam sorarcasına bana baktı.

“Doğru söylüyor,” dedim.

“Teşekkürler Sookie,” dedi Antoine. Çok sefil görünüyordu.

“Tamam,” dedi Sam, Antoine’e birkaç saniye daha baktıktan sonra. “Hala bir işin var.”

“Şart... Yok mu?” Antoine kulaklarına inanmıyor gibiydi. “Benden seni izlemeye devam etmemi bekliyor.”

“Şart yok ama bir uyarım olacak. Benim burada işimi yaptığım gerçeği dışında tek kelime edersen, defolup gidersin ve aklıma sana yapacak başka bir şey gelirse, hiç çekinmem, bilesin.”

Antoine rahatlamış, omuzları çökmüştü. “Senin için elimden geleni yapacağım Sam,” dedi. “İşin aslı, her şeyin ortaya çıktığına seviniyorum. Vicdanım çok rahatsızdı.”

“Bu iş geri tepecek,” dedim, Sam’le yalnız kaldığımızda.

“Biliyorum. Lattesta onun daha fazla üzerine gidecek ve Antoine kendini ona anlatacak bir şey uydurmak zorunda hissedecek.”

“Bence Antoine iyi bir adam. Umarım yanılmıyorumdur.” Daha önce insanlar hakkında yanıldığım olmuştu. Hem de ne büyük yanılgılar!

“Evet, umarım bizi hayalkırıklığına uğratmaz.” Sam birden gülümsedi. Öyle müthiş bir gülümsemesi vardı ki ben de ona gülümsemekten kendimi alamadım. “İnsanlara inanmak, onlara ikinci bir şans vermek bazen iyidir. Hem bundan böyle ikimiz de gözümüzü ondan ayırmayacağız zaten.”

Başımla onayladım. “Doğru. İşimiz bittiyse ben artık eve gideyim bari.” Bir an evvel cep telefonumdaki mesajlara ve telesekreterime bakmak istiyordum. Ve de e-postama. Birileri artık benimle temasa geçebilir miydi lütfen!

“Bir sorun mu var?” diye sordu Sam. Uzanıp hafifçe omzuma vurdu. “Yapabileceğim bir şey varsa söylemen yeter, biliyorsun.”

“Sen bir tanesin,” dedim. “Kötü bir dönemden geçiyorum sadece.”

“Eric’e ulaşamıyor musun?” Sam her zamanki gibi tam üstüne basmıştı.

“Öyle de denebilir,” diye itiraf ettim. “Şeyleri... Iıı... Akrabaları geldi. Neler olup bittiğini bilmiyorum.” Akrabalar, deyince aklıma geldi. “Senin ailende işler ne durumda Sam?”

“Annem anlaşmalı boşanıyor, orada sorun yok,” dedi. “Biraz üzgün tabii ama zamanla atlatacağını düşünüyorum. Wright’taki bazı insanlar ona çok soğuk davranıyor. Ah, bu arada, Mindy’yle Craig’in onu dönüşürken izlemesine izin verdi.”

“Hangi forma dönüşmüş?” Çift-doğalı olmaktansa şekil-değiştirici olmayı tercih ederdim ki seçeneklerim olsun.

“Terrier galiba. Kız kardeşim durumu iyi idare ediyor. Zaten Mindy daima, Craig'den daha açık fikirli ve uyumlu biri olmuştur.”

Kadınların daima erkeklerden daha uyumlu olduğunu düşündüm ama bunu yüksek sesle söylemedim. Böyle genellemeler sonradan dönüp dolaşıp insanı sırtından vuruyordu. “Deidra'nın ailesi biraz sakinledi mi?”

“Evlenecekler gibi görünüyor. En azından iki gece öncesi-ne kadar öyleydi,” dedi Sam. “Kızın annesiyle babası nihayet, Deidra'yla Craig'in ileride çocukları olursa bu *genetik bozukluğun* ya da *mikrobun* onlara bulaşmayacağına ikna oldular.”

“Yani bir düğün olacak?”

“Evet, sanırım. Hala benimle Wright'a geliyor musun?”

Hala gelmemi istiyor musun, diye sormak için ağzımı açtım ama sonra lüzumsuz olacağına karar verdim. İstemese sormazdı herhalde. “Tarih belirlendiğinde patronumdan izin alırsın, bakalım izin verecek mi?” dedim. Kısa bir duraksamanın ardından devam ettim. “Sam, bunu sormakta ısrar etmem ayıp belki ama neden düğüne Jannalynn'i götürmüyorsun?”

Sam'den yayılan huzursuzluk dalgaları çok belirgindi. “O, şey, ııı... O biraz... Şu kadarını söyleyeyim, annemle anlaşabileceklerini sanmıyorum. Eğer bir gün onları tanıştıracaksam bile, bence düğün gerginliğinin olmadığı bir zaman tanışmaları daha iyi olur. Annem hala vurulmasının ve boşanmanın

sarsıntısını atlatamadı. Ve Jannalynn de pek... Sakin biri değil.” Bana sorarsanız, eğer ailenize tanıştırmaktan utandığınız biriyle çıkıyorsanız, çok büyük olasılıkla yanlış kişidir. Fakat Sam bana fikrimi sormamıştı.

“Hayır, Jannalynn sakın biri sayılmaz,” dedim. “Şimdi bir de yeni sorumlulukları olduğu düşünülürse, sürü işleriyle çok meşgul olmalı.”

“Ne? Ne yeni sorumluluğu?”

Ah. “Sana anlatacağından eminim,” dedim. “Birkaç gündür görüşmediniz herhalde?”

“Hayır. Yani canı sıkılan sadece sen değilsin, şu sıralar ben de bayağı yalnızım.”

Surat asmaktan yorulmuştum, Sam’e gülümsedim. “Evet, o da var tabii,” dedim. “Eric’in yapıcısının burada olması ve adamın Freddy Krueger’den daha korkutucu olması bir yana, üstüne bir de son günlerde çok yalnız kaldım.”

“Eğer bizimkilerden haber alamazsak, yarın gece beraber çıkalım bari. Yine yemeğe Crawdad’a gidebiliriz,” dedi Sam. “Ya da mangal yaparım. Ne dersin?”

“İyi fikir,” dedim. Teklifi gerçekten hoşuma gitmişti. Son zamanlarda kendimi, akıntıya kapılmış, sürükleniyor gibi hissediyordum. Jason belli ki Michele’le beraberdi (geçen gece benimle kalarak büyük bir iyilik etmişti zaten), Eric’in işi vardı (anlaşılan), Claude neredeyse hiç evde olmuyordu ya da ben uyanırken ayakta değildi, Tara hamilelikle meşguldü ve Amelia arada sırada bir e-posta göndermeye ancak zaman

bulabiliyordu. Zaman zaman yalnız kalmaktan şikayetçi olmasam da ve hatta bundan keyif alsam da son günlerde biraz fazla yalnız kalmıştım. Ve yalnızlık insanın kendi terciğine bağı olduğıunda daha eğlenceliydi.

Antoine'le konuşma faslı sona erdiği için rahatlamış bir halde, Tom Lattesta'nın gelecekte başıma başka ne belalar açacağını merak ederek, Sam'in ofisindeki dolaptan çantamı aldım ve eve doğru yola çıktım.

Öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde evin arkasına arabayı park ettiğimde hava hala çok güzeldi. Akşam yemeğı hazırlamaya girişmeden önce DVD'yle biraz egzersiz yapmak geçti aklımdan. Claude'un arabası yoktu. Jason'ın kamyonetini de görmemiştim, o yüzden onu arka kapının basamaklarında otururken görmek sürpriz oldu.

“Selam ağabey!” diye seslendim arabadan inerken. “Dinle, sana ne soracağım...” Derken, zihin dalgalarından, basamaklarda oturan adamın Jason olmadığını anladım. Donup kaldım. Tek yapabildiğim, orada öylece durup yarı peri büyük amcam Dermot'a bakmak ve beni öldürmek için üzerime atılmasını beklemektir.

11

ORADA ÖYLECE DURDUĞUM SANİYELER İÇİNDE BENİ altmış kere falan öldürebilirdi. Böyle bir şeyi henüz yapmamış olmasına rağmen, gözlerimi ondan ayıramıyordum.

“Korkma,” dedi Dermot, Jason’ın asla ulaşamayacağı bir zarafetle ayağa kalkarken. Eklemleri, makine yapımıymış ve çok iyi yağlanmış gibi hareket ediyordu.

“Elimde değil,” dedim, uyuşmuş dudaklarımı güçlkle hareket ettirerek.

“Açıklamak istiyorum,” dedi, bana biraz daha yaklaşıp.

“Açıklamak?”

“İkinize de yakın olmak istiyordum,” derken, bana artık bayağı yaklaşmıştı. Dibimde duruyordu. Gözleri Jason’ınkiler gibi masmaviydi, Jason gibi samimiydi ve gerçekten, tamamen deli deli bakıyordu. Jason’ın gözlerinin aksine. “Kafam karıştı.”

“Hangi konuda?” Konuşmanın devam etmesini sağlamaya çalışıyordum. Kesinlikle konuşmaya devam etmemiz gerekiyordu çünkü sustuğumuzda ne yapacağını hiç bilmiyordum.

“Hangi tarafta olacağım konusunda,” dedi, boynunu bir kuğu gibi zarifçe yana eğerek.

“Tabii, elbette. Bana bundan bahsetsene.” Ah, limon suyuyla dolu su tabancamın çantamda olması için neler vermezdim! Fakat Claude evimde kaldığı sürece, onu yatağımın yanındaki komodinin üzerinde tutacağıma Eric’e söz vermiştim, bu yüzden şu anda oradaydı. Ve demir kürek de olması gereken yerde, alet kulübesindeydi.

“Anlatacağım,” dedi. O kadar yakındı ki kokusunu alabiliyordum. Muhteşem kokuyordu. Zaten tüm periler muhteşem kokuyordu. “Babam Niall’la tanıştığını biliyorum.”

Hafifçe başımı salladım. “Evet,” dedim, olur ya hareketi görmemiştir diye.

“Onu sevdin mi?”

“Evet,” dedim, bu defa hiç tereddüt etmeden. “Sevdim. Seviyorum.”

“Onu sevmek kolaydır, büyüleyicidir,” dedi Dermot. “Annem Einin de çok güzeldi. Niall gibi perilere has bir güzellik değil, insani bir güzelliği vardı.”

“Niall da öyle söyledi,” dedim. Mayın tarlasında yürür gibi, bu sohbette yolumu bulmaya çalışıyordum.

“Sana ikizimi su perilerinin öldürdüğünü de söyledi mi?”

“Niall bana kardeşinin öldürüldüğünü söyledi mi? Hayır ama bunu duydum.”

“Fintan’ın bedeninin parçalarını gördüm. Neave ve Lochlan onu lime lime etmişlerdi.”

“Annemle babamın boğulmasına da onlar sebep olmuş,” dedim. Nefesimi tuttum. Buna ne diyecekti?

“Ben...” Konuşmak için çabaladı, yüzünde ümitsiz bir ifade vardı. “Ama ben orada değildim. Ben... Niall...” Dermot’un konuşmaya çabalamasını izlemek korkunçtu. Niall bana annemle babamın ölümünde Dermot’un oynadığı rolden söz etmişti, ona acımamam gerekirdi. Yine de acı çekmesini izlemeye dayanamıyordum.

“Peki nasıl oldu da savaşta Breandan’ın tarafında yer aldın?”

“Bana kardeşimi babamın öldürdüğünü söyledi,” dedi Dermot, ifadesiz bir sesle. “Ve ona inandım. Niall’a olan sevgimden kuşku duydum. Niall onu ziyaret etmeyi bıraktığında annemin ne kadar üzüldüğünü hatırlayıp Breandan’ın haklı olduğunu, insanlarla karışmamamız gerektiğini düşündüm. Bundan, daima insanlar zararlı çıkıyordu. Ve olduğum şeyden, yarı-insan olmaktan nefret ettim. Hiçbir yere ait değildim.”

“Peki şimdi kendini daha mı iyi hissediyorsun? Yani birazcık insan olma konusunda?”

“Artık bunu kabullendim. Savaşta yaptıklarımın yanlış olduğunu biliyorum ve babam periler diyarına girmeme izin vermediği için çok üzgünüm.” Kocaman mavi gözleri gerçek-

ten çok üzgündü. Fakat bundan etkilenecek halde değildim, titrememeye çalışmakla meşguldüm.

Nefes al, nefes ver. Sakin ol, sakın, sakın! “Yani artık benim ve Jason’ın sorun olmadığımızı mı düşünüyorsun? Artık bize zarar vermek istemiyor musun?”

Kollarını bana doladı. Sookie’ye sarılma sezonu açılmıştı ve kimse bana bunu önceden haber verme gereği duymamıştı! Periler çok dokunmatikti ve kişisel alan onlara bir şey ifade etmiyordu. Büyük amcama geri çekilmesini söylemek istiyordum ama buna cesaret edemedim elbette. Dermot’un akli durumunun hassas bir dengede olduğunu, herhangi bir şeyin onu bir anda çılgına çevirebileceğini anlamam için zihnini okumama gerek yoktu. Ürküp geri çekilmemek ve titremek için, nefes alıp verişimi sabit tutmaya konsantre oldum. Varlığının yarattığı gerilim ve yakınlığı, bana doladığı kollarında titreşen devasa kuvvet, bana o karanlık harabeyi, ölümü sonuna kadar hak eden o iki psikopat periyi hatırlattı. Elimde olmadan irkildim ve Dermot’un gözlerinde bir panik gördüm. *Sakin ol. Sakin ol.*

Ona gülümsedim. İnsanlar bana güzel bir gülümsemem olduğunu söylerler, gerçi biraz fazla parlak ve hafif delice olduğunu biliyorum. Neyse, şu anda içinde bulunduğum sohbete cuk oturuyordu en azından. “En son Jason’ı gördüğünde,” diye başladım ama cümlemi nasıl bitireceğimi bilemedim.

“Arkadaşına saldırdım. Jason’ın karısına zarar veren o yaratığa.”

Yutkundum ve daha fazla gülümsedim. “Mel’e neden saldırdığını Jason’a da açıklasan daha iyi olmaz mıydı? Hem Jason’ın karısını Mel öldürmedi, biliyorsun.”

“Hayır, kadının işini benim türümden olanlar bitirdi. Ama her koşulda ölecekti. O adam onu hastaneye götürmedi.”

Söylediğine diyecek bir şeyim yoktu çünkü Crystal’ın başına gelenlerle ilgili yorumu doğrudu. Mel’in yaptıklarını neden Jason’a açıkça söylemediği konusunda Dermot’tan bir cevap alamadığımı fark edince ısrar ettim. “Ama Jason’a durumu açıklamadın,” dedim. Yavaşça nefes alıp vermeye devam ediyordum. Böylesinin, ikimizin de sakın kalmasına yardımcı olacağını umuyordum. Gerçi Dermot’la birbirimize dokunmaya devam ettikçe, bu temasın ikimizi de sakinleştirdiğini anlamaya başlamıştım. Ve Dermot açıkça daha mantıklı düşünür hale gelmişti.

“Kafam allak bullaktı,” dedi, büyük bir ciddiyetle.

Sanırım, alabileceğim en iyi cevap buydu. Başka bir konu açmayı denedim. “Claude’u görmek ister misin?” diye sordum ümitle. “Bir süreliğine yanıma taşındı. Bu gece geç saatte gelir.”

“Tek kalan sadece ben değilim, biliyorsun,” dedi Dermot. Başımı kaldırdım, o çılgın gözlere baktım. Büyük amcamın bana bir şey söylemeye çalıştığını anlamıştım. Tanrım, lütfen mantıklı kalmasını sağlayabileyim. Sadece beş dakika daha. Bir adım geri çekildim, doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

“İnsan dünyasında kalan tek peri sen değilsin. Claude da burada. Başka biri daha mı var?” Telepati şu anda gerçekten çok işime yaradı.

“Evet. Evet.” Gözleri onu anlamam için yalvarıyor gibiydi.

Doğrudan bir soru sorma riskini göze aldım. “Periler diyarının bu tarafında başka kim var?”

“Onunla karşılaşmak istemezsin,” dedi Dermot, kesin bir tavırla. “Çok dikkatli olmalısın. Şu anda karar veremiyor. Kararsız. İki arada bir derede.”

“Tamam.” Diğer peri her kimse, kafası karışık olan sadece o değildi. Keşke Dermot’un kafasını açacak doğru anahtarı bilebilseydim.

“Bazen senin korunda dolaşıyor.” Dermot ellerini omuzlarıma koyup hafifçe sıktı. Doğrudan söyleyemediği şeyleri, etime nakşetmeye çalışır gibiydi.

“Bundan haberim var,” dedim, yüzümü ekşiterek.

“Diğer perilere güvenme,” dedi Dermot. “Benim de güvenmemem gerekirdi.”

Aniden kafamın içinde bir ampul yandı. “Dermot, sana büyü mü yaptılar yoksa?”

Gözlerindeki rahatlama çok barizdi. Heyecanla başını salladı. “Savaşta olmadıkları sürece, periler diğer perileri öldürmekten hoşlanmaz. Neave ve Lochlan dışında. Onlar her türü öldürmekten hoşlanırlardı. Ama ben ölmedim. O yüzden bir ümit var.”

Periler kendi türlerini öldürmekten hoşlanmıyor olabilirdi ama belli ki delirtmekte bir sakınca görmüyorlardı. “Bu büyüyü bozmak için yapabileceğim bir şey var mı? Ya da Claude yardım edebilir mi?”

“Claude’un peri güçleri çok zayıf,” dedi Dermot. “Çok uzun zamandır insanların arasında insan gibi yaşıyor. Sevgili yeğenim, seni seviyorum. Ağabeyin nasıl?”

Çılgın topraklara geri dönmüştük. Zavallı Dermot, Tanrı yardımcısı olsun. İçimden gelen bir hisle ona sarıldım. “Ağabeyim çok mutlu Dermot amca. Kendine uygun bir kadınla çıkıyor. Adı Michele. Annemin adı gibi ama onunkinde iki değil tek ‘l’ var.”

Dermot bana gülümsedi. Ne kadarını anladığı şüpheliydi.

“Ölü şeyler seni seviyor,” dedi. Gülümsememi bozmadım.

“Vampir Eric mi? Evet, sevdiğini söylüyor.”

“Diğer ölü şeyler de. Sana çekiliyorlar.”

Son söylediklerini duymaktan hoşlandığımı söyleyemem. Diğer yandan, Dermot haklıydı. Aramızdaki kan bağı yüzünden, her zamanki gibi Eric’i hissedebiliyordum fakat şimdilerde, karanlık çöktükten sonra, her an yanımda başka iki gölge daha vardı: Aleksey ve Appius Livius. Enerjimi emiyorlardı ve bunu şu ana kadar fark etmemiştim.

“Bu akşam,” dedi Dermot, “misafirlerin olacak.”

Şimdi de kahin olmuştu. “İyi misafirler mi?”

Omuz silkti. “Herkese göre değişir. Zevk meselesi.”

“Hey, Dermot amca? Buralarda sık sık dolaşıyor musun?”

“Diğerinden korkuyorum,” dedi. “Ama elimden geldiğince göz kulak olmaya çalışıyorum.”

Ben bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğuna karar vermeye çalışırken, bir anda ortadan kayboldu. Puf! Bir bulanıklık gö-

rür gibi oldum, sonra büyük amcamın yerinde yeller esiyordu. Elleri az önce omuzlarımdaydı, şimdi değildi. Biriyle bu kadar uzun süre konuşmanın stresine daha fazla dayanamamıştı sanırım.

Tanrım. Tüm bunlar gerçekten, gerçekten çok tuhaftı.

Ondan bir iz görmeye çalışarak etrafıma bakındım. Belki gittiği gibi aniden dönmeye karar verebilirdi. Fakat hiçbir şey yoktu. Ne bir ses ne bir nefes. Midemden yükselen gurultu dışında. Midemin gurultusu bana öğle yemeği yemediğimi ve neredeyse akşam yemeği saatinin geldiğini hatırlattı. Eve doğru yürürken hala dizlerim titriyordu, nihayet mutfığa girip masaya çöktüm. Muhbirle konuşma. Deli bir periyle görüşme. Ah, evet, Jason'ı ara ve peri nöbetine geri dönmesini söyle. Bunu oturduğum yerden yapabilirdim en azından.

Telefon görüşmesinin ardından, bacaklarım yeniden işler hale geldiğinde dışarı çıkıp gazeteleri aldım. Marie Callender's marka hazır tavuklu tart pişerken, ben de son iki günün gazetelerini okudum.

Ne yazık ki ilk sayfalar bile yeterdi. Shreveport'ta korkunç bir cinayet işlenmişti. Çete bağlantılı olduğu düşünülüyordu. Siyahi genç kurbanın kıyafetleri çete renklerindeydi. Böylesi de polisin cinayette çete bağlantısı olduğunu düşünmesi için yeterliydi. Fakat adam vurulmamıştı. Defalarca bıçaklanmış, ardından boğazı kesilmişti. İyy. Bana çete cinayetinden ziyade, şahsi bir mesele gibi görünmüştü doğrusu. Ertesi akşam aynı şey, bu defa başka bir çetenin renklerini taşıyan, on dokuz

yaşında bir gencin başına gelmişti. O da diğeriyle aynı korkunç kaderi paylaşmıştı. Bana sorarsanız bir hiç uğruna ölen bu genç adamların aptallığına üzülmemek elde değildi. Başımı iki yana salladım ve endişe verici başka bir habere geçtim.

Kurtadamların kayıt altına alınması konusunda gerilim tırmanıyordu. Gazetelere bakılırsa tartışma konusu sadece kurtadamlardı. Haberlerde diğer çift-doğalılardan bahsedilmiyordu bile, oysa ben en az bir tilkiadam, bir yarasaadam, iki kaplanadam, bir sürü panteradam ve bir de şekil-değiştirici tanıyordum. Fakat tüm yük, çift-doğalılar arasında en kalabalık grup olan kurtadamların üzerine kalmıştı. Ve onlar da haklarını sonuna kadar korumaya çalışıyor, seslerini yükseltiyorlardı.

“Yasadışı bir göçmen ya da ölü bir vatandaşmışım gibi neden kayıt altına alınmayı kabul edeyim ki?” diye soruyordu orduda general olan Scott Wacker. “Benim ailem altı kuşaktır Amerikalı, hepimiz orduda hizmet ettik. Kızım şu anda Irak’ta. Daha ne istiyorsunuz?”

Kuzeybatı eyaletlerinden birinden bir hükümet yetkilisinin açıklaması şöyleydi: “Kimin kurtadam olduğunu, kimin olmadığını bilmemiz gerekiyor. Bir kaza anında yetkililerin bilmesi gerekiyor ki kanla temas etmesinler ve ölüm halinde kimlik belirlenebilsin.”

İçi biraz soğusun diye tarta çatalımı batırdım ve bunu bir düşündüm. Saçma olduğuna karar verdim.

“Saçmalık,” diye cevap veriyordu General Wacker bir sonraki paragrafta. Wacker’la bir ortak noktamız çıkmıştı. “Bir

kere, öldüğümüzde insana dönüşüyoruz. Görevliler herhangi bir cesede dokunmadan önce zaten eldiven takıyorlar. Kimlik belirleme, tek-doğalıların kimliğinin belirlenmesinden daha büyük bir problem yaratmaz. Neden yaratsın ki?”

Bastır Wacker!

Gazeteye göre bu tartışma, sokaktaki insandan (hepsi sıradan insanlar değildi) kongre üyelerine, askeri personelden it-faiyecilere, hukukçulardan anayasa uzmanlarına kadar herkesi birbirine düşürmüştü.

Global ya da ulusal düzeyde düşünmek yerine, çift-doğalıların duyurusunun ardından Merlotte’taki müşterilerin tepkilerini değerlendirmeye çalıştım. Gelirimiz düşmüş müydü? Evet, başlangıçta, barın ortasında Sam’in bir köpeğe ve Tray’in de bir kurda dönüşmesini izlemelerinin hemen ardından ufak bir düşüş olmuştu ama daha sonra insanlar eskisi gibi içmeye devam etmişlerdi.

O zaman bu yapay bir kriz miydi, yok yere mi çıkarılmıştı?

Birkaç makale daha okuduktan sonra, bu krizin umduğum kadar temelsiz olmadığına karar verdim.

Bazı insanlar hayatları boyunca tanıdıkları kişilerin onlardan sakladığı bir yönü, gizemli bir başka hayatı olması fikrine gerçekten tahammül edemiyordu. Daha önce de fark etmiştim bunu ve anladığım kadarıyla bu tahammülsüzlük hala devam ediyordu. Üstelik iki taraf da tavize yanaşmıyor, kurtadamlar sinirlendikçe halk daha fazla korkuyordu. Halkın sesi daha yüksek çıkan bir kesimi, korktuğunu söylüyordu en azından.

Redding-California ve Lansing-Michigan'da gösteriler düzenlenmiş, arbeye çıkmıştı. Burada ya da Shreveport'ta da benzer karışıklıklar çıkar mıydı acaba? Böyle bir ihtimali düşünmek bile istemiyordum. Ellerinde meşalelerle Merlotte'a yürüyen öfkeli kasabalıları görmekten korkarak, mutfak penceresinden dışarı kaçamak bir bakış attım.

Tuhaf bir şekilde boş bir akşamdı. Akşam yemeği bulaşıklarını yıkadıktan sonra, geriye yapılacak bir iş kalmadı. Çamaşır yoktu. Ve televizyonda izlemek istediğim bir program da yoktu. E-postamı kontrol ettim. Judith Vardamon'dan cevap gelmemişti.

Alcide'den bir mesaj vardı. "Sookie, sürü toplantısını pazar-tesi günü akşam sekizde benim evimde yapacağız. Yargılama için bir şaman arıyorduk. Jason'la seni toplantıya bekliyoruz." Basim'in cesedinin arazimde bulunmasının üstünden neredeyse bir hafta geçtikten sonra, onlardan aldığım ilk mesaj buydu. Sürünün "bir-iki günü" tam altı gün sürmüştü. Ve bunun bir diğer anlamı da Eric'ten tam altı gündür haber alamadığımdı.

Tekrar Jason'ı aradım ve cep telefonuna sesli mesaj bıraktım. Sürü toplantısına katılacağım için endişelenmemeye çalışıyordum ama ne zaman tüm sürüyle birlikte olsam hep bir olay patlak vermişti. Ve hepsi de şiddet içeren olaylardı.

Korudaki mezarı ve orada yatan ölü adamı düşündüm. Onu oraya kim koymuştu? Büyük ihtimalle, katilin amacı, Basim'i susturmaktı ama cesedin benim arazime gömülmesi sadece bir tesadüf olamazdı.

Yarım saat kadar kitap okudum, derken karanlık çöktü ve Eric'in varlığını, daha belli belirsiz olmakla birlikte, inkar edilemez bir şekilde diğer iki vampiri de hissettim. Uyandıkları anda kendimi yorgun hissetmeye başlamıştım. Öyle rahatsız ediciydi ki Eric'i aramama kararlılığım sarsıldı.

Eric'in benim mutsuz ve endişeli olduğumu bildiğini düşünüyordum. Halimin farkında olmaması mümkün değildi. Belki de beni uzakta tutarak koruduğunu düşünüyordu. Yapıcısı ile Aleksey'in varlığını hissettiğimi bilmiyor olabilirdi. Derin bir nefes aldım ve numarayı çevirdim. Telefon çalarken, sanki Eric'in kendisini tutuyormuşum gibi ahizeyi sımsıkı kulağıma yapıştırdım. Bir hafta önce aklımdan bile geçmeyecek bir olasılık kafamda zonkluyordu: Ya açmazsa?

Telefon çaldı ve nefesimi tutup bekledim. İkinci çalışta Eric cevap verdi. "Sürü toplantısı ayarlandı," deyiverdim.

"Sookie," dedi. "Buraya gelebilir misin?"

Shreveport'a doğru yol alırken, belki dördüncü kere, *acaba doğru şeyi mi yapıyorum*, diye merak ettim. Sonunda, ister doğru olsun ister yanlış, Eric çağırdığı anda koşa koşa ona gitmekten başka çarem olmadığına karar verdim. Kanla örülmüş bir ipin iki ucunda duruyorduk. Aramızdaki bağ, bizi her an birbirimizin hislerinden haberdar ediyordu. Onun şu anda kendini yorgun ve çaresiz hissettiğini biliyordum mesela. O da benim öfkeli, huzursuz, kırgın olduğumu biliyordu. Yine de merak ettim. Eğer onu arayıp aynı şeyi ben ona söyleseydim, o da arabaya -ya da göğ- atlayıp bana gelir miydi?

Fangtasia'da olduklarını söylemişti.

Shreveport'taki tek vampir barının önünde ne kadar az araba olduğunu görünce şaşırdım. Fangtasia, turistik olmakla övünen Shreveport kentinde turistlerin en çok ilgisini çeken yerlerden biriydi, dolayısıyla müşteri otoparkının tıkabasa dolu olmasını beklerdim. Arka taraftaki personel otoparkında da neredeyse öndeki kadar araba vardı. İlk kez böyle bir şey görüyordum.

Siyahi işadımı, aynı zamanda da vampir olan Maxwell Lee arka kapıyı bekliyordu ve bu da bir ilkti. Vampirler her durumda kendi başlarının çaresine bakabileceklerinden çok emin olduklarından, arka kapıda asla koruma olmazdı. Fakat işte kapıya koruma dikmişlerdi. Maxwell Lee, her zamanki gibi takım elbisesi içinde, iki dirhem bir çekirdek, normalde aşağılayacağı bu görevi yerine getiriyordu. Üstelik gücenmiş ya da kızmış değil, endişeli görünüyordu.

“Neredeler?” diye sordum.

Başıyla, barın ana salonunun olduğu yönü işaret etti. “Geldiğine sevindim,” dedi. Anlaşılan Eric'in yapıcısının ziyareti pek iyi geçmiyordu.

Zaten şehir dışından gelen misafirleri ağırlamak her zaman biraz tuhaftır, değil mi? Onları şehrin belli başlı yerlerine götürür, karınlarını doyurmaya ve eğlendirmeye çalışırsınız ama bir de bakarsınız ki gidecekleri günü iple çekiyorsunuz.

Eric'in patlamak üzere olduğunu görmek zor değildi. Karşısında Appius Livius Ocella ve Aleksey'le birlikte bir böl-

mede oturuyordu. Aleksey, bir barda oturmak için çok küçük görünüyordu, bu da manzarayı daha da tuhaflaştırıyordu.

“İyi akşamlar,” dedim, buz gibi bir sesle. “Eric, beni mi görmek istedin?”

Eric duvara doğru kayıp yanında yer açtı, oturdum. Appius Livius ve Aleksey de beni selamladılar. Appius gergin bir gülümsemeyle, Aleksey daha rahat bir tavırla. Şimdi hepimiz biraradaydık ve onlara yakın olmanın, içimdeki gerginliği azalttığını fark ettim.

“Seni özledim,” dedi Eric. O kadar alçak sesle konuşmuştu ki bir an bunu hayal ettiğimi sandım.

Günlerdir arayıp sormadığını söylemedim. Bunu zaten biliyordu.

Yine de dilimin ucuna gelen birkaç sitem sözünü yutmak için kendimle mücadele etmek zorunda kaldım. “Telefonda da söylemeye çalıştığım gibi, Basım’le ilgili sürü toplantısının zamanı belli oldu. Pazartesi akşamı yapılacak.”

“Nerede, ne zaman?” dedi. Ses tonuna bakılırsa bu durumdan pek memnun değildi.

“Alcide’in evinde. Ölmeden önce babasının oturduğu ev. Akşam sekizde.”

“Jason seninle geliyor değil mi? Bir değişiklik yok?”

“Henüz onunla konuşamadım, mesaj bıraktım.”

“Bana kızgın mısın?”

“Senin için endişelendim.” Ne hissettiğimi zaten biliyordu, ona hislerimle ilgili bilmediği bir şey söyleyemezdim.

“Evet,” dedi Eric. Sesi kupkuruydu.

“Eric harika bir ev sahibi,” dedi Aleksey, bana rapor verir gibi.

Güçbela yüzümü toparlayıp çocuğa gülümsedim. “Bunu duyduğuma sevindim Aleksey. Siz ikiniz neler yaptınız? Daha önce Shreveport’a hiç gelmemiştiniz sanırım?”

“Hayır,” dedi Appius Livius, o tuhaf aksanıyla. “Daha önce burayı görmemiştik. Şirin, ufak bir şehir. Büyük oğlum, bizi meşgul etmek ve beladan uzak tutmak için elinden geleni yapıyor.”

Ah, tamam, sesindeki alayı duymamak mümkün değildi. Eric’in yanımda gerildiğine bakılırsa, onları “beladan uzak tutmak” kısmında pek başarılı olamamıştı galiba.

“Dünya Pazarı eğlencelidir. Orada dünyanın her tarafından bir şeyler bulabilirsiniz. Shreveport’un bir süreliğine Konfederasyon’un başkenti olduğunu biliyor muydunuz?” Tanrım, feci saçmalıyordum. “Belediye’nin Konser Salonu’na giderseniz Elvis’in soyunma odasını görebilirsiniz,” diye ekledim aşırı bir coşkuyla. Bubba eskiden sık sık kullandığı o odayı hiç ziyaret etmiş miydi acaba?

“Dün gece çok tatlı bir genci *döniştürdüm*,” dedi Aleksey, en az benimki kadar neşeli bir sesle. Duyan da kırmızı ışıktaki geçtiğini söylediğini sanırdı.

Ağzımı açtım ve öylece kaldım, ağzımdan tek kelime çıkmadı. Eğer yanlış bir şey söylersem hemen oracıkta öldürülebilirdim. “Aleksey,” dedim sonunda, hissettiğimden çok daha

şakin bir sesle, “dikkatli olmalısın. Bu tür şeyler burada yasadı-
şşı. Yapıcıını ve Eric’i çok zor bir durumda bırakabilirsin.”

“İnsan ailemle birlikteyken istediğim her şeyi yapabiliyordum,” dedi Aleksey. Ses tonundan bir anlam çıkaramadım. “Çok hastaydım, istediğim hiçbir şey hayır demiyorlardı.”

Eric irkildi.

“Bunu anlayabilirim elbette,” dedim. “Çocukları hasta olan her aile bunu yapmak ister. Fakat artık iyi olduğuna ve aradan geçen bunca yılda olgunlaştığına göre, istediğin her şeyi yapmanın iyi bir fikir olmadığını anladığına eminim.” Söyleyebileceğim en az yirmi cümle daha kafamda cirit atıyordu ama bu kadarla yetinmeye karar verdim. Doğru kararı vermiş olmalıyım ki Appius Livius gözlerimin içine baktı ve belli belirsiz de olsa başını sallayıp beni onayladı.

“Büyük görünmüyorum,” dedi Aleksey.

Söylenebilecek bir dolu cümleyle yine kalakaldım. Çocuk-yaşlı, çok yaşlı, çok çok yaşlı çocuk- benden bir cevap bekliyordu. “Hayır, görünmüyorsun. Ve ailenle senin başınıza gelenler gerçekten çok üzücü. Ama...”

Aleksey masanın üstünden uzandı, elimi tuttu, ona ve ailesine olanları bana gösterdi. O mahzeni, çar ailesini, doktoru, hizmetçiyi, onları öldürmeye gelen adamları gördüm, silah seslerini duydum ve kurşunlar hedefini buldu, daha doğrusu kadınlarda hedefi bulamadı. Çünkü kadınlar saraydan kaçarken elbiselerinin içine mücevherlerini dikmişlerdi. O mücevherler birkaç saniyelğine hayatlarını kurtardı. Ta ki askerler

inleyen herkesi tek tek öldürünceye kadar. Annesi, babası, kız kardeşleri, annesinin hizmetçisi, aşçıları, babasının uşağı... Ve Aleksey'in köpeği. Askerler, ateş ettikten sonra, bu defa da süngüleriyle işi sağlama almışlardı.

Kusacak gibi oldum. Olduğum yerde sallandım, Eric soğuk kolunu bana doladı. Aleksey nihayet elimi bıraktığında ne kadar rahatladığımı anlatamam. Dünyaları verseler bir daha bu çocuğa hayatta dokunmazdım.

“Gördün mü?” dedi Aleksey, büyük bir zafer kazanmış gibi. “Gördün işte. Tüm bunlardan sonra, istediğim şeyi yapmakta özgürüm.”

“Hayır,” dedim. Ve sesimdeki kesin ve katı tonla gurur duydum. “Ne kadar acı çekmiş olursak olalım, yine de başkalarına karşı sorumluluklarımız, yükümlülüklerimiz var. Bencil olmamalıyız. Doğru şekilde yaşamaya çalışacak kadar özverili olmalıyız ki başkalarının hayatını mahvetmeyelim. Onlar da kendi hayatını yaşayabilsinler.”

Aleksey söylediklerime isyan eder gibi baktı. “Efendim de aynı şeyleri söylüyor,” diye mırıldandı. “Üç aşağı beş yukarı.”

“Efendin haklı,” dedim. Gerçi bu kelimeler ağızımda kötü bir tat bıraktı.

“Efendi”, garsona gelmesini işaret etti. Felicia sessizce masaya yanaştı. Uzun boylu ve güzel bir kadındı, bir vampirin olabileceği kadar kibardı. Boynunda taze yara izleri vardı. “Size ne getirebilirim?” diye sordu. “Sookie, bira ister misin ya da...”

“Buzlu ay varsa harika olur Felicia,” dedim.

“Ve size de Gerçek Kan mı?” diye sordu vampirlere. “İsterseniz bir şişe Asil Kan da var.”

Eric gözlerini yumdu ve Felicia gaf yaptığını anladı. “Tamam,” dedi hemen. “Eric’e Gerçek Kan, Sookie’ye buzlu ay.”

“Teşekkürler,” dedim gülümseyerek.

Derken Pam masaya geldi. Üstünde Fangtasia’da giydiğı siyah vampir kostümü vardı ve onu tanıdığımndan beri ilk kez paniğe yakın bir telaş içindeydi. “Rahatsız ediyorum,” dedi, misafirlere doğru başını eğerek. “Eric, Katherine Boudreaux bu gece Fangtasia’yı ziyaret ediyor. Yanında Sallie ve küçük bir grup var.”

Bir an Eric gerçekten infilak edecek sandım. “Bu gece mi?” dedi. O birkaç kelimeye ciltler dolduracak kadar çok anlam yüklemişti. “Büyük bir üzüntüyle, Ocella, senden ve Aleksey’den, arka taraftaki ofisime geçmenizi istemek zorundayım.”

Appius Livius daha fazla açıklama istemeden ayağa kalktı ve beni şaşırtarak, Aleksey de hiç soru sormadan onu takip etti. Eric eğer nefes alıp verebilseydi, misafirleri gözden kayborduğunda rahat bir nefes aldığını söyledim. Antik bir dilde bir şeyler mırıldandı. Hangi dilde olduğunu ya da ne söylediğini anlamadım.

Ardından yapılı, kırklarında, çok çekici bir sarışın masamıza geldi. Hemen arkasında başka bir kadın duruyordu.

“Siz Katherine Boudreaux olmalısınız,” dedim kibarca. “Ben Sookie Stackhouse, Eric’in kız arkadaşayım.”

“Selam tatlım. Evet, ben Katherine. Bu da kız arkadaşım Sallie. İşimi merak eden birkaç arkadaşımınla birlikte geldik. Yıl boyunca vampirlerin iş yerlerini tek tek ziyaret etmeye çalışıyorum ama Fangtasia’ya aylardır uğrayamadım. Oysa Shreveport’un merkezinde yaşadığıma göre, buraya daha sık gelmem gerekir.”

“Geldiğine sevindik,” dedi Eric, yumuşak bir sesle. Şimdi daha kendi gibi konuşuyordu. “Sallie, seni görmek çok güzel. Vergi işi nasıl gidiyor?”

Sallie, uzun boylu, ince bir esmer güzeliydi. Saçları yavaş yavaş kırılaşmaya başlamıştı. Eric’in sorusu üzerine güldü. “Vergiler hızla yükseliyor, her zamanki gibi,” dedi. “En iyi sen biliyor olmalısın Eric, en çok ödeyenlerden birisin.”

“Vampir vatandaşlarımızın insan vatandaşlarımızla iyi geçindiğini görmek çok güzel,” dedi Katherine içtenlikle, barda etrafına bakınarak.

Salonda o kadar az kişi vardı ki bar açık değil gibiydi neredeyse. Bayan Boudreaux’un kaşları hafifçe çatıldı ama Eric’in işlerinin kötü gittiğini anladığına dair başka bir emare göstermedi.

“Masanız hazır,” dedi Pam, tam o sırada. Grup için birleştirilen iki masayı işaret etti.

“İzninle Eric,” dedi Vampir Bürosu’nun temsilcisi. “Arkadaşlarımın yanına dönmem gerekiyor.”

Nazik veda sözlerinin ardından nihayet Eric'le baş başa kaldık. Bir barın ortasındaki bölmede artık ne kadar baş başa sayılırsak. Pam bize doğru geliyordu ki Eric bir el hareketiyle onu geri yolladı. Ardından elimi tuttu. Diğer elime de alnını yasladı.

“Neler olduğunu bana anlatabilir misin?” dedim açıkça. “Bu çok korkunç. Neler olduğunu bilmeden bize olan inancımızı korumakta zorlanıyorum.”

“Ocella benimle bir iş konuşmak için gelmiş,” dedi Eric. “Yapmak isteyeceğim türden bir iş sayılmaz. Ve senin de gördüğün gibi, yeni oğlunun durumu da hiç iyi değil.”

“Evet, bana her şeyi gösterdi,” dedim. Sevdigi herkesin ölümünün hatırasını çocukla birlikte yaşamak inanılmaz bir tecrübeydi. Son Rus çarının oğlu, toplu katliamdan sağ çıkan -ya da vampir çıkan- çocukcağız, biraz terapi görse hiç fena olmazdı. Hatta o ve Dermot, belki aynı terapi grubuna katılırlardı. “Öyle bir şey yaşayıp bundan *Bay Zihinsel Sağlık* olarak çıkmak mümkün değil. Onun için çok korkunç olduğuna eminim ama söylemeden edemeyeceğim...”

“Onunla bu hatırayı tekrar paylaşmak istemiyorsun,” diye sözümü tamamladı Eric. “Bunda yalnız değilsin. Bize, yani Ocella'ya, bana ve sana daha net gösterebiliyor. Fakat başka insanlarla da paylaşabiliyor. Bana anlattıklarına bakılırsa bizim kadar detaylı görememişler. Yine de hiç kimse bu hatırayı tekrar paylaşmak istemiyor. Hepimizin kendine göre kötü hatıraları var. Korkarım Aleksey bir vampir olarak hayatta kalmayı başaramayacak.” Sustu, Gerçek Kan şişesini

masada çevirmeye başladı. “İşin aslı, Aleksey’e en basit şeyleri bile yaptırmak, deveye hendek atlatmaktan zor. Ve diğer insanlara bir şey yapmamasını sağlamak daha da zor. Şu genç hakkında ne dediğini duydun. Ayrıntıya girmek istemiyorum ama... Son zamanlarda gazete okudun mu? Shreveport gazetelerini?”

“O iki cinayetten Aleksey’in sorumlu olabileceğini mi söylüyorsun?” Eric’e bakakaldım. “Bıçak yaraları, boğazlar... Ama Aleksey o kadar küçük ve genç ki...”

“Aleksey deli,” dedi Eric. “Ocella sonunda bana onun daha önce de böyle krizler yaşadığını itiraf etmek zorunda kaldı. Bu kadar şiddetli değilmiş gerçi. Ocella bunu yapmayı hiç istemese de bu durum onu nihai ölüm seçeneğini düşünmeye zorluyor.”

“Yani onu uyutmak gibi mi?” dedim. Doğru duyduğumdan emin olamamıştım. “Köpekler gibi.”

Eric gözlerimin içine baktı. “Ocella onu seviyor. Ama krize girip insanları ya da diğer vampirleri öldürmesine göz yumulamaz. Son olaylar gazetelere yansdı. Ya yakalansaydı? Ya gazetede resmini gören Ruslar onu tanısaydı? Rus vampirler buna ne tepki verirlerdi sence? Sonuçta Ocella her an onun yanında olamaz ki. Çocuk iki kere kendi başına dışarı çıktı ve bedeli iki ölüm oldu. Benim bölgemde! O çocuk bizim bunca zamandır Amerika’da yapmaya çalıştığımız her şeyi bir anda yerle bir edebilir. Gerçi bu ülkedeki pozisyonum, yapıcımın çok da umrundaydı ya,” dedi Eric acı acı.

Eric'in yanağına hafifçe vurdum. Tokat değil. Hafifçe vurdum sadece. "Evet, evet, ama ölen iki adamı da unutmayalım istersen," dedim. "Hani Aleksey'in acımasızca, vahşice öldürdüğü adamlar. Yani şu ana kadar sanki bu, sadece Aleksey'le, yapıcınızla ve senin itibarınla ilgiliymiş gibi konuştun. Biraz da öldürülen adamları düşünmemiz gerekmiyor mu?"

Eric omuz silkti. Endişeliydi, ne yapacağını bilemez haldeydi ve iki insanın ölümü çok da umrunda değildi. Aleksey'e, toplumda fazlaca kabul görmeyen ve ölümleri kolayca açıklanabilen kişileri seçtiği için minnettardı muhtemelen. Ne de olsa çete üyeleri her zaman birbirlerini öldürürlerdi. Israr etmekten vazgeçtim. Hele de tam o sırada aklıma bir fikir gelince: Eğer Aleksey kendi türüne de saldırıyorsa, belki de onu Victor'ın üstüne salabilirdik.

Ürperdim. Aklımdan geçenler beni bile dehşete düşürmüştü. "Yani yapıcın, Aleksey'i hayatta tutmanın bir yolunu bulabileceğin ve ona kendini kontrol etmeyi öğretebileceğin ümidiyle mi buraya gelmiş?"

"Evet. Buraya gelmesinin sebeplerinden biri bu."

"Appius Livius'un çocukla seks yapmaya devam etmesi, Aleksey'in zihinsel sağlığına pek faydalı olmasa gerek." Ne yapayım, söylemeden edememiştim.

"Lütfen anlamaya çalış. Ocella'nın yaşadığı dönemde böyle bir anlayış yoktu," dedi Eric. "O çağlarda, Aleksey'in yaşında biri, yetişkin olarak kabul edilirdi. Ve belli toplumsal statüdeki erkekler, canlarının istediğini yapmakta özgürdüler. Ocella bu

meseleye günümüzün bakış açısından bakmıyor. Hem zaten Aleksey son zamanlarda çok şey olmuş... Neyse, şu sıralar seks yapmıyorlar. Ocella çok onurlu bir adamdır.” Eric büyük bir inançla, büyük bir ciddiyetle konuşuyordu. Yapıcısının çok saygın biri olduğuna beni ikna etmek, onun için gerçekten çok önemli gibiydi. Ve bunca özen, bunca çaba kimin içindi? Onu öldüren adam için! Fakat Eric eğer Ocella’nın onurlu biri olduğuna inanıyorsa, ona saygı duyuyorsa, benim de öyle yapmam gerekmez miydi?

Ve aniden fark ettim; Eric, kardeşi için, benim kendi ağabeyim için yapmayacağım bir şey yapıyor değildi.

Derken aklıma hiç de hoş olmayan başka bir fikir geldi ve ağzım kurudu. “Appius Livius, Aleksey’le seks yapmıyorsa, kiminle yatıyor o zaman?” diye sordum yavaşça.

“Bunu sormaya hakkın olduğunu biliyorum. Sonuçta evliyiz. Sen gerçi bunu küçümsüyorsun ama en azından, bana göre öyleyiz,” dedi Eric. Sesinde şimdi yine bir acı vardı. “Hayır, yapıcımla seks yapmıyorum. Fakat eğer *beni* isterse onunla yatarım. Öyle bir durumda başka seçeneğim olmaz.”

Konuyu değiştirmenin bir yolunu aradım. “Eric,” dedim sonunda, “anladığım kadarıyla sen misafirlerinle meşgul olmak zorundasın.” Hem de ne meşguliyet! “Ben pazartesi akşamı Alcide’in evindeki toplantıya gideceğim. Aradığında, tabii eğer ararsan, sana orada neler olduğunu anlatırım. Eğer bir fırsatını bulup evime gelebilersen, sana anlatmak istediğim başka birkaç konu daha var.” Dermot’un kapımın önünde

bitmesi gibi mesela. Dermot konusunun Eric'in ilgisini çekeceğine emindim ve Tanrı biliyor ya ben de ona anlatmaya can atıyordum. Fakat şu anda bunun için hiç de uygun bir zaman değildi.

“Salı günü hala gitmemiş olurlarsa, artık kendi başlarının çaresine baksınlar, ben her koşulda sana geleceğim,” dedi Eric. Şimdi daha kendi gibi konuşuyordu. “Sevişeceğiz. Sana bir hediye almak, seni mutlu etmek istiyorum.”

“Benim için muhteşem bir gece olacağı benziyor,” dedim. İçim aniden umutla dolmuştu. “Hediye almana gerek yok, sen bana yetersin. O zaman salı günü görüşüyoruz. Ne olursa olsun. Böyle dedin, değil mi?”

“Aynen öyle.”

“Tamam o zaman, salıya görüşmek üzere.”

“Seni seviyorum,” dedi Eric, yorgun bir sesle. “Ve sen benim karımsın, benim için önemli olan tek şekilde.”

“Ben de seni seviyorum,” dedim. Cümlesinin ikinci kısmına bir cevabım yoktu çünkü ne kastettiğini anlamamıştım. Gitmek için kalktım, Pam beni arabama kadar geçirmek için yanıma geldi. Gözucuyla, Eric'in de kalktığını ve önemli misafirin keyfinin yerinde olduğundan emin olmak için Boudreaux'un masasına gittiğini gördüm.

“Eğer burada kalırsa Eric'i mahvedecek,” dedi Pam.

“Nasıl?”

“Oğlan yeniden öldürecek ve bu defa cinayeti örtbas edemeyeceğiz. Kaşla göz arasında kaçırverdi. Sürekli izlenmesi ge-

rekiyor. Buna rağmen Ocella hala ondan kurtulmakta tereddütlü.”

“Pam, bu kararı Ocella’ya bırak,” diye uyardım onu. Pam’le baş başa olduğumuz için, Eric’in yapıcısının ilk adını söylemekte kendimi özgür hissetmiştim. “Ciddiyim. Eğer Aleksey’e bir şey yaparsan, Eric onun seni öldürmesine izin vermek zorunda kalır.”

“Beni gerçekten umursuyorsun, değil mi?” Normalde Pam umursamazdı aslında. Ama bu defa onun için endişelenmem Pam’e dokunmuştu her nasılsa.

“Sen benim arkadaşısın,” dedim. “Tabii ki seni umursuyorum.”

“Biz arkadaşız,” dedi Pam.

“Elbette öyleyiz.”

“Bu işin sonu iyi bitmeyecek,” dedi Pam, ben arabama binerken.

Verecek bir cevabım yoktu.

Haklıydı.

Eve gittiğimde bir Little Debbie tarçınlı çubuk yedim çünkü bunu hak ettiğime karar vermiştim. O kadar endişeliydim ki yatsam da uyuyamayacaktım nasılsa, bu yüzden hemen yatağa girmedim. Aleksey kendi kişisel kabusunu benimle paylaşmıştı. Daha önce bir vampirin (insan ya da değil, herhangi bir canlının) bir anısını bu şekilde aktarabildiğini duymamıştım. Herhalde Aleksey’in “yeteneği” olsa gerekti. Böylesine korkunç hatıraları olan birinin böyle bir yeteneğe sahip olma-

sı, bana birden çok acıklı geldi. Çar ailesinin dehşet verici son anlarını zihnimde yeniden yaşadım. Çocuğun neden böyle birine dönüştüğünü anlayabiliyordum. Fakat aynı zamanda neden *uyutulması* gerektiğini de anlıyordum. Kendimi gerçekten çok bitkin hissediyordum, masaya tutunarak ayağa kalktım. Niyetim yatağıma girmektir. Tam o anda kapı çaldı.

Kasabanın dışında, ormanın içinden geçen upuzun bir araba yolunun sonunda oturunca, misafirlerin gelmeden önce haber vereceğini zannedersiniz, değil mi? Hiç de öyle değildi, hele de doğaüstüler söz konusu olduğunda. Gözetleme deliğinden baktım. Kapıda dikilen kadını tanımıyordum ama vampir olduğunu anladım. Yani davet edilmeden eve giremezdi, dolayısıyla kapıyı açıp niye geldiğini öğrenmemde bir sakınca yoktu. Bayağı meraklanmıştım doğrusu. Kapıyı açtım.

“Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordum.

Beni baştan aşağı süzdü. “Sen Sookie Stackhouse musun?”

“Evet.”

“Bana e-posta gönderdin.”

Aleksey, beyin hücrelerimin canına okumuştur, bu akşam kafam çok yavaş çalışıyordu. “Judith Vardamon?”

“Aynen.”

“Lorena’nın çocuğusun? Yani Lorena senin yapıcındı?”

“Evet.”

“Lütfen içeri gel,” dedim, kenara çekilerek. İçeri davet etmekle büyük bir hata yapıyor olabilirdim ama Judith’in mesajıma cevap vereceğinden neredeyse ümidi kesmiştim. Ve ta

Little Rock'tan kalkıp buralara kadar geldiyse, ona bu kadarını borçluydum en azından.

Judith kaşlarını kaldırıp bana baktı, ardından eşiği geçti. “Bill’e aşık olmalısın. Ya da çok aptalsın,” dedi.

“İkisi de değilimdir umarım. Gerçek Kan ister misin?”

“Şu anda değil, teşekkürler.”

“Lütfen otur.”

Judith kanepeye geçerken ben de koltuğun ucuna ilıştim. Lorena'nın hem Bill'i hem de Judith'i “dönüştürmüş” olması çok acayıpti. Kafamda tonlarca soru cirit atıyordu ama bana büyük bir iyilik yapıp buralara gelen vampiri kızdırmak ya da tedirgin etmek istemiyordum.

“Bill'i tanıyor musun?” diye sordum, doğrudan asıl meseleye girip.

“Evet, tanıyorum.” Temkinli görünüyordu. Benden ne kadar güçlü olduğu düşünülürse bu biraz tuhaftı.

“Sen küçük kardeş misin?” Otuzlarında görünüyordu, yani öldüğünde o yaşlardaydı. Kahverengi saçlı, mavi gözlüydü. Kısa boyluydu ama vücudu biçimliydi. Tanıştığım en zararsız görünüşlü vampirlerden biriydi, en azından bıraktığı ilk intiba buydu. Ve tuhaf ama bana bir yerlerden tanıdık geliyordu.

“Efendim?”

“Lorena seni Bill'den sonra mı dönüştürdü? Neden seni seçti?”

“Anladığım kadarıyla bir süre Bill'le sevgili olmuşsunuz. Mesajında bir ara çıktığınızı yazmışsın,” diye karşılık verdi.

“Evet, doğru. Şimdi ben başka biriyle beraberim.”

“Lorena’yla nasıl karşılaştığını sana anlatmaması tuhaf değil mi?”

“Bilmem. Onun tercihi.”

“Çok tuhaf.” Benden kuşku duyduğu belliydi.

“Çok istiyorsan, şafak sökene kadar bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünüp durabilirsin,” dedim. “Bill’in bana neden anlatmadığını bilmiyorum. Anlatmadı işte. Sen anlatmak istiyorsan, tamam. Anlatırsan dinlerim. Fakat asıl önemli olan bu değil. Asıl önemli olan, Bill gümüş kaplama dişleri olan bir peri tarafından ısırıldı ve durumu iyiye gitmiyor. Senden kan alırsa bunu atlatabilir belki.”

“Bill benden yardım istemeni mi ima etti?”

“Hayır, hiç alakası yok. Fakat onun acı çektiğini görmekten nefret ediyorum.”

“Benim adım sana o söylemedi mi?”

“Ah. Hayır. Sana ulaşabilmek için adını ben buldum. Sen de Lorena’nın çocuğu olduğuna göre, Bill’in durumunu bilmen gerektiğini düşündüm. Hatta neden daha önce hiç buralara uğramadığını merak etmedim diyemem.”

“Sana nedenini söyleyeyim,” dedi Judith, karanlık bir sesle.

Ah, harika. Acı dolu bir hikaye daha. Hikayenin hoşuma gitmeyeceğine emindim.

Haklı da çıktım.

12

JUDITH, HİKAYESİNE BANA BİR SORU SORARAK BAŞLADI:
“Lorena’yla hiç karşılaştın mı?”

“Evet,” dedim ve o kadarla bıraktım. Judith’in Lorena’yla nasıl karşılaştığını, gördükten birkaç saniye sonra kadının göğsüne bir kazık saplayarak onun o uzun ve iğrenç yaşamına nihai olarak son verdiğimi bilmesine gerek yoktu.

“O zaman onun ne kadar acımasız olduğunu da biliyordur.”

Başımı salladım.

“Bill’i çok sevdiğim halde neden bunca yıl boyunca ondan uzak durduğumu sana anlatacağım,” dedi Judith. “Lorena’nın çok zor bir hayatı olmuş. Bana anlattığı her şeye inandığımdan değil. Ama bazı kısımları başkalarından da dinledim.” Judith artık beni görmüyordu. Bakışları uzaklarda, yılların ötesindeydi.

“Kaç yaşındaydı?” diye sordum, anlattıklarıyla ilgilendiğimi göstermek için.

“Lorena, Bill’le tanıştığında onlarca yıldır vampirdi. 1788’de Solomon Brunswick diye bir adam tarafından dönüştürülmüş. New Orleans’ta bir genelevde karşılaşmışlar.”

“Malum sebeple mi?”

“Tam olarak değil. Adam, erkeklerin tuhaf istekleri konusunda uzmanlaşmış başka bir fahişeden kan almak için oradaymış. Diğer müşterilerin isteklerinin yanında, ufak bir ısırtık, öyle çok da önemli bir şey değilmiş.”

“Solomon uzun zamandır mı vampirmiş?” Cidden meraklanmıştım. Vampirler yaşayan tarih gibiydi. Gizlendikleri yerlerden çıkıp aramızda dolaşmaya başladıklarından beri, tarih derslerine katkıları büyük olmuştu. Kendi hikayesini anlatması için sınıfa bir vampir getirdiğinizde, sınıflar tıkabasa doluyordu.

“Solomon o sıralar yirmi yıldır vampirmiş. Yanlışlıkla vampir olmuş. Kalaycı gibi bir şeymiş. Kap kacak satıyor, eskileri kalaylıyormuş. Çerçi de denebilir aslında. At arabasıyla köyden köye, bir çiftlikten diğerine dolaşır, iğne-iplik falan gibi New Orleans’ta bulunması zor şeyler satarmış. Ormanda kamp yaptığı bir gece, bizden biriyle karşılaşmış. Bana söylediğine göre, ilk geceki saldırıdan sağ kurtulmuş ama sonra vampir onu bir sonraki kamp yerine kadar takip edip tekrar saldırmış. İkinci saldırıda olan olmuş. Solomon, yanlışlıkla dönüştürülen talihsizlerden biri. Vampir onu öldü diye bı-

rakıp gitmiş, dönüştürdüğünü anlamamış. Ya da ben öyle olduğunu umuyorum en azından. Neyse, sonuçta Solomon ne yapacağını bilemez halde kalakalmış, her şeyi tek başına öğrenmesi gerekmiş.”

“Feci bir şey,” dedim. Onun için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyordum.

Judith başını salladı. “Öyle olmalı. Onu tanıyan insanlar neden yaşlanmadığını merak etmesinler diye New Orleans’ın merkezine gelmiş. Lorena’yla da orada karşılaşmış. Diğer fahişeden beslendikten sonra arka kapıdan çıkmış gidiyormuş ki karanlık bahçede onu görmüş. Lorena’nın yanında bir adam varmış. Para ödemek istemeyen bir müşteri. Lorena gözünü bile kırpmadan adamın boğazını kesivermiş.”

Benim tanıdığım Lorena’dan da bu beklenirdi.

“Solomon onun acımasızlığından çok etkilenmiş ve taze kanın kokusuyla heyecanlanmış. Ölen adamı tutup tüm kanını içmiş, ardından cesedi yandaki evin bahçesine fırlatmış. Lorena’nın bu sahne karşısında ağzı açık kalmış, büyülenmiş. Onun gibi olmak istediğini söylemiş.”

“Neden şaşırmadım acaba?”

Judith belli belirsiz gülümsedi. “Lorena cahildi belki ama hayatta kalma konusunda çok azimliydi, Solomon ise daha eğitimliydi ama öldürme becerileri zayıftı. Geçen yirmi yılda vampirliği biraz öğrendiğinden, Lorena’yı dönüştürebilmiş. Arada sırada birbirlerinden de kan almışlar ve bu onları kendileri gibi başkalarını bulma konusunda cesaretlendirmiş.

Diğerlerinden, bir vampir olarak nasıl doğru düzgün yaşayacaklarını öğrenmek istiyorlarmış. Çünkü ikisinin tek yapabildiği, hayatta kalma mücadelesi vermekmiş. Yeni doğalarının sınırlarını keşfetmeye, vampir olarak kendilerini geliştirmeye çalışmışlar ve mükemmel bir ikili olmuşlar.”

“Solomon, Lorena’nın babası olduğuna göre, senin de büyükbaban oluyor, değil mi?” dedim. “Eee, sonra ne olmuş?”

“Zaman geçmiş, hayat sıkıcılaşmaya başlamış,” dedi Judith. “Yapıcılar ile çocukları, tipik bir çiftten daha uzun süre birarada kalsa da ilişkileri sonsuza dek sürmez. Lorena, Solomon’a ihanet etmiş. Vücudundaki kanın büyük kısmı emilmiş bir çocuk cesedinin yanında yakalandığı halde, gayet ikna edici bir şekilde insan kadın rolü oynamış. Onu yakalayan adama çocuğu Solomon’un öldürdüğünü, cesedi ona taşıttığı için her tarafının kan içinde olduğunu söylemiş. Mississippi-Natchez’deymişler, Solomon oradan kaçıp canını zor kurtarmış. Lorena’yı bir daha görmemiş. Bill’le de hiç tanışmamış. Lorena, Bill’i İç Savaş’tan hemen sonra bulmuş. Bill’in sonradan bana anlattığına göre, bir gece Lorena buralarda dolaşıyormuş. O sıralar gizli kalmak çok daha zormuş, özellikle de kırsal kesimde. Gerçi seni yakalayacak insan sayısı da azmış ve iletişim çok zayıfmış. Yine de yabancılar hemen göze çarpıyormuş ve nüfus azaldıkça av bulmak zorlaşıyormuş. Birinin ölmesi daha fazla dikkat çekiyormuş, bu yüzden cesedin ya saklanması ya da ölüme kaza süsü falan vermek gerekiyormuş. Organize güvenlik gücü pek yokmuş en azından.”

Anlattığı detaylardan duyduğum rahatsızlığın yüzüme yansımamasına dikkat ettim. Zaten yeni bir bilgi değildi. Birkaç yıl öncesine kadar vampirler böyle yaşıyorlardı.

“Lorena, Bill’i ve ailesini evlerinin camından görmüş.” Judith uzaklara baktı. “Ona aşık olmuş. Birkaç gece boyunca aileyi dinlemiş. Gündüzleri ormanda bir çukur kazıp kendini gömüyor, geceleri onları izliyormuş. Sonunda harekete geçmeye karar vermiş. Çocuklarını öldürürse Bill’in onu asla affetmeyeceğini fark etmiş. Düşün, bunu Lorena bile fark etmiş. Bu yüzden bir gece Bill, köpeğin neden havlayıp durduğunu anlamak için dışarı çıkana dek beklemiş. Bill elinde tüfekle dışarı çıktığında arkasından dolaşip onu yakalamış ve ısırılmış.”

Lorena’nın buralarda dolaştığını, benim aileme de ne kadar yakın olduğunu düşününce ürperdim. Benim büyük büyük büyük büyükbabamın da peşine düşebilirdi ve o zaman tüm aile tarihimiz bambaşka olurdu.

“Onu o gece dönüştürmüş ve gömmüş, üç gece sonra da uyanmasına yardım etmiş.”

Bill’in ne kadar sarsıldığını hayal bile edemiyordum. Göz açıp kapayınca kadar tüm hayatı değişmişti. Daha doğrusu eski hayatı ondan alınıp yerine yeni bir tane verilmişti.

“Sonra Bill’i buradan götürmüştür herhalde,” dedim.

“Evet, öyle yapmak zorundaydı. Bill’in ölümünü açıklamak için ağaçların arasındaki bir açıklığa onun kanını sürmüş, kıyafetlerini yırtıp oraya buraya bırakmış. Bill bana, bir panter tarafından öldürülmüş gibi görüldüğünü söylemişti. Neyse,

sonra beraber yollara düşmüşler. Bill, Lorena'ya bağımlı olsa da ondan nefret ediyormuş, onunla mutsuzmuş. Lorena'nın Bill'e tutkusu ise devam ediyormuş. Otuz yıl sonra Lorena'nın aklına Bill'i mutlu edebilecek bir fikir gelmiş. Karısına çok benzeyen bir kadını dönüştürmek.”

“Aman Tanrım,” dedim kendimi tutmayıp. Kusacak gibi olmuştum. “Sen ha?” Demek suratı bu yüzden bana tanıdık gelmişti. Bill'in aile albümünü görmüştüm, karısının yüzünü hayal meyal hatırlıyordum.

Judith başını salladı. “Aynen. Bill beni, ailemle bir komşunun evine girerken görmüş. Sonra beni eve kadar takip etmiş ve izlemeye devam etmiş. Çünkü benzerlik ilgisini çekmiş. Lorena bu ilgiyi fark ettiğinde, eğer beni dönüştürürse, ben de onlarla birlikte olacağım için Bill'in onunla kalacağını düşünmüş.”

“Çok üzıldüm,” dedim. “Gerçekten çok üzıldüm.”

Judith omuz silkti. “Bill'in suçu değildi. Ama mesajına hemen cevap vermek yerine neden tereddüt ettiğimi anlamışsındır. Solomon şu anda Avrupa'da, yoksa ondan benimle birlikte gelmesini rica ederdim. Lorena'yla karşılaşmaktan çok korkuyorum. Onun burada olmasından, senin ondan da yardım istemiş olmandan korktum. O... Burada mı?”

“Lorena öldü. Bilmiyor muydun?”

Judith'in mavi gözleri kocaman açıldı. Yüzünün daha fazla beyazlaşması mümkün değildi. Sonra gözlerini yumdu ve bir süre öylece kaldı. “On sekiz ay kadar önce güçlü bir sancı hissettim. Lorena'nın ölümüydü demek.”

Başımla onayladım.

“Bu yüzden beni çağırmadı, yanına gitmemi emretmedi. Ah, bu harika! Gerçekten harika.”

Judith bir anda başka bir kadına dönüşmüştü sanki.

“Bill’in seninle temasa geçip haber vermediğine biraz şaşır-dım açıkçası.”

“Bildiğimi düşünmüş olabilir. Çocuklar ile yapıcıları bir-birlerine bağlıdır. Fakat ben emin olamadım. Gerçek ola-mayacak kadar güzel bir ihtimaldi.” Judith gülümsedi. Vampir dişlerine rağmen, aniden daha güzel bir kadın olmuştu. “Bill nerede?”

“Korunun öbür tarafında.” Elimle işaret ettim. “Eski evinde.”

“Dışarı çıkınca kokusundan onu bulurum nasılsa,” dedi Judith neşeyle. “Ah, Lorena etrafta değilken tekrar Bill’le ol-mak... Bu inanılmaz.”

Hı? Ne?

Bir dakika öncesine kadar Judith karşımda oturup kafamı ütülemekten gayet memnun görünüyordu, şimdiyse kuyruğu-na basılmış kedi gibi fırlamaya hazır. Gözlerimi kısmış ona bakarken düşünmeden edemedim: *Ben ne yaptım?*

“Onu iyileştireceğim. Eminim sonrasında sana teşekkür edecektir,” dedi ve kendimi, hizmetlerimden ötürü teşekkür edilip kovulmuş gibi hissettim. “Lorena öldüğünde, Bill orada mıydı?”

“Hı hı,” dedim.

“Onu öldürdüğü için cezalandırıldı mı?”

“Bill öldürmedi,” dedim. “Ben yaptım.”

Kalakaldı, şimdi bana sanki King Kong olduğumu ilan etmişim gibi bakıyordu. “Özgürlüğümü sana borçluyum,” dedi sonunda. “Bill de sana hayrandır mutlaka.”

“Sanırım öyle,” dedim. Eğilip elimi öpünce, utancımдан ne yapacağımı şaşırdım. Dudakları soğuktu.

“Artık Bill’le beraber olabiliriz,” dedi. “Nihayet! Sana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Teşekkür etmek için başka bir gece gene uğrarım. Şimdi Bill’e gitmeliyim.” Ve ben daha ağzımı bile açmadan, Judith çoktan evden çıkmış, ağaçların arasından güneye doğru gözden kaybolmuştu bile.

Kendimi kafama yumruk yemiş gibi hissediyordum.

Bill adına mutlu olmak dışında bir şey hissetmem için, dünyanın en adi insanı olmam gerekirdi. Bill isterse Judith’le asırlar boyunca beraber olabilirdi. Karısının hiç yaşlanmayan ikiziyle. Kendimi zorlayıp yüzüme bir gülümseme yaptırdım.

Mutlu görünmek beni mutlu etmeyince, yirmi mekik, yirmi de sınav çektim. *Tamam, bu daha iyi,* diye düşündüm, karın üstü yerde yataırken. Şimdi de kol kaslarım titriyor diye utanç içindeydim. Dişi Kartallar takımının softball koçunun bize yaptırdığı antrenmanları hatırladım. Koç Peterson bu halimi görseydi sıkı bir fırça çekerti. Öte yandan, ne yapalım, artık on yedi yaşında değildim.

Yerde sırtüstü dönerken ciddi ciddi yaşımı düşündüm. Zamanı geçişini ilk fark edişim değildi elbette ama bedenimin

değişimini ilk kez böylesine net fark ediyordum. Tanıdığım vampirleri düşünmeden edemedim. Yüzde 99'u hayatının zirvesindeyken vampire dönüşmüştü. Çok genç olan birkaç kişi vardı, Aleksey gibi. Ve birkaç da yaşlı vampir vardı, Kahin Ana gibi. Fakat çoğunun insan hayatının bitimi, on altı ile otuz beş yaş arasına denk geliyordu. Şimdi hiçbirisi sosyal sigorta veya özel sağlık sigortasına başvurmak zorunda değildi. Bel fıtığından, akciğer kanserinden ya da romatizmadan endişelenmeleri gerekmiyordu.

Orta yaşa ulaştığımda (eğer ulaşabilirsem, ne de olsa yüksek risk grubundayım) bariz bir şekilde yavaşlamış olacaktım. Ondan sonra da kırışıklarım artmaya ve derinleşmeye başlayacak, cildim gevşeyecek, lekelenecek ve saçlarım seyrelecekti. Gıdım hafiften sarkacaktı ve tabii göğüslerim de. Aynı pozisyonda uzun süre oturduğumda eklemelerim ağrıyacaktı. Okuma gözlüğü kullanmam gerekecekti.

Tansiyon hastası olabilirdim. Damar tıkanıklığı yaşayabilirdim. Kalp ritmim bozulabilirdi. Nezle mikrobunu kaptığımda, yatak döşek hasta yatabilirdim. Parkinson'a, Alzheimer'a yakalanmaktan, kalp krizi geçirmekten ya da zatürre olmaktan korkacaktım. Yaşlanmakla birlikte ortaya çıkan canavarlar.

Ya Eric'e sonsuza dek onunla olmak istediğimi söylersem? Ardına bakmadan kaçmadığını, beni dönüştürdüğünü varsayarsak ne olacağını, vampirliğin neye benzeyeceğini hayal etmeye çalıştım. Tüm arkadaşlarımla yaşlanıp öldüğüne şahit olacaktım. Küçük odanın gardırobunun altındaki delikte ben

uyuyacaktım. Jason eğer Michele'le evlenirse, kız da bebeklerini kucağıma almamdan rahatsız olabilirdi. İnsanlara saldırma, onları ısırma arzusu duyacaktım, bütün insanlar bana ayaklı McKanburger gibi görünecekti. Onları yemek gibi düşünecektim. Tavan vantilatörüne gözlerimi diktim ve Andy Bellefleur'u ya da Holly'yi ısırma arzusu duymayı hayal etmeye çalıştım. Iyyy.

Diğer yandan, biri beni vurmadığı, gümüşle yaralamadığı, göğsüme kazık saplamadığı ya da güneşe atmadığı sürece bir daha asla hasta olmayacaktım. Zayıf insanları tehlikelerden koruyabilirdim. Sonsuza dek Eric'le birlikte olabilirdim... Gerçi vampir çiftlerin ilişkisi, genelde o kadar uzun sürmüyordu.

Tamam, yine de Eric'le yıllarca beraber olabilirdim.

Hayatımı nasıl kazanırdım? Sam işime devam etmeme izin verirse Merlotte'ta akşam vardiyasında çalışabilirdim. Ve ne yazık ki Sam de günün birinde yaşlanıp ölecekti. Barın yeni sahibi, sadece akşam vardiyasında çalışan daimi bir eleman istemeyebilirdi. Belki de üniversiteye gider, gece derslerine ve bilgisayar kurslarına falan girip şey diploması alırdım. Ne diploması?

Hayalgücümün sınırlarına dayanmıştım. Uzandığım yerden kalktım. Eklemlerim gerçekten ağrıyor muydu, yoksa hayalgücüm bana oyun mu ediyordu?

Uzun ve korku dolu bir gün geçirdiğim halde uykum gelmek bilmedi nedense. Evin sessizliği altında eziliyor gibi hissediyordum kendimi. Claude sabaha karşı geldi, ılık çalışıyordu.

Ertesi sabah uyandığımda, kendimi miskin ve neşesiz hissediyordum. Kahvemı almış taraçaya çıkacakken, kapının altından iki zarf atılmış olduğunu gördüm. İlk mektup Bay Cataliades'tendi. Avukatın yeğeni Diantha, sabahın üçünde mektubu kendisi getirmiş, zarfın üzerine not yazmıştı. Diantha'yı göremediğime üzülsem de o saatte kapıyı çalmadığına minnettardım. Merakla zarfı açtım. "Sevgili Bayan Stackhouse," yazmıştı Bay Cataliades, "Claudine Crane'in hesabındaki paranın karşılığı olan çek ilişkide. Bu parayı sizin almanızı vasiyet etti."

Son zamanlarda konuştuğum pek çok kişinin aksine, Bay Cataliades'in notu gayet kısa ve özdü. Çekin ön yüzünü çevirdim ve rakama baktım: Yüz elli bin dolar.

"Aman Tanrım!" dedim yüksek sesle. "Ah, Tanrım. Ah!" Parmaklarım aniden tutmaz olmuştu. Çek elimden kayıp usulca taraçanın zeminine düştü. Hemen atılıp çeki yerden aldım ve yanlış mı gördüm acaba diye tekrar üzerindeki rakama baktım.

"Ah!" dedim yine. Klasik kitapların tipik "ah"larına takılıp kalmıştım çünkü anlamlı bir kelime etmek şu anda beni aşıyordu. Bu kadar parayla ne yapacağımı hayal edemiyordum bile. Böyle bir hayal, beni aşıyordu. Şu beklenmedik mirasla ne yapacağımı mantıklı bir şekilde planlamak için biraz zamanı ihtiyacım vardı.

O muhteşem çekle birlikte eve girdim. Ben onu bankaya götürüne kadar başına bir şey gelmesinden korkarak, çeki çek-

meceye koydum. Ancak çekin güvende olduğuna kanaat getirince diğer zarfı hatırlayabildim. Bill'dendi.

Taraçaya geri döndüm, kahvemden bir yudum aldım ve zarfı açtım.

"Sevgili Sookie, sabahın ikisinde kapını çalıp seni korkutmak istemedim, bu yüzden sabah okuyasın diye sana bu notu bırakıyorum. Geçen hafta niye evime geldiğini merak ediyordum. Evime geldiğini biliyordum ve sebebini er geç öğreneceğimi tahmin ediyordum. O güzel kalbin sayesinde, ihtiyacım olan tedaviye kavuştum. En son ayrılmamızdan sonra bir daha Judith'i göreceğimi sanmıyordum. Bazı sebeplerden ötürü onu yıllardır aramamıştım. Sana Lorena'nın vampire dönüştürmek için niye onu seçtiğini anlatmış sanırım. Lorena'nın niyetinden hiç haberim yoktu, Judith'e saldırmadan önce benim fikrimi sormamıştı. Lütfen bana inan. Kendisi istediğini söylemedikçe, kimseyi bizim hayatımıza zorla mahkum etmem."

Bill benim kafamın fazla mesai yaptığını sanıyordu herhalde. Bill'in Lorena'dan, eski eşine benzeyen bir kadını vampire dönüştürmesini istemiş olacağı aklımın ucundan geçmemiştir.

"Judith'in benden nefret ettiğinden korktuğumdan asla onu arayacak cesareti kendimde bulamazdım. Onu tekrar gördüğüme çok sevindim. Ve kanı bende mucizeler yarattı."

İşte. Asıl amaç buydu.

"Judith bir hafta kadar burada kalacak, arayı kapatmaya çalışacağız. Belki bir akşam sen de bize katılırsın. Judith de senden çok etkilenmiş. Sevgiler, Bill."

Kağıda bakıp gülümsemeye çalıştım. Hemen ona cevap yazacak, sağlığına kavuştuğu ve Judith'le ilişkisi düzeldiği için çok mutlu olduğumu söyleyecektim. Şu emlakçı kadınlara, Selah Pumphrey'le çıktığı zaman buna pek sevinmemiştim açıkçası. Ne de olsa o sıralar daha yeni ayrılmıştık. Hem o kadına gerçekten değer vermediğini biliyordum bir şekilde. Şimdiyse Bill için mutlu olmaya kesin kararlıyım. Eski sevgilisi yeni birini buldu diye karalar bağlayan şu iğrenç insanlardan olmayacaktım. Öylesinin ikiyüzlülük ve bencillik olduğunu biliyordum ve daha iyi bir insan olduğumu umuyordum doğrusu. En azından, daha iyi bir insanın başarılı bir taklidi olabilirdim.

"Eveet," dedim, kahve fincanıma. "Çabalarım işe yaradı."

"Kahven yerine benimle konuşmak ister misin?" diye sordu Claude.

Pencere açıldı, bu yüzden ikinci kata çıkan eski merdivenlerin gıcırdadığını duymuş, daha önce de telepati yeteneğimle başka bir beynin uyandığını ve çalışmaya başladığını hissetmişim ama Claude'un taraçaya çıktığını fark etmemiştim.

"Dün gece geç geldin," dedim. "Sana kahve getirmemi ister misin? Demlikte olacaktı."

"Yok, teşekkürler. Birazdan ananas suyu içeceğim. Ne güzel bir gün." Claude'un üstünde tişört yoktu ama bu defa en azından bir pijama altı giymişti.

"Hı hı," dedim keyifsiz bir sesle. Claude, o şekilli kaşlarından birini kaldırdı.

“Birinin biraz morali bozuk galiba?” diye sordu.

“Hayır, ben çok mutluyum.”

“Evet, yüzünden mutluluk akıyor gerçekten. Sorun ne kuzen?”

“Claudine’in bana bıraktığı para geldi. Ah, bu inanılmaz.” Samimi bir minnetle Claude’a baktım. “Claude, bu yüzden bana kızmıyorsundur umarım. Bu cidden... Çok fazla para. Onunla ne yapacağım hakkında henüz en ufak bir fikrim yok.”

Claude omuz silkti. “Claudine böyle istedi. Şimdi, derdin ne, sen onu söyle bakalım.”

“Claude, bunu umursamana şaşırdığım için beni bağışla ama kendimi nasıl hissettiğime zerre kadar aldırmazsın sanırdım açıkçası. Derken yeni bir Claude ortaya çıktı. Hunter’la çok iyi anlaşılan, ardiyei temizlememe yardım etmeyi öneren Claude.”

“Belki kuzenimin dertlerini umursamaya başlamışımıdır.” Tek kaşını kaldırdı.

“Belki balık kavağa çıkmıştır.”

Claude güldü. “Daha insanca davranmaya çalışıyorum,” diye itiraf etti sonunda. “Anlaşılan o ki upuzun hayatımı insanların arasında geçireceğim, bu yüzden biraz daha şey olmaya çalışıyorum, şey...”

“Sevimli?” diye önerdim.

“Ah, acıdı,” dedi ama kırılmış falan değildi. Kırılması için öncelikle benim fikrime önem vermesi gerekirdi. Ve bu, öğrenilebilecek bir şey değildi sonuçta.

“Sevgilin nerelerde?” diye sordu. “Evde vampir kokusu almak çok hoşuma gidiyor.”

“Bir haftadan sonra onu ilk kez dün gördüm. Ve hiç yalnız kalamadık.”

“Kavga falan mı ettiniz?” Claude taraçanın parmaklığına oturdu. Bana, başka bir insanın hayatıyla ilgilenebileceğini kanıtlamaya kararlıydı.

Daha fazla dayanamadım. “Claude, günün ilk kahvesini içiyorum, uykumu tam alamadım ve son birkaç günüm gerçekten çok kötü geçti. Başımdan gider misin? Duş falan al, ne bileyim.”

Üzölmüş gibi içini çekti. “Tamam, imayı anladım,” dedi.

“İma falan yoktu, açıkça söyledim zaten.”

“Ah, tamam, gidiyorum.”

Tam kalkmış kapıya yürüyordu ki birden aklıma ona söylemem gereken şeyler olduğu geldi. “Sözümü geri alıyorum. Konuşmamız gerek,” dedim. “Dermot’un buraya geldiğini sana söylemeyi unuttum.”

Claude her an kaçacakmış gibi duruyordu. “Ne dedi? Ne istiyormuş?”

“Ne istediğinden emin değilim. Sanırım senin gibi o da peri kanı taşıyan birine yakın olmak istiyordu. Ve bir de bana büyü etkisi altında olduğunu söylemek.”

Claude’un beti benzi attı. “Kim büyülemiş? Büyükbabam periler diyarından mı gelmiş?”

“Hayır,” dedim. “Kapılar kapanmadan hemen önce bir peri ona büyü yapmış olabilir mi? Bu arada kapının bu tarafında

bir safkan peri daha kaldığını biliyorsun, değil mi?” Perilerin davranış kalıplarını eğer doğru anladıysam, Claude bana doğrudan yalan söyleyemezdi.

“Dermot delinin teki,” dedi Claude. “Sağı solu belli değil. Senin yanına geldiyse, demek gerçekten büyük baskı altında. İnsanlara karşı ne kadar çelişkili duygular beslediğini biliyorsun.”

“Soruma cevap vermedin.”

“Hayır,” dedi Claude. “Vermedim. Ve bunun bir sebebi var.” Bana sırtını döndü, bahçenin ilerisine baktı. “Başım yerinde kalsın istiyorum.”

“Yani buralarda dolanan biri var ve sen onun kim olduğunu biliyorsun. Ya da en azından, bildiğini kabul ettiğinden daha fazlasını biliyorsun.”

“Bu konuda konuşmayacağım,” dedi Claude ve içeri girdi. Birkaç dakika sonra onun arka kapıdan çıktığını duydum, ardından arabasıyla önümden geçip Hummingbird Caddesi’ne doğru gitti.

Böylece, hiçbir işe yaramayan, değerli bir bilgi edinmiştim. O periyi kendim çağırıp neden bu tarafta kaldığını, niyetinin ne olduğunu soramazdım. Tahmin yürütmem gerekirse, iyi kalpli bir peri, dünyaya ışık ve mutluluk saçmak için bu tarafta kalmış olsa, Claude’un bu kadar korkmayacağı muhakkaktı. Hem iyi kalpli bir peri, zavallı Dermot’a böyle feci bir büyü de yapmazdı.

Birkaç dua okuyup normale dönmeye çalıştım ama bugün işe yaramadı. Duaya, doğru şekilde yaklaşmıyordum muhte-

melen. Tanrı'yla iletişim kurmak, mutluluk hapı almakla aynı şey değildi. Hatta hiç alakası yoktu.

Bir elbise giyip ayağıma sandaletlerimi geçirdim ve büyükannemin mezarına gittim. Büyükannemle sohbet etmek bana normalde onun ne kadar akli başında, mantıklı ve anlayışlı bir kadın olduğunu hatırlatırdı. Bugünse tek düşünebildiğim, hayatının bir noktasında, karakterine hiç uymayan bir şekilde aklının başından gittiği ve bir yarı-periyle ilişkiye girerek babamı ve Linda Hala'yı doğurmasıydı. Büyükannem muhtemelen o yarı-periyle, büyükbabamın bebeği olmuyor diye beraber olmuştu (gerçekten yatmışlar mıydı, hala inanamıyordum). Böylece iki kez hamile kalmış, iki çocuk doğurmuş ve onları sevgiyle büyötmüştü.

Ve ikisini de gömmüştü.

Mezar taşına yaslanıp mezarın üzerinde büyüyen çimlere bakarken, *bundan bir anlam çıkarabilir miyim*, diye düşündüm. Şöyle düşünölebilirdi belki: Büyükannem sahip olması gereken bir şeye sahip olmak için, yapmaması gereken bir şey yapmıştı ve sonra da onları mümkün olabilecek en acı verici şekilde kaybetmişti. Bir çocuğu kaybetmekten daha kötü ne olabilir? İki çocuk kaybetmek.

Ya da tüm bunların bir tesadüften ibaret olduğu söylenebilirdi. Büyükannem o anda elinden gelen en iyi kararı vermişti. Ama tamamen onun kontrolü dışındaki sebeplerden dolayı, verdiği kararın neticesi iyi olmamıştı. Ya hepsi onun suçuydu ya da hiçbir suçu yoktu.

Başka seçenekler de olması gerekmez miydi?

Ben de yapabileceğim en iyi şeyi yaptım ve kiliseye gittim. Paskalya bitmişti ama kilisenin mihrabındaki çiçekler hala çok güzeldi. Hava sıcak olduğu için tüm pencereler açıktı. Gerçi batıda birkaç bulut toplanmaya başlamıştı ama daha birkaç saat, hava böyle giderdi. Vaazı can kulağıyla dinledim ve ilahilere eşlik ettim. Korkunç bir sesim olduğu için, ilahileri söylemekten ziyade fısıldıyordum da denebilir. Kilise bana iyi geldi. Büyükkannemi, çocukluğumu, temiz giysiler giyip kiliseye gidişimizi, evden çıkmadan önce büyükkannemin klasik pazar öğle yemeğimiz olan patatesli ve havuçlu rostoyu fırına koyuşunu hatırladım. Pazarları çörek ya da kek de yapardı.

Etrafınızdaki zihinleri duyarken kilisede oturmak pek kolay değildir. Diğer zihinleri bloke etmek için elimden geleni yaptım ve kendi düşüncelerime yoğunlaştım. Çocukluğumla, iyi kalpli, sevecen ve daima doğru olanı yapmaya çalışacak şekilde yetiştirilmiş olan kendi parçamla bağlantı kurmaya çalışıyordum.

Tören bittiğinde Maxine Fortenberry'yle biraz sohbet ettim. Hoyt'la Holly'nin evlenme kararı yüzünden zevkten dört köşeydi. Kucağında torunuyla Charlsie Tooten'ı gördüm ve sigortacı Greg Aubert'le konuştum. Greg, ailesiyle birlikte gelmişti. Greg'in yanında duran kızına baktım. Kız kıpkırmızı kesildi çünkü suçluluk duyduğu birkaç olayını biliyordum. Kızı yargıladığımdan değil. Hepimiz zaman zaman bazı yanlışlıklar yaparız. Kimimiz yakalanır kimimiz yakalanmaz.

Sam de kilisedeydi. Bayağı şaşırdım, onu daha önce bu kilisede görmemiştim. Hatta bildiğim kadarıyla, Bon Temps’da hiç kiliseye gitmemişti.

“Seni gördüğüme sevindim,” dedim, şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. “Şimdiye kadar başka bir kiliseye mi gidiyordun, yoksa bu yeni bir alışkanlık mı?”

“Zamanının geldiğini hissettim,” dedi. “Birincisi, kiliseye gelmek hoşuma gidiyor. İkincisi, çift-doğalılar için zor zamanlar yaklaşıyor ve Bon Temps’daki herkesin, benim düzgün bir adam olduğumu bilmesini istiyorum.”

“Bunu şimdiye kadar öğrenemedilerse kendi aptallıkları,” dedim yavaşça. “Görüşürüz Sam.” Lafı daha fazla uzatmadım çünkü patronumla konuşmak için bekleyen birkaç kişi daha vardı ve Sam’in kilisede olma sebebinin, toplumdaki yerini sağlamlaştırmak olduğunu anlamıştım.

Günün geri kalanında Eric ya da başka bir konu hakkında endişelenmemeye çalıştım. Tara’yla JB’den, beni yemeğe davet eden bir cep mesajı aldım. Onlara gitmek, benim için de hoş bir değişiklik oldu. Tara tekrar Dr. Dinwiddie’ye gitmiş ve daha dikkatli bakmasını söylemiş, sonuçta tabii ki doktor ikinci bir nabız daha yakalamıştı. Tara’yla JB, şaşkın ama mutluydular. Tara kremalı tavuk, fırında ıspanak ve meyve salatası yapmıştı. Onlarla beraber olmak eğlenceliydi ve JB bir ara bileğimi de kontrol edip neredeyse normale döndüğünü söyledi. Tara, JB’nin teyzesinin onlar için Clarice’te vereceği bebek karşılama partisi için çok heyecanlıydı, benim de davet

edileceğimi söyledi. Bon Temps'daki bebek karşılama partisi için bir gün belirledik. Hediye listesini daha sonra yapıp bana göndereceğine söz verdi.

Eve geri döndüğümde makineye bir posta çamaşır atmanın iyi olacağına karar verdim. Banyomdaki klozet takımını yıkayıp kuruması için astım. Dışarı çıkarken, içi limon suyu dolu olan su tabancamı cebime sokmayı ihmal etmedim. Claude'un bu sabah nasıl büyük bir korkuyla bahçeyi kolaçan ettiği düşünülürse, faka basmak istemiyordum. Sürekli etrafımda dolaşan bir perinin düşmanlığını hak etmek için ne yapmıştım acaba?

Canım sıkkın bir şekilde eve girdiğimde cep telefonum çaldı. "Selam Sook," dedi Jason. Mangalda et yapıyordu. Cızırdayan etlerin sesini duyabiliyordum. "Michele'le yemeği bahçede yiyoruz. Gelmek ister misin? Etimiz bol."

"Çok teşekkürler ama JB ve Tara'yla yedim. Alacağım olsun."

"Tamamdır. Mesajını aldım bu arada. Yarın sekizde, değil mi?"

"Hı hı. Shreveport'a beraber gideriz."

"Olur. Yedide seni evden alayım o zaman."

"Anlaştık, yarın görüşürüz."

"Görüşürüz."

Jason uzun telefon görüşmelerinden hiç hoşlanmazdı. Bacaklarını tıraş ederken ya da oje sürerken telefonda onunla sohbet etmek isteyen kızlardan, sırf bu yüzden ayrılmışlığı bile vardı.

Toplantının hoş ya da en azından ilginç olacağını düşündüm. Bir grup mutsuz kurtadamin toplantısına katılmayı dört gözle beklemek, hayatımla ilgili pek de olumlu bir fikir vermiyor, değil mi?

Ertesi gün işe gittiğimde, bar tezgahının arkasında Kennedy vardı. Sam'in nihayet muhasebecisiyle görüşmeye gittiğini söyledi. Sam evrak işlerini sürekli geciktirdiği için muhasebeci ona biraz ek süre tanımıştı. Ama artık o sürenin de sonu gelmişti.

Kennedy her zamanki gibi çok güzel görünüyordu. Sıcak havalarda, diğerlerimizin tercih ettiği gibi şort giymek yerine, özel dikim bej pantolonunu giymeye devam ediyordu. Beline şık bir kemer takmış, üstüne de Merlotte tişörtünü giymişti. Makyajı ve saçları da yerli yerindeydi. Bakışlarım otomatikman Danny Prideaux'un taburesine kaydı. Tabure boştu.

"Danny nerede?" diye sordum, Catfish Hennessy için bira almaya bara gittiğimde. Catfish, Jason'ın patronuydu. Jason'ın da gelmesini bekliyordum ama onun yerine Hoyt ve birkaç başka yol işçisi gelip Catfish'in masasına oturdu.

"Bugün diğer işinde çalışmak zorunda," diye cevap verdi Kennedy, sesine umursamaz bir ton vermeye çalışarak. "Sam'in, ben çalışırken burada koruma bulundurması büyük incelik Sookie. Ama bir sorun çıkmayacağına eminim."

Tam o anda barın kapısı ardına dek açıldı. "Protesto ediyorum," diye bağırdı büyükanne gibi görünen bir kadın. Elinde

bir pankart vardı, onu havaya kaldırdı. HAYVANLARLA BİRLİKTE YAŞAMAYACAĞIZ, yazıyordu.

“Önce polisi ara,” dedim Kennedy’ye. “Sonra da Sam’i ara, oradaki işini bırakıp hemen buraya gelmesini söyle.” Kennedy başını salladı ve duvardaki telefona yöneldi.

Protestocumuz büyük ihtimalle Beals veya Stage’den alınmış mavi-beyaz bir bluz ve kırmızı pantolon giyiyordu. Permalı kısa saçları makul bir kahverengiye boyanmıştı, metal çerçeveli bir gözlük takıyordu ve romatizmalı parmağında bir alyans vardı. Sıradan dış görünüşüne rağmen, zihnindekiler, nefretle dolup taşan bir fanatiğin düşünceleriydi.

“Hanımefendi, dışarı çıkmanızı rica ediyorum. Burası özel mülk,” dedim. Ağzımdan çıkanların uygun olup olmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. İlk kez bir protestocumuz oluyordu.

“Burası halka açık bir iş yer. İsteyen herkes içeri girebilir,” diye karşılık verdi kadın, otoriter bir tavırla. Duyan da buna karar veren resmi merci bizzat o zannederdi.

“Hayır, Sam’in istemediği hiç kimse buraya giremez ve ben de onun temsilcisi olarak size dışarı çıkmanızı söylüyorum.”

“Sen Sam Merlotte ya da onun karısı falan değilsin. Sen şu vampirle çıkan kızsın,” dedi nefretle.

“Barda Sam’in sağ kolu ve yardımcısıyım,” diye yalan söyledim. “Ve dışarı çıkmanızı söylüyorum, yoksa ben sizi dışarı atacağım.”

“Bana parmağının ucuyla dokun, bak ne oluyor! Seni dava ederim,” dedi, çenesini havaya dikip.

İçim öfkeyle doldu. Tehdit edilmekten hiç ama hiç hoşlanmıyordum.

“Kennedy,” diye seslendim ve bir saniye sonra Kennedy yanımdaydı. “Bence bu hanımı ikimiz birlikte dışarı atarız, sen ne diyorsun?”

“Yapalım şu işi.” Kennedy kadını baştan aşağı süzdü, başlama vuruşunun yapılmasını bekliyor gibiydi.

“Ve sen de erkek arkadaşını vuran kızsın,” dedi kadın. Nihayet biraz korkmaya başlamıştı.

“Ta kendisiyim,” dedi Kennedy. “O sırada ona cidden çok kızgındım ve şu anda da size bayağı öfkeliyim.”

Yaşlı kadının cesareti kırıldı, kapıya dönüp dışarı çıkarken son anda Tanrı’nın askeri olduğunu hatırladı, başını kaldırıp sırtını dikleştirdi. Öyle olduğunu doğrudan zihninde duydum.

Catfish, Kennedy’yi alkışladı, birkaç kişi daha ona katıldı ama barın müşterileri, genel olarak şaşkın bir sessizlik içinde oturuyorlardı. Derken park yerinde bir uğultu duyduk ve hepimiz pencerelere üşüştük.

“Aman Tanrım,” diye fısıldadım. Park yerinde en az otuz gösterici vardı. Çoğu orta yaşlıydı ama şu anda okulda olması gereken birkaç genç de yok değildi. Ve yirmili yaşlarının başında olduğunu bildiğim birkaç kişi vardı. Kalabalığın büyük bölümünün yüzü tanıdıktı. Clarice’teki bir kilisenin üyeleriydiler. Yeni binalar bir göstergeyse eğer, bu kilise hızla büyüyordu. En son fizik tedavi için JB’ye gittiğimde, yeni bir aktivite binası daha inşa edilmişti.

Keşke bizim park yerimizde değil de orada, ait oldukları yerde aktif olsalardı. Tam dışarı çıkıp göstericilerin yanına gitmek gibi aptalca bir şey yapmak üzereydim ki park yerine iki polis arabası girdi. Kevin’la Kenya arabadan indiler. Kevin incecik ve bembeyazdı, Kenya toplu ve simsiyah. İki de iyi polislerdi ve birbirlerine aşıklandı.

Kevin slogan atan grubun yanına gitti. Ne dediğini duymadım ama göstericiler ona dönüp hep bir ağızdan konuşmaya başladılar. Kevin “geri çekilin ve sessiz olun” dercesine elini salladı, bu arada Kenya, grubun arkasına dolandı.

“Biz de mi dışarı çıksak,” dedi Kennedy.

Anladığım kadarıyla Kennedy, bir kenarda durup olan biteni izleyen kızlardan değildi. Gerektiğinde duruma el koymanın bir sakıncası yoktu fakat şu anda dışarı çıkıp grubu daha da kızdırtmak mantıksızdı. “Hayır, bence içeride kalsak daha iyi,” dedim. “Yangına körükle gitmenin kimseye bir faydası olmaz.” İçeriye bir göz attım. Müşterilerden hiçbiri, yemeğiyle ya da içkisiyle ilgilenmiyordu. Masalarına dönmelerini istemeyi düşündüm ama dışarıda böyle bir olay patlak vermişken, masalarında oturmayacakları ortadaydı.

Antoine mutfaktan gelip yanımda durdu. Bir süre dışarıdaki manzarayı izledi. “Benim bununla bir ilgim yok,” dedi sonra.

“İlgin olduğunu düşünmedim zaten,” dedim şaşkınlıkla. Antoine rahatladı. “Deli saçması bir kilise gösterisi,” dedim. “Sam çift-doğalı olduğu için burayı protesto ediyorlar ama

içeri giren gösterici kadın beni tanıyor ve Kennedy'nin hikayesini biliyordu. Umarım bir kerelik bir şeydir. Sürekli göstericilerle uğraşmak hiç hoş olmaz.”

“Gösteriler devam ederse Sam iflas eder,” dedi Kennedy, alçak sesle. “Belki de ben işten ayrılmalıyım. Burada çalışmamın Sam’e faydası olmaz.”

“Kennedy, kurban rolüne soyunma,” dedim. “Benden de hoşlanmıyorlar. Eğer delinin teki olduğumu düşünmüyorlarsa, bende doğaüstü bir yan olduğuna inanıyorlar. Sam dibe giderken hepimizin işten ayrılması gerekir o zaman.”

Kennedy söylediklerimde samimi miyim diye bana keskin bir bakış attı, ardından başını sallayarak onayladı. Sonra yine cama döndü. “Ah,” dedi aniden. Danny Prideauz, 1991 model Chrysler LeBaron’unu park ediyordu. Danny’nin gözünde bu araba da Kennedy Keyes kadar büyüleyiciydi. Kennedy burun farkıyla öndeydi sadece.

Danny kalabalığın sağ tarafına park etti, arabadan inip aceleyle bara yöneldi. Önce Kennedy’nin iyi olup olmadığına bakmak istiyordu. İnşaat malzemeleri dükkanında ya polis radyosu dinliyorlardı ya da Danny olayları bir müşteriden duymuştu. Her yer gibi Bon Temps’da da kötü haber tez yayılırdı. Danny’nin üzerinde gri bir atlet, kot ve bot vardı. Geniş omuzları terden parlıyordu.

Bara doğru yürüdüğü sırada, “Galiba ağzımın suyu akıyor,” dedim. Kennedy kıkırdamasını bastırmak için elini ağzına kapattı.

“Hı hı, gerçekten çok hoş görünüyor,” dedi, ilk kez aklına gelmiş gibi. İkimiz de güldük.

Derken olay patladı. Merlotte’un önünden kovulduğuna sinirlenen göstericilerden biri, elindeki pankartı LeBaron’un kaportasına indirmişti. Çıkan sese Danny dönüp baktı. Bir an olduğu yerde donakaldı, sonra arabasının boyasını çizmeye cüret eden günahkara doğru yürüdü.

“Ah, olamaz,” dedi Kennedy ve bardan dışarı fırladı. “Danny!” diye seslendi. “Danny, dur.”

Danny tereddüt etti, kimin seslendiğini görmek için başını hafifçe çevirdi. Kanguruları kışkıracak bir sıçrayışla Kennedy kendini Danny’nin yanına attı ve kollarını ona dolandı. Danny kızdan sıyrılmak ister gibi sabırsız bir hareket yaptı, derken ona kimin sarıldığı kafasına dank etti. Saatlerce oturup hayranlıkla izlediği kız, ona sarılıyordu. Bunun üzerine kolları iki yanında, kıpırdamaya korkarak öyle kaskatı kaldı.

Kennedy’nin ona ne dediğini bilmiyordum ama Danny şimdi başını kızın yüzüne eğmişti, gözleri ondan başkasını görmüyordu. Gösterici kadınlardan biri bu sahne karşısında bir an boş bulununca yüz ifadesi yumuşadı. Sonra bu insani zaafı acilen kurtulup pankartını sallamaya başladı.

“Hayvanlar dışarı! İnsanlar buraya! Kongre yolu açacak!” diye bağırdı beyaz saçlı bir adam, ben kapıdan çıkarken.

“Kevin, onları buradan çıkarın,” diye seslendim. Zayıf, solgun yüzü endişeyle kırıışmış olan Kevin, kalabalığı park yerinin dışına sürüklemeye çalışıyordu.

“Bay Barlowe,” dedi Kevin, beyaz saçlı adama, “yaptığınız şey yasadışı. Bunun için sizi hapse atabilirim. Bunu yapmak zorunda kalmak istemiyorum.”

“İnançlarımız uğruna hapsedilmeye hazırız,” dedi adam. “Öyleyiz, değil mi?”

Bazı kilise üyeleri bundan o kadar emin görünmüyordu.

“Belki öyle,” dedi Kenya, “ama şu anda hücrelerden birinde Jane Bodehouse var. Dün gece kütük gibi içmiş, şimdi de beş dakikada bir kusuyor. İnanın bana millet, Jane’le aynı hücrede olmak istemezsiniz.”

Merlotte’a giren yaşlı kadının yüzü yeşil bir renk aldı.

“Burası özel mülk,” dedi Kevin. “Burada gösteri yapamazsınız. Eğer bu park yerini üç dakika içinde boşaltmazsanız hepinizi tutuklayacağım.”

Beş dakika kadar sürdü ama Sam, Kevin’la Kenya’ya teşekkür etmek için yanımıza geldiğinde, park yerinde gösterici kalmamıştı. Kamyonetinin park yerine girdiğini görmediğim için Sam’i karşımda görünce şaşırdım.

“Ne zaman döndün?” diye sordum.

“On dakika kadar oldu,” dedi. “Eğer kendimi gösterirsem tansiyonun yükseleceğini bildiğim için, kamyonu okulun sokağına bırakıp yürüyerek geldim.”

“Akıllıca,” dedim. Öğle kalabalığı Merlotte’tan çıkmaya başlamıştı ve gösteri, şimdiden yerel bir efsaneye dönüşme yolundaydı. Sadece bir-iki müşteri tedirgin görünüyordu, diğer herkes gösteriyi eğlenceli bulmuştu. Catfish Hennessy,

yanından geçerken Sam'ın omzuna dostça vurdu ve desteğini göstermek için ekstra çaba harcayan tek kişi o değildi. İnsanların hoşgörölü yaklaşımının ne kadar süreceğini merak etmeden edemedim. Eğer gösteriler devam ederse, pek çok kişi artık Merlotte'a gelme sıkıntısına değmediğine karar verebilirdi.

Düşündüklerimi yüksek sesle dile getirmeme gerek yoktu, Sam'ın yüzünde de aynı şüpheler yazılıydı. "Hey," dedim, kolumu omzuna atıp. "Çekip gittiler işte. Ne yapman gerek, biliyor musun? Şu kilisenin papazını ara bence. Kiliseye gidip onunla görüşmek istediğini söyle. Oraya git ve onlara herkes gibi bir insan olduğunu göster. Bunun işe yarayacağına eminim."

Derken Sam'ın omuzlarının ne kadar gergin olduğunu fark ettim. Sinirden kaskatı kesilmişti. "Hiç kimseye bir açıklama borçlu değilim," dedi. "Ben bu ülkenin vatandaşıyım. Babam ordudaydı. Ben bir dönem ordudaydım. Vergimi ödüyorum. Ve ben, herkes gibi bir insan değilim! Ben bir şekil-değiştiriciyim. Bu gerçeği yalayıp yutup sindirmeyi öğrenecekler." Ardından Sam, bir hışımla dönüp bara girdi.

Bana yönelik olmadığını bildiğim halde, öfkesinden ürkmüştüm. Sam'ın ardından bakarken, tüm bunların benimle bir alakası olmadığını kendime hatırlattım. Fakat bu yeni gelişmelerin ucunun bana da dokunduğunu düşünmeden edemedim. Sadece Merlott'e çalıştığım için değil, bara gelen kadın beni de problemin bir parçası olarak tanımladığı için.

Diğer yandan, hala kiliseye şahsen gitmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyordum. Mantıklı ve medeni bir davranış olurdu.

Sam şu anda mantıklı ve medeni bir havada değildi, bunu anlayabiliyordum. Öfkesini nereye kusacağını bilemiyordu.

Bir saat sonra bir gazeteci gelip hepimizle “olay” hakkında konuştu. Errol Clayton, *Bon Temps* gazetesine yazılar yazan, kırklarında bir adamdı. Gazetenin sahibi değildi ama kısıtlı bir bütçeyle gazeteyi çıkaran oydu. Benim, çıkan gazeteyle bir derdim yoktu açıkçası fakat bir sürü insan feci dalga geçiyordu. Gazeteye, *Bon Temps Hayat* yerine *Bon Temps Bayat* diyorlardı.

Errol, Sam’in telefon görüşmesinin bitmesini beklerken, “Bir şey içer misiniz Bay Clayton?” diye sordum.

“Buzlu çay çok iyi olur Sookie,” dedi. “Ağabeyin nasıl?”

“İdare ediyor.”

“Karısının ölümünü atlatabildi mi?”

“Kabullendi diyelim,” dedim. Daha doğru bir tabirdi bu bence. “Olanlar çok korkunçtu.”

“Evet, feci bir şeydi. Ve o olay da tam burada, bu otoparkta oldu,” diye hatırlattı Errol Clayton, sanki bunu unutmam mümkünmüş gibi. “Ve yine burada, bu otoparkta, Lafayette Reynold’ın cesedi bulunmuştu, değil mi?”

“Evet, doğru. Ama bunlar Sam’in hatası değildi. Bu olayların Sam’le hiçbir ilgisi yoktu.”

“Bildiğim kadarıyla Crystal’ın katili yakalanamadı.”

Errol Clayton'a dönüp sert bir bakış attım. "Bay Clayton, eğer buraya sorun çıkarmaya geldiyseniz hemen gitseniz iyi olur. Biz durumu düzeltmeye çalışıyoruz, daha da kötüleştirmeye değil. Sam iyi bir adam. Lisenin yıllığına ilan veriyor, kız ve erkek beyzbol takımlarına sponsor oluyor, 4 Temmuz kutlamalarında havai fişek gösterisinin giderlerine katkıda bulunuyor. Dahası, harika bir patron, savaş gazisi ve vergi ödeyen bir vatandaş."

"Merlotte, bakıyorum kendine burada bir hayran kulübü kurmuşsun," dedi Errol Clayton, ofisinden gelip arkamda duran Sam'e.

"Arkadaşlarım var," dedi Sam sakince. "Pek çok arkadaş ve iyi bir işe sahip olduğum için şanslıyım. Bunların bozulmasını hiç istemem." Sesinde belli belirsiz bir özür tınısı vardı, elini omzumda hissettim. İçim biraz rahatlamış olarak işimin başına döndüm, Sam'le gazeteciyi yalnız bıraktım.

O akşam eve gitmek üzere bardan çıkmadan önce Sam'le tekrar konuşma fırsatı bulamadım. Almam gerekenler vardı, Claude patates cipslerime ve mısır gevreğine dadanmıştı, bu yüzden markete uğramam gerekiyordu. Marketteki herkesin, öğlen Merlotte'ta olanları konuşacağı hiç aklıma gelmemişti ne yazık ki. Hangi köşeyi dönsem, orada öbekleşmiş insanlar, konuşmayı aniden kesiveriyorlardı ama benim için fark etmiyordu tabii. Ne düşündüklerini duyabiliyordum.

Çoğu, göstericilerle aynı inançları paylaşmıyordu. Fakat park yerindeki gösteri, daha önce bu tür meselelerle hiç il-

gilenmeyen kasabalıların, çift-doğalıları ve birtakım haklarını onlardan geri almayı öneren yasayı düşünmeye başlamasına sebep olmuştu.

Ve bazıları, o yasayı destekliyordu.

13

JASON TAM ZAMANINDA GELDİ, KAMYONETE BINDİM. Üstümü değiştirmiş, bir kot ve Old Navy'den aldığım mavi bir tişört giymiştim. Üzerinde gotik harflerle BARIŞ yazıyordu. Umarım fazla açık bir ima olduğunu düşünmezlerdi. Jason her duruma uygun New Orleans Saints tişörtüyle, her şeye hazır görünüyordu.

“Selam Sook!” Keyfi yerindeydi. Daha önce bir kurtadam toplantısına katılmamıştı, ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyordu tabii. Belki de biliyordu ve heyecanının sebebi buydu.

“Jason, sana kurtadam toplantılarıyla ilgili söylemem gereken birkaç şey var,” dedim.

“Tamam,” dedi, daha ciddi bir tonla.

Küçük kız kardeşten ziyade her şeyi bilen abla tonuyla bir özet geçtim. Ona kurtadamların buluttan nem kaptığını, gu-

rurlu ve kuralcı olduklarını anlattım, bir sürü üyesini nasıl sürüden men ettiklerini açıkladım ve Basim'in, yeni bir üye olsa da sürüde önemli bir göreve getirilecek kadar güven duyulan biri olduğunun altını çizdim. Onun bu güvene ihanet etmiş olması, kurtadamları her zamankinden bile daha şüpheli hale getirmiş olmalıydı. Hatta Alcide'in Basim'i sağ kolu olarak seçme kararını sorgulayabilirlerdi. Toplantıda, Alcide'in liderliğine meydan okunması bile mümkündü. Sürünün Annebelle hakkında ne karar vereceğini tahmin etmekse imkansızdı. "Ona çok korkunç bir şey yapabilirler," diye uyardım Jason'ı. "Karar ne olursa olsun, kabullenmekten başka çaremiz yok."

"Başka bir sürü üyesiyle birlikte olup sürü liderine ihanet ettiği için, bir kadına fiziksel bir ceza verebileceklerini söylüyorsun," dedi Jason. "Sookie, benim de çift-doğalı olduğumu unutuyorsun. Tüm bunları bilmediğimi mi zannediyorsun?"

Haklıydı. Tam da böyle yapıyordum.

Derin bir nefes aldım. "Özür dilerim Jason. Ben hala seni insan ağabeyim olarak düşünüyorum. Senin bundan çok daha fazlası olduğunu unutuyorum bazen. Dürüst olmak gerekirse çok korkuyorum. Onların daha önce insanları öldürdüklerini gördüm. Tıpkı senin panterlerinin adalet yerini bulsun diye birini öldürdüğünü ya da sakatladığını gördüğüm gibi. Beni korkutan, senin de aynı şeyi yapman değil. Ki bu yeterince kötü ama benim bunu şey gibi görmem... Yani... Çift-doğalıysan bunun yolu budur gibi. Bugün göstericiler bara geldi. Çift-doğalılar ve şekil-değiştiriciler hakkında hiç-

bir şey bilmedikleri halde onlardan nefret ettikleri için göstericilere kızdım. Şimdiyse merak ediyorum, sürülerde işlerin nasıl yürüdüğünü gerçekten bilselerdi ne hissederlerdi acaba. Büyükanнем benim bir kadının ya da herhangi birinin bazı kuralları ihlal ettiği için dövülmesini ya da öldürülmesini izlememe ne derdi?”

Jason bana bayağı uzun gelen bir süre boyunca sessiz kaldı. “Bence olayın üzerinden birkaç gün geçmesi iyi oldu. Alcide bu arada biraz sakinleşmiştir. Umarım diğer sürü üyeleri de düşünmeye zaman bulmuştur,” dedi sonunda. Tüm söyleyebileceğimiz bu kadardı. Hatta ben, söylemem gerekenden fazlasını söylemiş bile olabilirdim. Kısa bir süre sessizce yol aldık.

“Onların düşüncelerini okuyamaz mısınız?” diye sordu Jason.

“Safkan çift-doğalıları okumak bayağı zor. Bazıları diğerlerinden daha da zor. Yine de deneyeceğim tabii. Ben özellikle duymamaya çalıştığımda büyük kısmını bloke edebiliyorum ama duymaya gayret edersem...” Omuz silktim. “Bu akşam, elimden geldiğince her şeyi duymaya çalışacağım.”

“Mezardaki o adamı kim öldürdü sence?”

“Bunu biraz düşündüm,” dedim yavaşça. “Aklıma üç olasılık geldi. Ama bu üçünden şüphe etmemin kilit noktasında, cesedin benim arazime gömülmesi ve bunun tesadüfen olmadığı varsayımı var.”

Jason anladığını göstermek için başını salladı.

“Tamam, başlıyorum. Basim’i Louisiana’nın yeni vampir lideri Victor öldürmüş olabilir. Victor, Eric’in pozisyonunu bozmaya çalışıyor. Şeriflik çok önemli bir konum.”

Jason bana aptalmışım gibi baktı. “Süslü unvanlarını ve gizli anlaşmalarını falan bilmiyor olabilirim,” dedi, “ama güçlü konumda birini gördüğümde tanırım. Victor’ın Eric’in üstü olduğunu ve onun gitmesini istediğini söylüyorsun. Tamam, anladım.”

Ağabeyimin zekasını küçümsemeye bir son vermem gerekiyordu. “Victor eğer arazimde bir ceset gömülü olduğunu polise ihbar ederek beni tutuklatırsa, Eric’in de benimle birlikte dibe yuvarlanacağını varsaymış olabilir. Bu olayın üzerine, ikisinin ortak patronlarının Eric’i görevden alacağını düşünmüştür belki.”

“Amaç buysa, cesedi Eric’in evine koyup polisi aramak daha iyi olmaz mıydı?”

“Doğru. Fakat Eric’in evinde bir ceset bulunması, tüm vampirleri toplumun gözünde kötü bir duruma düşürürdü. Aklıma gelen ikinci olasılık, cinayeti Annabelle’in işlemiş olması. Hem Basim’le hem de Alcide’le yatıyordu. Basim, onu, her şeyi Alcide’e söylemekle tehdit etmiş olabilir. Böylece Annabelle de onu öldürmüştür. Daha yeni benim arazime geldikleri için de oranın cesedi gömmek için uygun olduğunu düşünmüştür.”

“Bagajda bir cesetle çok uzun bir yol,” dedi Jason. Şeytanın avukatını oynuyordu.

“Her teorimde bir boşluk bulmak kolay tabii. Fikir üretmek için ben tek başıma uğraştım sonuçta,” diye mızıldandım, küçük kız kardeş modunda. “Ama haklısın. Onca yolu gelmek büyük risk olurdu. Böyle bir risk almayı ben şahsen istemezdim,” diye ekledim, daha olgun bir şekilde.

“Alcide yapmış olabilir,” dedi Jason.

“Evet, olabilir. Ama sen de oradaydın. Oradakinin Basım olduğunu biliyormuş gibi geldi mi sana?”

“Hayır,” dedi. “Bence Alcide büyük şok yaşadı. Fakat Annabelle’e bakmıyordum.”

“Ben de ona bakmadım. Ne tepki verdiğini bilmiyorum.”

“Tamam, başka fikrin var mı?”

“Hı hı,” dedim. “En zayıf olan da bu. Hani sana bir vampirin koruda peri kokusu aldığını söylemiştim ya?”

“Ben de peri kokusu aldım,” dedi Jason.

“Belki de senden koruyu daha sık kontrol etmeni istemem gerek,” dedim. “Neyse, Claude o kokunun kendisine ait olmadığını söyledi ve Heidi de bunu onayladı. Peki ya Basım, Claude’un başka bir periyle buluştuğunu gördüyse? Evden pek de uzakta olmayan, dolayısıyla Claude’un kokusunun bulunmasının doğal olacağı bir yerde?”

“Bu ne zaman olmuştur?”

“Sürünün arazimde avlandığı gece. Claude o zaman yanıma taşınmamıştı ama beni ziyaret etmişti.”

Jason’ın bu bilgileri yan yana getirmeye çalıştığını görebiliyordum. “Yani Basım seni peri kokusu aldığı konusunda

uyardı ama onları gördüğünü söylemedi, öyle mi? Mantıklı görünmüyor Sook.”

“Haklısın,” diye kabul ettim. “Ve diğer perinin kim olduğunu hala bilmiyoruz. Eğer iki peri varsa, hiçbiri Claude değilse ve biri Dermot’sa...”

“Bilmediğimiz bir peri daha var demektir.”

“Dermot cidden berbat durumda Jason.”

“Beni hepsi endişelendiriyor,” dedi Jason.

“Claude da mı?

“Düşünsene, ne zaman ortaya çıktı? Koruda diğer periler dolaşmaya başladığı zaman. Çok tuhaf değil mi? Yüksek sesle söylediğinde sana da delice gelmiyor mu?”

Güldüm. Biraz komikti. “Evet, çılgınca. Ve ne demek istediğini de anladım. Claude bir bakıma aileden ama ona ben de yüzde yüz güvenmiyorum. Keşke yanıma taşınmasını kabul etmeseydim. Diğer yandan, bana ya da sana zarar vermek gibi bir niyeti olduğunu sanmıyorum. Ve eskiden düşündüğüm kadar da pislik biri değilmiş.”

Basim’in ölümüyle ilgili birkaç fikir daha yürüttük ama teorilerimizde boşluklar vardı. Yol daha hızlı geçti en azından.

Babasının ölümünden sonra Alcide’in taşındığı ev, çok geniş bir arazi içinde, muhteşem bir bahçenin ortasında, iki katlı bir evdi. Ya da konak? Malikane? Shreveport’un en güzel yerlerinden birindeydi elbette. Aslında Eric’in oturduğu siteye bayağı yakındı. Eric’e bu kadar yakın olup da ondan uzak kalmak içimi kemiriyordu.

Aramızdaki kan bağı üzerinden aldığım karmaşık hisler, beni her geçen gece biraz daha gergin ve sinirli bir hale dönüştürüyordu. Şu anda bağı paylaşan çok fazla kişi vardı, bu yüzden çok fazla his alışverişi oluyordu. Böylesi de beni duygusal olarak çok yoruyordu. En kötüsü sanırım Aleksey'di. Zavallı çocuk çok “ölü”ydü... Bunu başka nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum. Daimi bir grilik içine hapsedilmiş, yeni “hayatında” nadiren zevk ve renk anları yaşayabilen bir çocuk. Kafamın içinde onu hissettiğim bunca günden sonra bende bıraktığı izlenim, çocuğun Appius Livius, Eric ve şimdi de benden hayat emen, bir tür kene olduğuydu. Her gün bizden bir parça hayat hortumluyordu.

Belli ki Appius Livius, Aleksey'in ondan hayat emmesine öyle alışmıştı ki bunu varoluşunun bir parçası olarak kabul ediyordu. Belki, bir ihtimal, Romalı vampir, çocuğun sebep olduğu problemlerden kendini sorumlu tutuyordu, ne de olsa onu vampire dönüştüren kendisiydi. Eğer Appius Livius'un düşüncesi buysa, bence sonuna kadar haklıydı. Başka bir “çocuğun” varlığının Aleksey'in psikozunu hafifleteceğine düşünerek onu Eric'e getirmesinin, çocuğu iyileştirmek için son bir çaba olduğundan neredeyse emindim. Eric, canım sevgilim, Victor'ın ona kurduğu tuzakları savuşturmaya çalışırken, kendini bir de bu problemin göbeğinde bulmuştu.

Her geçen gün daha kötü biri oluyordum. Araba yolundan Alcide'in ön kapısına yürüdüğümüz sırada, Fangtasia'ya son ziyaretimden bu yana hepsinin ölmesini dilediğimi kendime

itiraf ettim. Hepsi ölsün istiyordum. Appius Livius, Aleksey, Victor.

Tüm bu düşünceleri aklımın bir köşesine kaldırdım çünkü kurtadamlarla dolu bir eve girerken kafamın dağınık olması hiç iyi bir fikir değildi. Jason kolunu omuzlarıma atıp bana yarım sarıldı. “Burada ne yaptığımızı bana bir ara en baştan açıklaman gerekecek,” dedi. “Çünkü sanırım unuttum.”

Güldüm, Jason’ın yapmaya çalıştığı da buydu. Zili çalmak için elimi kaldırdım, daha ben zile dokunamadan kapı ardına kadar açıldı. Jannalyn, sporcu sütyeni ve koşu taytıyla kapıda dikiliyordu. Kıyafet seçimleriyle beni her defasında afallatmayı beceriyordu. Koşu taytı leğen kemikleri yüzünden içbükey duruyordu, bunu görünce içimi çektim. İçbükey, benim ne yazık ki vücudumdan bahsederken kullanabildiğim bir kelime değildi.

“Yeni işin nasıl gidiyor?” diye sordu Jason, öne bir adım atarken. Jannalynn ya kenara çekilip yol verecek ya da olduğu yerde durup yolu tıkayacaktı. Kenara çekilmeyi seçti.

“Ben bu iş için doğmuşum,” dedi genç kız.

Doğrusu buna itiraz edemezdim. Jannalynn’in şiddetten hoşlandığı muhakkaktı. Bir yandan da kızın gerçek dünyada ne iş yaptığını merak ettim. Onu ilk gördüğümde bir kurtadamların Shreveport’taki barında çalışıyordu. Ama barın sahibi olan kadın, sürüler arasındaki bir çatışmada ölmüştü. Jannalynn’in nerede çalıştığını bizden saklaması için bir sebep göremediğimden, “Şimdi nerede çalışıyorsun Jannalynn?” diye sordum.

“Köpek Kılı’nı işletiyorum. Barın sahibi artık Alcide ve benim bu işi yapabileceğimi düşündü. Yardım alıyorum tabii,” dedi. Bunu itiraf etmesine şaşırmadım diyemem.

Ham, yanında askılı elbise giymiş bir esmerle, holün karşısında, oturma odasının açık kapılarının yanında duruyordu. Hafifçe omzuma vurdu ve yanındaki esmer kadını Patricia Crimmins diye tanıştırdı. Kadını hatırlıyordum. Kurtadam savaşında teslim olup Uzun Diş sürüsüne katılanlardandı. Ona bakmaya çalıştım ama dikkatim dağıldı. Patricia güldü. “Bayağı gösterişli, değil mi?”

Sessizce başımı sallamakla yetindim. Daha önce hiç böyle bir ev görmemiştim, gözlerim geniş odanın diğer tarafındaki çift kanatlı kapıya kaydı. Arka bahçenin ışıkları yanıyordu. Geniş bahçe iki metrelik bir duvarla çevrenmekle kalmamış, duvarın önüne de mızrak gibi havayı delip geçen serviler dikilmişti. Avlunun ortasında, kurda dönüşen birinin kolayca su içmesini sağlayacak şekilde tasarlanmış bir süs havuzu vardı. Parke taşların üzerine de bir sürü ferforje bahçe mobilyası serpiştirilmişti. Vay. Herveaux’ların maddi sıkıntısı olmadığını biliyordum ama bu bayağı etkileyiciydi.

Oturma odası ise koyu renk deri mobilyaları ve cilalı ahşap kaplamalarıyla “erkek kulübü” havasındaydı. Çağımızda sahip olunabilecek en büyük şömine, bir duvarı kaplıyordu. Duvarlarda hayvan kafaları asılıydı, bu bayağı eğleneliydi. Herkesin elinde bir içki kadehi var gibi görünüyordu. Kurtadamların en kalabalık olduğu köşeye bakınca barı gör-

mekte gecikmedim. Alcide orada da değildi. Oysa uzun bo-yuyla, kalabalıkta bile anında göze çarpardı.

Annabelle’i ise görmemek imkansızdı. Odanın ortasında, dizlerinin üstünde duruyordu. Ama zorlanıyor gibi değildi, etrafında geniş bir boş alan vardı.

“Yapma,” dedi Ham yavaşça, ben ona doğru bir adım atınca. Durdum.

“Onunla daha sonra konuşabilirsin, belki,” diye fısıldadı Patricia. Beni rahatsız eden sondaki bu “belki” oldu ama sürünün bileceği işti ve şu anda onların topraklarındaydım.

“Kendime bir bira alacağım,” dedi Jason, Annabelle’e uzun bir bakış attıktan sonra. “Sen ne istersin Sook?”

“Senin üst kata çıkman gerekiyor,” dedi Jannalynn, alçak sesle. “Başka bir şey içme. Alcide sana bir içecek verecek.” Başıyla solumdaki merdivenleri işaret etti. Kaşlarım çatıldı ve Jason itiraz edecek gibi oldu ama Jannalynn tekrar merdivenleri işaret etti.

Alcide’i merdivenin bitimindeki çalışma odasında buldum. Camdan dışarı bakıyordu. Çalışma masasının üstünde, açık sarı renkte, bulanık sıvıyla dolu bir bardak duruyordu.

“Neler oluyor?” dedim. Toplantıyla ilgili içimdeki kötü his, giderek güçleniyordu.

Bana döndü. Koyu renk saçları her zamanki gibi karman çormandı ve sakalları hafiften uzamıştı ama kendine özen gösterebilir göstermesin, etrafını hale gibi saran karizma daima onunlaydı. Bir insanı konumunun mu güçlendirdiğini, yoksa

güçlü insanların mı o konuma geldiğini bilmiyordum ama şu anda karşımda duran Alcide'in, iki kış önce tanıştığım, o arkadaş canlısı, sevimli adamla uzaktan yakından alakası yoktu.

"Artık bir şamanımız yok," dedi, lafı dolandırmadan. "Dört yıldır şamanımız yok. Bu görevi üstlenmek isteyen bir kurtadam bulmanın zorluğu bir yana, zaten en başta, bunun için belli bir yeteneğe sahip olmak gerekiyor."

Lafını kesmeden, sadede gelmesini bekledim.

"Elimizdeki buna en uygun kişi sensin."

Eğer etrafta davul olsaydı, uğursuz bir şekilde çalmaya başlardı. "Ben şaman değilim," dedim. "Aslına bakarsan şamanın ne olduğunu bilmiyorum. Ve sizin elinizde falan da değilim."

"Şaman, büyü yapma ve yorumlama gücüne sahip şifacılar için kullandığımız bir terim," dedi Alcide. "Kulağa *cadı*dan daha iyi geliyor. Hem bir sürü cadı tanıyoruz, *cadı* denirse karışıklık çıkabilir, oysa şaman dendiğinde kimden bahsedildiği anlaşılıyor. Eğer bir şamanımız olsaydı bu akşam şu bardaktaki sıvıyı içecek ve Basim'e ne olduğunu, bundan kimin ne ölçüde sorumlu olduğunu bulmamızı sağlayacaktı. Ardından da sürü, bu kişilerin cezasını belirleyecekti."

"Ne bu?" diye sordum bardağı işaret ederek.

"Son şamanımızdan kaldı."

"Ne bu?"

"Uyuşturucu," dedi. "Fakat çekip gitmeden önce en azından şunu söylememe izin ver. Son şamanımız bunu defalarca içti ve kalıcı bir sorun yaşamadı."

“Kalıcı?”

“Şeeey, ertesi gün biraz midesi ağrıyordu. Fakat sonraki gün işe gidebiliyordu.”

“O tabii gider, sonuçta bir kurtadamdı. Kurtadamlar benim yiyip içemeyeceğim bir sürü şey yiyor sonuçta. Peki bunun bana etkisi ne olacak?”

“Sana farklı bir gerçeklik algısı kazandıracak. Bana söylenen bu. Benim şamanlıkla bir ilgim olmadığı için bana sadece bu kadarını söyledi.”

“Neden bilmediğim bir ilacı içeyim ki?” diye sordum, gerçek bir merakla.

“Çünkü bu olayı başka türlü çözemeyiz,” dedi Alcide. “Şu anda suçlu olduğunu bildiğim tek kişi Annabelle. Fakat tek suçu, bana ihanet etmek de olabilir. Bana sorarsan bu, yine de büyük bir suç ama bu yüzden ölmeyi hak etmiyor. Eğer Basım’ı kimin öldürdüğünü ve senin arazine gömdüğünü bulamazsak, onunla ilişkisi olduğunu bildiğimiz tek kişi Annabelle. Bu yüzden de korkarım sürü onu mahkum edecek. Gerçi benim de bir kıskançlık cinayeti işlediğimden şüphelenilebilir. Fakat ben bunu sürü yasalarına uygun bir şekilde zaten yapabilirdim ve suçu senin üstüne yıkmaya çalışmazdım.”

Doğru söylediğini biliyordum bir şekilde.

“Annabelle’i ölüme mahkum edecekler,” dedi yine. Beni bunun yumuşatacağını biliyordu.

Omuz silkecek kadar serttim neredeyse. Neredeyse.

“Bunu kendi yöntemimle yapamaz mıyım?” diye sordum.
“Onlara dokunup...”

“Kurtadamları net bir şekilde okuyamadığını bana kendin söyledin,” dedi Alcide, üzgün bir sesle. “Sookie, bir gün birlikte olabileceğimizi ummuştum. Şimdi ben sürübaşı olduğuma ve sen de soğuk nevale Eric’e aşık olduğuna göre, sanırım bu asla gerçekleşmeyecek. Fakat bir zamanlar böyle bir ihtimal vardı çünkü düşüncelerimi açık seçik okuyamıyordun. Bunu bile bile, senin sürüdekilerin zihnini doğru okuyacağına güvenemem.”

Haklıydı.

“Bir yıl önce,” dedim, “bunu benden istemezdin.”

“Bir yıl önce,” diye karşılık verdi, “içmekte tereddüt etmezdin.”

Masaya yürüdüm ve bardağı kafama diktim.

14

ALT KATA ALCIDE’İN KOLUNDA İNDİM. HAYATIMDA İLK kez yasadışı bir şey içiyordum ve kafam hafiften bulanmaya başlamıştı bile.

Ne aptaldım.

Öte yandan rahatlamış, gevşemiş bir aptaldım. Şaman’ın ilacının en güzel yan etkisi, artık Eric, Aleksey ve Appius Livius’u hissetmememdi ve bu büyük nimetti.

İlacın en hoş olmayan yan etkisi ise bacaklarımı tam hissetmememdi. Alcide’in kolumu bu kadar sıkı tutmasının sebebi bu olsa gerekti. Bir gün birlikte olacağımızı umduğuyla ilgili söyledikleri aklıma geldi ve onunla öpüşmenin çok hoş olabileceğini düşündüm. Ve bunu düşününce de onunla öpüşmenin nasıl bir his olduğunu hatırladım. Derken bu güzel hisleri bir yana bırakıp şu anda Alcide’in karşı karşıya olduğu problemi çözmeye odaklanmam gerektiğini fark et-

tim. Hah, bu mükemmel bir karardı. Bu mükemmel kararı verdiğim için kendimle öyle gurur duydum ki bir süre de bununla oyalandım.

Şamanlar bu uçuk kaçık zihin durumunu, çözmeleri gereken konuya odaklamak için birkaç hile biliyorlardı muhtemelen. Benim bunun için büyük bir gayret göstermem gerekti. Biz yukarıdayken aşağısı daha da kalabalıklaşmıştı, tüm sürü buradaydı. Bütünlüğü, tamamlanmışlığı hissedebiliyordum.

Basamaklardan inerken tüm gözler bize döndü. Jason panikle dikildi, rahatlasın diye ona gülümsedim. Gülümsememde bir terslik vardı sanırım, rahatlamadı.

Alcide'in yeni sağ kolu Jannalynn, hala diz çökmüş olan Annabelle'in yanına gitti. Ardından başını geri atıp arka arkaya birkaç kez uludu. Şimdi ağabeyimin yanında duruyordum, beni o tutuyordu. Alcide beni bir ara Jason'a emanet etmiş olmalıydı ama ne ara, hatırlamıyordum.

"Tanrım," diye mırıldandı Jason. "Elini kaldırsa ya da bir çan falan çalsa olmaz mı?" Panter toplantılarında ulumuyorlardı demek. İyi. Jason'a gülümsedim. *Alice Harikalar Diyarında*'da, Alice'in mantardan bir ısırık aldıktan sonraki hali gibi hissediyordum kendimi.

Şimdi Annabelle'in etrafındaki boşluğun bir yanında ben duruyordum, diğer yanında Alcide vardı. Alcide sürü üyelerinin dikkatini çekmek için etrafına baktı. "İki misafirimizle birlikte bu gece burada Annabelle'in durumuna karar vermek için toplandık," dedi. "Basim'in öldürülmesiyle bir ilgisi olup

olmadığını karara bağlayacağız ve cinayeti eğer başka biri işlediyse bunu ortaya çıkaracağız.”

“Yabancılar neden burada?” diye sordu bir kadın sesi. Yüzünü görmeye çalıştım ama çok arkalarda bir yerdeydi, göremedim. Odada yaşları on altı (dönüşüm, ergenlikten sonra başlıyordu) ile yetmiş arasında değişen yaklaşık kırk kişi olduğunu tahmin ettim. Ham ve Patricia solumda, biraz ileride duruyorlardı. Jannalynn hala Annabelle’in hemen yanında dikiliyordu. Kalabalığın arasında, adını bildiğim birkaç sürü üyesi daha gözüme çarptı.

“Elinden geleni yap,” dedi Alcide, bana dönüp gözlerimin içine bakarak. Tamam, mesaj alındı Alcide. Gözlerimi yumdum ve dinledim. Vay, bu inanılmaz eğlenceliydi. Alcide’in kimin yüzüne baktığını, bu bakışın ardından oluşan korku dalgaları sayesinde takip edebildiğimi fark ettim. Korkuyu görebiliyordum. Koyu sarı renkteydi. “Basim’in cesedi Sookie’nin arazisinde bulundu,” dedi Alcide. “Oraya gömülmesinin sebebi, bu cinayeti onun üstüne yıkmaktı. Biz cesedi oradan çıkardıktan hemen sonra, ihbar üzerine polis araştırmaya geldi.”

Genel bir şaşkınlık oldu... Neredeyse herkes şaşırmıştı.

“Cesedi çıkardınız mı?” dedi Patricia. Gözlerim açıldı. Alcide bunu neden sır olarak saklamıştı? Patricia ve birkaç kişi daha, Basim’in cesedinin hala benim arazimde gömülü olmasına çok şaşırmıştı. Jason birasını bıraktı ve arkama geçti. İki elini de kullanması gerekebileceğini anlamıştı. Ağabeyim zeka küpü sayılmasa da içgüdüleri sağladı.

Alcide'in zekasıysa tartışılmazdı. Sahneyi çok iyi ayarlamıştı. Kurtadamların düşüncelerini açıkça okuyamıyordum ama duyguları... O da bunu hesaplamıştı. Konsantre oldum. Şimdi Alcide'i, nabız gibi atan, kırmızı bir enerji topu olarak görüyordum. Diğer kurtadamlar etrafını sarmıştı. Sürübaşının bir tür gezegen gibi olduğunu, kurtadam evrenindeki diğer herkesin onun yörüngesinde döndüğünü o zaman anladım. Sürü üyeleri, kırmızının, morun ve pembenin çeşitli tonlarındaydı. Renkler, onların sürübaşına bağılılıklarının derecesini gösteriyordu. Jannalynn de kırmızıydı. Alcide'e hayranlığı öyle büyüktü ki neredeyse sürübaşının kendisi kadar parlaktı. Hatta Annabelle bile, ihanetine rağmen soluk bir kırmızıydı.

Fakat birkaç tane de yeşil vardı. Şu yeni algı düzeyini çözmeye çalışırken, dünyanın geri kalanına durmasını söylercesine, bir elimi öne doğru uzattım.

"Bu gece şamanımız Sookie." Alcide'in sesi uzaktan geliyordu. Onu yok saymamın bir sakıncası olmazdı. Renklere bakmalıydım. Renkler...

Yeşil, yeşilleri bul. Başımı hareket ettirmedğim ve gözlerim hala kapalı olduğu halde, zihnimin içinde, bir şekilde döndüm ve yeşillere baktım. Ham yeşildi. Patricia yeşildi. Bir yeşil daha vardı, daha doğrusu açık yeşil ile açık sarı arasında gidip geliyordu. *Hah, kararsız,* dedim kendi kendime. Henüz ihanet etmemişti ama Alcide'in liderliğinden şüpheliydi. Dalgalandıran renk, genç bir adama aitti. Onun önemsiz olduğuna karar verdim. Tekrar Annabelle'e baktım. Hala soluk kırmızıydı ama

korkusu sadakatine baskın çıkmaya başladıkça, araya koyu sarı titreşimler de karışıyordu.

Gözlerimi açtım. Ne diyecektim. “Şunlar yeşil. Yakalayın onları!” Hareket ettiğimi, ağaçların arasında süzülen bir balon gibi sürünün arasında dolaştığımı fark ettim. Nihayet Patricia ile Ham’ın önünde durdum. Ellerin, göz önünde olması gereken an gelmişti. Ha ha. Çok komikti. Kıkırdadım.

“Sookie?” dedi Ham. Patricia geri çekilip onu yalnız bıraktı.

“Bir yere gitme Patricia,” dedim, ona gülümseyerek. İrkildi, kaçacak gibi oldu ama onlarca el uzanıp onu sımsıkı tuttu. Başımı kaldırıp Ham’e baktım, parmaklarımı yanaklarına koydum. Parmaklarımda boya olsaydı, filmlerdeki Kızılderili savaşçılar gibi görünecekti. “Kıskançlık,” dedim. “Ham, Alcide’e onun arazisinde birilerinin kamp yapacağını, bu yüzden sürünün benim arazime gelmesi gerektiğini söyledin. O adamları kamp yapmaya sen davet ettin, değil mi?”

“Onlar... Hayır.”

“Ah, anlıyorum,” dedim, burnunun ucuna dokunarak. “Anlıyorum.” Düşüncelerini sanki kafasının içindeymişim gibi açıkça duyabiliyordum. “Demek hükümetin adamlarıydı. Louisiana’daki çift-doğalı sürüleriyle ilgili bilgi toplamaya çalışıyorlardı. Sürülerle ilgili olumsuz bilgiler. Senden sürünün ikinci adamına rüşvet vermeni istediler. Yaptığı korkunç şeyleri onlara anlatsın diye. Böylece yasanın geçmesini sağlayacaklardı. Hepinizin kayıt altına alınmasını zorunlu kılan yasanın.

Hamilton Bond, yazıklar olsun sana! Onlara Basım'e baskı yapmalarını söyledin. Houston sürüsünden atılmasına sebep olan şeyi anlattırmalarını söyledin."

"Hiçbiri doğru değil Alcide," dedi Ham. Güçlü bir sesle konuşmaya çalışıyordu ama sesi fare ciyaklaması gibiydi. "Alcide, biz çok eski arkadaşız."

"Ve bu yüzden Alcide'in seni ikinci adam yapacağını düşünüyordun," dedim. "Senin yerine Basım'i seçti."

"Houston'dan atıldı," dedi Ham. "Nasıl biri olduğu ortada!" Öfkesi onu ele geçirmişti, şimdi altın rengi ve siyahtı.

"Ona sebebini sorar ve gerçeği öğrenebilirdim ama artık bunu yapamam, değil mi? Çünkü onu öldürdün ve gömdün." O kadar çok şey görebiliyordum ki kendimi Tanrı gibi hissediyordum. Çok eğlenceliydi.

"Basım'i öldürmedim. Tamam, belki öldürdüm ama bunu liderimizin kız arkadaşıyla yattığı için yaptım. Böyle bir ihaneti sindiremezdim."

"Bip. Tekrar dene!" Bir şey daha bilmemiz gerekiyordu, değil mi? Cevaplanması gereken bir soru daha vardı.

"Dolunayda arazine geldiğimiz gece orada bir yaratıkla buluştun," dedi Ham kendiliğinden. "O... Ne konuştuklarını bilmiyorum."

"Ne tür bir yaratık?"

"Bilmiyorum. Bir adam. Bir... Daha önce onun gibi birini görmemiştim. Gerçekten çok yakışıklıydı. Film yıldızı falan gibi. Saçları uzundu. Çok açık bir sarıydı. Bir saniye

önce oradaydı, bir saniye sonra gitmişti. Basım kurt formundayken onunla konuştu. Basım yalnızdı. Geyiği yememizin ardından, defne ağacının öbür tarafında uykuya dalmıştım. Uyandığımda onların konuştuğunu duydum. Diğer adam senin bir şeyle suçlanmanı istiyordu, çünkü ona bir şey yapmışsın. Ne olduğunu bilmiyorum. Basım birini öldürecek, onu senin arazine gömecek, sonra polisi arayacaktı. Böylece senin başın belaya girecekti ve peri de...” Ham sustu.

“Peri olduğunu biliyordun,” dedim, Ham’e gülümseyerek. “Biliyordun. Böylece bu işi kendin yapmaya karar verdin.”

“Alcide, Basım’ın böyle bir şey yapmasını istemezdi. Haksız mıyım Alcide?”

Alcide cevap vermedi ama gözümün ucuyla gördüğüm kadarıyla, patlamaya hazır bomba gibiydi.

“Ve planını Patricia’ya anlattın. O da sana yardım etti,” dedim, Ham’in yüzünü okşayarak. Beni durdurmak istiyordu ama cesaret edemedi.

“Kız kardeşi savaşa öldü. Yeni sürüsüyle kaynaşamadı. Bana, sürüde ona nazik davranan tek kişinin ben olduğumu söyledi.”

“Ooo, güzel bir kurtkadına nazik davranman, senin çok yüce gönüllü olduğunu kanıtlar tabii,” diye dalga geçtim. “Aferin Ham. Basım birini öldürüp gömeceğine, sen onu öldürüp gömdün. Basım peri tarafından ödüllendirileceğine, perinin vereceği ödüle ben konarım, diye düşündün. Ne de olsa periler çok zengindir, değil mi?” Tırnaklarımı yanağına

batırdım. “Basım o parayı hükümetin adamlarından kurtulmak için istiyordu. Sense sadece açgözlü olduğun için istiyordun.”

“Basım’ın Houston’da kan parası borcu vardı,” dedi Ham. “Yoksa Basım kurtadam olmayanlarla konuşmazdı. Madem öleceğim, vicdanımda bu yükü ölmeyeyim en azından. Basım sürünün dostu olan bir insanı öldürdüğü için kan parası borçluydu. Bu borcu ödemek istiyordu. Aslında olay bir kazaydı. Basım kurt formundayken adam onu çapayla dürtmüş, o da adamı öldürmüştü.”

“Bunu biliyordum,” dedi Alcide. Şu ana kadar ağzını açmamıştı. “Basım’e o parayı borç vermeyi önermiştim.”

“Sanırım parayı kendisi kazanmak istedi,” dedi Ham, üzgün bir sesle. Üzüntünün koyu mor olduğunu da böylece öğrendim. “Periyle tekrar buluşmayı, tam olarak ne istediğini öğrenmeyi, sonra morgdan ya da arka sokaklardan birinden bir sarhoş cesedi bulup Sookie’nin arazisine gömmeyi düşünüyordu. Böylece perinin isteğini yerine getirmiş olacaktı. Ve kimse zarar görmeyecekti. Bunun yerine ben...” Ağlamaya başladı, rengi şimdi griydi. Ümitsizliğin rengi.

“Sen onunla nerede buluşacaktın?” diye sordum. “Paranı almak için? O parayı hak etmişsin. Hak etmediğini söyleyemem.” Ne kadar da adildim. Kendimle gurur duyuyordum. Adalet maviydi elbette.

“Yine aynı yerde buluşacaktık,” dedi. “Mezarlığın güneyinde. Bu akşam geç saatte.”

“Tamam,” diye mırıldandım. “Şimdi kendini daha iyi hissetmiyor musun?”

“Evet,” dedi ve sesinde en ufak bir ironi yoktu. “Daha iyi hissediyorum ve sürünün kararını kabul etmeye hazırım.”

“Ben değilim,” diye bağırdı Patricia. “Savaşta teslim olduğumda öldürülmemiştim. Yine af diliyorum.” Annabelle gibi dizlerinin üstüne çöktü. “Affınız için yalvarıyorum. Tek suçum yanlış adamı sevmek.” Annabelle gibi. Patricia başını eğdi, örgüsü bir omzunun üstünden aşağı sarkıyordu. Kavuşturduğu ellerini yüzüne götürdü. Güzel bir resimdi.

“Sen beni sevmedin,” dedi Ham, gerçek bir şaşkınlıkla. “Yattık sadece. Alcide yatak arkadaşı olarak seni seçmediği için ona kızgındın. Ben de beni yardımcısı yapmadığı için Alcide’e kızgındım. Tek ortak noktamız buydu.”

“Renkleri şimdi daha parlak,” dedim yüksek sesle. Auraların renkleriyle ilgili öğrendiklerimi biraraya getirmeye çalıştım ama hepsi birbirine girdi. Belki daha sonra Jason bunu çözmeme yardım ederdi. Şu şamanlık işi yorucuydu. Yavaş yavaş gücümün tükendiğini hissediyordum, birazdan tamamen etkisi geçecekti. “Karar zamanı,” dedim, hala parlak kırmızı bir haleyle çevrili olan Alcide’e.

“Bence Annabelle cezalandırılmalı ama sürüden atılmamalı,” dedi Alcide. Ve sürüden, bir itiraz uğultusu yükseldi.

“Öldür onu!” dedi Jannalynn, küçük yüzünde çelik gibi bir kararlılıkla. Öldürme işini bizzat yapmaya hazırды. Sam bu öfkeli yaratıkla çıkarak ne yaptığının tam olarak farkında mıydı acaba?

“Neden böyle düşündüğümü açıklayayım,” dedi Alcide sakince. “Bu ikisiyle kıyaslanınca,” dedi Ham’le Patricia’yı işaret ederek, “Annabelle sadece ahlaken suçlu. İki adamla aynı anda yattı. Ve adamlardan birini ona sadık olduğuna inandırdı. Basim’e ne dediğini bilmiyoruz.”

Alcide doğru söylüyordu... Ya da en azından, gördüğü kadarıyla doğruyu. Annabelle’e baktım ve onu olduğu gibi gördüm. Hava Kuvvetleri’nde disiplinli bir asker, sürü hayatı ile hayatının geri kalanını dengede tutmaya çalışan akıllı bir insan ve sıra sekse gelince tüm o disiplini, aklı, mantığı yitiren bir kadın. Annabelle şu anda gökkuşağı gibi rengarenkti ama hiçbiri neşeli renkler değildi. Alcide’in onu öldürmeyi düşünmediğini öğrendiğinde beliren beyaz rahatlama halesi hariç.

“Ham’le Patricia’ya gelince. Ham, bir sürü üyesini öldürdü. Ona açıkça meydan okumak yerine gizli yollara saptı. Bu büyük bir ceza gerektirir. Belki de ölüm cezası. Diğer yandan, Basim’i hain olarak da görebiliriz. Sadece bir sürü üyesi değil aynı zamanda sürübaşının sağ kolu olduğu halde, sürü dışından insanlarla iş çeviren, sürünün çıkarlarının aksine hareket eden, sürünün bir dostunun adını lekelemeye çalışan bir hain,” diye devam etti Alcide.

“Ah,” diye mırıldandım Jason’a. “Bu ben oluyorum.”

“Ve Patricia... Patricia bu sürüye sadık kalacağına söz vermişti, yeminını bozdu,” dedi Alcide. “Bu yüzden sürüden atılmasını öneriyorum.”

“Sürübaşı, çok merhametlisin,” dedi Jannalynn sabırsızca. “Ham, ihanetinin bedelini canıyla ödemeli. Hiç değilse Ham’ın cezası ölüm olsun.”

Uzun bir sessizlik oldu, ardından hararetli bir tartışma başladı. Odada etrafıma bakındım ve anlayışın (kahverengi elbette) tutkulu tonlara döndüğünü gördüm. Jason arkadan kollarını bana doladı. “Buna karışma,” diye fısıldadı ve kelimelerinin pembeye dönüp kıvrıldığını gördüm. Beni seviyordu. Yüksek sesle gülmemek için elimi ağzıma kapattım. Geri geri gittik. Bir adım, bir adım daha. Beş adım sonra holdeydik.

“Gitmemiz gerek,” dedi Jason. “Annabelle ve Patricia gibi iki güzel kadını öldüreceklerse, burada kalıp izlemek istemiyorum. Hem iş oraya varırsa, bir şey görmezsek ileride mahkeme tanıklık etmek zorunda da kalmayız.”

“Tartışma çok uzun sürmeyecek. Annabelle yarını görebilecek sanırım. Alcide, Jannalynn’in, Ham’le Patricia’yı öldürmeye onu ikna etmesine izin verecek,” dedim. “Alcide’in renkleri öyle söylüyor.”

Jason bana bakıp yutkundu. “Yukarıda ne içtin, ne kokladın bilmiyorum,” dedi, “ama buradan hemen çıkman şart.”

“Tamam,” dedim ve aniden kendimi kötü hissettiğimi fark ettim. Neyse ki Alcide’in ön bahçesindeki fundalığa kadar kendimi tuttum, oraya kustum. Jason’ın kamyonetine binmeden önce, ikinci dalganın da gelmesini bekledim.

“Büyükannem yaptığım şeyin sonuçlarını görmeden buradan gitmeme ne derdi?” diye sordum Jason’a üzüntüyle.

“Kurtadam savaşında Alcide zaferini kutlarken oradan ayrıldım. Siz panterler zaferi nasıl kutluyorsunuz bilmiyorum ama Alcide genç kurtkızlardan birini becerirken orada kalıp izlemek istemedim. Jannalynn’in, yaralı düşmanları öldürmesini izlemek yeterince feciydi. Diğer yandan...” Midem yeniden ağzıma gelince lafımı unutup fundalığa eğildim. Neyse ki bu çok şiddetli değildi.

“Büyükannem, insanların birbirini öldürmesini izlemek zorunda olmadığını söylerdi ve buna sen sebep olmuş falan da değilsin. Ektiklerini biçiyorlar,” dedi Jason bir çırpıda. Bana karşı şefkatliydi ama midem bu durumdayken beni kamyonetiyle eve götürmeye pek hevesli olmadığını görebiliyordum.

“Dinle, seni Eric’e bıraksam olur mu?” diye sordu. “Evinde banyo vardır mutlaka ve böylece benim kamyonet temiz kalır.”

Başka koşullar altında bu teklifi kabul etmezdim. Şu sıralar Eric’in derdi başından aşkındı. Fakat başım dönüyordu ve hala renkler görüyordum. Torpido gözünde bulduğum iki mide ilacını çiğnedim ve kamyonetin arka koltuğundaki Sprite’la ağzımı çalkaladım. Geceyi Shreveport’ta geçirmem iyi olabilirdi.

“Yarın sabah gelip seni alırım,” dedi Jason. “Ya da Eric’in gündüz adamı, seni Bon Temps’a bırakır.”

Bobby Burnham, beni eve bırakmaktansa, bir hindi sürüsünü eyaletin diğer ucuna götürmeyi tercih ederdi.

Hala tereddüt ederken, şu anda kurtadamlarla çevrili olmadığımı göre, hissettiğim üzüntünün kaynağının, kan bağı

olduğunu keşfettim. Günlerdir Eric'ten aldığım en güçlü, en yoğun duygu buydu. Üzgündü ve aynı zamanda fiziksel acı çekiyordu.

Jason sürü toplantısından önce üst katta ne içtiğimi sormak için ağzını açtı. “Beni Eric’e götür,” dedim. “Çabuk Jason. Bir sorun var.”

“Orada da mı?” diye sızlandıysa da bir saniye sonra gaza basmıştı.

Sitenin girişinde durduğumuzda panikten tır tır titriyordum. Güvenlik görevlisi Dan, Jason'ın kamyonetini tanımıyordu, ancak içeri bakınca beni görebildi.

“Eric'i görmeye geldim, bu da benim ağabeyim,” dedim, normal davranmaya çalışarak.

“Tamam, buyurun,” dedi Dan, gülümseyip. “Uzun zamandır görünmüyordun.”

Eric'in araba yoluna park ettiğimizde, garaj kapısının açık olduğunu gördüm. Oysa garajın ışıkları yanmıyordu. Aslında tüm ev kapkaranlıktı. Belki de hep birlikte Fangtasia'ya gitmişlerdi. Hayır. Eric'in içeride olduğunu biliyordum. İçeride olduğundan emindim bir şekilde.

“Bu hiç hoşuma gitmedi,” dedim, koltukta hafifçe dikleşerek. İlacın etkileriyle mücadele ediyordum. Kustuğumdan beri kendimi daha normal hissediyordum aslında ama hala dünyayı bir tülün ardındaymış gibi görüyordum.

“Eric kapıyı açık bırakmaz mı?” Jason direksiyona abanıp eve baktı.

“Hayır, asla açık bırakmaz. Bak, mutfak kapısı da açık.” Kamyonetten indim ve Jason’ın da kendi kapısından indiğini duydum. Kamyonetin farları, motor kapandıktan sonra birkaç saniye daha otomatikman açık kalıyordu, bu sayede mutfak kapısına ulaşmakta zorlanmadım. Normalde Eric’e habersiz geldiğimde, kiminle beraber olduğunu ve ne konuştuklarını bilmediğim için mutlaka kapıyı çaldım. Ama bu defa kapıyı itip açtım. Farlardan gelen ışıktaki mutfağın sadece küçük bir kısmını görebiliyordum. Bir terslik olduğunu biliyordum. Hem doğuştan gelen ekstra duyumla hem de bu akşamki ilacın etkisiyle. Neyse ki Jason hemen arkamdaydı. Hızlı hızlı ve biraz da gürültülü bir şekilde nefes alıp verişini duyabiliyordum.

“Eric,” dedim, fısıltıya yakın bir sesle.

Cevap gelmedi. Hiçbir ses gelmedi.

Jason’ın farları söndüğü sırada mutfağa adım attım. Dışarıdaki sokak lambalarının ışığı, mutfağı az da olsa aydınlatıyordu. “Eric?” diye seslendim. “Neredesin?” Sesim korkudan boğuk çıkıyordu. Korkunç bir şey olmuştu.

“Buradayım,” dedi, evin derinlerinden bir ses. Kalbim hopladı.

“Teşekkürler Tanrım,” diye fısıldadım mutfağın ışığını açmak için uzanırken. Düğmeye dokundum ve mutfak ışığa boğuldu. Etrafa bakındım. Her zamanki gibi pırıl pırıldı.

O korkunç şey burada olmamıştı.

Mutfaktan, Eric’in geniş oturma odasına geçtim. Burada birinin öldüğünü anlamam, sadece bir saniye sürdü. Her yer-

de kan vardı. Bazı kısımlarda gölcükler oluşmuştu. Jason'ın yutkunduğunu duydum.

Eric kanepede oturuyordu, başı ellerinin arasındaydı. Odada canlı başka kimse yoktu.

Kan kokusundan boğulacak gibi olduğum halde hemen yanına koştum. “Canım?” dedim. “Bana bak.”

Başını kaldırdığında, alnında kocaman bir yarık olduğunu gördüm. Yarasından oluk oluk kan boşalmış olmalıydı. Yüzü, kurumuş kanla kaplıydı. Doğrulduğunda, beyaz tişörtünün de kan içinde olduğunu fark ettim. Kafasındaki yara iyileşiyordu, diğeri... “Tişörtün altında ne var?” dedim.

“Kaburgalarım kırıldı,” dedi. “İyileşecek ama biraz zaman alacak. Kaburgalarımı yerine itmen gerekiyor.”

“Ne oldu?” diye sordum, sakın konuşmaya çalışarak. Sakin olmadığımı biliyordu tabii.

“Burada ölü bir adam var,” dedi Jason. “İnsan.”

“Kim o Eric?” Ayaklarını kaldırıp kanepeye koydum ki uzanabilsin.

“Bobby,” dedi. “Onu buradan çok geç olmadan çıkarmak için elimden geleni yaptım ama bana bir şekilde yardım edebileceğine inanıyordu.” Eric'in sesi çok bitkindi.

“Onu kim öldürdü?” Evde başka biri var mı diye zihnimle kontrol etmeyi bile akıl edememiştim, dikkatsizliğime inanamadım.

“Aleksy delirdi,” dedi Eric. “Ocella benimle konuşmak için buraya geldiğinde odasından çıkmış. Bobby'nin hala evde

olduğunu biliyordum ama tehlikede olduğunu o an düşünemedim. Felicia da buradaydı. Ve Pam de.”

“Felicia neden buradaydı?” diye sordum. Çünkü Eric, prensip olarak, bar personelinin evine gelmesini istemezdi. Fangtasia’nın barmeni Felicia, vampir hiyerarşisinde çok aşağılardaydı.

“Bobby’yle çıkıyordu. Bobby imzalamam gereken bazı kağıtlar getirmişti, Felicia da onunla geldi.”

“Yani Felicia?”

“Burada vampir kalıntıları var,” diye seslendi Jason. “Gerisi toza dönüşmüş sanırım.”

“Nihai olarak öldü,” dedi Eric.

“Ah, olamaz.” Kollarımı ona doladım, birkaç saniye sonra omuzları gevşedi. Eric’i daha önce hiç bu kadar yenilmiş görmemiştim. Las Vegas vampirlerinin evin etrafını sardığı ve Victor’a teslim olmaya zorlandığımız o korkunç gecede bile böyle yenilmiş görünmüyordu. O gece hepimizin ölebileceğini düşündüğü halde kararlılığını ve hayat enerjisini hiç kaybetmemişti. Oysa şu anda ümitsizlik, öfke ve acıya yenik düşmüştü. Hep o lanet yapıcısının, yerin dibine batasica travmalı bir çocuğu vampire dönüştürmesini gerektiren o iğrenç egosu yüzünden!

“Aleksey şimdi nerede?” diye sordum, elimden geldiğince canlı bir sesle. “Appius nerede? O hala yaşıyor mu?” İki isim kullanma zorunluluğunun canı cehenneme! Aleksey eğer yaşlı vampiri öldürmek gibi bir iyilikte bulunduyorsa, gerçekten çok sevinecektim.

“Bilmiyorum,” dedi Eric, aynı yenilmiş tonla.

“Nasıl yani?” Gerçekten şaşırmıştım. “O senin yapıcın, Eric. Öldüyse bunu bilirsin. Eğer ben seni hissedebiliyorsam senin onu daha güçlü hissetmen lazım.” Judith ne olduğunu anlamasa da Lorena’nın öldüğü gün güçlü bir sancı hissettiğini söylemişti. Eric öyle uzun zamandır vampirdi ki efendisinin ölümü ona fiziksel bir zarar bile verebilirdi. Anında karar değiştirdim. Şimdiki dileğim, Eric’in yaraları iyileşene kadar Appius’un hayatta kalmasıydı. “Buradan çıkman, gidip onu bulman gerek.”

“Aleksy’in peşinden giderken bana evde kalmamı söyledi. Hepimizin birden ölmesini istemiyor.”

“Ne yani, sırf o öyle dedi diye evde mi oturacaksın? Nerede olduklarını, ne halt ettiklerini ya da kime ne yaptıklarını bilmeden, burada böyle duracak mısın?” Eric’in ne yapmasını istediğimden emin değildim. Hala ilacın etkisindeydim. Gerçi etkisi hafıflemişti, orada burada renkler görüyordum sadece. Fakat düşüncelerimi ve söylediklerimi tamamen kontrol edemiyordum. Tek istediğim, Eric’in kendi gibi davranmasıydı. Ve kanamasının durmasını istiyordum. Ve Jason’ın Eric’in kabuslarını yerine itmesini istiyordum çünkü fırlayan kemikleri görebiliyordum.

“Bunu benden Ocella istedi,” dedi Eric, bana öfkeli bir bakış atıp.

“Sadece istemiş. Bu bana emir gibi gelmedi. Daha çok bir ricaya benziyor. Yanılıyorsam söyle,” dedim, elimden geldiğince alaycı bir tonla.

“Hayır,” dedi Eric dişlerinin arasından. Öfkesinin yükseldiğini hissedebiliyordum. “Emir değildi.”

“Jason!” diye bağırdım. Ağabeyim geldi, yüzünde katı bir ifade vardı. “Eric’in kaburgalarını yerine iter misin lütfen?” Günün birinde böyle bir cümle edeceğim hayata aklıma gelmezdi. Jason tek kelime etmedi, dişlerini sıkıp fırlayan kemikleri iki yandan tuttu ve Eric’e bakarak, “Hazır mısın?” diye sordu. Ve cevabı beklemeden kemikleri itti.

Eric korkunç bir çığlık attı ama kanamanın durduğunu, yaranın iyileşmeye başladığını çıplak gözle görebiliyordum. Jason kana bulanmış ellerine baktı ve bir banyo bulmaya gitti.

“Evet, şimdi?” dedim, sehpanın üzerinde duran açık Gerçek Kan şişesini ona uzatırken. Yüzünü buruşturduysa da şişeyi kafasına dikti. “Şimdi ne yapacaksın?”

“Sonra bunu konuşacağız,” dedi, bana ters bir bakış daha atıp.

“Bana uyar.” Ben de bakışlarına karşılık verdim. “Hazır yapılacaklar listesi çıkarıyorken, temizlikçileri de aramayı unutma.”

“Bobby...” diye başlayıp sustu.

Eric’e temizlikçi gerektiğinde, onları Bobby arıyordu.

“Tamam, bunu ben halledeyim, ne dersin?” dedim. Telefon defteri neredeydi acaba?

“Önemli numaraları ofisimdeki masanın sağ çekmecesinde tutuyordu,” dedi Eric yavaşça.

Shreveport ile Baton Rouge arasındaki bölgede, vampirlere temizlik hizmeti veren Fangster Cleanup diye bir şirket adı

buldum. Vampir şirketi olduğundan, bu saatte açıktı. Telefona bir adam cevap verdi, ona durumu anlattım. “Eğer ev sahibi işin uzaması durumunda bize kalacak güvenli bir yer verebilirse üç saat içinde orada oluruz,” dedi adam.

“Yatacak yer sorun olmaz.” Misafir iki vampirin şu anda nerede olduğu belli değildi. Şafağa kadar sağ kalıp eve dönebilecekler miydi bakalım. Eğer dönerlerse, üçü birlikte, Eric’in büyük yatağında uyuyabilirdi. Ya da ışık geçirmeyen diğer odada. Hem çamaşır odasında da ekstra tabut vardı galiba.

Halılar ve mobilyalar temizlenecekti. Şimdi tek yapmamız gereken, bu gece başka kimsenin ölmemesini sağlamaktı. Telefonu kapattığımda kendimi süper faydalı ama tuhaf bir şekilde boş hissediyordum. O boşluğu, midemdeki her şeyi Alcide’in fundalığına kusmama yordum. Öylesine hafiftim ki ayağa kalktığımda neredeyse havada süzülüyor gibiydim. Tamam, hala vücudumda, sandığımdan daha fazla ilaç da olabilirdi tabii.

Derken birden aklıma geldi. Eric, Pam’in de evde olduğunu söylemişti. Pam neredeydi? “Jason,” diye bağırdım. “Lütfen, lütfen Pam’i bul.”

İğrenç kokan oturma odasına geri döndüm, pencereleri açtım. Ardından, erkek arkadaşımınla yüzleşmek için döndüm. Eric bu geceye kadar pek çok şeydi. Kibirli, gizemli, zeki, iradeli, ketum, kurnaz... Fakat hiçbir zaman kararsız ve ümitsiz değildi.

“Planımız ne?” diye sordum.

Jason kaburgasını yerine oturttuğundan, Eric'in yarası hızla iyileşiyordu, bu yüzden şimdi biraz daha iyi görünüyordu. Ben de vücudundan fırlayan kemikleri artık görmediğim için memnundum. "Bir plan yok," dedi Eric. Neyse, en azından bunu suçlu bir tavırla söylemişti.

"Planımız ne?" diye sordum tekrar.

"Sana söyledim. Bir plan yapmadım. Ne yapacağımı bilmiyorum. Eğer Aleksey, onu pusuya düşürecek kadar akıllıysa, Ocella şimdiye kadar ölmüş olabilir." Kanlı gözyaşları, Eric'in yanaklarından aşağı süzüldü.

"Zırrrr!" dedim alarm taklidi yaparak. "Appius Livius ölse bilirdin. O senin yapıcın. Planımız ne?"

Eric ayağa fırladı. Biraz zorlanmıştı ama çok değil. Güzel. Onu ayağa kaldırmayı başarmıştım. "Planım yok!" diye kükredi. "Ne yaparsam yapayım, biri ölecek."

"Planımız olmazsa biri ölecek. Ve bunu biliyorsun. Tam şu anda bile biri ölüyor olabilir. Aleksey deli. Bir plan yapmalıyız."

"Sen neden tuhaf kokuyorsun?" Barış tişörtümü nihayet fark etmişti. "Kurtadam ve uyuşturucu kokuyorsun. Ve kusmuşsun."

"Bu akşam bir kez cehennemi yaşadım," dedim, birazcık abartarak. "Ve şimdi aynı şeyi tekrar yaşıyorum. Çünkü birinin, senin o Viking kılıcını kaldırıp dışarı çıkmanı sağlaması gerek."

"Ne yapmamı bekliyorsun?" diye sordu, daha makul bir tavırla.

“Aleksy’in Appius’u öldürmesi, senin için sorun değil mi yani? Benim için değil, orası kesin. Fakat senin, buna itirazın olacağını sanırdım. Sanırım yanlışmışım.”

Jason odaya girdi. “Pam’i buldum,” dedi, bir koltuğa takat-sizce çökerken. “Kana ihtiyacı vardı.”

“Ama hareket edebiliyor?”

“Çok az. Orası burası kesilmiş, kaburgaları içe göçmüş, sol kolu ve sağ bacağı kırık.”

“Tanrım.” Pam’e bakmak için içeri koştum. Uyuşturucu yüzünden doğru düzgün düşünemiyordum belli ki. Yoksa Eric’i bulduktan sonra, ilk işim Pam’i aramak olurdu. Anlaşılan Aleksy onu banyoda kıstırmıştı. Pam şimdi banyodan çıkmış, sürünerek oturma odasına gelmeye çalışıyordu. İlk olarak vücudundaki bıçak kesikleri göze çarpıyordu ama Jason, kırık kemikler konusunda haklıydı. Üstelik bu, Pam’in Jason’dan kan almış haliydi.

“Bir şey söyleme,” diye homurdandı. “Beni gafil avladı. O kadar aptalım ki... Eric nasıl?”

“İyi olacak. Kalkmana yardım edeyim mi?”

“Hayır,” diye tersledi. “Yerde sürünmeyi tercih ederim.”

“Gıcık!” dedim, kalkmasına yardım ederken. Zorlanıyordum ama Jason ona kan verdiği için bitkin düşmüşken, bir de taşımama yardım etsin diye çağırmak istemedim. Güçbela oturma odasına ulaştık.

“Aleksy’in bu kadar zarar verebileceği kimin aklına gelirdi? Çok çelimsiz görünüyor. Üstelik siz muhteşem savaşçılarsınız.”

“Methiye düzmenin bu noktada bir anlamı yok,” dedi Pam, boğuklaşmış bir sesle. “Benim hatamdı. Küçük pislik, Bobby’nin peşindeydi ve mutfaktan bir bıçak aldığını gördüm. Bobby evden çıkabilsin diye onu köşeye sıkıştırmaya çalıştım. Bu arada Ocella’nın da çocuğu sakinleştirmek için vakti olacaktı. Fakat bu defa bana saldırdı. Yılan gibi hızlı iblis.”

Pam’i kanepeye kadar götürebileceğimden şüpheye düşmeye başlamıştım.

Eric yalpalayarak kalktı, bir kolunu ona doladı. Pam’i iki taraftan yönlendirerek kanepeye oturttuk.

“Kanıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Eric ona. “Onu durdurmak için elinden geleni yaptın, teşekkürler.”

“O benim de akrabam,” dedi Pam, arkasındaki yastığa yaslanarak. “Senin üzerinden ben de o küçük katille bağlantılıyım.” Eric, bileğine doğru bir hareket yaptı. “Hayır, eğer onun peşinden gideceksen bütün kanına ihtiyacın olacak. Ben iyileşiyorum.”

“Benden birkaç yudum aldığın için,” dedi Jason, her zamanki çalımının zayıf bir taklidiyle.

“Çok iyi geldi. Teşekkürler panter,” dedi Pam. Jason tam pişmiş kelle gibi sırtıtmaya başlamıştı ki cep telefonu çaldı. Zil sesi, Queen’in “We Are The Champions” parçasıydı. Jason telefonu cebinden çıkarıp açtı. “Alo,” dedi, sonra dinledi.

“Sen iyi misin?” diye sordu.

Bir süre daha dinledi.

“Tamam. Teşekkürler tatlım. Evden çıkma, kapıları sıkıca kilitle, benim sesimi duyana kadar kimseye kapıyı açma. Dur, dur! Ben seni cepten arayıncaya kadar kapıyı açma. Tamam mı?”

Ardından telefonu kapatıp bize döndü. “Michele’di,” dedi. “Aleksy az önce bizim eve gitmiş. Beni arıyormuş. Michele kapıyı açmış ama vampir olduğunu görünce içeri davet etmemiş. Michele’e, kendini benim hayatımda ısıtmak istediğini söylemiş. Bu da her ne demekse. Senin evinden kokumu takip ederek benim evi bulmuş.” Jason sanki deodarat sürmeyi unutmuş gibi mahcup görünüyordu.

“Yaşlı olan da gelmiş mi?” diye sordum. En yakın duvara yaslandım. Kendimi dayak yemiş gibi hissediyordum.

“Evet, bir dakika sonra da o gelmiş.”

“Michele onlara ne demiş?”

“Senin evine geri dönmelerini söylemiş. Vampir olduklarına göre senin problemdir diye düşünmüş.”

Michele böyleydi işte. Peki.

Cep telefonumu Jason’ın kamyonetinde bırakmıştım. Jason’ın cebinden evi aradım. Claude açtı. “Orada ne arıyorsun?” dedim.

“Pazartesileri kapalıyız,” diye cevap verdi. “Telefona çıkmamı istemiyorsan niye aradın ki?”

“Claude, çok kötü bir vampir eve doğru geliyor. Ve içeri girebilir. Daha önce eve girmişti. Oradan hemen çıkman lazım. Arabana bin ve uzaklaş.”

Aleksey'in ruh hali ile Claude'un vampirler üzerindeki pericazibesi, ölümcül bir bileşimdi. Belli ki bu gece henüz sona ermemiştir. Bir sonu olacak mıydı acaba? Korkunç bir an boyunca kendimi, bir krizden diğerine koşturduğum, hep bir adım geride kaldığım bir kabusta hissettim.

"Anahtarlarını ver Jason," dedim. "Pam'e kan verdiğin için hala zayıfsın. Bu halde araba kullanamazsın. Eric de hala çok iyi durumda değil. Onun arabasını almak istemiyorum." Ağabeyim, cebinden anahtarları çıkarıp bana uzattı. En azından biri, benimle tartışmadan söyleneni yaptığı için minnettardım.

"Ben de geliyorum," dedi Eric ve güçlkle de olsa tekrar ayağa kalktı. Pam gözlerini yummuştu, gittiğimizi fark edince gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Tamam," dedim. Sonuçta her tür yardıma ihtiyacım vardı. Ve zayıf düşmüş Eric bile, benim bildiğim her şeyden daha güçlüydü. Jason'a temizlikçilerin geleceğini söyledim, ardından Eric'le evden çıkıp kamyonete atladık. Pam hala arkamızdan bağırp itiraz ediyor, eğer onu kamyonetin arkasına kadar taşırsak, yolda iyileşeceğini söylüyordu.

Gaza bastım. Mümkün olduğunca hızlı gidiyordum. Daha hızlı gitmemiz için Eric'e bizi uçurup uçuramayacağını sormak anlamsızdı çünkü yapamayacağını biliyordum. Yolda konuşmadık. Söylenecek hem çok şey vardı hem de hiçbir şey yoktu. Evden çıktıktan dört dakika kadar sonra Eric yan koltukta acıdan iki büklüm oldu. Kendi acısı değildi. Aynı

acı dalgası ondan bana daha hafif bir şekilde yansıdı. Bir şey olmuştu, büyük bir şey.

Shreveport'tan çıktuktan kırk beş dakika sonra benim araba yoluma daldık. Daha hızlı gelemezdik.

Ön bahçemdeki güvenlik ışığı, çok tuhaf bir sahneyi aydınlatıyordu. Açık sarı saçlı, daha önce hiç görmediğim bir peri ile Claude sırt sırta durmuştu. Tanımadığım perinin elinde uzun bir kılıç vardı. Claude, her iki elinde birer bıçak tutuyordu. Mutfaktaki en büyük bıçaklarımdan ikisi. Silahsız görünen Aleksey, beyaz bir ölüm makinesi gibi onların etrafında dönüyordu. Çıplaktı ve vücudunda kırmızıya çalan lekeler göze çarpıyordu. Ocella çakılların üzerine kıvrılmıştı. Kafası koyu renk kana bulanmıştı. Gecenin teması, kandı anlaşılır.

Patinaj yaparak durduk ve Jason'ın kamyonetinden aşağı atladık. Aleksey gülümsedi, demek bizim geldiğimizi biliyordu ama perilerin etrafında dolanmayı kesmedi. "Jason'ı getirmemişsiniz," diye seslendi. "Onu görmek istiyordum."

"Pam'in ölmesini engellemek için ona bir sürü kan vermek zorunda kaldı," dedim. "Çok zayıf düştü."

"Ölmesine izin verseydi," diye seslendi Aleksey ve ani bir hareketle yabancı perinin kılıcının altına dalıp adamın karnına sert bir yumruk geçirdi. Aleksey'in de bıçağı olmalıydı ama canı oyun oynamak istiyordu herhalde. Perinin kılıcı, gözle takip edemediğim bir hızla hareket edip Aleksey'e isabet etti, çocuğun göğsünden süzülen kanlara böylece yeni bir derecik eklenmiş oldu.

“Lütfen durur musunuz?” diye bağırdım. Sendeledim. Enerjim kalmamıştı, sıfırı tüketmiştim. Eric bir kolunu bana doladı.

“Hayır,” dedi Aleksey, inatçı bir çocuk gibi. “Eric’in sana olan sevgisi, aramızdaki bağdan bana da ulaşıyor Sookie. Ama duramam. Çok uzun zamandır kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.” Gerçekten iyi görünüyordu. Bağ sayesinde bunu ben de hissedebiliyordum. Alcide’in verdiği uyuşturucu ilaç geçici bir süreliğine aradaki bağı koparsa da şimdi her bir detayı yakalayabiliyordum. Öyle bir his karmaşası vardı ki sürekli yön değiştiren, güçlü bir rüzgara karşı durmak gibiydi.

Eric, yavaşça yapıcısının yanına yaklaştı. “Ocella,” dedi, “yaşıyor musun?”

Ocella kan maskesininardındaki gözlerini açtı. “Yüzyıllardır ilk kez, keşke yaşamasaydım diyorum.”

Sanırım ben de keşke yaşamasaydın diyorum, diye düşündüm ve yaşlı vampirin bakışlarını üzerimde hissettim. “Kadın beni en ufak bir pişmanlık duymadan öldürecek,” dedi Romalı vampir. Neredeyse bu fikri eğlenceli bulmuş gibiydi. Aynı tonla ekledi. “Aleksey omurgamı zedeledi, iyileşene kadar kıpırdayamam.”

“Aleksey, lütfen perileri öldürme,” dedim. “O benim kuzenim Claude. Ailemden geriye kalan son birkaç kişiden biri.”

“Diğeri kim?” diye sordu Aleksey. İnanılmaz bir sıçrayışla Claude’un saçını çekip diğer perinin üzerinden atladı. Tanımadığım perinin kılıcı, bu defa yeterince hızlı değildi.

“Hiçbir fikrim yok,” dedim. Basım’le bana tuzak kuran peri buydu herhalde. Tam onun arkadaşım olmadığını, hatta büyük olasılıkla düşmanım olduğunu ekleyecektim ki vazgeçtim. Artık yeterince ölüm olmuştu, başka birinin daha ölmesini istemiyordum. Belki Appius Livius hariç.

“Ben Colman,” diye bağırdı peri. “Gök perisiyim ve çocuğum senin yüzünden öldü kadın!”

Ah.

Claudine’in bebeğinin babasıydı.

Artık Eric beni tutmadığından, ayaklarımın üzerinde güçlkle duruyordum. Aleksey bıçakların arasına yine ok gibi atıldı ve Colman’ın bacağına öyle bir yumruk geçirdi ki peri neredeyse düşecekti. Perinin bacağının kırılıp kırılmadığını merak ettim. O esnada, Aleksey yakına girdiğinde, Claude bıçağıyla hamle yapabilmiş ve çocuğu omzunun hemen altından yaralamıştı. Eğer insan olsaydı, bu yara Aleksey’i öldürürdü. Fakat vampirdi, yine de bu darbeyle çakılların üzerinde hafifçe yalpaladı, sonra toparlandı ve perilerin etrafında daire çizmeye devam etti. Vampir ya da değil, çocuk yoruluyordu. Ve onu izlemek yorucuydu. Eric’in ne yaptığına, nerede olduğuna bakmak için bile gözlerimi ondan ayırmaya cesaret edemiyorum.

Derken, aklıma bir fikir geldi. Onun gazıyla eve koştum. Gerçi düz bir çizgi üzerinde koşamıyordum ve ön basamaklara ulaştığımda, durup nefeslenmek zorunda kaldım.

Komodininin çekmecesinde, ta uyuşturucu satıcısı kan çekicilerin kanını almak için Bill’i yakaladığı zamandan kal-

ma, gümüş zincir duruyordu. Zinciri aldım, elimi arkamda tutarak evden çıktım. Üçlünün yanına yaklaştım. Eve gidip geldiğim kısacık süre içinde bile, Aleksey bir parça yavaşlamış görünüyordu. Fakat Colman da bir dizinin üstündeydi.

Planımdan nefret ediyordum ama bunun artık sona ermesi gerekiyordu.

Aleksey turunu tamamlayıp tekrar önümden geçerken hazırdım. Zinciri iki elimle iki ucundan tutuyordum, kollarımı kaldırdım, indirdim ve zincir Aleksey'in boynuna geçti. Ellerimi bitiştirip çektim. Ve Aleksey yerdeydi, avaz avaz bağıırıyordu. Bir saniye sonra Eric, elinde ağaçtan kopardığı bir dalla yanıımızda bitti. Dalı iki eliyle tuttu, kollarını kaldırdı, indirdi... Son Rus çarının oğlu, böylece ebediyete intikal etti.

Ağlayamayacak kadar bitkindim, nefes nefese yere çöktüm. İki peri de yavaş yavaş savaş pozisyonunu bıraktı. Claude, Colman'ın kalkmasına yardım etti. Ellerini birbirlerinin omuzlarına koydular.

Eric perilerle aramda duruyordu, bir gözü onların üstündeydi. Colman bana düşmandı, orası kesindi. Dolayısıyla Eric, temkini elden bırakmıyordu. Eric'in bana bakmamasını fırsat bilerek, Aleksey'in toza dönüşmeye başlayan göğsünden kazığı aldım ve hala hareketsiz yatan Appius'un yanına süründüm. Ona yaklaşmamı yüzünde bir gülümsemeyle izledi.

"Seni hemen şimdi öldüreceğim," dedim çok alçak bir sesle. "Ölmeni istiyorum."

“Benimle konuşmak için durduğuna göre bunu yapmayacaksın.” Büyük bir özgüvenle söylemişti bunu.

Ona yanıldığını kanıtlamak istiyordum. Ama bu gece öyle çok kişi ölmüş, o kadar çok kan dökülmüştü ki tereddüt ettim. Derken dal parçasını kaldırdım. Appius ilk kez biraz endişeli görünüyordu. Ya da daha doğrusu, kaderine boyun eğmiş gibi.

“Yapma,” dedi Eric.

Yine de yapabilirdim, eğer sesinde o yalvaran ton olmasaydı.

“Ne yaparsan bize çok faydalı olursun, biliyor musun Appius Livius?” dedim. Tam o anda Eric bağırdı. Appius Livius’un gözleri, arkamda bir yere kaydı ve bana çekilmemi söylediğini anladım bir şekilde. Geriye kalan son gücümle kendimi kenara attım. Peri kılıcı birkaç santim yanımdan geçti. Romalı vampir kıvrandı, kasıldı. Kılıcın girdiği yerin etrafı, şok edici bir hızla, koyu renk kanla kaplanmıştı. Colman yanlışlıkla öldürdüğü kurbanına şaşkınlıkla bakıyordu. Derken omuzları geriye doğru gitti, yere düştüğü sırada, sırtında bir bıçak olduğunu gördüm. Eric, yerde kıvranan Colman’ı kenara itti.

“Ocella!” diye bağırdı sesinde büyük bir dehşetle. Aniden, Appius Livius tamamen hareketsiz kaldı.

“Eh, işte bu kadar,” dedim bezgince. Bıçağı kimin fırlattığını görmek için başımı güçlükle çevirdim. Claude elindeki bıçaklara, sanki birinin aniden ortadan yok olmasını bekler gibi bakıyordu.

Bize şaşkaloz diyebilirsiniz.

Eric yaralı Colman'ı yakaladı, ağzını boynuna dayadı. Vampirler için perilerin cazibesine -kanlarının cazibesine- karşı koymak zaten çok güçtü, üstelik şu anda Eric'in, bu periyi öldürmek için çok geçerli bir sebebi vardı. Durmaya çalışmadı bile ve manzara cidden iğrençti. Eric'in yutkunuşları, Colman'ın boynundan akan kanlar, gözlerinin camlaşması... İkisinin de gözlerinin camlaştığını fark ettim. Eric'in gözleri kan şehvetiyle doluydu, Colman'ınkiler ise ölümlle. Peri zaten yaralıydı, Eric'le mücadele edecek gücü yoktu. Eric'in yüzüne her geçen saniye biraz daha renk geliyordu.

Claude yorgun adımlarla çimenliği geçip yanıma oturdu. Bıçaklarımı dikkatle yanıma bıraktı. Onları bir an evvel geri vermezse başının etini yiyeceğimden korkuyormuş gibiydi. "Onu periler diyarına dönmeye ikna etmeye çalışıyordum," dedi. "Birkaç kez onunla buluştum. İnsan hapishanesine girmen için sana tuzak kurmuştu. Aslında seni öldürmeyi planlıyordu. Ta ki seni Hunter'la parkta görene kadar. Çocuğa bir şey yapmayı da düşündü ama sana karşı tüm kinine rağmen bunu yapamadı."

"Beni korumak için yanıma taşındın," dedim. Claude kadar bencil birinin böyle bir şey yapacağı, kırk yıl düşünsem aklıma gelmezdi.

"Kız kardeşim seni seviyordu," dedi Claude. "Colman, Claudine'e çok aşıkı. Ve Claudine, çocuğunun babası olarak onu seçtiğinde çok gururlanmıştı."

“Savaşta Niall’in tarafındaydı herhalde.” Gök perilerinden olduğunu söylediğine göre.

“Evet. Colman *kumru* demek.”

Artık ne fark ederdi ki. Onun için çok üzgündüm. “Söyleyeceğim hiçbir şeyin, Claudine’i yapması gerektiğini düşündüğü şeyden vazgeçiremeyeceğini bilmesi gerekirdi,” dedim.

“Biliyordun,” diye kabul etti Claude. “Bu yüzden Hunter’ı görmeden önce bile seni öldüremedi. Kurtadamlarla anlaşp sana dolaylı bir tuzak kurmaya çalıştı.” İçini çekti. “Eğer Colman senin doğrudan Claudine’in ölümüne sebep olduğunu düşünseydi, onu hiçbir şey durduramazdı.”

“Onu ben durdururdum,” dedim, bana bile yabancı, yeni bir sesle. Tam o sırada ağaçların arasından Jason çıktı. Hayır, Dermot.

“Ah, bıçağı sen fırlattın,” dedim. “Teşekkürler Dermot. İyi misin?”

“Ben umuyordum ki...” Yalvaran gözlerle bize baktı.

“Ona büyüü Colman yaptı,” dedi Claude. “Galiba,” diye ekledi.

“Senin büyü güçlerinin zayıf olduğunu söyledi,” dedim Claude’a. “Bana büyüden bahsetti ya da bir şekilde anlamamı sağladı diyelim. Ben de diğer perinin ona büyü yaptığını düşündüm. Fakat şimdi Colman öldüğüne göre, büyüün bozulması gerekmez miydi?”

Claude’un kaşları çatıldı. “Dermot, sana büyü yapan Colman değildi o zaman?”

Dermot da önümüze oturdu. “Çok daha uzun,” dedi belirsizce. Bir an anlayamadım.

“Büyü uzun süre önce yapılmış,” dedim, sonunda heyecanla. “Aylar önce mi yapıldığını söylüyorsun?”

Dermot sol eliyle benim elimi, sağ eliyle Claude’un elini tuttu.

“Çok daha önce yapıldığını anlatmaya çalışıyor sanır. dedi Claude. “Yıllar önce.” Dermot’un yanaklarından yaşlar süzüldü.

“Niall’ın yaptığına bahse girerim,” dedim. “Kendince bir gerekçesi vardır. Dermot’un bunu hak ettiğini düşünmüştür. Ne bileyim, kendi soyundan kuşku duyduğu için ya da ona benzer bir sebepten.”

“Büyükbabam sevgi doludur ama pek .. Hoşgörülü değildir,” dedi Claude.

“Peri masallarında büyülerini nasıl bozarlar, biliyor musun?” dedim.

“İnsanların peri masalları anlattığını duymuştum,” dedi Claude. “Eee, söyle bakalım, nasıl bozuyorlar?”

“Bir öpücükle.”

“Kolaymış,” dedi Claude. Sanki daha önceden senkronize öpücük çalışmış gibi, ikimiz aynı anda uzanıp Dermot’u öptük.

Ve işe yaradı. Baştan aşağı titredi, ardından gözlerinde yeni bir ışıqla bize baktı. Şimdi yanaklarından sevinç gözyaşları süzülüyordu. Biraz sonra Claude, dizlerinin üstünde doğru-

lup Dermot'un kalkmasına yardım etti. "Görüşürüz," dedi Claude bana ve Dermot'u eve götürdü.

Eric'le baş başa kalmıştık. Eric, bahçemdeki üç cesedin ortasında, dizlerinin üstünde oturuyordu.

"Tam Shakespeare'lik bir son," dedim, cesetlerden geri kalanlara ve toprağa karışan kanlara bakarak. Aleksey'in bedeni toza dönüşüyordu ama antik vampirinki kadar hızlı değildi. Şimdi Aleksey nihai olarak öldüğü için, Rusya'daki mezarında kemikler de yok olacaktı. Eric perinin cesedini çakılların üstüne atmıştı. Colman da perilere özgü bir şekilde toza dönüşüyordu. Perilerin çözünmesi vampirlerden biraz farklıydı ama en az onlarınki kadar pratikti. Üç kişi öldüğü halde, saklamam gereken hiç ceset olmadığını fark ettim. Tam anlamıyla felaket bir gün geçirmiştım ve öyle yorgundum ki bu anı son birkaç saatin en mutlu anı ilan ettim. Eric bir korku filminden fırlamış gibi görünüyordu ve berbat kokuyordu. Gözlerimiz buluştu. Gözlerini ilk kaçıran o oldu.

"Vampirlikle ilgili her şeyi Ocella'dan öğrendim," dedi yavaşça. "Bana nasıl besleneceğimi, nasıl saklanacağımı, insanların arasına karışmamın ne zaman güvenli olduğunu öğretti. Bana bir erkekle seks yapmayı öğretti, ardından beni kadınlarla seks yapmakta özgür bıraktı. Beni korudu ve sevdi. Bana onlarca yıl süren bir acı verdi ama bir hayat da sundu. Yapıcım öldü." Olanlara inanmakta hala zorlanıyormuş, ne hissedeceğini bilmiyormuş gibi konuşuyordu. Bir zamanlar Appius Livius Ocella olan toz yığınınına baktı.

“Evet,” dedim, mutluluğumu saklamaya çalışarak. “Öldü. Ve onu ben öldürmedim.”

“Ama öldürecektin,” dedi Eric.

“Düşünmedim diyemem.” Gerçekten diyemezdim, inkar etmenin bir faydası olmazdı.

“Ona ne soracaktın?”

“Colman onu bıçaklamadan önce mi?” Gerçi ona “bıçaklamak” denmezdi. “Mıhlamak” daha uygun olurdu. Evet, onu mıhlamıştı. Kafam kaplumbağa hızıyla çalışıyordu.

“Şey, eğer senin için Victor Madden’ı öldürmeyi kabul ederse, onun yaşamasına izin vereceğimi söyleyecektim.”

Eric’i şaşırtmayı başarmıştım. Bitmiş, tükenmiş biri artık ne kadar şaşırabilirse. “Bu iyi olurdu,” dedi alçak sesle. “İyi fikirmiş Sookie.”

“Öyleydi. Ne yazık ki gerçekleşmeyecek.”

“Haklısın,” dedi Eric. Hala alçak sesle konuşuyordu. “Tüm bunlar Shakespeare’in oyunlarından birinin sonu gibi.”

“Hayatta kalan biz olduk. Aferin bize.”

“Özgürüm,” dedi Eric. Gözlerini yumdu. Alcide’in verdiği uyuşturucunun son demleri sayesinde, vücudundaki peri kanının Eric’i nasıl canlandırdığını resmen izleyebiliyordum. Enerji seviyesinin yükseldiğini görebiliyordum. Fiziksel yaraları tamamen iyileşmişti ve şimdi de Colman’ın kanının verdiği keyif sağolsun, yapıcısının ve kardeşinin ölümünün üzüntüsü, yerini onlardan kurtulmanın ferahlığına bırakıyordu. “Kendimi çok iyi hissediyorum.” Hala kan ve ölüm kokan

gece havasını resmen içine çekti. Kokunun tadını çıkarır gibiydi. “Sen benim bir tanemsin,” dedi. Mavi gözleri pırıl pırıl parlıyordu.

“Bunu duyduğuma sevindim.”

“Hemen Shreveport’a dönmem gerekiyor. Pam’e bir bakmalıyım, Ocella’nın ölümüyle ilgili yapılması gereken işleri halletmeliyim,” dedi. “Fakat mümkün olan en kısa zamanda tekrar birlikte olacağız ve kaybettiğimiz zamanı fazlasıyla telafi edeceğiz.”

“Bunu da duyduğuma sevindim,” dedim. Kan bağının iki ucunda yine baş başa kalmıştık. Gerçi bir süredir yenilemediğimiz için, bağ şimdi eskisi kadar güçlü değildi. Ama Eric’e bağı güçlendirmeyi önerecek değildim. En azından bu gece önermeyecektim. Eric gökyüzüne baktı, tekrar havayı içine çekti ve göğsüne yükseldi.

Tüm cesetler çözüldükten sonra, ayağa kalkıp eve yürüdüm. Yorgunluktan dökülüyordum. Kendimi zafer kazanmış gibi hissetmem gerekmez miydi? Ben ölmemiştim, düşmanlarım ölmüştü. Fakat uyuşturucudan geriye bir boşluk hissi kalmıştı ve tek hissettiğim, yavan bir tatmindi. Koridordaki banyodan, büyük amcamla kuzenimin konuşmaları ve su sesi geliyordu. Ben de kendi banyoma girip kapıyı kapattım. Duş alıp pijamalarımı giydikten sonra, kapıyı açtığımda onları odada beni beklerken buldum.

“Seninle yatmak istiyoruz,” dedi Dermot. “Çok daha iyi uyuruz.”

Çok tuhaf ve tüyler ürpertici geldi bu bana... Ya da öyle gelmesi gerektiğini düşündüm sadece. Zaten itiraz edemeyecek kadar yorgundum. Yatağa girdim. Claude bir yanıma, Dermot diğer yanıma yattı. Bu şekilde hayatta uyuyamayacağımı, durumun fazlasıyla saçma ve çok yanlış olduğunu düşünüyordum ki içimi bir rahatlık, daha önce hiç tatmadığım bir huzur hissi kapladı. Ailemle birlikteydim.

Ve uyudum.

CHARLAINE HARRIS'İN BİR
SONRAKİ KİTABININ ÇOK ÖZEL
ÖN BASKISINI OKUMAK İÇİN
SAYFAYI ÇEVİRİN.

1

ARDİYE, BÜYÜKANNEMİN ÖLDÜĞÜ GÜNE KADAR KİLİTLİ kalmıştı. O gün, gelinliğiyle gömülmesi gerektiğine dair çılgınca bir fikre kapılıp anahtarı bulmuş ve kapıyı açmıştım. İçeri bir adım atmış, ardından gerisin geri çıkmış ve kapıyı kilitlemeden öylece bırakmıştım.

Şimdi, iki yıl sonra, kapıyı itip açtım. Menteşeler öyle bir gıcırdadı ki duyan da Cadılar Bayramı'ndayız, vakit de geceyarısı sanırdı. Oysa mayıs sonunda, güneşli bir çarşamba sabahıydı. Eşiği geçip odaya adım attığımda, yer döşemeleri ayağımın altında inleyerek itiraz etti. Etrafımda bir sürü karanlık şekil vardı ve burnuma belli belirsiz bir koku çarptı. Uzun zamandır bir köşede unutulmuş eski eşyaların kokusu.

Kim bilir kaç on yıl önce, Stackhouse'ların orijinal evine ikinci kat çıkıldığında, burası yatak odalarına bölünmüştü.

Geniş aile zaman içinde küçülünce, ikinci katın yaklaşık üçte birlik bir bölümü ardiyeye çevrilmişti. Jason’la ben, annemizle babamızın ölümünün ardından büyükannemizin yanında yaşamaya geldiğimizde de ardiyenin kapısı kilitlenmişti. Büyükannem, orayı oyun alanı olarak kullanarak etrafı kirletmemizi istememişti.

Şimdi evin sahibi bendim ve anahtar, boynumdaki bir kurdelenin ucunda asılıydı. Stackhouse’lardan geriye sadece üç kişi kalmıştı: Jason, ben ve nihai olarak ölen kuzenim Hadley’nin oğlu Hunter.

Elimi loş odada sağa sola salladım, tavandan sarkan zinciri bulup çektim. Tepedeki ampul yandı ve ailemizin onlarca yıllık döküntüsünü aydınlattı.

Kuzenim Claude ve büyük amcam Dermot da benim arkamdan odaya girdiler. Dermot öyle yüksek sesle nefes alıp veriyordu ki çıkan ses neredeyse horlamayı andırıyordu. Claude sıkkın görünüyordu. Burayı temizlememe yardım etmeyi önerdiğine kesin çok pişmandı. Ama onu azat edecek değildim, hele de onunla birlikte başka bir erkek yardımcıya daha kavuşmuşken. Şu sıralar Claude nerede Dermot oradaydı, dolayısıyla şöyle de denilebilirdi: Körün istediği bir göz, Allah verdi iki göz. Fakat bunun daha ne kadar böyle süreceği belirsizdi, bu yüzden ardiye işini bir an evvel aradan çıkarmak istiyordum.

Birazdan havanın, ardiyede durulmayacak kadar sıcak olacağını fark ettim. Bir süre burada kalan arkadaşım Amelia’nın

yatak odalarından birine taktırdığı pencere sayesinde yaşam alanları daha makul durumdaydı ama ardiyeye bir pencere açtırmaya para harcamamıştık tabii.

“Nereden başlayacağız?” diye sordu Dermot. Dermot sarışın, Claude ise esmerdi ve ikisi birarada, hoş bir kontrast oluşturuyordu. Bir keresinde Claude’a kaç yaşında olduğunu sormuş, tam yaşını bilmediğini öğrenmiştim. Aşağı yukarı bir tahmini vardı sadece. Periler zamanın hesabını bizim gibi tutmuyorlardı ama Claude benden en az bir asır yaşlıydı. Dermot’la kıyaslandığında daha çocuk sayılırdı çünkü büyük amcam, aramızda en az yedi yüz sene olduğunu düşünüyordu. Tabii ki her ikisinde de ne bir kırışık ne bir beyaz tel ne de en ufak bir sarkma vardı.

Onlar benden daha peri oldukları için (ben sadece sekizde bir oranında periydim) hepimiz aynı yaşta, yirmili yaşların sonunda görünüyorduk. Fakat birkaç sene içinde bu durum değişecekti ve ben, en büyük akrabamdan bile daha yaşlı görünecektim. Dermot, ağabeyim Jason’a tek yumurta ikizi kadar benzediği halde, geçen gün aralarında bariz bir fark olduğu dikkatimi çekmişti. Jason’ın gözlerinin kenarında kaz ayakları vardı. Dermot’ta belki de hiçbir zaman bu tür bir yaşlılık emaresi ortaya çıkmayacaktı.

Düşüncelerimden sıyrılıp şu ana, ardiyeye geri döndüm. “Benim önerim, eşyaları oturma odasına indirmemiz. Aşağısı daha aydınlık. Neyi tutacağımızı, neyi atacağımızı daha rahat görürüz. Burayı tamamen boşaltırsak, siz işe gittikten sonra

ben odayı temizlerim.” Claude’un Monroe’da bir striptiz kulübü vardı, her gün arabayla oraya gidiyordu. Daha önce de dediğim gibi, Dermot asla Claude’un peşinden ayrılmadığı için, o da her akşam kulüpte idi.

“Üç saatimiz var,” dedi Claude.

“O zaman işe koyulalım,” dedim, aşırı parlak ve neşeli bir gülümsemeyle. Benim en ikna edici gülümsememdi bu.

Bir saat sonra kararımı değiştirmiştim ama artık işi yarım bırakmak için çok geçti. Neyse ki Claude’la Dermot’un tişörtsüz çalışmasını izlemek, işi bir parça ilginç kılıyordu. Stackhouse’lar Renard Bölgesi’ne geldiklerinden beri ailem bu evde yaşıyordu. En az yüz elli yıl demekti bu da. O süre boyunca bir sürü şey biriktirmiştik.

Oturma odası dolmaya başlamıştı. Kitap kutuları, giysi sandıkları, mobilyalar, vazolar. Ailem hiçbir zaman zengin olmamıştı, belli ki ne kadar yıpranmış ya da kırık dökük olsa da her şeyi bir gün belki bir faydası olur diye saklamıştık. İnanılmaz ağır bir ahşap masayı dar merdivenden aşağı taşıdıktan sonra, iki peri bile işe biraz ara vermek istedi. Hep birlikte ön tarafa çıktık. Erkekler tırabzana oturmuştu, ben de salıncaklı koltuğa çökmüştüm.

“Hepsini bahçeye yığıp yakabiliriz,” diye önerdi Claude. Şaka yapmıyordu. Claude’un espri anlayışı bazen tuhaf, geri kalan zamanlarda da kıttı.

“Hayır!” Önerinin beni ne kadar rahatsız ettiğini sesime yansıtılamamaya çalışmıştım. “Bu şeylerin bir değeri olmadığını

biliyorum. Ama diğerk Stackhouse'lar onları saklamaya değerk bulduysa, benim de atmadan önce en azından hepsini tek tek elden geçirmem gerekmez mi?"

"Sevgili yeğenim," dedi Dermot, "korkarım Claude'un söylediğı mantıklı. Bu döküntülere *değersiz* demek bile iltifat sayılır." Dermot konuştuğunda, Jason'la benzerliklerinin yüzeysel olduğunu anlıyordunuz.

Perilere ters bir bakış attım. "Tabii ki size tüm bunlar çöp gibi gelecek. Ama insanlar için bir değeri olabilir," dedim. "Mesela Shreveport'taki tiyatroyu arayıp giysileri ya da mobilyaları almak isteyip istemediklerini sorabilirim."

Claude omuz silkti. "Belki birkaç parça alırlar," dedi. "Fakat kumaşların çoğı, paspas bile olmaz." Oturma odası adım atılamaz hale gelince, kutulardan bazılarını taraçaya koymuştuk. Claude ayağıyla bir kutuyu dürttü. Kutunun üstündeki etikette, "perde" yazıyordu ama bir zamanlar neye benzedikleri, ancak hayal edilebiliyordu.

"Haklısın," diye kabul ettim. Ayağımla yeri hafifçe itip bir dakika kadar sallandım. Dermot eve girdi, geri geldiğinde, elinde şeftalili buzlu çay vardı. Bir şey söylemeden bardağı bana uzattı. Teşekkür ettim ve bir zamanlar birilerinin değerk verdiği eski eşyalara kasvetle göz gezdirdim.

"Tamam, şunları yakalım bari," dedim, mantığın karşısında saygıyla eğilerek. "Arka tarafta, yaprakları yaktığım yerde mi yakacağız?"

Dermot'la Claude bana kötü kötü baktılar.

“Tamam, burada, çakılların üstünde yakarız,” dedim. Araba yoluma en son çakıl döküldüğünde, evin önündeki park yerine de dökülmüştü ve ahşap bordürle çevrelenmiş bu alanın düzgün görünümüyle pek gururlanıyordum. “Zaten pek fazla misafirim olmuyor.”

Dermot’la Claude duşa girip işe gitmek için giyinene kadar, park yerinde ateşe verilmeyi bekleyen bir yığın oluşmuştu. Stackhouse kadınları çarşafı ve yatak örtülerini de saklamıştı. Ve çoğu, en az perdeler kadar kötü durumdaydı. Kitapların çoğu da ne yazık ki küflenmiş, fareler tarafından kemirilmişti. Kitapları yakma fikri hiç hoş değildi. Onları yığına eklerken üzüntüyle içimi çektim. Kırık mobilyalar, çürümüş şemsiyeler, kocaman bir deliği olan deri bavul... Hiçbiri zaten kimse- nin işine yaramazdı.

Bulduğumuz fotoğrafları (albümlerde, çerçeveli ya da başıboş) oturma odasında bir kutuya yerleştirdik. Evrakları başka bir kutuya istifledik. Oyuncak bebekler de buldum. Televizyonda bebek koleksiyonu yapanlar olduğunu duymuş- tum, belki bunların bir değeri olabilirdi. Eski silahlar, bir de kılıç vardı. Oradan oraya dolaşan antika programı yapımcıları, tam da ihtiyacınız olduğunda neredeydiler?

O akşam Merlotte’a gittiğimde Sam’e ardiye temizliğinden bahsettim. Patronum kısa boylu ama çok güçlü kuvvetli bir adamdı. Ben günümü anlatırken, o da bar tezgahının ardında- ki içki şişelerinin tozunu alıyordu. Gece pek yoğun değildik. Aslına bakarsanız, son birkaç haftadır işler kesattı. Müşterilerin

sayısındaki ani azalmanın sebebi, piliç üretim tesisinin kapanması mı, yoksa bazı insanların Sam'in bir şekil-değiştirici olmasından duyduğu rahatsızlık mı olduğunu bilmiyordum. Çift-doğalılar, vampirlerin izinden giderek halka varlıklarını açıklamışlardı ama işler, onlar için o kadar da iyi gitmemişti. Bir de yeni bar açılmıştı. Vic'in Taşra Taşevi, otoban üzerinde, yaklaşık on beş kilometre batıdaydı. Duyduğum kadarıyla Taşra Taşevi'nde, ıslak tişört yarışmaları, hortumla bira içme yarışması falan yapıyordu. Böyle bir sürü saçmalık.

Ama ilgi çeken saçmalıklar. Müşterilerin bol para döktüğü saçmalıklar.

Müşteri kıtlığının sebebi her neyse, sonuçta Sam'le ardiyelerden ve antikalarından konuşacak zamanımız vardı.

"Shreveport'ta Asırlık diye bir dükkan var," dedi Sam. "İki ortağı da antika eksper. İstersen onları ara."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Tamam, bu pek kibarca olmamıştı.

"Eh, bar işletmek dışında da birkaç şey biliyorum," dedi Sam, bana yan bir bakış atıp.

Masalarımından birine bira götürmem gerekti. Geri döndüğümde, "Bir sürü şey bildiğini biliyorum," dedim. "Antikalarla ilgilendiğini bilmiyordum sadece."

"Ben ilgilenmiyorum, Jannalynn ilgileniyor. Asırlık, onun en sevdiği dükkan."

Bozum olduğumu belli etmemek için gözlerimi kırptım. Sam'in birkaç haftadır çıktığı Jannalynn Hopper öyle

acımasızdı ki Uzun Diş sürüsünde liderin sağ kolu ve sürünün infazcısı yapılmıştı. Hem de sadece yirmi bir yaşında ve bir yedinci sınıf öğrencisi gibi ufak tefek olduğu halde. Jannalynn'i, Shreveport'taki evinde, duvara antika bir çerçeve asarken ya da bir büfeyi nereye yerleştireceğini düşünürken hayal etmek imkansızdı. Düşününce, kızın nerede yaşadığı hakkında da hiçbir fikrim yoktu. Jannalynn'in bir evi var mıydı hakikaten?

"Hiç aklıma gelmezdi," dedim, kendimi zorlayıp Sam'e gülümseyerek. Bence Jannalynn, Sam'e hiç uygun değildi.

Tabii ki bu fikrimi kendime sakladım. Tencere dibin kara, seninki benden kara... Sonuçta ben de bir vampirle çıkıyordum ve Eric'in bin yaşında olduğu düşünülürse, Jannalynn'inkinden kat kat daha fazla insan öldürdüğü muhakkaktı. Derken o korkunç idrak anlarından birini yaşadım: Çıktığım herkes (neyse ki kısa bir listeydi) katildi.

Ve ben de öyle.

Ama bu düşünceyi hemen aklımdan atmam gerekiyordu, yoksa bütün gece bunalıma girerdim.

"Sende telefonları var mı? Kimi arayacağım?" Umarım Bon Temps'a gelmeyi kabul ederlerdi. Eğer onlar gelmezse, ardiyedeki eşyaları Shreveport'a taşımak için bir kamyonet kiralamam gerekecekti.

"Evet, ofisimde," dedi Sam. "Jannalynn'e doğumgününde özel bir şey almak için dükkanın kadın ortağıyla görüşüyordum. Jannalynn'in doğumgünü yaklaşıyor da. Brenda

Hesterman beni bu sabah arayıp elinde bakabileceğim birkaç parça olduğunu söyledi.”

“Yarın beraber gidelim mi?” diye önerdim. “Oturma odasında adım atacak yer yok, bazı kutular da taraçada duruyor ve korkarım havalar hep böyle güzel gitmeyecek.”

“Jason bir şeyler almak istemez mi?” diye sordu Sam çekinerek. “Sadece söylüyorum, sonuçta sen bilirsin elbette.”

“Bir ay kadar önce bir sehpa aldı,” dedim. “Yine de sanırım ona bir sormam lazım.” Durup bunu bir düşündüm. Evi ve içindeki her şeyi, büyükannem bana bırakmıştı. Hım, bilemedim... “Önce Bayan Hesterman’a, gelip bir bakar mı diye sorarım. Eğer değerli parçalar varsa, bunu o zaman düşünürüm.”

“Tamam,” dedi Sam. “Seni yarın sabah onda alayım mı?”

Gece vardiyasında çalıştığım için, saat on, uyanıp hazırlanmam için biraz erkendi ama kabul ettim.

Sam de onunla gideceğime memnundu. “Brenda’nın bana gösterdiği parçalarla ilgili ne düşündüğünü söylersin belki. Bir kadının fikrini almak iyi olur.” Elini saçlarının arasından geçirdi. Saçları (her zamanki gibi) karman çormandı. Birkaç hafta önce saçlarını bayağı kısa kestirmişti, şimdi o uzunla kısa arası aşamadaydı. Sam’in saçları aslında çok güzeldi. Kızıla çalan bir sarıydı, hani düşük ayarlı altın rengi gibi. Fakat kıvrıcık olduğundan, bu ara aşamada her biri başka yöne gitmişti. Elime bir tarak alıp onları bir hale yola sokma arzumu bastırdım. Çalışanların patronlarına yapacakları türden bir şey değildi bu.

Sam'in yanında part-time çalışan barmen Kennedy Keyes ve koruma görevlisi Danny Prideaux, içeri girip boş bar sandalyelerine yerleştiler. Kennedy çok güzeldi. Birkaç yıl önce Louisiana güzeli seçilmişti ve hala güzellik kraliçesi gibi görünüyordu. Kestane rengi saçları gür ve parlaktı, her ne hikmetse uçları hayatta kırılmazdı. Makyajı özenliydi. Manikür-pedikürü hiç aksatmazdı. Hayatı pahasına Wal-Mart'tan giyinmezdi.

Birkaç yıl önce, geleceğinde pahalı şehir kulüplerinden birinde gösterişli bir düğün ve babasından ona kalacak yüklü bir miras varken, hayatı bir anda raydan çıkmış, kasıtsız adam öldürmekten hapse girmişti.

Neredeyse herkes gibi ben de sabıka fotoğraflarında Kennedy'nin morarmış ve şişmiş yüzünü görünce, erkek arkadaşının bu sonu hak ettiğı sonucuna varmıştım. Fakat Kennedy olayın ardından 911'i arayıp suçunu itiraf etmişti ve çocuğun ailesi de biraz nüfuzluydu. Dolayısıyla Kennedy'nin cezasız kalması imkansızdı. Düşük bir ceza almış, orada zamanını diğer kadınlara duruş ve güzellik dersleri vererek değerlendirdiğı için, iyi halden salıverilmişti. Dışarı çıktığında Bon Temps'da ufak bir daire kiralamıştı. Teyzesi Marcia Albanese burada yaşıyordu. Sam onunla tanıştıktan hemen sonra bu işi teklif etmiş, kız da anında kabul etmişti.

"Selam," dedi Danny, Sam'e. "İki mojito alabilir miyiz?"

Sam buzdolabından nane çıkardı ve içkileri hazırlamaya koyuldu. İşinin bitmesine yakın, ona limon dilimlerini uzattım.

“Bu gece ne yapıyorsunuz?” diye sordum. “Çok güzel görünüyorsunuz Kennedy.”

“Nihayet beş kilo verdim,” dedi Kennedy, Sam içki bardağını önüne koyarken. Bardağı kaldırıp Danny’yle kadeh tokuşturdu. “Eski kiloma! Eski görüntüme kavuşabilecek miyim, ne dersin?”

Danny başını iki yana salladı. “Hey, güzel görünmek için herhangi bir şey yapmana gerek yok,” dedi. Ağzımdan alaycı bir nida kaçmasın diye başımı çevirmek zorunda kaldım. Danny şu sert çocuklardandı, onun ve Kennedy’nin büyüdüğü koşullar daha farklı olamazdı herhalde. Aslında geçmişlerindeki tek ortak nokta, hapishaneydi. Fakat adamcağız, Kennedy’ye fena halde abayı yakmıştı. Buradan bile Danny’nin içinde yanan ateşin sıcaklığını hissedebiliyordum. Danny’nin hayranlığını anlamak için telepat olmaya gerek yoktu.

Ön camın perdelerini henüz çekmemiştik, dışarıda havanın kararmaya başladığını görünce o tarafa yürüdüm. Aydınlık bardan dışarıdaki karanlığa baktığım halde, dışarıda bir ışık vardı ve hareket eden bir şey... Çok hızlı hareket eden bir şey. Bara doğru. Çok garip, diye düşündüm bir an, derken alevleri fark ettim.

“Yere yatin!” diye bağırdım ama daha son heceyi söyleyemedi cam paramparça oldu, ucunda ateş olan şişe, kimsenin oturmadığı bir masaya doğru uçtu, peçeteliği kırıp tuzlukla karabiberliği yere düşürdü. Alev alan peçeteler havaya, yere,

diğer masalara savruldu. Şişenin çarptığı masa, neredeyse anında alevler içinde kaldı.

Danny hızla yerinden fırladı. Daha önce bir insanın bu kadar hızlı hareket ettiğini görmemiştim. Kennedy'yi tabureden çekip barın arkasına sürükleyerek yere çömeltti. Ondan bile hızlı hareket edebilen Sam, aynı anda yerinden fırladı, duvardaki yangın söndürücüyü alıp yolu tıkayan Kennedy'yle Danny'nin üzerinden atladı.

Bacaklarımda bir sıcaklık hissedince aşağı baktım ve peçetelerden birinin, önlüğümü tutuşturduğunu gördüm. Biraz utanç verici ama ne yapayım, bir çığlık attım. Sam yangın söndürücüyü önlüğüme sıktı, ardından tekrar alevlere döndü. Müşteriler bağıryor, alevleri geçmeye ve tuvaletlerle Sam'in ofisinin bulunduğu koridorun sonundaki arka kapıya koşmaya çalışıyorlardı. Müdavimlerimizden Jane Bodehouse'un başından kan boşanıyordu, eliyle başındaki yarayı tutuyordu. Bütün gece her zamanki bar taburesi yerine, pencerenin yanındaki masada oturmuştu. Sanırım pencere kırıldığında kafasına bir cam parçası gelmişti. Jane sendeledi, tutmasaydım düşecekti.

"Şu tarafa git," diye bağırdım kulağına ve onu çıkışa yönlendirdim.

Sam yangın söndürücüyü, bize öğretildiği gibi en güçlü alev dibine sıkıyordu ama uçuşan peçeteler, barın her tarafında küçük yangınlara sebep olmuştu. Bar tezgahının üzerindeki su sürahisıyla buzlu çay şişesini kaptım, zemindeki alevleri söndürmeye giriştim. Bayağı iyi iş çıkardım.

Perdelerden biri de alev almıştı. Üç adım geri çekilip dikkatle nişan aldım ve kalan buzlu çayı oraya savurdum. Alev tam sönmemişti. Bir masadan su dolu bir bardak kaptım, bu defa ateşe biraz daha yaklaştım. Çekine çekine, geri durmaya çalışarak suyu perdeye boşalttım. Arkamda tuhaf bir sıcaklık hissettim ve iğrenç bir koku aldım. Kimyasallar garip bir bileşim oluşturmuştu. Ne olduğunu anlamak için arkamı döndüğümde, Sam'in elinde yangın söndürücüsüyle koşturduğunu gördüm.

Mutfağa açılan servis penceresine gözüm kaydı. Aşçımız Antoine ocakları kapatmakla meşguldü. Akıllıca. Uzaktan it-faiyenin sesi geliyordu ama aracın ışıklarını görmeye çalışarak kaybedecek bir saniyem yoktu. Dumandan ve kimyasallardan yanan gözlerim alevleri arayarak etrafta fır dönüyordu ve deli gibi öksürüyordum. Sam ofisindeki ikinci yangın söndürücüyü almaya gitmişti, az sonra geri döndü. Barda dört dönerek söndürecek alev aradık.

Bir şey göremedik.

Sam yangına sebep olan şişeye son bir kez gaz sıktıktan sonra tüpü bıraktı. Ellerini dizlerine koyarak eğildi, hırıltılı nefesler aldı. Öksürmeye başladı. Hemen ardından da şişeye uzandı.

"Ona dokunma!" dedim telaşla. Eli havada kaldı.

"Evet, elbette," dedi kendine kızarak. "Kimin attığını gördün mü?"

"Hayır," dedim. Barda sadece ikimiz kalmıştık. İtfaiye sireni çok yaklaşmıştı, bir dakikaya kalmaz burada olurlardı. "Park

yerinde gösteri yapanlar olabilir mi? Kilise üyelerinin yangın bombası fırlattığını hiç duymamıştım gerçi.” Şekil-değiştiriciler ve çift-doğalılarla iç içe yaşadıklarını öğrenmekten memnun olmayanlar vardı ve Clarice’teki bir kilise, zaman zaman üyelerini, Merlotte’a protesto gösterisi yapmaya gönderiyordu.

“Sookie,” dedi Sam, “saçın için üzgünüm.”

“Ne olmuş ki?” Elimi kaldırdım. Şok yavaş yavaş kendini gösteriyordu. Elime söz geçirmekte zorlandım.

“Atkuyruğunun ucu yanmış,” dedi Sam. Yere çöktü.

“Demek o kötü koku buydu,” dedim, ben de yanına otururken. Sırtımızı bar tezgahına dayamıştık. Müşteriler arka kapıya doğru koşarken, çıkan arbedede bar tabureleri oraya buraya savrulmuştu. Ah, saçım yanmıştı. Gözlerim doldu. Çok aptalca olduğunu biliyordum, yine de elimde değildi işte.

Sam elimi tutup sıktı. İtfaiyeciler içeri girdiğinde hala böyle oturuyorduk. Merlotte kasabanın dışında olduğu halde, buradan belediyenin itfaiyesi sorumluydu, gönüllüler değil.

“Hortumu kullanmanıza gerek yok,” diye seslendi Sam hemen. “Sanırım söndü.” Barın daha fazla hasar görmesini engellemeye çalışıyordu.

İtfaiye şefi olan Truman La Salle, “İlk yardıma ihtiyacınız var mı?” diye sordu. O esnada gözleri barın içinde dört dönüyordu, kelimeler ağzından otomatikman çıkmıştı.

“Ben iyiyim,” dedim, Sam’e bir göz attıktan sonra. “Fakat Jane’in başında bir kesik var, kafasına cam geldi galiba. Barın arkasında olacak. Sam?”

“Sağ elim biraz yandı,” dedi Sam. Acıyı ancak şimdi hissetmiş gibi yüzünü buruşturdu. Elimi bıraktı. Elini diğer eline götürdü ve bariz bir şekilde irkildi.

“Bir baktırsan iyi olur,” dedim. “Yanıklar çok feci acır.”

“Evet, fark ettim.” Acıyla gözlerini yumdu.

Truman, “Tamam!” diye seslendiğinde, Bud Dearman içeri girdi. Şerif yataktan çıkıp gelmiş olmalıydı, aceleyle giyinmiş gibi bir hali vardı ve gardırobunun ayrılmaz bir parçası olan şapkasını takmamıştı. Şerif Dearborn ellilerinin sonundaydı ve yaşadığı yılların tüm izlerini taşıyordu. Pekinez köpeklerle benzerdi hep, şimdi gri bir pekineze benziyordu. Birkaç dakika kadar barda dolaştı. Bastığı yere dikkat ediyor, karmaşayı adeta beynine nakşediyordu. Nihayet her şeyi gördüğüne karar verdi, gelip benim önümde dikildi.

“Bu defa neye bulaştın?” diye sordu.

“Biri pencereden içeri yangın bombası attı,” dedim. “Benimle bir ilgisi yok.” Öfkeli konuşamayacak kadar şaşkındım.

“Sam, hedeflerinde sen mi vardın?” diye sordu bu defa, sonra cevabı beklemeden uzaklaştı.

Sam yavaşça kalktı, sol elini bana uzattı. Patronum görüldüğünden çok daha kuvvetli olduğu için, bir an sonra ayaktaydım.

Birkaç dakikalığına zaman durmuş gibi oldu. Hala şoktaydım sanırım.

Şerif Dearborn barda bir tur daha atıp etrafı bu kez daha yavaşça ve dikkatle inceledikten sonra, Sam’le benim yanımıza geri döndü.

Tam o anda da uğraşmamız gereken başka bir şerif çıka- geldi.

Erkek arkadaşım ve Bon Temps'u da içine alan Beşinci Bölge'nin şerifi Eric Northman, kapıdan öyle bir hızla içeri daldı ki Bud ve Truman onu karşılarında görünce, oldukla- rı yerde sıçradılar. Bud az kalsın silahına davranacaktı. Eric beni omuzlarımdan yakaladı ve yüzüme eğildi. "İyi misin? Yaralandın mı?"

Benim için endişelenmesi, cesur görünme gayretimi bir kenara bırakmama yetti. Yanağımdan bir damla gözyaşı sü- züldüğünü hissettim. Sadece bir damla. "Önlüğüm alev aldı ama bacaklarıma bir şey olmadı galiba," dedim, sakın bir ses- le konuşmak için elimden geleni yaparak. "Sadece saçım bi- raz yanmış. Ucuz atlattım denebilir. Bud, Truman, erkek ar- kadaşım Eric Northman'la tanışmış mıydınız? Shreveport'ta yaşıyor."

"Bir sorun olduğunu nereden bildiniz Bay Northman?" diye sordu Truman.

"Sookie beni cep telefonundan aradı," dedi Eric. Yalan söy- lüyordu. Fakat itfaiye şefiyle kasabanın şerifine, Eric'le aramız- daki kan bağına açıklamak istemiyordum. Eric zaten insanlara, kendiliğinden tek kelime bilgi vermezdi.

Eric'in beni sevmesinin en harika ve aynı zamanda en deh- şet verici yanı, onun başka kimseyi umursamaması, gözünün benden başka kimseyi görmemesiydi. Bardaki hasarı, Sam'in yanıklarını ve mekanı incelemeye devam ederken bir yandan

da gözlerinin ucuyla Eric'in her hareketini takip eden polisle itfaiyecileri görmezden geliyordu.

Saçıma bakmak için arkama geçti. "Bacaklarına da bakayım," dedi, saçımı inceledikten sonra. "Ardından, bir doktor ve güzellik uzmanı buluruz." Sesi soğuk ve sakindi ama içten içe sinirden köpürdüğünü biliyordum. Aramızdaki bağdan, öfkesi bana doğru akıyordu, tıpkı onun daha önce benim korkumu ve şokumu hissedip tehlikede olduğumu anlaması gibi.

"Tatlım, düşünmemiz gereken başka şeyler var," dedim, kendimi gülümsemeye, sakın kalmaya zorlayarak. Pembe bir ambulansın sert bir frenle kapıda durduğunu, ellerinde taraklar, makaslar ve saç spreyleleriyle, ambulandan acil durum güzellik uzmanlarının indiğini gözümde canlandırmadan edemedim. "Saçımdaki ufak yanığı yarın hallederiz. Şu anda asıl önemli olan, bunu kimin, neden yaptığını bulmak."

Eric, saldırının sorumlusu Sam'miş gibi ona kötü kötü baktı. "Evet, onun barı senin güvenliğinden ve sağlığından daha önemli," dedi. Sam böyle bir çıkış beklemiyordu, onun da yüzünde öfkeli bir ifade belirdi.

"Eğer Sam yangın söndürücüyle o kadar hızlı müdahale etmeseydi her şey daha kötü olurdu," dedim, gülümsememi ve sakın ses tonumu korumaya çalışarak. "Hem bar hem de içindeki insanlar için." Serinkanlılığımı sadece görüntüden ibaretti ve Eric bunu biliyordu tabii.

"Seni hemen eve götürüyorum," dedi.

“Ben onunla konuşuncaya kadar olmaz.” Bud büyük bir cesaretle araya girmişti. Eric keyfi yerindeyken bile yeterince korkutucuydu, vampir dişleri dışarı fırladığında korkutucu demek çok hafif kalırdı. Şu anda vampir dişleri fırlamıştı. Çünkü vampirler güçlü duygular hissettiklerinde, dişleri dışarı çıkardı.

“Tatlım,” dedim, sinirlerime hakim olmak için elimden geleni yaparak. Kolumu Eric’in beline doladım ve tekrar dedim. “Tatlım, burada Bud’la Truman görevli ve uymaları gereken kurallar var. Ben iyiyim.” Gerçi tir tir titriyordum ve bunu da hissediyordu elbette.

“Çok korktun,” dedi Eric. Başıma kötü bir şey gelmesini engelleyemediği için kendine öfkeliydi. Kendi sinir krizimle baş etmeye çalışırken, bir de Eric’in duygularını yatıştırmakla uğraşmam gerekiyordu, içimi çektim. Vampirler birini kendilerine ait ilan ettiklerinde, çok sahipleniciydiler. Fakat insan meselelerine bulaşmamaya büyük özen gösterirlerdi. Eric şu anda aşırı tepki veriyordu.

Eric kızgındı, orası kesin. Öte yandan, normalde mantıklı davranması gerekirdi. Ciddi bir zarar görmediğimi biliyordu. Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktım. Kafam karışmıştı. Viking sevgilim son birkaç haftadır pek kendinde değildi. Yapıcısının ölümü dışında bir şey vardı, bir sebepten huzursuzdu. Fakat cesaretimi toplayıp ona sorunun ne olduğunu soramamıştım bir türlü. Üzerine gitmek istememiş, olaysız birkaç haftanın tadını çıkarmaya çalışmıştım.

Belki de bu bir hataydı. Üzerinde büyük bir baskı vardı ve tüm bu öfke, onun yan ürünüydü.

“Buraya bu kadar çabuk nasıl geldin?” diye sordu Bud, Eric’e.

“Uçtum,” dedi Eric, sıradan bir şey söyler gibi. Bud’la Truman, şaşkınlıkla büyüyen gözlerle birbirlerine baktılar. Eric aşağı yukarı bin yıldır uçabiliyordu, dolayısıyla onların şaşkınlığını görmezden geldi. Bana odaklanmıştı, dişleri hala dışarıdaydı.

Bara doğru koşan birini gördüğüm andan itibaren büyüyen dehşetimi, Eric’in her an hissettiğini tahmin etmeleri mümkün değildi. Olay bittiğinde Eric’i aramama gerek yoktu. “Bu işi ne kadar çabuk halledersek,” dedim, dişlerimi ortaya serdiğim korkunç bir gülümsemeyle, “buradan o kadar çabuk çıkarız.” Eric’e açık bir mesaj vermeye çalışıyordum. Nihayet, ne söylediğimi anlayacak kadar sakinleşti.

“Tamam aşkım,” dedi. “Çok haklısın.” Fakat bu arada elimi tutup sertçe sıktı ve gözleri mavi fenerler gibi parlıyordu.

Bud’la Truman rahat bir nefes aldılar ve bardaki gerilim biraz azaldı. Vampirler, eşittir bela demekti.

Sam’in eline ilk yardım yapılırken ve Truman şişeden geri kalanların fotoğrafını çekerken, Bud da bana ne gördüğümü sordu.

“Gözüme park yerinden bara doğru koşan biri çarptı,” dedim. “Kimin attığını bilmiyorum. Cam kırılıp da tutuşan peçetelerden yangın tüm bara yayılınca, dışarı çıkmaya çalışan

insanlardan ve Sam'ın yangını söndürmeye çalıştığından başka bir şey görmedim.”

Bud bana aynı şeyi birkaç farklı şekilde birkaç kere daha sordu ama ilk seferkinden daha fazla yardımcı olamadım.

“Sence biri Merlotte’a, Sam’e neden böyle bir şey yapmıştır?” diye sordu Bud.

“Hiç anlamıyorum,” dedim. “Biliyorsun, birkaç hafta önce kilise üyeleri park yerinde bir protesto gösterisi yaptılar. O zamandan beri sadece bir kere daha geldiler. Onların hiçbirini şey yaparken hayal edemiyorum... İıı... O şişe, molotofkokteyli mi?”

“Sen bunu nereden biliyorsun Sookie?”

“Şey, birincisi, kitap okuyorum. İkincisi, Terry savaştan pek bahsetmez ama arada bir silahları, bombaları falan anlatır.” Dedektif Andy Bellefleur’un kuzeni Terry Bellefleur, bir Vietnam gazisiydi. Herkes gittikten sonra barı temizler, arada sırada Sam’in yerine barmenlik yapardı. Bazen de barda öylece oturup gireni çıkanı izlerdi. Terry insanlarla pek konuşmazdı.

Bud nihayet cevaplarımdan tatmin olduğunda, Eric’le birlikte arabama yürüdük. Eric, ritreyen ellerimden anahtarları aldı. Yolcu koltuğuna geçtim. Haklıydı. Şoku atlatana kadar araba kullanmamalıydım.

Ben Bud’la konuşurken Eric de cep telefonuyla ilgileniyordu, dolayısıyla evimin önünde başka bir arabanın park ettiğini görmek beni fazla şaşırtmadı. Pam’ın arabasıydı ve yanında biri vardı.

Eric evin arkasına dolandı, benim her zaman park ettiğim yerde durdu. Arabadan inip eve girdim, aceleyle ön kapıyı açmaya gittim. Eric ağır adımlarla peşimden geldi. Kısa yol boyunca tek kelime etmemiştik. O hala öfkesiyle baş etmeye çalışıyordu, bense hala olayın şokundaydım. Ancak kendime geliyordum. Taraçaya çıkarak, “Buyurun,” diye seslendim.

Pam, yanındaki gençle birlikte arabadan indi. Çocuk en fazla yirmi bir yaşındaydı, aşırı zayıftı ve insandı. Saçları maviye boyalıydı ve had safhada geometrik kesimliydi. Sanki kafasına kenarları kıvrılmış bir kutu geçirmiş, dışarı taşan kısımlar kesilmişti.

Çok dikkat çekiciydi, o kadarını söyleyeyim.

Pam yüzümdeki ifadeye gülünce, telaşla daha misafirperver bir ifade takındım. Pam, İngiltere tahtında Kraliçe Victoria'nın oturduğu günlerden beri vampirdi ve yapıcısı Eric onu Amerika'nın kuzeyinden çağırdığından bu yana, sevgilimin sağ koluydu.

“Merhaba,” dedim çocuğa, ön kapıdan girerlerken. Çok gergin görünüyordu. Bana baktı, gözlerini kaçırdı, Eric'i gördü, ardından odayı taradı. Temiz ve düzenli olduğu zamanlarda bile gayet sıradan görünen dağınık oturma odası, çocuğun sinekkaydı tıraşlı yüzünden belli belirsiz bir küçümseme ifadesi geçmesine sebep oldu.

Pam çocuğu kafasının arkasından dürttü. “Seninle konuşulduğunda cevap ver Immanuel!” diye homurdandı. Çocuğun tam arkasında duruyordu, bu yüzden Pam'ın bana göz kırptığını çocuk görmedi.

“Merhaba efendim,” dedi çocuk, öne bir adım atarak. Burnunu buruşturdu.

“Feci kokuyorsun Sookie,” dedi Pam.

“Yangın çıktı,” diye açıkladım.

“Belli oluyor,” dedi, sarı saçlarını kaldırarak. “Sookie, bu genç adam, Immanuel Earnest,” diye tanıştırdı. “Shreveport’taki Ölü Modası’nda kuaförlük yapıyor. Sevgilim Miriam’ın erkek kardeşi.”

Üç cümlede bir sürü bilgi vermişti. Söylediklerini kavramaya çabaladım.

Eric, Immanuel’in saçlarına bariz bir tiksintiyle bakıyordu. “Sookie’nin saçını düzeltmesi için bunu mu getirdin?” dedi Pam’e. Dudakları ince bir çizgi halini almıştı. Şüpheleri, aramızdaki kan bağından, bana doğru pompalandı.

“Miriam, onun işinde bir numara olduğunu söylüyor,” dedi Pam, omuz silkererek. “Ben son yüz elli yıldır saçımı kestirmedim ki. Nereden bileyim?”

“Ona bak!”

Hafiften endişelenmeye başlamıştım. Eric’in sinirleri tepesindeydi, bu haldeyken sağı solu belli olmazdı. “Dövmelerini sevdim,” dedim. “Renkleri çok güzel.”

Dikkat çekici saç kesiminin yanı sıra, Immanuel bir de dövmelerle kaplıydı. Çıplak kadın, kalp falan değil; bileklerinden omuzlarına uzanan ve cidden çok güzel görünen, rengarenk desenler. Çıplakken bile giyinik gibi görünüyordu olmalıydı. İncecik kolunun altına da deri bir çanta sıkıştırmıştı.

“Tamam, sadece yanan kısımları keseceksin, değil mi?” dedim neşeyle.

Çocuk bana baktı, sonra gözlerini yere indirdi. “Yüksek bir tabureniz var mı?”

“Evet, mutfakta var,” dedim. Yanan mutfağımı yeniden inşa ettirdikten sonra, sırf alışkanlıktan, büyükannemin telefonla konuşurken tünediği taburenin bir benzerini satın almıştım. Oysa yeni telefonum kablosuzdu, onunla konuşurken mutfakta durmama bile gerek yoktu. Fakat bu köşede bir tabure durmaması, gözüme yanlış görünmüştü.

Mutfğa yöneldim, misafirlerim de beni takip etti. Tabureyi mutfağın ortasına çektim. Mutfak çok büyük değildi, Pam’le Eric masanın diğer tarafına oturunca anca sığıştık. Eric, hala Immanuel’i uğursuz bakışlarla süzüyordu. Pam’e de eğlence çıkmıştı, mutlu mesut bizi izliyordu.

Tabureye çıktım, elimden geldiğince dik oturdum. Bacaklarım acıyor, gözlerim yanıyor ve boğazım batıyordu. Yine de kendimi zorlayıp kuaföre gülümsedim. Çocuk gerçekten çok tedirgindi. Elinde keskin bir makas tutan birinin, böylesine gergin olmasını istemezsiniz.

Immanuel, atkuyruğumdaki tokayı çekip çıkardı. Saçımdaki hasarı incelerken uzun bir sessizlik oldu. Pek hoş şeyler düşünmüyordu. Güzellik merakım baskın çıktı. “Çok mu kötü?” diye sordum, sesimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak. Artık evde ve güvendedim, dolayısıyla, öncelikli endişem saçımdı.

“Yedi-sekiz santim kısaltmam gerekecek,” dedi kuaför yavaşça. Duyan da yakın bir akrabamın ölümcül bir hastalığa yakalandığını söylediğini sanırdı.

Ve utanarak itiraf ediyorum, benim bu habere tepkim de aşağı yukarı öyle oldu. Gözlerim doldu, dudaklarım titremeye başladı. *Saçmalama*, diye azarladım kendimi. Immanuel deri çantasını mutfak masasına koyduğunda gözlerim sola kaydı. Fermuarı açıp bir tarak çıkardı.

Özel gözlerde bir sürü makas ve kordonu düzgün bir şekilde katlanmış bir elektrikli maşa vardı. Seyyar kuaför.

Pam cep telefonunda inanılmaz bir hızla mesaj yazıyordu. Yazdığı mesaj acayip komikmiş gibi de kendi kendine gülümseyordu. Eric’in bakışları üzerimdeydi, aklından bir sürü karanlık düşünce geçiyordu. Düşüncelerini okuyamasam da çok mutsuz olduğunu anlamak zor değildi.

İçimi çektim ve dümdüz karşıya baktım. Eric’i seviyordum ama şu anda mutsuzluğunu kendine saklasa daha memnun olurum. Immanuel saçımı taramaya başladı. Tarak aşağı inince takıldı kaldı ve komik bir ses duydum. Saçlarımın ucundaki kömürler yere dökülüyordu.

“Onarılamayacak kadar hasar görmüş,” diye mırıldandı Immanuel. “Keseceğim. Sonra sen saçını yıkayacaksın. Sonra yine keseceğim.”

“İşi bırak,” dedi Eric aniden ve Immanuel’in tarağı hareket-siz kalakaldı. Ta ki Eric’in benimle konuştuğunu anlayıncaya kadar.

Sevgilime ağır bir şey fırlatmak istiyordum. Ve fırlatacağım bu ağır şeyin, onun o yakışıklı ve inatçı kafasına isabet etmesini istiyordum. “Bunu sonra konuşuruz,” dedim, yüzüne bakmadan.

“Bir sonraki olay ne olacak? Yaralanabilirsin.”

“Sonra konuşuruz.”

Gözümün ucuyla, Pam’ın, sırtıttığını Eric’ten saklamak için, başını öbür tarafa çevirdiğini gördüm.

“Omzuna bir örtü koyman gerekmiyor muydu?” diye söyledi Eric, Immanuel’e.

“Elbiselerini korumak için mi?”

“Eric,” dedim, “kokuyorum, her tarafım is ve yangın söndürme şeysi oldu zaten. Yanık saç tellerinin kıyafetlerime yapışması sorun olmaz.”

Eric homurdanmadı ama çok neredeyse kendini tutamayacaktı. Kan bağı sayesinde, canımı sıktığını anlayıp kendini tuttu ve çenesini kapadı.

Oh be, nihayet.

İki vampirle (biri çok öfkeli) ve kavrulmuş bir garsonla küçücük mutfağa tıklmış birine göre, Immanuel’in elleri şaşırtıcı derecede becerikliydi. Dipteki düğümler mümkün mertebe açılana kadar saçımı taradı. Ardından makasını aldı. Tamamen işine konsantre olmuştu. Öyle olduğunu biliyordum çünkü zihninde dolaşabiliyordum.

Fazla uzun sürmedi. Yanık uçlar hüznü kar taneleri gibi yere süzüldü.

“Şimdi duşu girmen gerekiyor. Saçını yıka, kurutmadan geri gel,” dedi Immanuel. “Uçlarını ondan sonra düzeltereğim. Süpürgeyle faraş nerede?”

Süpürgeyle faraşın yerini söyledim, ardından yatak odamın banyosuna gittim. Eric gelip bana katılacak mıydı acaba? Tecrübeyle sabitti, bunu yapmaya bayılıyordu. Fakat şu andaki ruh halim düşünülürse, mutfakta kalması çok daha iyi olurdu.

Pis kokulu kıyafetlerimi çıkardım, suyu dayanabileceğim en yüksek sıcaklığa ayarladım. Küvete girip sıcak suyun altında durmak çok rahatlatıcıydı. Sıcak su bacaklarıma değdiğinde tenime iğneler batıyor gibi oldu. Birkaç saniye boyunca hiçbir şey düşünemedim, kendimi minnettar ya da mutlu hissetmedim. Yaşadığım o dehşet anları beni ele geçirdi. Derken bu histen sıyrıldım ve aklıma bir şey geldi. Elinde şişeyle bara doğru koşan o karaltı... Yüzde yüz emin olamazdım tabii ama galiba insan değildi.

Tuhaf ve seksi garson kız Sookie Stackhouse'a kapılmamanın yolu yok. Bizi de al Sookie! Bizi de!

AİLE ÖLÜSÜ

Sookie Stackhouse, bildikleri yüzünden türlü işkencelere maruz kaldı, kısa ama ölümcül peri savaşı sırasında sevdiklerini kaybetti. Yaralıydı ve deliye dönmüştü. Hayatında yolunda giden tek şey, vampir Eric Northman'a duyduğu aşktı. Fakat yeni vampir kralının gözü, ilişkileri yüzünden sürekli Eric'in üzerindeydi. Şekil-değiştiricilerin ortaya çıkışının siyasi sonuçları kendini hissettirmeye başlarken, Sookie'nin bir kurtadamlı bağlantılı olması, onu tehlikeli bir tartışmanın içine çekecekti. Üstelik Sookie henüz bilmiyordu ama periler diyarının kapıları kapandığı halde, insanlar tarafında hala birkaç peri vardı. Ve onlardan biri Sookie'ye kızgındı. Hem de çok kızgın.

"Heyecan dolu ve eğlenceli. *Aile Ölüsü*'nün samimi bir hikayesi var."

- *Los Angeles Times*

"Harris, dosdoğru bir dürüstlük, mizah ve açık yüreklilikle yazıyor..."

Ve tam dozunda bir gizem yaratıyor."

- *The Seattle Times*

"Sookie serisine müthiş bir katkı... Kışkırtıcı."

- *Midwest Book Review*

Yazar Hakkında:

Charlaine Harris, dünyanın en tanınan fantastik macera yazarlarından biridir. Üç çocuğu, kocası, üç köpeği ve ördeğiyle Güney Arkansas'ta yaşıyor. Film seyretmeyi ve -her şeyden çok- kitap okumayı seviyor.

www.artemisseyinlari.com
www.facebook.com/ArtemisSeverler
www.twitter.com/artemisseyinlari

Kapak Tasarım: photoRepublic, 2013
Görseller: Fotolia